

Sol

A világ leghülyébb könyve

TARTALOM

BEVEZETÉS

ELSŐ RÉSZ

A LEVELÉT HULLATÓ FA

INTERVIEW

MÁSODIK RÉSZ

IRAK NARAT, A SÁMÁN

HARMADIK RÉSZ

AZ ÉNEKES TÁLTOS SÁMÁN SOL AGYMENÉSEI

ELŐSZÓ

ELSŐ RÉSZ

SZELLEMI RÁHANGOLÓDÁS

MÁSODIK RÉSZ

ISMERET

HARMADIK RÉSZ

MEGVALÓSÍTÁS

NEGYEDIK RÉSZ

AZ ABSZOLÚTUMMÁ MINÓSÜLÉS MOZZANATA

NAPKÖNYV

Bevezetés

Sokan kérdeztek sok mindent. A véleményemre voltak kíváncsiak és leírtam. „Ez nem feltétlenül a valóság” - mondhatná bárki, és igaza is lenne, de ha végigjuttok ezen a kihívás-könyvön és meg is értitek, meglátjátok benne a saját valóságotokat. Ez az én ajándékom. Mindenki azt csinál vele amit akar. Az eredeti példány a honlap létesítőinek tulajdonában van, és a szerzői jogvédő törvény védi.

Mindenki aki ismer, tudja, hogy a tévedés korának árulója vagyok. Ez a könyv az első nagy ámulásom. Elterjedt, kiirthatatlan, értelmetlenség leleplező vírus. Aki megértette és tudja mire való, az terjessze, adja tovább!

Ingyen kaptam az EGYTől, és most ingyen adom oda. Ez több annál, minthogy árucikk legyen! Ez egy márciusi forradalom! Töltsétek le, adjátok tovább, küldjétek el a világ minden részébe!

NAP

Budapest. 2001. március 15.

Aki elolvassa és összeszedi kérdéseit, azzal minddel összehozunk 1-2 napos találkozót valahol, hogy közösen megbeszélhessük a dolgokat.

Keresem azokat az embereket, akiknek ez az egész teljesen egyértelmű és természetes, szinte már tudták, hogy mi ez! Írjanak levelet, elérhetőséggel az EMI postacímére, NAP-nak címezve!

<http://www.elevenhold.hu> - A holdkórosok oldala.

Első rész

A levelét hullató fa

- Bemelegítés -

„Ez az egész könyv olyan nyomasztó. Az ember rosszul érzi magát amikor olvassa. Tudod jól, hogy mindenki irtózik a „büntető próféta” stílustól! Jó lenne, ha elhagynád ezt. Nem vagy Te senkinél se jobb vagy több! Miért játszod a szentet?! Ki vagy Te?! Megváltónak képzeled magad?” - kérdezte magából kikelve Mikesé. Az író mosolyogva nézett maga elé és ezt gondolta:

„Tényleg nem vagyok senki, hiszen itt állok és amíg itt vagyok, addig kevés vagyok. Többre hivatott mindenki ennél és még több is lesz mindenki. Addig csak másokat bántó lehet az ilyen stílus, mert akik olvassák nem értik még a lényegét. Ha értenék nem is kellene leírni, sem így, sem máshogy. Azért sértő, hogy értsék, azért sértő, mert Ők érzik annak. Ez mutatja meg, hogy hol tartanak. Akik büszkék, azok önmaguk előtt is megjártsszák magukat és felháborodnak. Akik alázatosak, azok elszomorodnak és azért teszik le a könyvet. Akik el tudják fogadni a jót, a rosszat, Istent, a Világot és Önmagukat is, azok értik és olvassák. Senkinek sem kötelező olvasnia, de attól még ez így van. Senkinek sem kötelező ezt hinnie, de attól még ez így igaz. Lehetsz vidám, szomorú, ellenséges, hitetlen, attól még van fű, fa, Föld, Világegyetem, és teljesen véletlenül pont itt, teljesen véletlenül épp így. A teljesen véletlenek teljesen véletlen egybeesésétől létezik és működik minden, ami olyan bonyolult, hogy a mi értelmünk nem képes megalkotni egy ilyet?! Teljesen véletlen?! Nézze kedves Mikesé! Ha hiszi, ha nem, ez így van az Ön véleménye nélkül is. Ha akarja kösse be a szemét és ne lássa! Az Ön dolga! De aki látni akarja, azt hagyja látni!”

Ezt gondolta, de nem mondta ki, csak felnézett rezzenéstelen arccal és nyugodt hangon felelt:

„Önök igaza van. Bocsásson meg kérem, amiért elkövettem ezt a baklövést!”

Majd bizalmaskodó és minden haragot feloldó mosollyal lépett oda az asszonyhoz. Vállára tette a kezét és elkezdte:

„Mondja, kedves, nem lenne kedve egyszer elhozni a tisztelt férjét hozzánk vacsorára?”

Az asszony ellágyult, mosolyra vált arccal hallgatta, amint az író megdicséri a ruháját és a frizuráját, amit aznap csináltatott a fodrásznál. Tíz perc múlva elváltak egymástól. Mikesé hazament, a tükörbe mosolygott ahogy visszagondolt az íróval esett beszélgetésre. Nagyot sóhajtott, hogy „Nem is olyan szörnyű ember.”, majd kezébe vette az író könyvét és le sem tette hajnalig.

*

Nem leszek többé halász és nem látom viszont soha a feleségemet. A gyermekeim nélkül is emberek, de én senki vagyok magam nélkül. Számukra lesz még ezer férfi én helyettem, de Isten számára, aki a Nagy Szellem, csak én vagyok. Az én számomra is csak én vagyok! Ha nem ismerem magam, nem vagyok méltó semmiféle kegyre. Tudom, és nem hazudhatok többet magamnak; én soha többé nem térek ide vissza hozzátok. Életet adott nektek a Teremtő

és ehhez engem használt fel, de az én feladatom ezzel még nem ért véget. Elhagylak benneteket, hogy megkeressem önmagam, mert az élet értelme nem az, amit hisztek és láttok ezen a tájon, ezen a népen, e falak között. Ha magatokba néztek meglátjátok az embert, de nem láthatjátok azt, ami sír, ami nevet, ami gondolkodik és megvalósítja szándékait. Azt mondjátok majd: „Atyátok megbolondult és elmenekült... Elvesztette józanságát és szélnek eredt.” De rájöttök majd, ha nem is ebben a létben, hogy mindenkinek az útja közös és a börtön, ami körülvesz benneteket csakis miattatok van. Ki-ki a saját királya, bírása, börtönőre. Nyíljatok ki mind és szökjetek meg még magatok elől is! Akkor átléptek a küszöböt, amin túl ott a valóság és ott a templom, ahol a pap ti vagytok és testvéretek az Isten. Ki zabolázhatná mozgólaitokat? Ki szabhatna határt szíveteknek? Ki tilthatná meg azoknak az életet, akiknek maga a Nagy Szellem ad életet az Ő tiszta szándékával? Búskomor! Igyál hordóból és neved, hiszen az Úr kiszemelt Téged az éltre! Mit ér a test mit a kor felemészt? Te nem az vagy! Nem a test a vétke, hanem Te, mert bezárod magad a sötétbe, mikor az Úr a fényt adta Neked. Támadj! Esmélj! Lásd meg, hogy színházba jártál eddig, s a szereplők elfelejtették régi arcukat! Légy Te az első, aki ébred, mert hív az élet és hív a nyár! Légy tavasz, hogy magához emelhesse!

Elmegyek.

Meg fogom tanulni az életet. Ég áldjon benneteket! Én csak egy balga, tudatlan ember vagyok. Fizet majd nektek váltságot az Úr, aki elhívott magához.

*

Ataualpa elhamvadt. Félelme, hogy lelke is elég, nem volt biztos, de hite sem volt elég ahhoz, hogy ne vegye figyelembe ezt a lehetőséget. Hív a dob, s a rigó már nevémen szólít. Az avar alól kibújjik az élet, ha én úgy akarom, s találok szépet mindenütt. Lelkem adasson Hozzád, Nagy Király, és megvilágosítja lelked tudatlanságát! Feladtad birodalmad a félelmeidnek. Mindenki odaveszett a gyarlóságod miatt. Te vagy veszte országodnak! Ne félj mégse egy átoktól se, mert mindenki aki tudatlan, áldozat. Hibád a tudatlanságod, s az Úr mindent megad Neked ahhoz, hogy tudj amit tudnod kell. A lélek a tűzben nem ég, csakis a bűnben, ami a vétke, a tudatlanság. De a tudatlan nyugodt, mert azt hiszi nincs is mit tudnia. Aki azonban tud, azt tűz emészt, mert amiről tud, az máglyára teszi őt, hogy ne lássa többé és ne kelljen rá gondolnia. A tűz ég és ha sokat tesz rá megemésztődik Ő maga. Ezért ne késlekedj, Ataualpa! Nézz körül, figyelj és meghallod amit már mindenhol hallani lehet, meglátod amit már mindenhol látni lehet! Ne késlekedj! Ismerd meg a célt, ahogy a Világot! Ha megismered a Világot, a Teremtőjének arcát látod. Te azt kérdezed: „Miért engedte az Isten, hogy meghaljon a Fiú?”. Azt válaszolom, siess! Siess elfogadni azt, amit el sem képzelhettél ez idáig, mert kevés az idő! Nem tudhatod meddig kegyes a Nagy Szellem a Te tudatlanságodhoz. Én csak egy egyszerű kereső vagyok. Nem az Úr küldötte, hanem csak egy kereső, de higgy nekem, mert megnyílt szemem a látásra és kirügyezett fülem a hallásra! Fogadd el a számodra elfogadhatatlant és szándékosan hamarabb nyíljon meg minden iránt, mert király vagy Ataualpa! Az maradhat király, aki érti az ő királyának szavát. Élen jártál az Igazi Urat keresők közt, de nem volt jó az út. Ezért haltál a kötélről, ezért porladtál a tűzben. De most hozzád szólok én, aki hall és lát. Ragadd meg az alkalmat! Kövesd a példát, mert a Bárány azért élt és él, hogy hasonlatossá váljunk Őhöz! Ébredj haragodból, Ataualpa! Bosszúd szüntesd! Ébredj a búsulásból és a szomorú bujdosásból! A fényes Nap süt még! Nyisd felé szemed! Engesztelődj a szeretetben és ne a vérben, amit cserébe kívántál véredért! Egy egész nép pusztult tévedésed miatt. Ne légy kemény! Maradj király, Ataualpa! De ne ember, hanem Isten előtt. Aranyfény tündököljön Neked, s Földanya kékje táplálja lényed! Az üresség nyugalma ismered a feketeségben. Asszonyok szépségét a rózsádságának színében. Légy irgalmas az

utódokhoz, mert atyja és anyja bűnéért nem tehető felelőssé a gyermek! Haragvásod nem hasznos, hanem ártó, s ráadásul nem annak, akinek szánod, hanem magadnak. Légy bölcs és fedezd fel az ártatlant! A valódi tévedés ez: nem látod magadban a vétet. A tudatlanok keresik csak másban a bűnt. A jók lesütik szemüket jóságukban. Ébredj, Ataulpa! Szeresd sorsod, mert eszköz az a világosodáshoz, s első lángja hajnalodnak, a sötét Tebenned! Széppé tesz a csúnya, arányossá a torz! Naggyá válnak a kicsik és a szavak, tettek, állagok és létezések értelmet nyernek, ha felvirrad Tebenned a valódi Nap! Megbocsátás és bocsánatkérés. Elfogadás és megfelelés. Semmi sallang, csak a valódi lényeg. Légy a legszegényebb, s így a leggazdagabb! Ha látásra nyitod szemed minden eléd áll új köntösében. Szándékosan a megértésre éveket ad Neked, de a valódi megértés Örökkévalóságot! Nem számít az írás mit leírtak előtted. A szavak anélkül is jönnek, s ha megegyeznek az előbbiekkal, az csak igazad jele. Isten adjon bölcsességet, Ataulpa!

*

- Nem ilyennek képzelte egy bölcs, igaz? - kérdezte az öregember.

A fiú valóban nem tudta mi vár rá, amikor keresésére indult, de arra amit látott a legkevésbé sem számított. Az öreg egészen átlagos ember volt. Éppen a kert ásása közben talált rá, felesége és gyermeke társaságában.

- Talán mert nem is vagyok bölcs. - folytatta nyugodt hangon - Talán csak annak képzelsz.

- Én tudom, hogy kivel állok szemben most, de kicsit furcsa, hogy nem...

- Hogy nem a hegyekben élek egyedül és nem vagyok világmegvető remete.

- Igen.

- Az ember keres. Kiötli a maga kis bölcsességadagját, kialakítja a szempontokat amik szerint él. Ez így helyes. A legtöbben felmennek a hegyre és magányban elmélkednek. Ez mindenkinek a személyes útja. Én is megtettem.

- Ön?!

- Igen.

- Miért jött vissza?

- Mert a legbutább ember indult el annak idején a hegyre. Nem szánom tettemet, mert nem számít a módszer, a lényeg, hogy meglásd amit meg kell látnod.

- Magyarul?

- Azt kell meglátnia a félrevonulónak, hogy élte született. Vannak, akik élnek és utána mennek a hegyre, vannak, akik felmennek és utána visszatérnek az élethez. Eljuthatsz bárhogyan az igazsághoz és élhetsz is bármilyen közegben, ha igazul élsz. Ha már megtaláltad az igazságot, élhetsz bárhol, bárkikkel, csak igazul élj! A hit és a tudás mit sem ér cselekedetek nélkül. Ha nem mondd el amit tudsz, ha nem alkalmazod a szereteted arra, hogy mások élete is szép lehessen, akkor a tiéd sem lehet szép. Az a bölcs, aki már meghalt egy olyan élet után, amilyen egy bölcs élete. Én még nem haltam meg, fiú! Menj, keress egy igazi bölcsöt!

A fiú rengeteget keresgált már, nem akarta elszalasztani csak úgy ezt a lehetőséget. Könyörgően szólalt meg:

- Ne küldj el, kérlek! Segítened kell! Ha nem vagy bölcs, akkor is jó a szíved, hisz ez látható.

A foghíjas, ősz hajú öreg megtorpant, elgondolkodva törölte meg homlokát az ingujjába, majd ezt mondta:

- Kérdezz!

Boldog mosoly ült a fiú arcára. Az öreg leültette maga mellé a kert padjára és beszélgetni kezdtek.

- Nem vagyok kibékülve a Világgal és az igazsággal. Pontosabban nem tudom összeegyeztetni a kettőt. Hogyan lehet úgy élni ebben az ocsmány, hazug világban, hogy az igazság hassa át az életem? Tanulom a sok, szerintem teljesen fölösleges adatot, amit az iskolákban tanítanak, közben pedig lemaradok a lélek bölcsességének és a valóban lényeges tudásnak az oktatásáról. Mit tegyek?

- Ne csüggedj! Hallgasd meg a következőket! Egyszer volt egy barátom, aki gitározott egy zenekarban. Egyszerű zenét játszott, ezért a környék zenészei, akik nagy tudásúnak tartották magukat, lenézték őt és azt mondták, azért játszik ilyen zenét, mert buta. Hát az a barátom elvégzett egy hatéves, egyetemi diplomát adó zenei iskolát, gitár szakon és utána megcsinálta ugyanazt a zenekart, ugyanazzal a zenével, ugyanazzal a néhány egyszerű szólóval, mint előtte.

- Ez mind nagyon szép, de mit kezdjek ezzel én?

- Az igazság független az emberektől. Az igazi érték Te magad vagy és nem az, amit az iskolák töltenek beléd. Az anyagi élethez kellenek ezek az ismeretek. Meg persze könnyebb így megérteni a lélek igazságát is. Ha nincs mit összehasonlítani a Te igazaddal, akkor sosem tudod meg, hogy az igazad igaz-e. Tanulj csak olyasmit is, ami nem hasznos, mert az is hasznos! Barátom bebizonyíthatta az igazát a tette által, de ez szükségtelen. Ne azért tanulj, hogy az embereknek bizonyíts, hanem hogy magadnak! Ha úgy érzed, ezt meg ezt kell megtanulnod, ne késlekedj! Ne mást tanulj! Minden hasznos, mert bármi elvezethet a megértéshez, de inkább olyat tanulj, ami a lelkedhez közel áll. Volt egy Jacopo Todi nevű ember, aki ezt írta:

„Átengedem nektek a szillogizmusokat, a szavak játékát és a felső számtant... Átengedem azt a művészetet, amelynek titkával Aristoteles rendelkezett. Az egyszerű és tiszta értelem eljut önmagában is, a bölcsészet segítségével is az Isten megismeréséhez.”

- Igen én pont így érzem!

- Hát ha úgy érzed, tégy úgy! De ne feledd, hogy a királynak is meg kell adnod ami az övé, nemcsak az Istennek! Hogyan adod meg, ha nem tudod, hogyan él az ember a Világban?

- De nézz körül, öreg! Ez egy halálgyár! Hogyan vállalhatnék én szerepet ebben?!

- Hát gondolkozz! Az nem megoldás, ha kilépünk belőle, csak az, ha nem veszünk részt benne, csupán amennyire kötelező.

- Hogyan?

- A lélek és a test egy egység, mégsem egyek. A lelkedben tisztaság legyen és keresd a valódi igazságot! A testednek kötelezettségei vannak a rendszerrel szemben. A Sors barátunk a testeket sodorja próbatételek elé, de a léleknek kell helytállnia. Ez a világ a test világa, el is veheti és használhatja azt. De a lelked csak a Tied és Istené. Mindent meg kell tapasztalnod egy esetleges végső következtetés levonására. Gondolj csak bele! Ha valaki nem ismeri meg a harcot, hogyan becsülhetné meg a békét? Itt mindennek megvan a maga előre eltervezett helye. Akár rossz, akár jó! Beleveszünk abba a tévedésbe, hogy nem a lényeggel foglalko-

zunk, hanem bírálgatjuk a dolgokat. Elkönyveljük őket gonosznak, mikor semmi más jelentőségük nincs, minthogy rávezessenek minket a jó útra. Itt csak azok lehetnek vesztesek, akik nem akarnak nyertesek lenni.

- Kik ezek?

- Hát akik nem gondolkodnak el, nem keresik a végső értelmét mindennek, hanem belefeledkeznek az anyagi világ dolgaiba és magukat vele azonosítják. Ezek az emberek elszakadnak a forrásuktól és bezárják a szívüket. Lelkük elanyagiasodik és minden hibás érzelem és szándék trónusaivá válnak.

- Ezt értem. De mi van, ha a halál előbb elér, minthogy megérteném, amit kell? Erre felelj, öreg! Akárhol is nézek körül, ez a rengeteg ember mind tudatlan. Mi lesz velük, ha nem fedezik fel, hogyan nyissák meg a szívüket újra? Vannak akik nem is tudják, hogy kellene?

- Kedves vagy, fiam, hogy gondolsz mindenkire. Rögtön válaszolok erre a kérdésre is, de még eszembe jutott valami az előbbiekkal kapcsolatban. Egy egészen furcsa érzésem támadt a múltkor. Könyvet szerettem volna írni, hogy lejegyezzem amit megtanultam, de nem tudtam hogyan nekikezdeni. Rájöttem, hogy minden amit tehetek, az a körülöttem lévő, amúgy is látható dolgok leírása lenne. Elmentem a hegyre azért, hogy visszatérve észrevegyem mindazt, amit ittlétemkor nem voltam képes észrevenni. Az a könyv tudod hogyan kezdődne? Például így: „Reggel felkel a Nap. A levegő jó dolog, be lehet lélegezni. Élek. A növények beborítják az egész helyet ahol lakom. Régen nem vettem észre, de már látom, hogy mindez olyan szép. Lehet enni és inni is. Tudok járni és fogni a kezeimmel. Ez csodálatos! Képes vagyok az életre! Vannak a környéken állatok is. Van picike és nagy egyaránt. Futnak esznek, isznak ugyanúgy, mint én. Van olyan, amelyik repül is. Mindegyik tud élni. Mindegyik!”

A fiú elérzékenyült, amint figyelte az öreg arcát, miközben az beszélt. Mintha megtört egy színészt látott volna, aki utolsó szerepét játssza.

- Most pedig válaszolok a másik kérdésedre. Nem csak egy lét van.

- Dehát ha ezt kimondaná a keresztények vagy a muzulmánok előtt vagy akárhol... nem hagynák békén amíg meg nem ölik!

- Igen. Elfogadják, hogy van Isten, de megcsonkítják és bénának képzelik. Azt mondják: „Az Isten azt csinálja amit mondunk és arra képes, amit mi még nem tartunk túl soknak.” Pedig az Isten bármit megtehet. A halál mindenkit akkor ér, amikor kell, hogy érje. Ha meg akarod érteni az Istent, akkor rámegy a léted és még a halálod is. Ha pedig szeretni akarod, visszajössz újra. Képzeld el, mi van azokkal, akik nem akarnak keresni sem, érteni sem és szeretni sem! Azokra talán flegmán legyint az Isten? Az Isten maga a szeretet! Ha hiszek Jézusnak, aki Egy Vele, akkor az Atya maga a szeretet. A szeretet szerinted megteremt, magára hagy, majd kínoz és a végén csak úgy elpusztít? Nem!! Ha Isten a szeretet, akkor éltet addig, amíg el nem kezdesz keresni, találni, tanulni, megérteni, szeretni. Én is így tennék, mennyivel inkább az Isten!

- Dehát... akkor mindenki azt tesz amit akar, hiszen örök élete van?

- De úgy ám! Viszont mégsem úgy!

- Ezt hogy érted?

- Egyszerű. Amit elkövetsz az rádszáll. Átviszed a következő létedbe és Te leszel annak az áldozata, amit létrehoztál és megcselekedtél előző létedben. Ez az ami meg kell hogy akadályozza az embereket minden rossz tett elkövetésében. Ez is a lecke része.

- És mi a vége? Ez örökké tart?

- Nem. Csak amíg akarod.

- Jó lecke! Haha...

- Nem is annyira. Át kell adnod magad a Sorsnak, le kell rónod a tartozásaidat, majd amikor tiszta leszel, értesz, tudsz és szeretsz, visszamehetsz igazi hazádba. De amíg tudatlan vagy nem teheted ezt meg, mert nem vagy odavaló. A tartozásainkat tudással válthatjuk ki.

- Ha a Földet szereted Földdé leszel, ha az embert emberré, ha az Istent, az Isten részévé, ha mindent, akkor mindenné leszel!

- Pontosan! Dicséretes megállapítás!

- De ezt is csak hallottam. Nem én találtam ki!

- És?! Nincs jelentősége. Magadénak érzed, nem? Hát akkor a Tiéd! Az, hogy valaki előtted már magáénak érezte, nem számít. Te is ugyanúgy a magadénak érezheted. Lemásolhatsz egy egész könyvet újra. Ha magadénak érzed, Te írtad. Az csak pénzéhség és önzés amit jogdíjjal fizetnek ki. „Ezt én írtam le először és ezért az enyém.” Badarság! Ezen túl kellett volna már tennünk magunkat. Bármit gondolsz, azt már kigondolta egyszer valaki. Bármit írsz, az csak tekergetése, variálgatása az amúgy is kézenfekvő lehetőségeknek. Nem az az érdem, hogy írtál vagy mondtál valamit, hanem az, hogy mennyit valósítottál meg a feladataidból. Azért, mert az író írt egy könyvet nem illeti dicséret. Ha valaki azért ír, mert el kell mondania ami a szívét, lelkét nyomja, ha segíteni akar, akkor írónak nevezhető, de nem az, csupán írni tud és úgy ember. Azok akik úgy írnak, hogy „Nézd, milyen profin bánok a tollal és a fantáziámmal! Díjnyertes vagyok!”, azok nem írók, hanem üzletemberek, akik eladják magukat. Aki író, valódi mondanivalóval, azt minden valószínűség szerint nem fogják isteníteni, hanem támadni és megvetni, nevetség tárgyává tenni.

- Ennyire megveted a pénzt?

- Nem. A pénz nem csupán rossz. Az az emberek rossz lelkétől válik rossz. Nem a pénz rabol, csal, lop, öl, hanem az ember. Ha mogyoróval elégíthetnénk ki a hajlamainkat, a kényelmünket, a vágyainkat, egész biztosan a mogyoró töltené be a pénz szerepét. „A rózsá bárhogy nevezzük is, éppoly illatos”... a vétek, bárhogy nevezzük is, az vétek. Minden gonoszság a vágyak negatív hatása miatt van. Szolgái vagyunk vágyainknak és nem urai. Tudatlanságunk elnyomja bennünk a jót, becsukja a szívünket. A vágyak önmagukban jók, csak amíg nem értjük őket, amíg azt hisszük, hogy ez meg az a céluk és nem ismerjük a valódi célt, addig mindig le fognak győzni minket és mindenki mást is. Egymást is! A tudatlanság vezet a szeretetlenséghez, a szeretetlenség pedig a háborúhoz, gonoszsághoz, pusztuláshoz.

- És mi a helyzet a Bibliával? Abban nincs szó sok létről!

- Nincs szó?! Valóban! Aki azt akarja látni, azt látja, aki mást akar, az mást lát. A Biblia egy olyan könyv, amely ott áll a kezünkben és minden benne van. Benne van a háború, a csalás, a lopás, a gyilkosság, a bosszú, a betegség, minden. De benne van a jó is mindenestül! Nem a Bibliától függ, hogy mit látsz, hanem Tőled! És nehogy azt hidd, hogy a történelem nem radirozott, javított bele saját szájíze szerint. Egyetlen szerencsénk, hogy Jézus mondatai és tettei úgy maradtak ahogy voltak, mert vagy nem értették őket vagy nem hittek bennük. Egyébként minden átok ellenére se hidd, hogy nem akadt valaki, aki kijavította benne azt a részt, amit érdekében állt megváltoztatni. Jézus szinte csak az újjászületésről, a megtérésről szólt! Az élet nem ér véget a halállal, hisz az örök halál mint külön téma szerepel a felvetett lehetőségek közt és ez a legvégső eset. Ha pedig így van, akkor a halál nem örök, hanem az

élet az. És amíg az élet nem az Isten trónja mellett, vagyis a mennyben, örök, addig is örökre kell lennie valahol. Addig amíg meg nem térünk, meg nem születünk újra a lelkünkben, addig újra kell születnünk a test kötelékeiben, hogy megláthassuk és megérthessük, szerethessük az Istent. Őt vizsgálva rájövünk arra, hogy ennek így kell lennie. Ha Ő olyan, mint Jézus, akkor így is van.

*

„Ki mond engem hamisnak?! Minden, ami van, létezik! Minden, ami létezhet, az van! Ki mondja magát különbnek bárkinél? Aki azt teszi ásson, mert az Úr mélyebb dolgokat nyilatkoztat, s aki nem ás az elítél. Aki elítél az vak, s aki nem lát, az jogtalanul mond engem hamisnak. Ha nem tudja minden dolgát a Világnak, akkor hogyan gondolhatja, hogy bármit is jobban tud másoknál? Senki sem kedvesebb az Úrnak, csak az Úr öröme változó. Jobban örül az igaznak és örvendezik a megtérőn, aki hazatalált. Ne féljetez hát, mert új korra ébredtünk, a fenyítés apáinknak szólt! Ne féljetez hát, mert kitudódott, hogy sokan vannak, kik önmagukat ostromozzák és nem tartják magukat méltónak a szabadulásra. Úgy gondolják, elítéli őket az Úr, rejtőzködnék előle, pedig Ő mindenkit vár. Nem néz Rád az Úr haraggal, de még rám sem, mert merész vagyok. Az egyetlen dolog, amely megment engem az Úr haragjától az, hogy igazat beszélek. Önmagam által támasztott szónok vagyok, de hiszem és tudom, hogy igazat szólok és nem szólok arról, amit nem ismerek. Ismerj magadra lélek gyermeke! Mosolyogj lelkedben és testedben! Légy jóakarója mindennek és mindenkinek! Hallgass a jóságra és a szeretetre, mert az elfogadás és a megértés mindenre választ ad. Aki érti az Urat az megtalálja az utat.”

Az olvasás abbamaradt. Franizo útjának végére ért. Tudta, hogy a könyv írója az utca végén lakik. Elindult és hónapokig kereste a lélektanító könyv íróját. A találkozás gondolatára néha könnybe lábadt a szeme. Tudta, hogy meg kell lennie, hiszen oly sok kérdése volt még. Az író már évek óta nem jelentetett meg új könyvet és Franizo el sem tudta képzelni, hogy miért hallgat. Vajon mi lehet? Céltudatosan, mégis megszeppent arccal lépdelt az úton, mert eltökéltsége ellenére ott bujkált benne az áhítattal tűzdelt félelem. Elérkezett a kapuhoz. Kezét félszeg mozdulattal helyezte a kilincsre, de boldogan nyitott be.

- Kit keres, Uram? - hangzott a kérdés bentről.

- A nagy íróhoz jöttem, aki a példaképem. Itthon van?

A hölgy komoly, már-már szomorkás arccal válaszolt:

- Itthon van.

- Találkozhatnék vele? Igazán nem akarok tolaakodó lenni, de új életet adott nekem az írásaival és szeretném szemtől szemben látni Őt, hogy megköszönhessem Neki mindazt a jót, amit velem tett így közvetetten. Szabad?

- Igen. Tessék csak velem jönni!

Franizo belépett a házba. Hosszú, furcsa festményekkel tarkított folyosón lépdelt, átment egy előtérben, majd a ház egyetlen és legnagyobb szobájába ért. A hölgy eltűnt az ajtó mögött, majd néhány pillanat múlva előgördült egy tolaokocsis öregúr, aki már láthatóan sokat megélt és alig maradt benne erő a további „sok”-hoz. Franizo megdöbbsent. „Ő az?! Nem lehet, hogy tévedtem? Az én példakémem bölcs és szerető lélek! Erős és sebezhetetlen! Akit itt látok az megtört és sajnálatra méltó. Nem lehet, hogy az Úr így kínozza a szolgát, aki annyira széplelkű és jó, mint aki azokat a könyveket írta.” Az öregember aprócska mosollyal nézett Franizora, majd megszólalt:

- Örülök, hogy eljöttél, fiam! Így legalább megadatott Neked az is, hogy meglásd ezt. Jézus azért halt meg, hogy megtegyen mindent, amit egy embernek kell. Viselem azt a sorsot, amely ahhoz kell, hogy én is teljesítsem, amit nekem kell. Ha nem tennék meg mindent, ki hinne nekem? Ha nem mutatnám meg, hogy nemcsak mondom, amit mondok, hanem élem is, akkor nem tudhatná senki, hogy igazat szólok. Nincs ebben semmi ördögös, vagy kivételes. Jézus megmutatta, hogy milyen az igaz élet. Én megmutattam, hogy mire vagyok képes. Ne képzeld magadtól távolinak mindazt, amit meg kell tennie az úton! Amit itt látsz az nem én vagyok, hanem a feladatom. Az összeaszott test csak egy tanterem. Én az vagyok akivé tettem magam. Mindenki az, amivé teszi magát. Van aki tönkreteszi és félrevezeti magát, van aki megteszi, amit kell és tanulmányait befejezve hazatér igazi otthonába. Hidd el én írtam mindazt, amit olvastál! A látszat nem mérvadó, hiszen a test semmi. Én vagyok az író és nem a testem. Nézz a szemem mögé és ott a mélyben megsejtheted a valóságot! S ha netán egyszer végleg bezáródna a szemem, s a testem már nem lenne tere az élet erőinek, nem járna benne föl s alá a lélek, ne hidd akkor se, hogy a Te íród semmivé lett! Ha én tudom ki vagyok, mennyivel inkább tudja az Isten! Ne félj nem veszítesz el! Az Úr emlékezete végtelen. Örök az élet Őbenne, csak találj Te is mihamarabb vissza Őhozá!

Franizo boldogan fogott kezét az öreg rokkant íróval.

- Csodát tenni nem nagy dolog, mert azt nem Te teszed, hanem az Isten rajtad keresztül! Az a nagy dolog, amire Te magad vagy képes. A legtöbb pedig amire egy ember képes lehet, a megértés, a szeretet, az élet, amely azzal telik, hogy Istenhez. Ez a hazatérés a legnagyobb tett, nem a csoda. Az Isten tehet csodát bárki által, de az a bárki csak por marad az Isten nélkül. Menj fiam és éld az életed! Legyél az ami lenni akarsz, de Te legyél! Ha keresel, ugyanoda jutsz, ahová már számtalan ember eljutott. Ne csodálj engem, sem azokat, akiknek sikerült! Mi haszna van annak, ha magasztalsz valakit, aki megetette azt, amit bárki megtehet? Istent magasztald! Kéz vagyok, nem író. Akkor leszek én az író, ha hazatérek és eggyé válok az Íróval. Isten áldjon, Fiam!

Franizo elindult és megtartotta emlékezetében az öreg szavait.

*

Telihold, csillag, felhő...

Hazafelé ballagva néztem az égre. Ez az igazi út. Keresés és találás. Fátyol az égen, mely a menyasszony tündöklő Hold - arcát igyekszik el és mégsem eltakarni. Apró ajkak, nagy szemek, néhány bölcs ránc, kerekesség, s a fátyol szövete. Gyűjtsd meg a termékenység gyertyáját, vőlegény! Add meg asszonyodnak a kéjt háládatos szívvel! Szolgáld a szívet, mert melléd szegődött ő és nem mással van, hogy mást szeressen, kövessen! Veled hál és érez. Veled ébred és étkez. Terád néz föl és elnézi, ha rosszul csinálsz valamit. Tárd fel szíved asszonyodnak és nyisd meg előtte szerelmednek csatornáit! Becsületed nem néz mást, s a szív erősebb a vágynál. Ha Telihold, csillag és felhő adatott, ne keresd sehol máshol a Napot, mert az az Isten és azt csak akkor találod meg, ha nem így keresed! Amit kaphatsz az a tiéd lesz, de ha elveszel erővel, veszel el Te is. Ami kiszabott, az a Te utad és iskolád, az Te tanítód és leckéd. ennek áldozd elméd, s magasabbra szállhatsz mintsem azt képzelnéd.

Telihold, csillag, felhő...

Léggömb testem kipukkad és én felszállok, hogy megérintsem ezeket az égi tüneményeket. Megadatott ez is. Minden megtörténik amit akarsz túl a fizikán, a kémián, a történelmen, a matematikán, az íráson, az olvasáson.... a lelkedben. Végignézed a filmeket, elolvasod a könyveket és azt hiszed, azok csak filmek és könyvek. Nem! Az Te lettél! Egy újabb sors, élet, lecke. Te magad.

Telihold, csillag, felhő....

*

Bármi is a valóság, akár igaz, akár hazug, a mi feladatunk, hogy abban keressük meg a helyünk és az ott meglett önmagunkat felemelve jussunk el az értelemig, az Egybe! Akárhon élj, akárkikkel, akármilyen körülmények között, ne higgy a hazugságnak, de ne higgy a lehetségesnek sem! Keress és cáfolj meg mindent, hogy a végén találj valamit, ami már igaz és elfogadott lesz számodra! Ha nem mész tovább, ugyanott maradsz, ahol vagy! Egy idő után megunod úgy is. Az élet így jó! Kipróbálhatsz mindent, láthatsz, hallhatsz, érezhetsz mindent. Barátok, haverok, munkatársak, cinkostársak, szeretők, szerelmek, anyák, apák, tanárok, ellenfelek, ellenségek, főnökök, beosztottak, parancsnokok, birtokosok, politikusok, fő-fő-főtisztelendő urak, doktorok, docensek, „atyáúristenek”..., márkás ruhák, márkás bulik, márkás cuccok, márkás nők, márkás drogok, márkás betegségek, márkás szegénység, márkás hideg, márkás depresszió, márkás háborúk, márkás agónia, márkás elveszettség, márkás halál, márkás szar! Arany?! Fénylik?! Kevés! Elfogy! Minden elfogy! Mi vagy Te? Ki vagy Te? Keresd azt, ami tényleg örök!

*

Vukith sámán ajtót nyitott az idegennek.

- Kerülj beljebb!

A fiú belépett. Odabent tűz égett a kályhában. Megállt a szoba közepén és bemutatkozott: Irak Narat. Az öreg kérdően nézett rá, de nem szólt egy szót sem.

- Bocsásson meg, ha megzavartam volna! Azért jöttem, hogy elmondjam Önnek a Világegyetem legcsodálatosabb hírét.

Az öreg összehúzta szemöldökét, majd mintegy megsejtve, hogy az elkövetkező beszélgetés hosszúra fog nyúlni, hellyel kínálta Irakot. A fiú táskájából egy piros fedelű könyvecskét vett elő.

- Kezdj csak hozzá bátran! Tudtam, hogy jönni fogsz, akár egy hétig is ráérek.

Irak meglepődött az sámán kijelentésén, de elszántan nekikezdett mondandójának:

- Én azok közé az emberek közé tartozom, akik ráleltek egy hatalmas kincsre és ezt a kincset most meg szeretném osztani Önnel! Megtaláltam a hitemet JHVH-ban, aki az egyetlen igaz Isten! Arról szeretnék beszélni, hogyan találtam meg Őt és el szeretném hívni Önt is azok közé, akik olyanok, mint én.

Kinyitotta a könyvecskét.

- Ha Ön is beleegyezik, ez a könyv tizenkilenc fejezeten keresztül segédkezik majd kettőnknek abban, hogy minden világossá váljon számunkra az Istennel és a hittel kapcsolatban.

- Te egy vallási szekta tagja vagy?

- Kérem ne nevezze így! Ez az igazi vallás, a többi a szekta!

Vukith valami olyasmit szeretett volna mondani, hogy „na persze”, de inkább hallgatott.

- Kérem nézze, meg az első oldalakon látható képet. Ez a rajz azt mutatja, milyen csodálatos lesz a világ, ha JHVH ítélni fog az emberek felett és eljön a Paradicsom. A képen boldogok az emberek, süt a Nap, minden gyönyörű! Milyen a világ most a képen látható paradicsomi Földhöz képest? Gyilkolás, háborúk, szeretetlenség, félelem! Ez a könyv azonban, amit az igaz vallásúak adtak ki, megmutatja, hogy boldog élet várhat ránk.

A fiú olvasott. Szó volt arról, hogy Isten boldognak akar látni mindenkit, s akkor leszünk boldogok, ha hiszünk Őbenne. Ehhez azonban meg kell tudnunk, hogy ki is Ő és mit kíván tőlünk. Ennek legegyszerűbb módja, ha elolvassuk a használati utasítást, hiszen Isten gondoskodott arról is.

- Ugye közbeszólhatok néha, ha lenne valami megjegyzésem?

- Természetesen! Szóval a Biblia az a használati útmutató, amiből megtudhatjuk, hogyan éljünk Istennek tetsző életet. A Példabeszédek 2,1-6-ban arra int, hogy keressük a bölcsességet, mint elrejtett kincset. De nem emberi gondolkodás talajából, hanem Isten saját szavából.

- Egy pillanat! - szólt közbe Vukith. - Nem emberi gondolkodás talajából? Én tudom, hogy egyszerűbb, ha az ember szóról-szóra engedelmeskedik a leírtaknak, ez a feltétlen hit alapja, de a gondolkodás vezet el az igazi tudáshoz. Aki nem gondolkodik, az nem fog eljutni a megértéshez, az elfogadáshoz... sőt még odáig sem, hogy kezébe vegye a Te Bibliádat! A feltétlen hited tiszteletre méltó, de ne hidd, hogy Isten nem örül annak, ha gondolkodás útján jutsz el hozzá! A gondolkodást ne tiltsátok! Isten sem teszi! Ha hét lakat alatt a szolgálként tartanálak, kevésbé hinném, hogy a szolgálk akarsz lenni, mintha szabadságodban állna elmenni és Te mégis maradnál. Az persze igaz, hogy kell egy ismeretanyag, amely első kézből mindent elmond ahhoz, hogy választhass. Leírnám, hogy mit várok el és hogy mit adok cserébe. Akkor választhatnál csak igazán! Én megértem azt, amit a Te vallásod mondani akar, de ne így mondjátok, mert ez helytelen! A lényeg az, hogy minden kényszer nélkül, szabadon döntsessen az ember. Hogy is bízhatna az Úr egy olyan szolgálkban, aki nem szereti Őt és szabadulna Tőle?!

A fiú kissé kényelmetlenül érezte magát, de nem csüggedt, mert tudta, Isten szolgálkainak mindig is sok megaláztatást kellett elviselniük az idők során. Büszkén folytatta:

- Ha megismeritek Istent és Jézus Krisztust, akkor olyan tudás birtokosaivá lesztek, amely örök élethez vezet. Gondoljon bele mit jelent ez! Örökké élni gond, betegség nélkül, boldogan! JHVH nem halálra teremtett minket, hanem életre. Ez az élet a Paradicsomban. Jézus Krisztus beszélt róla a haldokló férfinak: „... még ma velem leszel a Paradicsomban.” Isten megteremtette őszüleinket Ádámot és Évát. Tökéletesek voltak és egy gyönyörű kertben éltek, az Éden kertjében.

- Hogyan?! Egy kertben! Nézz körül fiam! Az Éden kertje a Föld volt! Nem tudom elképzelni, hogy Isten tökéletes teremtményei egy kert lakói lettek volna. De igazad van! Ki vagyok én, hogy okoskodjam?! Kert volt és kész! Isten tudja, mi nem tudhatjuk!

- Örökké tartó boldog jövő várt rájuk, amíg engedelmeskednek Istennek. Gondozniuk kellett az otthonukat és utasítást kaptak arra, hogy népesítsék be és vonják uralmuk alá a Földet. Nekik és utódaiknak ki kellett terjeszteniük a Paradicsom határait, mígnem egész bolygónk a gyönyörűség helyévé válik.

- Helyévé? A Paradicsom állapot, hely, testi vagy lelki létezés?

- Jézus tudta, hogy egész földi otthonunk Paradicsommá fog válni. Isten így megvalósítja eredeti szándékát. Az élet a helyreállított Paradicsomban betegség, öregség és halál nélküli lesz. Maga az Isten lesz az emberekkel. A bűnözés, az erőszak örökké a múlté lesz! „Az elvetemültek kivágattatnak, a szelídek pedig öröklük a Földet. A gonoszok pedig a Földről kivágattatnak és a hitetlenül cselekedők kiszaggattatnak abból.”

- Állj! Valami bántja a szépérzésem. Tudod, hosszú életem során sokszor elgondolkodtam ezen. Hallottam már én is Jézusról. Nem tudom miért mondják a túlbuzgók, hogy bárki is kivágattatik? Ha én lennék az Isten helyében, aki ugye igaz, meg irgalmas, meg könyörületes,

meg maga a szeretet, akkor nem a gonoszokat vágatnám ki, hanem a gonoszságot. Nem az elvetemülteket vágatnám ki, hanem az elvetemültséget. Igaz, akkor már nem lenne meg az esélyünk arra, hogy önerőből szabaduljunk meg ezen tulajdonságainktól. De tudom, hogy az Isten minden teremtményét érdemesnek találja az örök életre. Tudom, hogy a végsőig megad mindegyiknek minden lehetőséget ahhoz, hogy megértse, amit kell. Isten a legjobb tanító! Hogyan csapna ki iskolájából bárkit is, mielőtt az megtanulta volna a dolgokat? Ha pedig megtaníthatná, miért vágná ki, ha egyszer olyan irgalmas? Az ilyen példabeszédek beváltak azokban a korokban, amikor csak ebből értettek az emberek, de manapság már nyíltabb kártyákkal kellene meggyőzni őket! A szív és az ész szava számít.

Irak elgondolkodott, majd nem engedve a szavak értelmének, folytatta:

- Ha vonzónak tartod a paradicsomi életet, ne engedd, hogy bármi is visszatartson Isten ismeretének megszerzésétől! Az embereknek vezetésre van szükségük. Ezért írta Isten sok-sok emberöltőn keresztül a Bibliát. 2500 évvel ezelőtt Jeremiás próféta azt mondta, „egyetlen ember sem teheti meg, hogy irányozza lépéseit”.

- Ez nem igaz! Minden ember megteheti, hogy irányozza lépéseit! Tudom, ne ellenkezzek egy valódi prófétával! A tökéletes emberekkel ott van az Isten, de az ő lépéseiket sem határozza meg. Isten csak szeretet vár tőled. Te választod ki az utad. Az más, hogy az út lehet hibás, de arra is Te lépsz és az is rajtad múlik, hogy végig mész-e rajta vagy a jót választod. Jeremiásnak igaza volt, ha úgy értette, hogy minden Istentől és Istenért van. A Kezdet és a Vég Ő. Egy. A lépéseit csupán olyan értelemben nem irányíthatja az ember, hogy a vége úgyis Isten lesz.

Irak nem tudott semmi olyasmit, amivel ellentmondhatott volna az öregnek, csak bólintott egyet és részletezni kezdte a Biblia felépítését:

- Van Ószövetség, ami egyesek szerint a zsidóknak, és Újszövetség, amely mások szerint a keresztényeknek szól, de az egész Szentírás az Istentől ihletett és hasznos.

- Értem. Mit gondolsz, nem lehet, hogy az Isten folyamatosan, korra szabott útmutatást ad az emberiségnek mind a mai napig?

- Nem.

- Miért állítod ezt ilyen magabiztosan?

- Mert JHVH követői nekem azt mondták, hogy aki elvesz vagy hozzátesz a Bibliához, az bűnt követ el, tehát a Könyv teljes, befejezett.

- Fiam, gondolj csak bele, hogy azok az emberek, akik ölni is képesek visszariadnának attól, hogy megváltoztassanak néhány dolgot a Bibliában? Az uralkodók, vallási vezetők vajon nem írhatták át hatalmuknál fogva a nekik nem tetsző vagy rájuk nézve veszélyes részeket?

A fiú elgondolkodott és belátta, hogy ez nagyon is lehetséges, mégis gyanakodva nézett az öregre, mert felmerült benne, hogy a sámán maga az ördög, aki le akarja őt téríteni a helyes útról, amit semmiképpen sem engedhetett, így még elszántabban folytatta:

- A Biblia világos képet ad nekünk Isten törvényeiről és elmondja milyen jutalomban részesül az, aki ezek szerint él és milyen büntetésben az, aki nem.

- Ti hogyan értelmeztétek ezt? Aki nem engedelmeskedik az az Úr haragjától fog szenvedni vagy attól, hogy nem részesülhet mindabban a jóban, mint azok, aki a törvények szerint éltek

Irak úgy érezte, hogy elege van a sámán fondorlatos, minden szavát kiforgató kérdéseiből. Már majdnem felállt, de amint ránézett az öregre mélységes szeretet öntötte el a szívét. Nem hagyhatja, hogy ez az ember ne tudja meg az igazságot! Akármilyen elviselhetetlen is az

örökös közbevágásaival, nem mehet csak úgy el mellette! Neki itt feladata van, nem adhatja fel ilyen könnyen. Újra nekirugaszkodott:

- Ezen még nem gondolkodtam, de a Szentírásban sok helyen az áll, például Mózes könyveiben, hogy Isten megölte a jók ellenségeit.

- És mi lett ezekkel az úgynevezett ellenségekkel haláluk után? Bűnhődniük kellett pusztán azért, mert teljesítettek egy parancsot? Nem adott nekik az Úr újabb lehetőséget a tanulásra?

- Választhattak volna, hogy kinek a parancsát teljesítik! - kardoskodott Irak.

- Ez gonoszság! Az Egy Igaz Isten nem hiszem, hogy ennyire rövidlátó lenne! Hiszen ember és ember között különbség van, még akkor is, ha egy század katonáról van szó! Miért nem tanította őket tovább?

- Az utókor tanul a példákból! Elkerülhetjük azokat a csapdákat, amelyeket a helytelenül cselekvők nem kerültek el.

- Igen?! És ha Te is köztük lennél, akkor is úgy látnád, hogy nem jár neked a lehetőség?

A fiú elgondolkodott. Igen, ő is igazságtalannak tartaná, ha az Isten nem adná meg számára a tanulás, a megbánás és a javítás lehetőségét.

- Na látod! azok az emberek, akik még nem elég okosak, meg kellene, hogy kapják a lehetőséget az okosodásra, hiszen az Isten minden bányát szeretné hazatérni látni! Miért ne adna meg ehhez minden lehetőséget?

Irak mély lélegzetet vett. a Biblia megbízhatóságáról, pontosságáról beszélt, amit történelmi tényekkel és csillagászati megfigyelésekkel támasztott alá:

- Ez a könyv többet nyújt pszichológiai, jogi, történelmi és csillagászati téren, mint az egyetemi tananyag. Rengeteg olyan próféciát és jóslatot tartalmaz, amelyek az idők folyamán beteljesedtek, ami önmagában is bizonyítja, hogy nem ember által ihletett írásról van szó.

Vukith sámán újra közbeszólt:

- Ez akár igaz is lehet, mert mindent az Isten ad nekünk és ezt is Ő adhatja csak. De az értelem, amit szintén Tőle kaptunk, előre láthatja a cselekedetek következményeit. Következtethet a mából a holnapra, de még mindig ott van Isten, hogy mindent megváltoztasson. Minden Tőle függ, tehát a szabályok léte és megszüntetése is! Ha Isten bármit megtehet, akkor bármit megtehet. Ez a törvény és innentől kezdve nincs több törvény, csakis Ő maga! Ha az ember próféciát mond, akkor azt csakis Isten kegyelméből és akaratából teheti meg! Ha saját akaratából teszi, akkor az nem Isten akarata?

- Nem feltétlenül, de a Biblia valóban Isten beszéde! Isten ihlette és emberek írták le.

- Hadd mondjak valamit! Egyetlen hibátlan létező volt közöttünk, az Isten fia. Hogy lehet az, hogy bűnösök, hisz mindnyájan azok vagyunk, jegyezhatték le Isten szavait? És ha ez lehetséges, márpedig az, mert így történt, akkor ma miért ne írhatnának Istentől ihletve a bűnösök? Tudom, hogy sokat kérdezek, - mondta a sámán - de ahhoz, hogy meggyőzz válaszolnod kell a kérdéseimre.

- A Könyvet tizenhat évszázadon keresztül, mintegy negyven ember írta, ugyanabban a stílusban. Ez azt bizonyítja, hogy Isten szava.

- De azt nem, hogy nem íródik tovább! Félre ne érts! Én nem ismerek senkit, aki tovább írhatná, kivéve a bármit megvalósító Istent, ennek ellenére sem hiszem, hogy a Könyv ne íródhatna tovább. Azok az emberek azért írtak mind egy stílusban, mert akik keresnek találnak, akik

találnak azok pedig egyetlen egy Igazságot találhatnak, mert az Igazság Egy! Az értelem az, ami elvezet ehhez az Igazsághoz. Aki eltalál Hozzá, az csakis abban a stílusban tud írni. Ezért van az is, hogy ez a dolog elnyomhatatlan. A történelem során sokszor el akarták pusztítani az Írást, mégsem sikerült.

- Ön ismeri a Bibliát?

- Igen.

- Akkor miért hagyta, hogy beszéljek róla?

- Azért, mert engem a JHVH tanúinak egyetlen és kizárólagos igazáról akarsz meggyőzni, hát tedd azt! Ha nem mondasz el mindent soha nem tudom meg, miért ez az egyetlen igaz vallás.

Az öreg szavai kissé cinikusan hangzottak, mert úgy érezte, ebben az esetben ennyi szükséges ahhoz, hogy közelebb jussanak az Igazsághoz. Hátha tanul valamit a fiú..., hátha tanul valamit Vukith!

A beszélgetés kimerített minden lehetőséget a Biblia csodálatos mivoltát, igazát, ésszerűségét és hasznosságát illetően. Mindketten elfáradtak. A sámán szállást adott éjszakára Iraknak. Még csak hajnalodott, amikor az öreg már talpon volt. Elmondta imáját és nagyot sétált a kertben, hogy magába szívja a természet reggeli illatait. Vukith már a terített asztalnál ült, amikor Irak felébredt.

- Gyere, ülj mellém, fiam! Biztosan éhes vagy. Reggeli után pedig folytathatjuk, amit folytatnunk kell.

Étkezés után előkerült a kis piros fedelű könyv.

- Az emberiség nagyon megosztott az Istent érintő kérdésekben - kezdett hozzá Irak. - Némelyek személytelen erőnek hiszik és vannak, akik halott ősöket imádnak, mert túl távolinak hiszik Istent a kapcsolatteremtéshez. Olyanok is vannak, akik egyáltalán nem hisznek Benne. A Biblia azonban feltárja, hogy Isten valóságos személy.

- Személy?

- Igen.

- Az attól függ, mit jelent ez a szó.

- Miért mondja ezt?

- Szerinted mi, vagy ki Isten?

- Az Istent soha senki sem láthatta, mert Ő szellem. Ő mindent átható, fényes, arcnélküli személy, aki kegyes, igazságos, megbocsátó. Ő az Egyetlen Igaz Isten, aki személyiségével mindent megalkotott és irányít. Ő a Teremtő, az Ajándékozó és a Bíró. Ezt mind megtalálhatjuk a Biblia leírásaiban, és ami a legfontosabb, hogy Istennek van neve: JHVH.

- Persze! Kultúránként más és más a neve.

- De ez az igazi! A többi hamis isten neve!

- Itt álljunk meg egy kicsit! Te azt mondom, amit mondasz, én pedig azt mondom, hogy a szavak alakja más és más, de a jelentésük Egy, és ez az, ami fontos. a szavak hangozzanak bárhogy, ha Egy a jelentésük, akkor Isten mind. Mit számít a név egyedülisége? Szórszálhasogatás! Előbb volt az Egy Isten, mintsem bárki is elnevezhette volna! Nem számít a név, csak akkor, ha szólítod Őt, de ezt megteheted úgy is, ha Te adsz Neki nevet, mert a név Őt

takarja és nem számít más, csak az, hogy Ő az, akit hívsz. Vagy talán nem tartod Őt, a Mindenhatót, képesnek arra, hogy tudja a gondolatodat, mielőtt kimondanád?

Irak kétségbeesett. A világot, amit felépített, most összedőlni látta. A hitét, amit szavakkal definiált, most ketrecbe zártak érezte - a szavak és meghatározások ketrecébe zártak. Mintha a szülői ház lángokban állna, és ő hiába próbálná oltani a tüzet. Lehetséges volna, hogy eddig a helytelen utat járta? Már nem keresett idézeteket a Bibliából. Sokára tudott újra megszólalni:

- Ön szerint mi, vagy ki Isten?

- Hatalom, bölcsesség, igazságosság, szeretet, könyörületesség, megbocsátás..., szóról-szóra amit Te is felsoroltál. Te azonban még nem néztél körül és nem tudod, hogy valóban így van-e. Én sok mindent láttam, hallotta, tapasztaltam, fiam! Még ha nem is látszik ezen a Világon, Isten létezik, Ő a szeretet maga.

- De hát akkor ugyanabban az Istenben hiszünk mindketten!

- Igen, és ez a fontos! Akármit is mond a Te Bibliád, nem az Isten neve mondja meg, hogy ki Ő, hanem az Istennek adatik olyan név, amely Őt takarja, és ez a név minden nyelven és alakban Őt jelenti.

- Igen, ez így van. de mi van azokkal a helyekkel, ahol több név több istenséget takar?

- Miért bűn tisztelni a részt, ha tiszteled az egészet?

- Tulajdonképpen igaza van, de JHVH tanúi azt mondják...

- De értsd meg, hogy az a bűn, ha csak a részt tiszteled és nem az egészet! Az egész tisztelete viszont már önmagában kimeríti a rész tiszteletét is. Nem jó, de nem is hiba, ha mellette a résznek is megadod a tiszteletet.

- Van rész? Vannak részek? Nem csak arról van szó, hogy az Egy Isten munkálkodásai látszanak részeknek?

- Te tanítasz! Miért engem kérdezel?

Irak elmosolyodott. Úgy érezte, hogy az öregnek a legkevésbé sincs szüksége az ő tanítására, sőt beszélgetésük során most először fordult elő vele, hogy kérdéseire azonnal, belülről jött a válasz, anélkül, hogy Vukith bármit is mondott volna. Isten teremtetett mindenkit és mindent, a részeket mind! Ez pedig mind Istentől, Istenért és Istenben van! Az Egy Egész munkálkodásai a részek munkálkodásai is!

- Tehát tulajdonképpen mindennek, ami történik megvan a jelentősége, a helye, tehát minden kell?

- Igen, fiam.

- Kell a háború, az éhség, a rablás, a nyomor, a gazdagság...

- ... a hit, a szeretet, minden!

- De miért?

- Ez mind a helyzettől függ. Ami belül vagy, azzá leszel kívül is! Ami vagy, az jön oda hozzád. A rabló rabol és meglopják. A gyilkos öl és megöletik. Az irigy gazdag lesz és kielégítetik, vagy ha nem, koldussá lesz. Ha a koldus tönkreteszi maga és mások életét, akkor örökre koldus marad, legalábbis addig, amíg vissza nem ad mindent. Ha a koldus jó szívvel él, akkor gazdaggá teszi az Úr. Az egészséges, aki nem a jóra fordítja képességeit, megfosztatik

egészségétől, ugyanúgy, mint az, aki buta akar maradni. Aki tanulni akar, megadatik annak minden. A betegek megbecsülik az egészséget, hitük megnő, de ha nem továbbra is betegek maradnak mindaddig, amíg el nem hagyják dühüket és tisztává nem válnak. A halál pedig mindenkire akkor jön el, amikor kell. Úgy jön el, ahogy kell.

- És akkor a jók, az ártatlanok miért halhatnak rettenetes halállal? Kegyetlenségből?

- Tudod, van úgy, hogy sokat kell adnunk Isten bizalmáért...

Mindketten csendben maradtak. Feltolult bennük néhány érzés... a szenvedésről.

- Aki nem lát meg mindent a szívével és a lelkével, az meg kell hogy lássa a testével, hogy utána meglássa a szívével és a lelkével is! Az emberek nem tudják, hogy ők valójában szív és lélek. Csak hiszik. Meg kell tudniuk! Akik eleget látnak, azok eljutnak a szívükhöz és a lelkükhöz. Ezért adatik meg nekik minden.

Iraknak eszébe jutott, hogy szó van erről a Könyvben, és idézte a sorokat:

- Ezt olvashatjuk Máté evangéliumában: „... legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai, aki felhossa az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazoknak, mind a hamisaknak.” (Máté 5, 45). A szeretet ezenkívül arra indítja Teremtőnket, hogy segítsen nekünk megszerezni az Ő ismeretét. Ez áll Mózes második könyvében: „Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. Irgalmas marad ezer íziglen; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt: de nem hagyja a bűnöst büntetlenül...” (2 Mózes 34, 6-7). Isten egyensúlyban tartja szeretetét az igazságossággal, nem oltalmazza meg a szándékos bűnösöket tetteik következményeitől. Előfordulhat, hogy az Úr imádói csapásokat élnek át a jelenlegi gonosz világban uralkodó állapotok miatt, vagy ostobán cselekednek és bajba kerülnek. De ha alázatosan kérik a segítséget Istentől, akkor megkapják azt.

- Igen. Pontosan erről beszéltünk idáig. Most, hogy már tudod, amit tudnod kell, nevezd bárhogy is, már látod Őt, és ez a lényeg!

- Innentől kezdve nem tudom, hogy mi a jelentősége a JHVH tanúinak, mint különálló vallásnak! - mondta a fiú.

- Állj! Te Te vagy, Én pedig Én vagyok! De ott van rengeteg ember, aki nem Te és Én! Nekik is meg kell találniuk az igazságot, és ha ez az igazság nevezetesen a JHVH tanúi név mögé van elrejtve, hát ott fogják megtalálni. Én csak azért okoskodtam, hogy rájöjj arra is, ami a név mögött van. Te is, aki pedig hívő vagy, elakadtál ezen a néven. Képzeld hányan vannak, akik nem hisznek. Ők ne akadnának el? Pszichológia! Meghallják az emberek, hogy JHVH tanúi és becsapják az ajtót. Meg sem hallgatják az igazságot és ennek sajnos sokszor a név az oka. Az emberiség nem tud hinni, mert nincs többé bizodalma azokban, akik az igazukról szónokolnak, főleg, ha az igazságukról erőszakosan azt állítják, hogy az az egyedül üdvözítő. Lépésről-lépésre, türelmesen kell felebarátainkat tanítani, hogy lassanként kikeljen bennük az elvetett mag és fává növekedjen.

- Vagyis Te nem ítéled el JHVH tanúit, csak azt mondod, hogy nem jól tanítanak?

- Igen. Ha a lényeggel kezdenék és nem a lényegtelenekkel, ha a döntést másra bíznák és nem magukra, ha úgy tanítanának, hogy meg is hallgassák őket, ha levetköznék a nagyképű, kizárólagosságalapú hozzáállásukat, mely az ő elképzeléseiken kívül minden mást elutasít és megbélyegez, akkor azok, akik épp ezek miatt ijednek el tőlük, odafigyelnének rájuk. Azt hiszik, hogy néhány látogatásuk már elegendő ahhoz, hogy az emberek képesek legyenek meghallani az Örömhírt. Nem! Az Örömhírt csak akkor fogja mindenki hallani, ha meg is

értette azt. Akkor dönthetnek csak, ha mindent tudnak, amit kell. JHVH tanúi pusztán meggyőzni akarnak, és lehetőleg minél gyorsabban, anélkül, hogy időt hagynának a másik embernek a megértésre, anélkül, hogy a személyes beszélgetésben elmélyülnének, vitáznának, együtt gondolkodnának vele. A tanítóknak olyannak kellene lenniük, mint mindenki másnak, nem pedig egy elkülönült kis csoport tagjainak, mert a másságukon szörnyülködnek azok, akik nem értik őket. 10-20 oldalas könyvecskét csinálnék, amelyben minden ott lenne, ami kell, és hagynék levélcímet, hogy azok jelentkezhessenek, akiket érdekel a dolog. Az erőszakosság miatt képtelenek megnyerni a legtöbb embert! A vallási rasszizmusuk a legszörnyűbb! Ellenségeskednek, csapásokkal fenyegetőznek, úgy tesznek, mintha mindent tudnának!

- Hogy érted ezt?

- Te már tudod, hiszen beszéltünk róla, de most kérlek olvasd fel a JHVH Istenünk Egy című fejezetet!

- Olvasom. „Az ókori egyiptomiak sok istent imádtak, de Mózes emlékeztette Izrael népét, hogy JHVH Egy Isten. (5Móz 6,4) Jézus Krisztus megismételte ezeket a szavakat. (Mk 12, 28-29) Ennélfogva akik Isten szavaként fogadják el a Bibliát nem imádnak egy Háromságot, amely három személy, vagy Isten együttléte egyetlen Istenben. A „háromság” szó valójában elő sem fordul a Bibliában. Az Igaz Isten egyetlen személy, aki nem azonos Jézus Krisztussal. (Jn 14,28) Isten Szent Szelleme nem személy. A Szent Szellem JHVH tevékeny ereje, amit szándékai megvalósítására használ fel a Mindenható. (1Móz 1,2; Apcsel 2, 1-4; 2Péter 1, 20-21)

- Ez szörszálhasogatás, semmi más! Ugyanúgy, mint ahogy a név, a tagolódás sem számít! Itt is, ott is, amott is „egy” a lényeg. Az Egy, Teljes, Egész! Isten. Egy Isten! Ez mind, ami elhangzott, csak a felszín. Mintha azon versenyeznének, hogy a lényegtelenet ki tudja még lényegtelenebbé tenni, hatalmas részletességgel. „A görögdinnye nem is görög, hanem pörögdinnye, és csak zöld lehet, mert akik látták, de nem nyúltak hozzá, mind azt mondták, hogy zöld. Aki azt állítja, hogy piros, az hülye!”

Irak jóízűen kacagott. Vukith folytatta:

- És aki hülye, az a kénköves pokolba megy, meg elpusztítják, meg kivágattatik, meg ilyenek várnak rá. Bezzeg a JHVH, a pörögdinnye tanúi megkapják a kielégülést! Röhejes! De mindezek mellett én nem mondok semmit. Jézus azt is mondta: „Én és az Atya Egyek vagyunk.” Ez az, amit kifejejtettek a példák közül. Ez is szerepel a Bibliában! Értsd meg fiam, ha valaki nem tudja, amit kell, akkor hogyan taníthatja? Az csak arra taníthat, amit ő tud, tehát sosem taníthat meg az elegendőre. A Bibliát mindenki úgy értelmezi, ahogy akarja. Lelki fejlettségtől függ, hogy mit értesz meg belőle, és ahhoz, hogy megérts belőle dolgokat lelki fejlettségre van szükséged. Ebben a dologban segíthet az igazi tanító, a Sors, az Isten, egy segítőkész bölcs és Te magad. A tudást keresni kell mindenben, mindenhol és mindenkor, különben a Biblia is csak egy halott könyv marad, elásott kincs. Ez az igazság.

Vukith elhallgatott. Figyelte, hogy az elmondottak milyen hatással vannak Irakra. A fiú már nem az mindenáron a maga igazát hajtogató hittérítő volt, aki félig teli aggyal és hiányos lélekkel bekopogtatott az öreghez - és még csak tegnap érkezett. Már belátóbb, engedékenyebb volt, kinyitotta a szívét. Már tudta, hogy vannak dolgok, amikről ő nem tud, és ami a legfontosabb, hogy mindezt el is ismerte. Érezte, hogy Isten mindenkit elvezet oda, ahol láthat, felfedezhet, megismerhet minden lényegeset.

- És mégis mit tegyek, ha buta vagyok? - kérdezte Irak.

A kérdés a semmiből érkezett, és meglepte a sámánt.

- Mit értesz azon, hogy buta?

- Nem mindenki képes arra, hogy egyből rájöjjön ki az Isten, hogy megtalálja a hozzá vezető utat. Az emberek nevet adhatnak istenüknek, de biztosak lehetnek-e benne, hogy ez a név az Egyetlen Igaz Isten megfelelője. Hihetnek saját istenükben, de biztosak lehetnek-e benne, hogy ez a hit megegyezik az Egy Igaz Istenben való hittel. Istennek valamilyen módon szólnia kell, hogy felismerjék Őt azok, akik keresik. Maga miről ismerte fel, és honnan olyan biztos benne, hogy az igazit ismerte fel? Honnan tudja amit tudnia és cselekednie kell? Hol keressenek azok, akik a nulláról indulnak?

A fiú hangján kétségbeesés érződött. Az öreg eltűnődött. Erre ő még sohasem gondolt. Hinni nagyon nehéz dolog. Először is élni kell, aztán idővel majd megkérdezzük magunktól, hogy mi az értelme. Ha nem tudjuk, keresni kezdjük, és mivel itt csupán foltokat látunk, áttekintünk oda is, amiről hisszük, hogy létezik, és találunk valamit, ami csak a miénk. Azonban ez így még önmagában nem elég, hiszen ahhoz, hogy megtudjuk, tényleg azt találtuk-e amit kerestünk, tovább kell mennünk, és mindent látnunk kell! Amit a fiú kérdezett felvetett még valamit. Eddig csak azt kérdeztük magunktól, hogy azt találtuk-e, amit kerestünk. Most azt is meg kell kérdeznünk, hogy azt keressük-e, amit kell. Csak hallgatunk, és ha valaki kérdez, csupán arról beszélhetünk, amit tudunk, amit mi kerestünk és találtunk. De mi van azokkal, akik mást keresnek? Hogyan mondjuk meg nekik, hogy mit keressenek, ha mi nem ők vagyunk? És miért mondjuk meg nekik? Mit mondjunk meg nekik? Ki mondja meg? Ember az embernek? Ez nem így működik? A legtöbben nem is keresnek semmit a pénzen kívül... csak életben akarnak maradni. Miért avatkozzunk bele, miért adjunk nekik valamit, amit keresniük kellene? A legtisztább mindig az, ha akkor kezdenek el keresni, ha szükségét érzik. És akik idáig eljutottak, azoknak tudunk segíteni? Épp mi?! És magunkon tudunk segíteni? Néha azt hisszük, mindent tudunk, és egy picit ürességtől romba dőlhet minden. „És én honnan tudom? JHVH tanúi honnan tudják? Látták? Nekik mondta az Isten? Nem, ugye?! Hát nekem sem mondta!” - gondolta az öreg szomorúan. - „Miért ne lenne minden embernek igaza? Ők így egészek. Egyetlen világot képviselnek.”

- Fiam! - szólalt meg a sámán halkán. - valaki azt mondta nekem egyszer, hogy a saját szemével látott egy emberi sejtet a legnagyobb teljesítményű elektromikroszkóppal. A kép ugyanolyan volt, mint amit akkor látott, amikor a legnagyobb távcsővel nézett az égre, a csillaggalaxisok mögé, a kékes, halványszínű galaxishalmazokba.

Irak szemei elkerekedtek. Egy gondolatgörgeteg indult meg a fejében. A Világ ugyanolyan fent és lent. A végtelen részei is végtelenek. Hogy is van ez? Az Egy maga a Világ! A Világ Egy! Minden rész egész... maga az Egy! Így végtelen! Mégis más és más!

- De hát mégis más és más! - kiáltott fel.

- De végtelenül más és más! Minden! Egy, Egész! - mondta Vukith.

- Teljesség a részletek végtelenségével?!

- Pontosan.

- És az Isten?

- Minden! Egy! Egész! Teljesség!

- És a különbségek?

- Azok is!

- Mindennek megvan a helye és az ideje?

- Igen.
- De ha mi nem dönthetünk, akkor ez mennyire a mi életünk?
- Addig a mi privát életünk, amíg azt akarjuk. Ez valójában az Egy, az Egész, a Mindenség, a Teljesség élete.
- Nem a miénk?
- De igen, csak eltévedtünk fogalmilag. Ha elfelejtenénk, hogy magunknak akarjuk, akkor nemcsak az jutna nekünk, amit megszerzünk, hanem az Egy, a Teljesség, a Mindenség! Ha azt akarnánk az lenne!
- De akkor miért vagyunk mi, mi?
- Mert a Teljességben az is kell!
- Vagyis hatalmunkban áll azzá lenni, amivé akarunk?
- Az vagy, ami vagy. Az életek a változtatást segítik.
- És hogy lehetnék más, ha egyszer ez vagyok?
- Hát éppen ez az! Ez vagy Te, ezért vagy ez! - válaszolt a sámán. - Ha más lennél Te, más lennél. Az jut neked, ami Te vagy, amivé teszed magad. Az életed formálja lényed, amely a lélek, a tudat, az én; az pedig formálja létformádat és képességeidet. Az vagy, amivé teszed magad. Az vagy, ami vagy.
- És Isten?
- Nincsen Isten semmin kívül, csak belül.
- És Istenen kívül nincsen semmi?! Rajta kívül nincsen más, mert minden Ő... és túl sincs más, mert a Végtelenség mindenhol végtelenség?
- A sejt egy Világegyetem galaxishalmazokkal, csillagokkal, bolygókkal, élettellel, élőlényekkel, sejtekkel, amiben Világegyetem van galaxishalmazokkal, csillagokkal, bolygókkal, élettellel, élőlényekkel, sejtekkel, amikben Világegyetem van...
- Állj! - kiáltott fel Irak. - Ez csodálatos!!! Miért vagyunk mi mégis így?
- Az vagy, ami vagy.
- Hogyan lehetek én más?
- Ha tudod, hogy mivé akarsz válni, ha tudod, hogyan válhatsz azzá, és elkövetsz mindent, hogy azzá válj. Temérdek ismeret kell. Ismerned kell magad, ismerned kell a célt is! Ha mindez megvan, nem elég végigjárni az utat, de azzá is kell tudnod válni! Ez akkor történik meg, ha annak tekinted magad.
- Miért olyan hihetetlen ez? Miért tűnik olyan nehéznek? - kérdezte a fiú.
- A tudás hiánya miatt. Ha látnánk, hogy is van ez, olyan egyszerű lenne az egész, hogy nevetnénk raja. Csak nem látjuk még.
- Miért nyúzzuk egymást saját hülyeségeinkkel, ahelyett, hogy valódi önmagunkkal váltanánk pár szót?! Miért ölünk, rabolunk piciny önmagunknak piciny darabokat, amikor nagy önmagunk mindenben és mindennel telített Egész?! Miért másokat akarunk legyőzni és nem magunkat? És magunkat miért legyőzni akarjuk megértés helyett?! A kisujj azt hiszi magáról, hogy ő, ő, és az amíg hiszi az is marad. Csak egy kisujj! Irigykedik a többi ujja, és nem is sejti, hogy létezik a máj, a szív, a tüdő és még mi minden, amit nem lát, de mégis általuk él. A

kisujj addig kisujj, amíg rá nem jön, hogy ő egy ember. Ha rájön arra, amire mi itt most rájöttünk, akkor bármit megláthat és felfedezhet.

- De a kisujj nem akar látni, nem akar tudni, hanem rabol, zsákmányol, kisajátít, kiaknáz, leigáz, irigyel, magáévá tesz, börtönébe zárja a mindenséget, ahelyett, hogy önmagát változtatná mindenséggé.

- De ez nehéz!

- Igen, fiam! Nehéz, de a végtelenség és az örökkévalóság jelentéktelenné teszi az időt. Én, aki örökké létezem, és az vagyok, ami lenni akarok, megtehetek bármit, mert van rá időm, mégpedig végtelen. Miért ne mosogassak? Miért ne dolgozzak? Miért ne gyógyítsak? Miért ne zenéljek? Miért ne gondolkozzak munka helyett? Miért ne maradjak ágyban, ha egyszer az vagyok, aki vagyok, és az leszek, akivé lenni akarok.

- Van egy bökkenő öreg Vukith úr!

A sámán arcán mosollyal figyelte Irakot.

- Mi lenne az?

- Igaz, hogy én ez meg ez akarok lenni, azzá meg azzá akarok válni, de mi a helyzet azokkal, akik inkább ebben a világban akarnak élni és így? Ők hibásak? Nekik nem kellene létezniük? Hiszen azért létezik útmutatás! Sőt! Lépten-nyomon hirdetik az Istenről elképzelt és megtudott dolgokat, mégis sokan úgy élnek, mint azelőtt, mielőtt hallottak róla.

- Minden úgy kell, hogy legyen, ahogy van. Ez elvezet a célig. Szétszóródtak a dolgok, hogy megláthassák, nincsen távolság, csakis mibennünk, és ezt csakis mi szüntethetjük meg. Élni kell, és a Világ megtanít bennünket mindenre! A pofonok után, a gyönyörök közömbössé válása után új Nap kel fel mindenkiben. A kiégett fasor magjaiban éled újjá. Az ismeretek megismerést hoznak, a megismerés megújulást, a megújulás újabb ismereteket... és így tovább! Akik így akarnak élni, azok majd mindenén túl megérkeznek oda, ahová ők akarnak. A büntetés ez. A pokol ez. Mindenki saját magára van bízva.

- És ha kirabolják, megverik, megkínózzák, ha éhezik vagy háború áldozata lesz?! - kiáltott fel a fiú.

- Ez a léttel jár... az itteni léttel. Az vagy, aki vagy. Légy több tudás, tanulás által! Nemesítsd a lelked!! Aki keres, azt nem töri össze az Isten, hanem olyat mutat neki, amit látnia kell. - válaszolt az öreg.

- Hogyan kell szólni Istenről?! Ha Isten a mindenség, akkor személyként nem említhetjük.

- És megmondanád miért nem? A mindenség, a mindenhatóság, az Egy, minden! Gondolod, hogy nem lehet személy, ha mi azok lehetünk? Isten, az az Isten! Egy!

- Ez már-már felfoghatatlan!

- Hát igen. Van úgy, hogy nekünk is felfoghatatlanná kell lennünk, túl kell lépnünk a végleteinken, a határainkat el kell felejtenünk, olyan szíveket kell beengednünk magunkba, amiket eddig messzire elkerültünk. Szeretni kell megtanulnunk! Ha lebegsz az óceán vízében, Te vagy az óceán... Tedd ezt a Világmindenséggel! Radírozz az ellenálló határaidból! Értsd meg az életet és hasalj el a csillagokon!

- És az élet?! A Föld?! Azoknak az élete, akiket megeszünk?! Erre a kérdésre mi a válasz, öreg? Mert rendben, én törekszem mindarra a jóra, amiről eddig szoltunk, de hogyan lehetnék jó, ha nem lehetek az? Hogyan éljek jól, ha nem lehet, csak rosszul élni? Ez örület!

- Ne ess kétségbe emiatt! Minden jól van, ahogy van. Az Egy mindent tud, és az áldozatok meghozzák gyümölcsüket. A megértés többet ér a testnél, amelyet elveszítünk. Ha tudnám, hogy valaki olyat táplállok a hússal, aki már közel van a megértéshez, odaadnám azt a húst. De tudd meg, hogy bárkiért odaadnám! És az Egy gondoskodik azokról a részekről, akik a testüket adják, mert nem csak az erők gyarapodnak, hanem az elismerés is!

- És mi van azokkal az áldozatokkal, akik arra vágnak, hogy megegyék azokat, aki velük ezt tették?

- Azok megehetik. Amíg csak ez érdekli őket, addig mindig ez lesz. Egyszer őket eszik, egyszer ők esznek, és így tovább. És ennek csak az vethet majd véget, ha ki akarnak szállni, ha mássá akarnak válni, ha más értelmet keresnek az életben. A vágyak játékszerei kínokat élnek át a vágyak miatt, amíg nem értik meg a vágyak eredetét és célját! A vágyakat birtoklásra használják, ezzel szenvedést okoznak a Világnak, és soha nem elégülnek ki. Ha a magukba zárás helyett magukat adnák, ha a Világ lekicsinyítése helyett magukat nagyobbítanák meg, akkor a Világ beléjük férne, és minden értelmet nyerne. A hódítás helyett fel kell nőni az Egyhez! A területi, vagyoni terjeszkedést fel kell cserélni a lelki, szellemi terjeszkedéssel! Ha nem nyereszkeskednénk, zsákmányolnánk és kereskednénk, ha megelégednénk a szükségessel, nem szenvedne és haldokolna miattunk a Világ.

- Félek, öreg!

- Ugyan mitől félsz Irak Narat, Te hős hittérítő?

- Hát arra nem gondolt, hogy a gyilkosok hogyan értelmeznék, ha megtudnák, hogy ölni és halni teljesen természetes dolog?!

- Ne téveszd szem elől azt, hogy ez nem erről szól! Egy gyilkos az élet örökkévalósága miatt valóban még többet gyilkolna..., de az Egy törvény az, hogy a szándékosság odavonzza a tanulnivalót. Magyarul a gyilkos annyiszor öletne meg az Egy által, hogy a végén megértene, hogy mit tett. Ezt pedig egy gyilkosnak nem szabad szem elől tévesztenie! Egynek sem!

*

A délután a ház körül végzett apróbb munkákkal telt el. Irak megnézhetette, hogyan is él az öreg. Volt padlás és pince a házban, takaros udvar és hatalmas kert, sehol egy állat, a szobákban rengeteg furcsa tárgy, tengernyi régi könyv, apró üvegcsék, szárított növények. A fiú semmit sem kérdezett, bár furdalta az oldalát a kíváncsiság. „Ez egy másik világ, megannyi rejtett bugyrával, s talán minden értelmet nyer egy-egy pillanatban, ha akar... Miért erőltesse az ember a dolgokat? Ha szükséges, maguktól fognak megnyílni.” - gondolta Irak. Estefelé az öreg megkérte a fiút, hogy maradjon még egy darabig nála, mert ha most, a megértésről szóló beszélgetésük közepén elmegy, talán csak egy év múlva folytathatják azt, mert Irak messziről jött, így csak sokára térhetne vissza. Vacsora után letelepedtek a tűzhely mellé és Vukith belekezdett:

- Sok érdekeset láttam és hallottam már. Nem Te vagy az első hittérítő a környéken, már jártak nálam mások is, érdekesebbnél, érdekesebb mondandóikkal.

- És tanult tőlük valamit, vagy ők tanultak Öntől?

A kölyök a saját esetére célzott ezzel a kérdéssel.

- Is-is. Szükség van minden mozzanatra a tudás megszerzéséhez.

- Mondjon el egy érdekes esetet, kérem!

A sámán beletúrt ősz szakállába, és elkezdte meséjét:

- Az esetek önmagukban nem említésre méltóak, de az, amit adtak nekem az igen. Sohasem tudhatod, mikor követsz el hibát azzal, ha nem engedsz be az udvarodba valami újat. Én mindent beengedek.

Kopogtak az ajtón. Vukith nyugodtan kelt fel a tűzhely mellől. Egy gyerek állt odakint. Valamit átnyújtott az öregnek, és váltottak néhány szót. Különös, sürgető illat keringett a levegőben.

- Készülj, fiam! Velem tartasz, és megmutatom neked, miben is élek én!

Azzal eltűnt a kamrájában, majd hatalmas batyuval a vállán útnak indult. Irak követte őt és a gyermekeket. Sietve haladtak, és nem szóltak mindaddig, amíg a sámán meg nem törte a csendet:

- El kell mondanom, hogy mire számíthatsz.

- Mire?

- Most azért megyünk, hogy meggyógyítsunk egy beteg embert.

- Tényleg?! Ez csodálatos!! Ki az, és hogyan gyógyítjuk meg? Milyen betegsége van?

Vukith örült, hogy Irak így lelkesedik a dologért.

- Arra kérlek, bármit látsz is, ne kérdezz! Amíg a gyógyítás folyik csak Te lehetsz bent, de a kérdéseidet tartogasd azutánra! Sőt egy hang se hagyja el a szádat! Egy hang se! Ha megszólalsz, olyan vétet követsz el, ami megakadályozhatja a gyógyulást. Tehát meg se nyikkanj, ne mocorogj, ne félj! Én tudom, mit miért teszek, és ha érdekel, később elmondom neked. Később!

Megérkeztek a házhoz, ahol már várták őket.

*

A szoba ajtaja bezárult, a családtagok magukra hagyták Vukithot és Irakot a beteggel. Csak egy gyertya remegő fénye adott némi világosságot. A sámán leültette Irakot a sarokba néhány párnára, majd megkötözte a kezét a behajlított térdei alatt.

- Maradj így, fiam!

Irak nem értette, miért van erre szükség, de megbízott az öregben, így nem tett fel egyetlen kérdést sem. Vukith leterített egy pokrócot a padlóra, ráfektette a beteg férfit, csendre és nyugalomra intette, majd bekötötte a szemét. A tűzhelyről levette az orvosságot, amit már forni tett fel. Kisebb edényekbe töltötte, és az egyikből megitta a beteget. Odalépett Irakhoz, és így szólt:

- Ha látni akarsz, amit én látok, olyan szem kell neked, mint az enyém.

Azzal bekötötte a fiú szemét is, és a másik üveg tartalmát ketten itták ki. Irak hátradőlt a sarokban, Vukith pedig körbejárta a beteget. Kézbe vette dobját, lassú, szívdobbanásszerű ütemben kezdte ütni a bőrt, és a bőrre festett alakzatok, a szarvas, a farkas, a nagy madár, a fa, a Hold, a Nap, a csillagok táncolni kezdtek az ütések nyomán. A hangrezgések működésbe hoztak valami létezőt, de ugyanakkor mégis megfoghatatlant. Egy valódi orvos-lélek járta a táncát. A dob szívdobbanásai szétáramoltak az ellazult elmékben. A Világ dobogott. Irak megpróbált nem gondolni semmire, de tudta, hogy valami megváltozott. Úgy érezte, mintha a végtelen semmi közepén lebegne, és szabadulni akart kötelékeiből. A kötelek eltűntek. A dobolás először csak távolról hallatszott, majd fokozatosan erősödött, és mire odaért hozzá

már dübörgött. Hirtelen megmozdult a Föld, hogy elnyeljen minden felszínen élő. A csillagos ég felfelé rohant, mint aki fél a mélységtől, amivel sohasem férhet össze. Az alagút beszívta Irakot. Kimondhatatlan érzései támadtak. Fénysebesen siklott a kijárat felé, amely valahol a nem létezőben várta őt, hogy megmutassa a még nem tudott, nem ismert Világok titkát. Nem volt többé támpont, gravitáció, nem létezett test, csak ő, csodálatos tisztaságban, könnyedségben. Nem tudta, hogyan lehetséges mindez, de nem is számított. Csupán a kép, a hang, a szépség, a véget nem érő élet bizonyossága szívta őt tovább a bármi világába. Egyedül maradt. Ott volt, ahol lenni akart, az volt, ami lenni akart. Ő volt! Ez volt a valódi élet, amelyben minden értelmet nyert. Isten az élet. Az élet pedig kesztyűt húz, és annyi ujjá van a kesztyűjének, amennyit csak akar. A mélység a magassáig tör, az ég megérinti a poklokat. A kesztyű életre kel, elfelejti, hogy halott - csupán az élettől él. Irak látta az életet, amint az fa akart lenni, és fává lett, hogy a mélyből táplálkozva magasba törjön, és beigya a fényt, ami önmagából jött önmaga táplálására. A fa elfeledte, hogy ő az élet, de a benne élő élet tudta ezt, és ez a harc ölelkezéssé lett. A fa nyújtózott az Isten felé, az Isten pedig szétterjesztette a lombokat önmagában. Ami rezeg, az rezgésben él, rezgésben hal meg. Semmi sem érint meg semmit, és minden kapcsolódik mindenhez. Az alak az összetartozó, de egymást nem érintő dolgok sokasága. A szín nem az anyag színe, csak a festéké. A fény a színek végtelensége, a dolgok pedig ugyanolyanok, csak az élet festi őket különböző színűre. Egyszerű. A feledékenység tesz beteggé, mert a feledékenyek elfelejtik a jót és a hibással helyettesítik. Minden az enyém, hiszen az én világomban minden van, mert minden az én világomban van. Te is az enyém vagy, és azt teszed, amit akarok! Ha nem akarnám, hogy az én világomban legyél, elmennék Tőled, elkerülnélek. Ha elérek a megértéshez boldog leszek. A tiéd minden, a Te világodban tied vagyok én is, és ha nem akarnál kapcsolatot velem, meg sem jelentem volna előtted. Az vagy, ami vagy. Ha más leszel, más leszel! Ha minden leszel, minden leszel! Az én világom, a Te világod... és mindenki világa! Minden létezik, és mégsem létezik semmi. Ami összetartozik, az sem ér egymáshoz, csakis az élettől, ami pedig mindenben Egy! Te nem vagy Te, csak amíg annak hiszed magad. A madár nem madár többé, ha más lesz fontos neki, mint a madársága, mert ekkor megszűnik madár lenni, hogy az legyen, ami lenni akar. Az élet él, és élni akar. A világ megszűnik rohanni, a vonzás elengedi azt, és minden szétszéled a végtelenbe. Így talál vissza a kezdetekhez. A világ megszűnik rohanni, és a tűz visszazuhan oda, ahonnan jött, hogy újra élet legyen a kesztyű is. Az én világom csak az enyém, a Te világod csak a tiéd. Az én világom az egész világ, a Te világod az egész világ. Mindenki világa egész világ, és mégiscsak az övék. Végtelen mindenki egész világa - végtelen egész világ. Végtelen egész világ egy egész világ. Én Te vagyok, Te én vagy. Élet vagyunk. Egy. Nincs fent, nincs lent, csak addig, amíg annak hívjuk. Mindnyájunk számára más a fent és a lent, amíg meg nem ismerjük a másik fentet és a másik lentet. ekkor meglátjuk, hogy minden fent és minden lent, és megszűnik létezni a különbség. És mik a dolgok? A dolgokat nevezzük néven, vagy azokat a tulajdonságokat, amiket észlelünk róluk? Mert mi az alma? Talán a gyökér, a törzs, az ág, talán a gyümölcs az alma? És a gyökér az gyökér? A törzs törzs? Az ág ág? Az alma alma? Minden más, és semmi sem más. Nem az semmi, ami annak látszik. Léteznie kell, mert megteheti, és ami létezhet az létezik is. Amit elnevezünk, az nem az, aminek nevezzük. Csak az élet okoz maga körül történéseket, amiket úgy fogunk föl, ahogyan képesek vagyunk a felfogására. A dolgok mindenkinek mást jelentenek. Az alma az, amit képesek vagyunk belőle felfogni, és semmivel sem lesz több számomra, amíg nem akarok látni és hallani. Ha látni és hallani akarok, akkor látni és hallani fogok. Az vagyok, ami lenni akarok. Ez a tudat határozza meg az étellel való kapcsolatomat. Az élet játéka vagyok, s az élet az én játékom. Ha az élet én akar lenni, az élet én vagyok. Ha én az élet akarok lenni, az élet én vagyok. Ha az élet bármi akar lenni, bármi lehet. Ha én az élet vagyok, bármi lehetek. Akik emlékeznek arra, hogy ők az élet, azokban tiszta a szándék, és a cél a kezdet. Akik elfelejtik,

hogy ők az élet, azokat az élet figyelmezteti. A betegek feledékenyek. Feledékenységükben eltávolodnak az élettől és mindentől, amit az élet az életért tesz. Az önmaguk ellen fordulók beteggé lesznek, mert nem úgy léteznek, ahogy az élet az életben, hanem ahogy a tévelygők az életben. Ha van élet az életben, akkor az figyelmeztethet minden beteget a tévelygésére és a valódi helyére. Ez a gyógyítás. A gyógyító legyen képes legyen látni, hallani, érteni, érezni, legyen képes életté válni, hogy végtelenségében gyógyítsa meg a beteget. Az igazi gyógyító nem teszi függővé magától a beteget - magává teszi, orvossá teszi. A beteget véglegesen meggyógyítani a legfontosabb. Vésd eszedbe Irak Narat! Ha Te az élet vagy, amit akarsz az vagy! De akkor leszel az élet, ha azt akarod, amit az élet. Amíg mást akarsz, addig csak Irak Narat maradsz! A kígyó megmarta a gyermeket, a gyermek elesett a fűben. Édesanyja holtan talált rá. A csikót ütik. A háta véres, folyik róla a veríték. Nyerít!! Nyüszt a megvert kutya, s a gyermekek tiltva vannak, megnyomorítva. Lelkek kényszerülnek engedelmességre. Félelem uralkodik! Háborgó ragadozók vadásznak. Lesben áll a tévelygők hada, hogy ártsen magának és az életnek. A nem tévelygők életet adnak a tévelygőknek - a tévelygők lesből osztanak halált. Az élet maga a minden - a tévelygők maguk akarnak mindent. Nem tudják, hogy csak egy módon lehet az övék. Csak egy módon! Ha élnek! Ha ők is élet lesznek. De hogyan mondhatnánk bármiről bármit is, ha nem tudjuk, mi micsoda?! az élet meg kell hogy ismerje önmagát! A tévelygők meg kell hogy ismerjék az életet! A bárányoknak a nyájban a helyük, a halaknak a rajban, az embereknek a családban, de mindenkinek ott a helye az életben. Az Isten, az élet, visszatálal önmagához.

Irak látott. A dob és a csengettyűk hangja nagyon közelinek tűnt, hívogatták őt. Lassan emelkedni kezdett. Felszállt a mélyből a hegyek fölé, és elsiklott a világ felett. A dob egyre erősebben hívta. Lecsapott egy nyúlra, majd nyúlként futott tovább. A nyúlra lecsapott egy sas - ő sasként repült tovább. A sas megpróbált elejteni egy őzikét - őzként rohant tovább. Az őz a patakból ivott - ő lett a víz. Szarvas gázolt át a patakon - ő szarvasként nyargalt tovább. Farkasok tépték szét a szarvast - farkasként vonyított a sziklákon. A farkas megverekedett a rókával, és ő lett a róka, aki odva mélyébe húzódott. A rókalyukból dobszó hallatszott. A róka nem kívánt ölni, verekedni, nem kívánt semmit, ami a rókasággal együtt járt. Bölcs róka volt. Ő nem is róka már, ő az élet maga. Nincs vége. Kezdődik. Nem csak ennyi jut. Jut akár-mennyi! Ébressz csengettyű! Hívj! Dobom, segíts vissza! Értettem szavaid. Alagút, emelj fel! Dobom, vigyél haza! Róka, gyere velem! Róka, segíts nekem! Te több vagy, legyél is több! Magammal viszlek, hogy tanulj velem! Légy a vendégem, mert én is a vendége vagyok magamnak! Légy vendégem, Róka-önmagam! Én is vendége vagyok Irak-önmagamnak. Róka gyere velem! Róka, segíts nekem! Alagút! Alagút! Rajta hát, szét! Repíts! Repíts!

Az alagút tette a dolgát. Nagyon hamar vége lett. A gyertyák már alig égtek, a tűz is kialudt. Vukith a beteg körül táncolt. Veríték csorgott róla miközben dobolt és egy versikét mormolt. Néha fájdalmasan felüvöltött, majd elvágódott a padlón és vonaglani kezdett. A szobába remegő némaság költözött. A sámán lassan térdre emelkedett, először csak halkán, majd egyre erősebben kezdte verni a dobot. Hétszer körbetáncolta a fekvő beteget, a lábai és a feje fölött mindannyiszor nagyobb ütött a dobra. A sámán zsebéből pici vászonbatyucskák kerültek elő, amelyekkel hívogató mozdulatokat tett. Elérkezett a hajnal. A Nap első sugarai bevilágították az egész szobát. Vukith abbahagyta a táncot, a dobja a beteg férfi feje mellett feküdt. A batyucskákat még meglóbálta néhányszor, majd kirohant az udvarra, a reggel üdítő leheletét engedve be maga után. Irak nem látott semmit, és mozdulni sem bírt a kötélről. Visszaérkezett az útról. Újra Irak Narat volt, az ember ..., de már másképp vette a levegőt, másképp gondolt a tévelygőkre, és türelemmel várta, hogy kiszabadítsák. Irak Narat volt a rókával és az élettel együtt, amit a testében hordott. Nem volt ő Irak Narat, hanem a róka volt. Nem volt ő róka, hanem az Élet. Élet volt, ami, nevezzék bárhogyan is, végtelen, örökkévaló és egész.

Vukith sohasem kért semmit a gyógyításért. Számára az volt a fizetség, ha a beteg gyógyulttá lett, és nem szorult többé a segítségére. Pusztán annyit kért a meggyógyítottaktól, hogy szeressék az életet, és éljenek úgy, hogy Istenben békét leljen a lelkük. Legyenek szorgalmas kisdíákok, akik állhatatosan keresik az lét értelmét. Ha megtalálják az értelmet, az minden fizetségnél többet ér.

Nem maradtak sokáig a tanyán. Ugyanazon az úton indultak vissza, amelyiken jöttek, de útközben mindketten megfürödtek egy vízesésnél. A víz hűs volt - áldásos a fáradt testre és lélekre. Az öreg azon gondolkodott, vajon mi játszódhat le a fiú fejében. Leültek egy köre, hogy megszáritkozzanak a napsütésben. Irak néma maradt, nem kérdezett semmit. Vukith nem csodálkozott a dolgon, így mesélni kezdett, mintha egy feltett kérdésre válaszolt volna:

- Le kell menni, és ott kell söpörni, ahol a dolog megrekedt. Aki ennyire beteg, annak nem lehet egyszerűen mindent csak elmondani, hogy aztán az életén változtatva meggyógyítsa saját magát. Ilyenkor már nincsen idő az ilyesmire. Ilyenkor nekem kell beszélnem az élettel, hogy ne adja fel, hanem törjön át, és tisztítsa meg az akadályoktól a testet és a lelket. Nem tehetek mást. Képes vagyok arra, hogy a rossz energiákat elhozzam a testből. Vannak az életnek olyan részei, amelyek segítenek nekem ebben. Ővelük gyógyítok. A piciny zsákocskák, tudod, dohánnyal voltak töltve, azokba üztem a rosszat.

- És hová rohantál?

- Az erdőbe. Felakasztottam egy fára a dohányzacskókat.

A kölyök mosolygott.

- Csak úgy otthagytad őket?

- Igen.

- Nem árthatnak valaki másnak?

- De. Talán. Csak, tudod, ez az erő nem tud akárhová beférkőzni. Ha valaki arrafelé jár, az még nem jelenti azt, hogy valami baja esik. Ezek az erők csak oda juthatnak be, ahol tárt karokkal várják őket. A hibás életstílus hívja őket magához, Egyébként pedig, ha nincs táptalajuk semlegessé válnak.

- Miért van ez így? Én nem tudom felfogni azt, ami történt. Valami olyasmit éltem át, ami töből tépett ki, mégis ezerszeres lombbal ajándékozott meg. Úgy érzem magam, mint aki több évig a másvilágról papolt, és most, hogy az egész a fejére szakadt, nem hiszi el.

- Ez a bizonyossággal felérő hit - magyarázta a sámán. - Kevéssé hinni, kicsit hinni sokkal nehezebb, mint ezek után, ami veled is megtörtént. A te dolgod, hogy mit kezdesz ezzel az ismerettel!

- Tudni akarok! Még többet szeretnék ismerni a világból! Gyógyítani akarok! El szeretném mondani az embereknek, hogy mi a valóság! Meg akarom osztani velük az igazságot! Azt akarom, hogy megismerjék magukat, az Istent, az életet!

- És hogyan gondolod? Hogyan állsz neki? - kérdezte Vukith.

- Hát tanulok tőled!

- És mit gondolsz, ha én tudnék mindent, talán már nem tettem volna meg mindezt?

Irak megrökönyödött.

- Mi az, amit még nem tudsz?

- Nem tudom. Ha tudnám, tudnám.

- Lehet, hogy mindent tudsz, csak azt nem tudod! - próbálkozott a fiú.

- Lehet. Szerintem azonban csak sejthetem, amit sejthetek. Honnan tudjam például, hogy ami van, az tényleg van?! Lehet, hogy csak játék! Lehet, hogy álom vagy illúzió, hogy mindez csak agyszülemény! Csak álom! Lehet, hogy nincs is valóság ... lehet, hogy nincs Isten sem ... lehet, hogy az egész csak véletlen, nem is kellene léteznie, és hogy mégis van, az pusztán a valószínűtlenség játéka, baklövés. Mi van, ha minden véget ér a test végével? Mi van ha csak hallucináció, az agy még fel nem fedezett képessége?

- De hát mindez van!! Létezel te is, én is! Léteznek fák, vízesések, emberek, sasok, rókák! Te, éppen te beszélsz így Vukith sámán, aki képes vagy egy egész éjszakán át dobolni és táncolni, hogy meggyógyíts valakit? Amit tapasztaltam, az létezik! Még te sem cáfolhatod meg, bár ezt az élményt neked köszönhetem. Nem teheted semmissé a történeteket!

Az öreg boldogan mosolygott e szavak hallatán. Irak pedig így folytatta:

- JHVH tanúinak igazuk van valamiben. Kikra hívóinek igazuk van valamiben. A tikoistáknak igazuk van valamiben. A keresztényeknek is, az indiánoknak is, a sámánhitűeknek is, Hoka-med követőinek is igazuk van valamiben! De igazán csak azoknak van igazuk, akik nem harcolnak, hanem szeretnek, akik nem erőszakolnak rá senkire hitet, hanem ásnak, találnak és megosztanak. Nekik van csak igazán igazuk! Valóban hiszem, hogy a betegségek kialakulásában hatalmas szerepük van azoknak a dolgoknak, amik életünk során velünk történnek. A test bajainak gyökerei a lélek bajaiban vannak. Az összes betegség örökletes és lelki eredetű. Nem hiszem, hogy a pénzhajszolás oldaná meg a bajt. Aki üzletet csinál a gyógyításból, az nem tiszta, és aki nem tiszta, az nem gyógyít! Istent pedig nem lehet kizárni abból, amit Ő alkotott és alkot, mert nélküle nemhogy gyógyító nem lehet az ember, de még ember sem. Inkább ne próbálj meg engem tovább, kérlek, hanem aszd meg velem mindazt, amit tudsz! Ha nem lennék a terhedre, a jövőben szeretnék nálad élni, hogy tanulhassak tőled, és hogy együtt mindent átgondolhassunk.

A sámán nem szólt semmit.

- Na?! Mi a véleményed?

- Átgondolom a kérésedet. Holnap megadom a választ.

Irak meglepődött. Úgy gondolta, az öreg azonnal rááll a dologra, hiszen biztos volt abban, hogy Vukith megkedvelte őt. Nem tudta mire vélni a tartózkodását. Lassanként megérkeztek a sámán hajlékához. Olyan volt Irak számára, mintha hazaért volna.

*

Másnap reggel az öreg megkezdte a tudásra való nevelést. Irakot leültette a tűzhely melletti hintaszékbe, ő pedig a földön fekvő bőrökre telepedett le.

- Ma rengeteg mindent kell elmondanom neked az őseinkről, a kultúránkról, a gyökereinkről. Azért van erre szükség, hogy meglásd, miért nem válaszoltam a tegnap feltett kérdésedre, és hogy miért nem felelek még most sem. Ma csak mesélni fogok, semmi többet. Ha utána is velem akarsz maradni, ám legyen.

Irak feszülten figyelt. Az öreg folytatta:

- Minden ember a világ középpontja. A test a világmindenség tükre, megfelelője. Feloldódik a csillagvégtelenségben, a többi élőlényben, a szellem dimenzióiban, Isten Egységében. Nincs kivételes eset. Az emberi lélek átjár mindent. Az emberi lélek hatalma hatalmas. Ám nemcsak az emberi lélek hat a világra, hanem az emberi lélekre is hat az egész világ és az abban fészkelő csodálatos, szemmel látható vagy láthatatlan erők sokasága. A legszembetűnőbb erők láthatóak a csillagokban, a bolygókban, a vulkánokban, a gejzírekben, óceánokban, szelekben, az esőkben, a villámokban. Ami él, azt élteni a Teremtő a maga csodálatos módján. A növények, az állatok, egyszóval minden elér az emberig. A védtelenség és a hatalom így találkoznak. Az erők huzavonája, az energiák túlcsordulása és kiegyenlítődése tartja mozgásban a világ történelmét. A régiek azt hitték, hogy ez ellen tehetetlenek. Szavakkal, mozdulatokkal próbáltak kapcsolatot létesíteni önmaguk és a megfoghatatlan, a szabályozhatatlan és a törékeny test között. Átláthatatlan, személyenkénti hiedelemtömeg halmozódott fel a vándorló népeknél. Az ismeretlentől való félelem kényszerítette ki a megismerés utáni vágyat. Ebben látták az utolsó reményt. A megismerés elnémította a félelmet. Magyarázatok kerestek a természet szép, jó, dühös és fájdalmas jelenségeire. Táplálták őket a múlt mondái, meséi, népszokásai, a győzedelmes fejedelmekről, az állati erővel felruházott ősanák és ősatyákról szóló legendák. Nagy és egyetlen, összetartozó néppé kovácsolódtak. A megismerés örömet hozott, a félelem összetartást. Akik a mondákban szereplő ősektől származtatták magukat, azok vezető szerepet töltöttek be a gigantikus család életében. A hiedelmek, hagyományok nyomán félelemmel fűszerezett hittel alakult ki a vallás, amely megkívánta, hogy kézzelfoghatóbb legyen a kézzelfoghatatlan. Tovább keresett mindenki. A többi világba utat vágó emberek ritkaság számba mentek, nagy tisztelet övezet őket az őskorban. A legrégebbi hagyományok szerint a Teremtő Isten fejedelmet küldött a népek élére, és ez a fejedelem volt a legfőbb ismerője a törvényeknek, titkoknak, a világmindenség mibenlétének, az övé volt a hatalom. Törvénykezett, irányított, nevelt, tanított, gyógyított, ő volt a pap is. A nép biztonságban tudta magát a védő tudást birtokló fejedelem keze alatt, aki ismerte Istent. A világot teremtő erők átjárnak mindenkit és az erősebb lények akaratának engedelmessé válnak. Aki erőssé tette magát, annak erőssé lett a népe is. A védekezés a világ rontó erőivel szemben létfontosságú volt már akkor is. Meg kellett ismerni a rontások okozóit, ki kellett találni valamit a semlegesítésükre. Ezt felfoghatjuk gyógyításnak is. A fejedelem nyomán keresni kezdték a szellemeket ismerő, megidéző, a helyüket felkutató, engesztelő, üző, óvó, gyógyító embereket. Aki vállalta ezt, annak szembe kellett néznie a világ minden teremtményével, meg kellett azokat ismernie, le kellett győznie. A tudósok szerepe részben rászállt a kevésbé népszerű, fogyatékos, eszement emberekre, akiket a nép ugyan nem fogadott magába, de a szükségben hozzájuk fordult. A természetben, magányosan éltek. Néha találkoztak emberekkel, akik a pusztában éltek, és amikor beteghez hívták őket gyalog keltek útra. A gyógyításért cserébe csak élelmet fogadtak el, tejet vagy tejterméket. A társadalom számkivetettjei voltak, különcök, mégsem zajlott le szülés, esküvő, temetés, vetés, aratás, vadászat az ő közreműködésük nélkül. Manapság az emberek kifogytak a bizalomból. A ma is kínzó, sőt gyógyíthatatlan betegségek arra sarkallják őket, hogy újra felvegyék a harcot az élő embert rontó titokzatos hatalmakkal. Ehhez azokat hívják segítségül, akik a régi tudás birtokosai, a régi énekek énekesei. A régi szokásokat, tudást fedezik fel újra. Ez a hiedelem. Én a magam részéről azt szeretném, ha túllépnénk a meg nem értettből a megértettbe. A régi emberek hite csak felépítésében különbözik a mai hittől, hitektől, csakúgy, mint a mai hitek egymástól. A régi férfiak, asszonyok hittek abban, hogy az elhívott sámán meg fogja gyógyítani őket. Bízta a bűvös igékben, és abban, hogy ha megismertek és megneveztek valamit, akkor afölött hatalmuk is volt. Hitték, hogy a sámán ismer, megnevez, hatalma van és cselekszik. Ez előmozdította a gyógyulást. A hit már fél egészség. A betegség okozóját megidézték, engesztelték, és ha ez nem járt sikerrel, megfenyegették, megverték, megbüntették és elűzték.

Az égi hatalmaktól való félelmünk elesetté tett bennünket. Az égi világban pedig meghatározott rendben volt minden, akárcsak a régi nagycsaládok háza táján. Evilági életünk rendje megfelelt az égi rendnek. Különböző rangú szellemek, hatalmak, különböző mennyországokban, és legfelül a családfő, az Isten, a Teremtő, aki a világ kezdetén leeresztette az embert és az élőket a Földre. Mint teremtett lényeknek, az Atya gyermekeinek meg volt szabva a dolgunk. A férfiak a Nap és a Hold pályájával törődtek, az asszonyok az élet vizére és a megszületettek lelkeire vigyáztak. A Teremtő egy forrás, ahonnan minden származik. Ő a fejedelem közvetlen őse. A fejedelem pedig ember, ezért meghal és új fejedelem születik. Ez így megy addig, amíg a Teremtő vissza nem veszi magába a mindenséget. Az ég egy nagy jurtaként élt a nép képzeletében. A csillagok lyukacsok voltak, a Nap pedig a jurtának a felső, füstöt kiengedő nyílása. Az élet fája a föld alól, az alsó világból, a gyökerekből, az itteni világon, a törzsén át, a különböző felső világokba hajtott és lombosodott bele, egészen addig, amíg el nem érte az élet forrását, az Isten Atyát és Anyát. Az ég ott terjeszkedett az ágak között, és hét, néhol kilenc részre tagolódott. Ezek a részek gyönyörű világok voltak erdőkkel, hegyekkel, folyókkal, legelőkkel, állatokkal és a meghalt ősök lelkeivel, akik tovább vándoroltak az Istenhez. Amikor a sámánok a betegségek okát keresték, elindultak az élet fáján lefelé vagy felfelé, és szellemsegítőikkel felkutatták a betegséget okozó, haragvó ősök lelkét. Megbeszélték velük a gyógyulásért cserébe járó áldozat mértékét, vagy ha a haragos ős kiengesztelhetetlen volt, a sámán megküzdött vele és kiűzet a testből a rontásával együtt. A harc minden világban az oda való belépéskor kezdődött, és nagyon fáradtságos volt. Nem minden sámán büszkélkedhetett azzal, hogy ő a Teremtőnél járt. A találkozás lehet, hogy megölte volna őket. Kevés sámán jutott el az Isten elé. A szertartások a lelki tevékenységek látható formái. A haragos ősök kiengesztelése, az áldozatok, a betegség elleni lelki küzdelem, harc, a siker táncai, mozdulatai, az igék és énekek tárháza ez. Ez volt sámán hivatása. És ez még csak a gyógyítás mozzanata! Ott volt még rengeteg társadalmi történés, esküvők, születések, koronázások, vadászatok, melyekre áldást kértek a sámánok, vagy éppen megjósolták kimenetelüket. Ha tehát nem volt rontás és baj, akkor a jószándékú ősök további pártfogását kérték áldozatokért cserébe. Ez tulajdonképpen nem volt más, mint a földi javak elégetése, hogy azok az égi ősök égi javaivá váljanak. Lovat áldoztunk az égi ménesek gyarapítására. Minden dolog belső rokonsága tartja össze a mindenséget. Tanulnunk és okulnunk kell. Az ősök cselekedetei alakították a Földet olyanná, amilyen most. Nem tiszteljük a származásunkat. Nem tartjuk szem előtt a tudást, a hagyományokat. Egészen elembertelenedtünk. Pirulákkal, szirupokkal próbáljuk kúrálni magunkat, és bombaként robban a hír a világtudományban, ha egy lélek bűvár felfedez és hivatalosan közzétesz olyan dolgokat, amelyek ugyan mindig is léteztek, de mi már nem tudunk róla. Kiszáradt fákká lettünk, lenézzük a hagyományokat ápoló falusi embereket. Büszkék vagyunk tudományunkra, technikánkra, és közben művé teszünk mindent. Vegyszerekkel töltjük fel a világot, a saját testünket is. Kivasaljuk szellemünket, és steril gondolkodásunk beágyazódik a statisztikák, ráták, nyereségek, adók, vegyi termékek, hagyományfelejtő, lelketlen ruhák és világromboló eszmék közé. Ördögi pártok, világháborúk, üldözések, válságok, hittelenség, tudatlanság, „műség”! Felejtés! Felejtés! Felejtés!!! Embertelenségünknek észveszejtően sok fajtája van. Hatalomvágy, kínzás, kényszerítés, ölés.

- De hogyan lehet összevetni a régi hitet a jézusi tanítással? - vetette közbe Irak. - Csak nem azt akarod mondani, hogy az nem igaz, ez nem igen?!

- Nem! Egészen másról beszélek! Megismertetem veled a múltat. Arra kérlek, hogy vonj magadban párhuzamot az akkori világkép és a jézusi között. „Az Ige testté lett...”, „Elsőkből utolsók, utolsókból elsők...”. Ószövetségi áldozások, maja emberáldozatok, Dzsingisz kán vagy Attila lóáldozatai az Istennek.

- De az Isten nem ilyen áldozatokat akar.

- Már nem. Jézus új képet festett a világról és Istenről. Ha sámánként fogjuk fel Jézust, akkor Ő az a sámán, aki elhozta a valódi tudást a világról. Megmutatta nekünk az erkölcsi, szellemi élet irányelveit, a világ felépítését, a helyünket, a lehetőségeinket. Megmutatta a hiedelem ürességét és azt, ami mindenben felül van: az Istent, a szívünket, a szeretetünk erejét. Az ősök sámánjai a szellemekkel küzdöttek, amik a betegséget okozták. Jézus pedig a Teremtőt hívta segítségül, a legfőbb hatalmat. Az Istennel való kapcsolatunk szorosabb lett. Nem kell félnünk többé a küzdelmekről, csakis a bizodalomtól függ a sikerünk, mert nemcsak a saját erőnkre vagyunk utalva. Számíthatunk Isten, a legfőbb erő sugárára. A ma sámánjai ugyanúgy lesznek, mint a régiek. Nem tanulják a sámánságot, már az anyaméhben azok. A tudás csak kiszemeli a lelket és utat tör neki. Voltak, akik nagyon megbetegedtek és látni, hallani kezdtek olyan dolgokat, amelyeket más halandók nem. Küzdöttek a szellemmel, amíg be nem adták a derekukat és el nem kezdetek gyógyítani, sámánkodni. Akkor azonnal elmúlt a betegségük. A legtöbb sámán gyermekként, fiatalemberként furcsán viselkedik, zárkózott, emberkerülő, nyugalomra vágyik, Istent keresi. A sors vezeti rá a hivatására. Persze meg lehet tanulni a módszereket, de igazi megértés és tudás nélkül, igazi lélek és szív nélkül csak kuruzsló válhat az emberből, vagy utánczóművész. Ha te nem vagy sámán, akkor nem vagy az! Ma már egészen mást jelent ez a szó, mint régen. Annyit tesz, mint megtisztulni, átlényegülni, megtanulni, megtartani, élni, hinni, tenni, szeretni. Jézus sámán életét élni. Ez az, amit ez a szó jelent. A sámánok nem képviselhetik a rosszat, nem saját dicsőséget keresve végzik hivatásukat. Azt akarják, hogy mindenki megismerje az Istent, aki az első sámánt teremtette. Az Isten van az Istenért. A sámán az az ember, aki segít neki ebben. Emlékeznünk kell a régen voltakra! Meg kell tartanunk hagyományainkat, ősi tudásunkat, szokásainkat, és be kell fogadnunk mindent, ami gazdagabbá tehet bennünket. Az ősök pedig meg fogják érteni, ha nem áldozunk lovat a tiszteletükre, hiszen aki velünk van, az mindenkinél több. Az az Isten. Ő pedig nem kér véres áldozatot, hanem a szeretet áldozatát, ami a lélekből és a szívből jön a testen át. Az ősök elégedjenek meg a tisztelettel, a szeretettel, az emlékezéssel és hogy továbbélnek bennünk. Ezt azonban mindenképpen meg kell adnunk nekik. Az életünk, a tiszteletünk az áldozat az irányukba. Mindent összefoglalva rá kell világítsak arra, hogy mindenek előtt akarnod kell, aztán megismerned magad, vajon az vagy-e, aki vagy, vajon alkalmas vagy-e. Utána meg kell tisztulnod, fel kell készülnöd, mert ha nem vagy elég okos és elég erős lelkű, akkor megrokkanhatsz mielőtt eléred a küszöböt.

- De mit tegyek?

- Hosszú művelet lesz. Először meg kell tisztulnod! A harag, az indulat, az elfogultság helyét át kell vegye benned a magabiztosság, a nyugalom, a pártatlanság, az engesztelés, a szeretet! A lustaságot fel kell adnod! Meg kell értened a világot, és a benne elfoglalt helyedet is meg kell találnod. Tisztelnod kell az életet, hogy ne ölj meg valamit valamiért! Minden, ami él, valamiért él. Ha úgy gyógyítasz egy helyen, hogy közben valamit egy másik helyen elpusztítasz, akkor nem gyógyítasz. Óvj mindent és építs! Minden és mindenki Egy. Az Isten rendelkezésére bocsát mindent, amire szükséged lehet. De mindnek előtt le kell küzdened a félelmedet, mert azok, felemésztenek, eltérítenek, elveszejtenek téged!

- Segítesz nekem?

- Igen, segítek.

Vukith egy dobót vett elő a szekrényből. Irak kezébe adta a kör alakú fakeretre feszített bőrt.

- Tessék - mondta. - Ez az én hozzájárulásom a lépéseidhez.

Irak szíve hevesen vert, amikor átvette az ajándékot. Boldog volt.

- Köszönöm! Nagyon köszönöm!
- A bőr üres. Neked kell rárajzolnod mindazt, amiről úgy érzed, rá kell kerülnie. Itt a tinta, a toll, de ne most, hanem az idők során.
- Az idők...?
- Készen állsz bármelyik pillanatban arra, hogy elkezdődjön, aminek el kell kezdődnie?
- Készen állok.
- Akkor most is?
- Igen - felelte a fiú.
- Nem ennél inkább?
- Éhes vagyok, de... menjünk, ha kell!
- Menjünk!

*

Másfél órán keresztül mentek szótlantul. Amikor az öreg jelezte, hogy megérkeztek, Irak egészen elcsodálkozott, mert egy szántóföld szélén álltak.

- De hát hová érkeztünk meg? - kérdezett értetlenül.
- Ide. Ül le, Irak!

Irak leült. Vukith fogott egy hosszú botot, és egy jó nagy kört rajzolt a bokáig érő búzába. A még zöld növények megdőltek a bot nyomán, így a kör jól látható vonala határolta el Irakot a kinti világtól.

- Így. És most én elmegyek.

A fiú kérdően nézett rá.

- Elmész?
- Igen. Itt kell maradnod a körben addig, amíg érted nem jövök. Itt ez a tarisznya. Van benne hét darab keksz, egy alma, néhány szem mogyoró, és egy liter víz. Kapsz egy kést, és van ott egy füzet, meg toll is. A dobodat fel kell díszítened, úgy ahogy jónak látod! Jól vigyázz, mert úgy kell beosztanod amid van, hogy lehet, nem csak egy napig leszek távol! Egyetlen dolgod van csupán: itt kell, hogy maradj! Nem léphetsz ki a körből, amíg vissza nem térek! Le kell jegyezned minden benyomásodat, gondolatodat! És még valami! Ha már éppen feladnád, akkor ezt a növényekből készült golyócskát edd meg!

Irak elszörnyedt a feladat hallatán, de nem akart gyengének mutatkozni.

- Elég nagy kört rajzoltam neked, ha akarsz, még feküdhetsz is benne. Isten legyen veled, fiam!

*

Sorok Irak Narat füzetében:

Ez az első óra. Vukith még haza sem ért, talán félútig sem jutott, talán itt maradt közel, és figyel. Szót fogadok. Én, Irak Narat, írok. Oly sok minden elsiklik szemeink előtt, és nem érezzük szükségét, hogy megálljunk, hogy szemügyre vegyünk mindazt, ami a világ és a magunk rohanása miatt elmosódott csíkokként jut csak el hozzánk. ha nem akarjuk, hogy más is látszódjék, nem is fog látszódni. Akarnom kell most nekem is! Ki kell nyitnom azokat a

szemeimet, amelyekről csak sejtem, hogy vannak. Nem tudom, mit láthatnék, de ha nem akarom megtudni, nem is fogom látni, amit láthatok. Látni akarok!

*

Háborús gyerek vagyok. Nem hagyok semmit a tányéromon. Irak Narat tanult abból, amit megélt. Hogy mégis miért győzött le újra és újra a szükség, az éhség, a félelem, a lustaság, azt ugyanúgy nem tudom elmondani, mint azok az írók, akiknek idejük, megfelelő körülményeik lettek volna az íráshoz, mégsem írtak. A percek elrepülnek. Ha nem nyúlsz értük, elhagynak! A dolgok megtörténnek, a fejedre nőnek, ellepnek, alakítanak, belesodornak mindenféle képzelenségbe, aztán eltűnnek, és tőled függ, hogy mekkora kárt okoznak benned. Korábban el sem tudtam képzelni, hogy milyen könnyen létrejöhet egy egészen új világ, és azt sem, hogy ugyanilyen egyszerűen el is tűnhet. Valakit, valamit elveszítünk, hogy megdobbanni érezzük a szívünket, pedig az tudtunk és odafigyelésünk nélkül is ott dobogott mindig. És mi értelme van? Kell, hogy láss, érezz, hallj, tapints, szagolj, szeress, gyűlölj!! Minden kell! Tudom, hogy jól van ez így. Persze ha beteg lennék, ha koldus és koszos, ha éheznék, ha fáznék, ha gyűlölnének ezekért az emberek, akkor biztosan összeomlana bennem valami. Furcsa ... mindenkivel az lesz, ahogy elképzei magát. Ez, így egyszerűen kijelentve hihetetlennek tűnhet, de valóság! Amit el merek képzelni magamról, az leszek. Ha mást képzelnék el, más lennék. Vukith most biztosan azt kérdezné, hogy mi akarok lenni. Hát nem könnyű válaszolni erre! Mi akarjon lenni az ember? Hittérítő, politikus, zenetanár? Változtassunk a világon? Legyek csak pék, vagy felszolgáló, vagy üzletvezető, vagy kertész? Mi az amit érdemes csinálni? Mivé érdemes, mivé kell válni? Mi igaz? Merre induljak? Térjek meg? Szekták hívó szavának engedve legyek tag? Csalódni kell és fájdalmat érezni? Menekülni az élettől, vagy megkeresni azt?!

A terítőket szövik. A kenyeret megsütik. A városok kezektől épültek. És mi lenne, ha nem hitték volna, hogy mindez lesz?

Talán hiába akarunk istenekké lenni. Hiába akarjuk érteni, tudni, irányítani, alakítani, teremteni mi magunk mindazt, ami már magától megteszi, amit kell. Megy a gép nélkülünk is, csak eljártsszuk, hogy értjük a működését, és hogy mi irányítjuk. Ha nem lenne olyan szembetűnő hazugság, talán még azt is kimondanánk, hogy mi teremtettük. Vagyunk olyan nagyképűek. És mivel ezt nem tehetjük meg, nem akarunk látni azt, aki ezt valójában megtette. Elfelejtjük, kizárjuk, semmissé nyilvánítjuk. ez megmenti a hiúságunkat. Élhet! Csakhogy az ajándékok elkopnak, tönkremennek, eltűnnek. Az évek múlnak, a dolgok megtörténnek, az emberek pedig eltűnnek mellőlünk. A gyerekek felnőnek, mi pedig megöregszenk. Elmegyünk. Valaki így, valaki úgy. Mellőzöttek leszünk, bútordarabok a padláson, és a mi nosztalgiánkkal nem törődik senki, mert az már a múlt. Az ősz hajszálak már senkit sem érdekelnek. Az elcsattant csókok, a naplementék, a holdfényes séták csak mibennünk élnek, az újakban már nem. Ők ők, mi mi vagyunk. És mégis akkor mi van velünk?! Ki tesz bennünket élővé? Ki érzi örök fiatalságunkat, a vággyal teli ölelések zajait, amik mibennünk ma is úgy élnek, mint régen? Ki, mi változik, amikor mi nem változunk, csak értünk, érzünk olyat is, amit így öregén érezhet az ember? Harcok a fronton, szerelemek külhonban a katonai kórházak nővéreivel, elválások, megszökések, megszokások, levélvárás, levélhullás, megannyi finom étel, ünnepek ... közösek és magányosak. A dalok, amik nekünk beszéltek a mi nyelvünkön, a mi érzelmeinkről. Csodálatos a világ! A fájdalommal, a megpróbáltatásokkal, a könnyekkel, karácsonyfa-szívünk díszei közt őrzött világmindenséggel, simításokkal, szeretkezésekkel, kínokkal. Csodálatos a világ! Szomorúságban és vidámságban is. Részeiben és teljességében is! Mi akarjak hát lenni? Mivé akarjak válni, ha úgyis ez a vége?

Arra gondoltam régen, hogy semminek sincs értelme. Utána meg akartam mutatni, hogy óriási egyéniség vagyok, és sztár lehetek a többi ember között. Később meg akartam váltani a világot, hogy mindenki szeressen engem. Aztán meg akartam váltani a világot csak úgy. Most beszélni szeretnék a megváltásról, de nem tudom, hogy van-e értelme? Gyógyítani akarok, táncolni, énekelni. Látni akarom, amit csak ember láthat! Utána eltűnni innen ...!

Sóhajtás ... hallgatás ...

Hátha valaki megszólít, elmondja mi a jó.

Ki mondaná el?! Ki szólítana meg, ha én semmilyen körülményekben nem szólnék magamhoz?! Senki!

A világ én vagyok!

A szél fúj, a búzagyermekek meghajolnak a naplementében. Madarak rikoltják ki az erdőnek, hogy megtalálták szállásukat, ahová elülhetnek majd éjszakára. Rengetegszer csodáltam már a sárgás eget, az aranykorongot, a vörös felhőket és a felettem sötétlő kékséget, mégsem vettem észre soha azt a sok mindent azelőtt, amit mindig éppen akkor, egy-egy aznapi naplementében. Ha nem néztem volna meg újra meg újra, most nem azt jelentené, amit jelent, hanem egészen mást ... Kevesebbet! Rám borul a sötét, felszáll a talaj melegsége, nyugalmat lelnek az élők, és életet a holtak. A Hold és a csillagok. Szép! Nagyon szép! És ezek a zajok... olyan megnyugtatóak!

Ma már nem tudok írni, nem látok. Nem eszem, majd holnap.

*

Legszívesebben énekelnék. Nostalgiam támadt. Elképzeltem a búzamezők sárgálló kalászeit, megannyi pipacssal és kék virágocskákkal. Hallom a méhek döngését, és érzem magamon az aratások idejének napsütését. Erdei séták képei kísértenek és keverednek az itteni illatokkal.

Egész éjjel fent voltam. Hideg a talaj, csípnek a szúnyogok, képtelenség így aludni. Nem szoktam meg. Hozzáállás kérdése. Hogyan is jutottunk a távfűtéses szigetelt lakásokig? Rejtély.

A csillagok gyönyörűek voltak. Sokat gondolkodtam ülő helyzetben, le-lecsukódó szemmel, álomképekkel vegyített ébrenlétben vártam a hajnalt. Igen, vártam. De nem tudom miért. Eljött, aztán el is ment. Jobbra és mögöttem erdő, balra és előttem zöld, bokáig érő búzamező. A felhők tavaszi, lenge bárányok, csak a távolban sorakoznak olyanok, amelyek nehézkesek az esőtől. Ott talán már esik is.

Eszem egy kekszet, és iszom egy-két kortyot. Ki tudja, mikor lesz ennek vége?! Spórolnom kell!

Apropó, álomképekkel kevert valóság! Tényleg furcsa, amikor nem tudod megkülönböztetni a képeket a valódiaktól. Egybemosódnak, és másik létet találnak ki maguknak.

Most látom, hogy vészesen gyorsan nőnek azok a felhők ott a távolban. Ezt nem úszom meg! El fogok ázni!

Álmomban láttam a Földet, az eget, és hatalmas fán emelkedtem fel. Ott csücsültem az egyik ágán. Nem tudom, talán menekültem valami elől. A félelem eluralkodik a rabon, akinek börtöne maga a sötétségbe burkolt, förtelmesen hideg, észveszejtően veszélyes titkokat rejtő világ. A körből nem léphetek ki. Meg kell állnom démonjaim előtt. Szembe kell néznem velük, mert meg tudom tenni! Az álmoság ájulásra késztet, a félelem, a hideg, a szúnyogok, ébrenlétre. A fa ott állt, és én felmenekültem rá. Azt hittem, ott ülök az ágán a magasban,

amikor kinyílt a szemem. A talajon ültem, az átkozott-áldott körben. Nem hiába mondják, hogy a nyugalmat a lélek önmagának hozza el.

Ideért a hangja egy távoli villámlásnak. Esőillatot hoz a hűsítő szél. Amíg azt képzeltem, hogy a fán vagyok, nem féltem. Amíg úgy tudtam, biztonságban vagyok, nem féltem, és a világ velem együtt megnyugodott. Ha találnánk egy olyan világot, ahol biztonságban tudnánk magunkat, kevésbé félnénk bármitől is. Nem követnénk el azt a sok céltalan, értelmetlen, pusztító vétket. De hol az a világ,

Ez még nem is a legfontosabb kérdés! Az igazi tudnivaló az, hogy kik vagyunk, hiszen ha ezt nem tudjuk, kit és hogyan vihetnénk át abba a „hol az a” világba?! Vagy talán nem is kell átvinni? talán nem kell elválasztani, átmenni, elszigetelni, elmenekülni, csak látni, megismerni és kinyílni?

Öreg Vukith sámán, most aztán feladtuk a leckét szegény fejemnek! De így van jól! Egy nemkívánatos napon a legtöbb ember keresni kezd, mert történik valami. nem jobb így?! A felépítésen meditálva ráébredek több mindenre.

Megtörténnek a dolgok, és elindulunk a megértés útján. Elindulunk a megértés útján, és megtörténnek a dolgok. Mi hát a jó?! És ez még csak egy gondolat.

Az ember meg akar fogni mindent. Szét akarja szedni darabjaira, át akarja alakítani, és irányítani szeretné. ezzel megszűnik a kétségbeesése, a félelme attól, hogy egy nulla, egy elpusztítható, törekeny, gyenge kiszolgáltatott lény. Ez az oka a pénzhajszolásnak. a pénz életfeltétel. Az életfeltétel élet. Biztonság, jólét, biztosság, jövő. A félelem gyengeség! Azért félünk, mert gyengék vagyunk, és azért vagyunk gyengék, mert nem tudjuk kik vagyunk, miért vagyunk, hogyan legyünk. Nem tudjuk, hogy hol a helyünk, de még amit látunk, az sem biztos, hogy csak annyiból áll, amennyit látunk. Akkor mit tudunk? Mit értünk? Tulajdonképpen nincs mibe kapaszkodnunk, csak a társadalmilag kitalált, megfejtett, kikísérletezett, bevált, megszokott, elterjedt fogalmakba, dolgokba. A kimondott szó pedig nem az, amit nevezünk vele. Sőt! Az sem az, amit nevezünk vele, mint aminek hisszük. Hát akkor mi van?

Mi vagyunk! Én vagyok! És mindaz, amiről tudok, az is én vagyok! Az vagyok, amit megláttam, meghallottam, megéreztem és megértettem. A villanyt lekapcsolom, a redőnyt leengedem, és a sötétben is érzem, hogy én vagyok!! Nem kéz, láb, belek. Az vagyok, aki tudja, hogy van! emlékek, szempontok, viszonyítási pont. Világkép a félelem ellen.

És most?! Hat darab keksz, egy alma, néhány mogyoró és közel egy liter víz.

Élek, kutatok, nem tudom, mi a jó és mi nem. Ideértek a felhők. Elteszem a füzetet mert megázik.

*

Elállt. Tepedt víz mindenem, és sárban állok... ülök. Nem lényeg! Az örökkévalósághoz képest ez semmiség! Hidegebb lett, vízállat van a levegőben, didergek, éhes vagyok, szomjazom, álmoság gyötör, de nincs hely, ahová tartoznék. Ilyen helyzetben önkéntelenül is eszembe jut, hogy mit keresünk mi emberek ezen a bolygón?! Ha annyira idetartozunk, és annyira mi vagyunk a törzsfejlődés csúcsa, hogyhogya mégsem ez a mi világunk? Mindig alakítjuk, mintha emlékeznénk valami más helyre, ahonnan valójában jöttünk.

Kisütött a nap. Most meg napszúrást fogok kapni. Az ázott pokróc éppen jó ilyenkor. Melegítésre úgysem használhatnám.

Tompulok! Hunyorgok, könnyezem, nevetgetnékem van. Most már unom a búzamezőt. Az erdő felé fogok fordulni. Úgy aludnék egyet! Talán most, nappal kellene. Zavar a sár, a bogarak, a hideg szél. Nem szabadna, hogy zavarjon. Tulajdonképpen ki vagyok én, hogy zavarjon? Hajléktalanok, hadifoglyok, éhezők, szomjazók, megkínzottak és elhagyatottak között miért épp én legyek elkeseredve?

Majd... majd később lefekszem. De miért kell? Én miért alszok? Miért vagyok éhes? Miért kell ürítenem? Miért kell innom? Miért vágyakozom ez meg az után? Miért bántódom meg, miért szomorkodom, kesergek, sírok, örvendek? Miért vagyok boldog? Megfoghatatlan, felfoghatatlan, kimondhatatlan dolgok tesznek bánatossá és boldoggá egyaránt. Furcsaságokért küzdünk és teszünk meg mindent, hogy aztán egyszer csak beüt az elménkbe egy kis világosság, és bajba leszünk magunkkal. Tényleg mi sem tudjuk, hogy miért tesszük azt a sok mindent, amit teszünk! De mi mást kellene tennünk? Mindenki ilyeneket, vagy ehhez hasonlókat csinál! Akkor bizonyára ez a helyes, ezt kell tenni. Nem?! És így lassanként felépítjük az életünket. Aztán eltelik néhány év, majd az összes, és ott leszünk minden mással, ami rajtunk kívül van, és persze magunkkal, aki nem sokkal lett más, több. Üresség?! Talán nem, de valami hasonló. Tanácstalanság, elképedés, nagy vaskos kérdőjelek. Hát ez volt az élet?! És... minek volt értelme? A lelkieknek vagy az anyagiaknak? Van mennyország? Megbocsátható-e az a néhány száz bűn, amit elkövettünk? És ha nincs is mennyország meg pokol? Mi lesz? Ráébredünk arra, hogy tudnánk, ha meg akartuk volna tudni, mert mi emberek mindent megtudhatunk, amit akarunk. Előttünk nem lehet akadály! Igen!

De hát akkor meg miért nem tudjuk?!

Most nem nézek semmilyen órát, nem is létezik az idő. Most, hogy nincs vége, sem kezdete annak, ami én vagyok, nem számít az órák múlása. És a múlt, a jövő? Lényegesek? Nem! Én vagyok lényeges! És én lényeges vagyok?

Nem mondhatom semmire, hogy lényegtelen! A világ mindent megmutat, mert úgy lehetsz minden. Mit számít a Föld, ha egy átkozott körön belül nincs meg az egész világegyetem?! Ami rajtam kívül van, az is azért van, mert bennem létezik!! Ha nem léteznék, az sem lenne, csak másoknak. Kik a mások? Ugyanaz a világ, ami nekem van, de mégis annyiszor más ahány más ember van. Végtelen más, végtelen más világ! Így Egy! Minden kell! Igenis kell minden! Még a rossz is! Ha mindent tudsz, választhatsz, hogy mi leszel. Ha más lenne fontos, valóban más lennél. Ezek szerint az álom, a hit, a mese mind valóság? Igen.

*

Nemsokára újra alkonyodik. Eltelt pár óra, mióta az utolsó sorokat írtam. Ittam is. Ha Vukith nem siet értem, veszélyes helyzetben lesz az önuralmam. Nem vagyok híve az ilyen kitartásosdinak. Nem gondoltam, hogy ilyen kiszámíthatatlanná válik a dolog. Persze, ha az öreg fejével gondolkodom, biztosan lesz még ebből pár nap. Most, hogy szemembe ötlött emberi mivoltom, mármint a test gyengeségem, mit tartogathat még az élet? Mit kell még meglátnom?! Ennem kell egy kekszet! Ennem kell!

*

Visszaolvastam mindazt, amit addig írtam. Kijelentettem valami olyat, hogy ha én nem lennék, akkor a világ sem lenne. Számomra nem lenne, de amúgy igen! Ez furcsa, mert választ ad rengeteg kérdésre, amennyiben fogom és tovább fejtegetem. Ha én nem vagyok, attól a világ még van, de ha én vagyok, akkor a világ rögtön olyan, amilyennek én tudom. Vagy én vagyok az, amilyennek a világot tudom?!

Eszerint a tudat, a tudás megszerzéséhez léteznünk kell, fel kell építenünk a világot mibennünk, és ezáltal leszünk mi is! De tovább kell lépnünk, és kell ismernünk, hogy ezután mi jön! Az is a világ, amit nem tudunk, és úgy tudhatjuk meg egyedül, ha nem rajtunk kívül keressük, hanem magunkban. Ha megértjük, hogy ami kint az bent, ami bent az kint, akkor miénk lesz az az érzés, ami meghozza a tudást. Egyszer megtapasztaltam, hogy nem vagyunk egyedül a világmindenségben. Az angyalok szürkék, picik és nagy, fekete szemük van. Én, aki elhitte, hogy az ember a világ közepe, csúcsa, a törzsféjlődés végső célja, a teremtes koronája, ott feküdtem mozdulatlanul, torkomban dobogó szívvel, verítékezve, remegve, a sok küszöbén, majdnem a halálomon, és megértettem, hogy a falon, ablaküvegen átrepülő, bennem megszólaló angyalkákhoz képest az ember egy kiskutyá. És utána letargia következett néhány héten át, amíg rá nem jöttem, hogy bár igazam van, de csak a kézzelfogható tartományban. Ők azért fejlettebbek, mert a lelkük is az. Ha én lelkiekben élek, nem érzek különbséget. Ők és én ugyanazok vagyunk, csak ők közelebb hozták magukaz a lelkükhöz... a lelkünkhöz! De rossz dolog végletekbe esni! Ezt ők is megtapasztalták már. Miért van, hogy nem hallgatjuk meg akkor a lélek szavát, amikor még nem veszítettük el magunkat?! Ők is, ha előbb megértik, hogy mi az ami számít, most nem jönnek kétségbeesve hozzánk, hogy felfrissítsék fajukat génjeinkkel. Nem jó végletekbe esni! Övék a tudás, miénk a test. De már a miénk se lesz sokáig a test! Azon vagyunk, hogy kicsináljuk. Se tudás, se test! Mi lesz itt?!

Üzenem mindazoknak, akiknek ugyanilyen élményekben volt részük, hogy ne érezzék kevesebbnek magukat, hanem inkább kövessenek el mindent azért, hogy többek legyenek! Már most is azok, csak nem tudják. Nyissák meg a szívüket! Az angyaloknak is tanulniuk kell, nekünk is ez a dolgunk. De belül ugyanaz minden. Egy. A részletek birtoklásában lehet, hogy több van nekik, de ha egészet kívánjuk látni a részletek egészé lesznek, és a legjelentéktelenebb dolgok is tökéletessé és fontossá válnak, a legfontosabbnak hitt dolgok pedig másért lesznek értékesek. Ebben van a végletektől mentes jövő kulcsa. Ami azt illeti, mindenre szükség van a megismeréshez, de ha a megismerés karnyújtásnyira van, azon van az ember, hogy kihagyja amit csak kihagyhat. Főleg a kellemetlent, a rosszat... önmaga részéről is. Ha megtapasztaljuk a mindent, akkor már nem az a földi cserebere szeretet lesz, hanem az igazi... A SZERETET! Akkor már más értelmet nyer minden. Olyan értelmet, amit most nem képzelünk el, mert ha el tudnánk képzelni, akkor már tudnánk, hogy milyen. Ha tudnánk milyen, már az lennénk és nem ez! Azért nem vagyunk az, mert nem vagyunk az! Egyszerű!

A lélek örök, és meg kell járnia minden világ minden történéseit, törvényeit, lényeit, erőviszonyait ahhoz, hogy egyszer eszébe jusson kimondani: Elég volt! De csak az vethet véget, és az kezdhet kezdetet, aki ezt kimondja, és úgy is érzi. Amíg ezt akarjuk, ez leszünk, amíg azt, az leszünk. Ha minden akarunk lenni, az leszünk. És az élet, itt?! Igen... jó kérdés, hiszen itt élünk, ezek vagyunk, ezt meg azt tesszük, így meg úgy, nap mint nap. A ti dolgotok, emberek! Azt csináltok, amit akartok, de rá kellene már jönnie mindenkinek, hogy itt a legjobb jó az, ami legbelül lakozik, és ami kint van, az is mitőlünk lehet csak jó, a bennünk lévő jótól. Hát vegyétek észre, hogy mindennek megvan a legnagyobb teljességgel bíró jelentősége, de tőlünk függ az, hogy mi lesz velünk, mit tanulunk, teszünk magunkévá! Ha itthagyjuk az itteni kínlódást, anélkül, hogy ne lenne elégünk, hibát követünk el, de ha nem lesz soha elégünk, akkor is. Ami fontos, az bennünk van! A szeretettől lehet jó, ami jó. Még ami élvezetes, az is a szeretettől tisztul meg, és válik jóvá. Egy haláltábor felszabadítása nem szabadít fel a lelkünkben élő haláltábortól, de a szeretet igen. A szeretet felszabadít minden alól. A SZERETET MINDEN! Egy! Aki nem szeret, az nem minden. Aki nem minden, az nem lehet szeretet.

Testben... hogyan?!

Röhej, de ezer dolog jutott az eszembe.

Mindenkit nem lehet úgy szeretni, hogy az neki jó legyen...

De hát nem is kell, csakis tebenned! - mondaná az öreg, és igaza lenne. Nem az a szeretet, amit az emberek elvárnak, hanem az, ami a szeretet. Ha te valódi szeretettel szeretsz, akkor úgy végzed, mint Jézus, mert megteszed mindazt, amit a szeretet diktál. Beszélsz, úgy élsz, úgy idomulsz másokhoz. De mindenki mást kérne tőled. Lenne, aki azt kérné, hogy csinálj forradalmat, legyél király, hogy tegyél gazdaggá akit csak érsz, és te, az igaz szeretet maga, nem adnád meg ezeket, mert ezek nem az igaz szeretet. Ha nem adod meg, akkor kinyírnak. Jézus eleve tiszta volt és biztos. De át kellett élnie azt, amit mindenkinek. Minden emberi örömet, minden emberi szenvedést megélt, átértett, és elhagyatottan halt meg. De Ő tudta mindvégig, hogy ki Ő, és miért és honnan és hová és kihez. Mi nem akarjuk tudni, és nem is tudjuk. Hogyan élhetnék hát Jézus-féle életet?

Pedig eljött, megmutatta a mikéntet, elmondott mindent, amit tudni kell, és mi hallgatunk, behunyjuk szemeinket, alszunk.

Szükség van testre, világra, Földre, lélekre, és minden másra is! Miattunk! Tőlünk függ, hogy mi lesz az életünk értelme.

De hiszen...

Már este van, és én látok! Látom, amit írok, és nem süt a Nap, és örület! Ide írok, és minden betűt látok! Ezt is, meg ezt is, meg ezt is, meg ezt is!!! Látok!

*

Nagyot szippantok a levegőből, és már érzem, hogy ez nem pusztán levegő, hanem minden! Erő, élet! Dobog a szívem, csivitel a lelkem. Csodálatos a félelem, csodálatos a kín! Csodálatos a szerelem, a szex, a féltékenység, a csalódás, a fájdalom, a kielégülés, a szükség, az élvezet, amit az érzékszervek adnak, és minden tévedés... csodálatos! Nem számít semmi, csak minden!! Te is, ti is, én is! Jézus is, Isten is! Az álom is, a valóság is! A halál azoknak is elhozza a tudást, akik konokok. Minden oda tart, ahová kell. Nincs semmi gond! Nincs büntetés, csupán mi büntetjük magunkat azzal, hogy megvonjuk magunktól a tudást, és magunkat a tudástól. Ami ezután jön, az a jutalom, ami addig van, az pedig csak miattunk lehet büntetés. Ez van, és látok! Látok!!! Nem kell víz, sem keksz, sem alma, sem percek, sem órák. Az Isten nem szörnyeteg, aki megtorol. Ő MINDEN! És kellenek a vallások is. Az összes! Ha másra nem, hát arra, hogy egy marha nagyot koppanjon az ember. A lényege akkor is ugyanaz az életnek. Isten! A rózsát bárhogy nevezzük is, éppoly illatos. És élünk, élünk, élünk, mert élünk! Egyetlen dolgunk lenne csak: látni! Ha nemcsak néznénk, hanem látnánk is, akkor boldoggá tehetnénk egymás életét. Itt az egyetlen baj az, hogy nem akarjuk. Mi inkább pokollá akarjuk tenni.

Jézus megtette, amit meg kellett tennie, és mi is megtettük, amit megtettünk, mert nem tudtuk, mit cselekszünk. Ő is tudta, hogy mi nem tudjuk. Azért tudta, hogy mi nem tudjuk, mert Ő tudta, amit mi nem. Ha látnánk, amit Ő, akkor nem tennénk meg újra meg újra a felebarátainkkal, vagyis Ővele; Istennel, vagyis Ővele; a világgal, vagyis Ővele; és magunkkal, vagyis Ővele. Ő pedig nem azt mondta, hogy rohadtak vagyunk, és pusztulnunk kell, hanem azt mondta, hogy zörgessünk, kiáltsunk, kérjünk, keressünk. Ismerjük meg, amit Ő ismert! Tudjuk meg, amit Ő tudott! Nézzünk rá, és lássuk meg, amit Ő mondott!

De nem jön el a halál akkor, amikor mindez tisztává lesz. Tovább élünk! Mi látunk, mások nem. De mi változik? Ha mássá lettél, nem ide való lettél! És mégis! Megannyi igazság és szépség, óriási képtisztaság nem arra való-e, hogy éljünk? Igen! Aki elérkezik erre a pontra,

csak egy egész kicsi ideig lesz annak a tévedésnek az áldozata, hogy már mennie kellene, és itt nem tehet semmit! Aki megváltozik, az hibázik! A tudás megváltoztat, de aki kifelé megváltozik a tudás által, az vihart teremt és talán romokat is. A tudás, ha megérint téged, megváltozol, de ha te érintesz meg valakit, az olyan legyen, mintha te érintettél volna, és ne olyan, mintha a tudás érintett volna! Akkor minden nyugodt marad benned, ezáltal a világ azt teszi, amit ő akar, a te világod pedig marad, ami ő... nyugalom. A tudás Egy Egész, de nincs szükség rá ott, ahol nem tudják befogadni, mert ott rombolni fog. Aki rendelkezésre bocsátja írottan, vagy máshogyan, olyan tömegeknek, akik nem tudják befogadni, hanem saját magukként értelmezik, az vallást teremt, papokat, katedrálisokat, szent hadjáratokat, félremagyarázásokat, kínzásokat, szenvedést, ellenségeskedést és káoszt. És mégis! Értelme csak akkor van az életnek, ha így, vagy úgy a rendelkezésre bocsátott szavak értelmét keresve jutunk el a megértésig. Az igazi értelme az életnek az életre való rátalálás. Ha írás kerül a kézbe, akkor felekezetek, pártok, gyülekezetek, szekták, szertartások, kelnek életre, és az adakozók értékrendje még mindig a pénz értékén alapul és nem a szeretetén. De Jézus is tudta ezt, és mégis élt! Mégis szólt, de mondta mindig, hogy ne mondják el senkinek, hogy Ő volt, mert a test, a szó, az írás, a szertartás már nem az, amit Ő mondani akart. Hát mit tegyen ilyenkor a minden? Beszéljen, de ne beszéljen?! Hiszen csak szavakkal szól az ember. Az már nem az Ő hibája, hogy mi azok vagyunk, akik nem azt érzik a szavakból, amit Ő érzett, amikor kimondta azokat. Az a mi hibánk! De még csak nem is az a mi hibánk, hogy nem értjük, hanem az, hogy nem azzal foglalkozunk, hogy megértsük. Meg kellett tennie. Jogot szerzett arra, hogy király legyen az ember felett, mert emberként is helytállt. Ő megérti már azt, ami mi vagyunk. Most nekünk kell megértenünk Őt!

Miért van most meg nappal? Nappal van?! Igen. Nappal van! De hát ilyen hamar nem múlhatott el az éjszaka! Éjjel csak az íráshoz világlott fény, most viszont nappal van.

Nem érzem éhesnek magam, viszont a szemeim lecsukódnak.

Biztosan nappal van! Másnap van. Ez már egy új nap! Az ég olyan gyönyörű! Kápráznak a szemeim olyan teljesen más minden. Elmondhatatlan! A kialvatlanság megláttat dolgokat. Az elme előhossa bugyraiból a képeket, és az álmok megjelennek nyitott szemeink előtt. A szellemek velünk vannak mindig. Az Isten szándékai ők, megtestesülendők vagy tanítók, esetleg őrzők, segítők vagy ártók és úgy tanítók. Tisztelet mindannyiuknak! Tisztelet a láthatatlanoknak, az érezhetetleneknek, az el sem képzelteknek is, mindegyiküknek! tisztelet az élőknek, az életnek! Tisztelet mindennek!

*

Nemrég ébredtem. Úgy látszik, hogy elájultam. Hiába! Ez mégis csak egy test! Egy furcsa lény elkapott, és el kezdett velem rohanni hátra. Nekem háttal száguldottunk. Aztán olyan hihetetlenül gyors volt az egész. Félttem. Nagyon sebesen repültünk neki egy téglafalnak, ami szétesett, és azt hiszem, átkerültünk Egyiptomba. Furcsa volt. És most itt írok megint.

Megeszem a mogyorókat.

Megettem.

Belegondoltam a leírás kérdésébe. Ha leírom az élményeimet, meg a gondolataimat, az hiba is meg nem is. Hát most jó, vagy nem jó?! Nem tudom. Csak azt tudom, hogy kilyukad a gyomrom, ideges vagyok, remegek, fázok, kényelmetlenül érzem magam a testemben, a körömben, és most iszom néhány kortyot, mert szétvet a szomjúság. Normális esetben már a liter víz többszörösét meg kellett volna kapnia a testemnek. Mit akarhat Vukith ezzel a megvonósdival? Jöhetne már, ha még élve akar látni! Nem vagyok én fakír, vagy szent ember, aki negyven napig mindent bír! A testem élni akar!

Vagy nem a testem?

A lelkem az, ami él, és a testem általa él! Akkor a lelkem akar élni, de a testemben... és ezért kiált segítségért a világba. A jelek arra utalnak, hogy bizonyára nem figyeltem, nem... elfelejtettem megöntözni a virágomat... a test figyelmeztet, jeleket küld, reklamál! Nagyon idegfeszítő tud az ilyen lenni! Szinte már örületes!

*

Ordítottam párat, úgy istenigazából. Kicsordultak a könnyeim. Ez örülden rossz. Elég! Elég! Elég! Elég! Mindegy, hogy nappal, vagy éjszaka, vagy hideg, vagy meleg, vagy szűnyog. Nem tudom mit tegyek! Ha Vukith nem jön még pár napig, akkor butaság lenne meginni most a vizet, és megenni az összes kekszet, meg az almát. Ha viszont mindjárt itt lesz, akkor én vagyok normálatlan, hogy még mindig nem ettem meg mindent, amit lehet.

Amikor arra gondolok, hogy a lélek örök, egy kicsit megnyugszom, de a test nagyon kihat az emberre. Ó Vukith, jöhetnél már és felszabadíthatnál! Miért is vagyok én még mindig itt?! Miért nem kelek fel, és megyek el valami faluba?! Elszökhethnék, jóllakhatnék és megmelegedhetnék. Jó lenne! De nem! Itt tudok maradni! Nem foglalkozok vele. Nem!! Elegem van!!

Eltelt néhány óra. Küzdelmesen...

Remegve írok. Unom a tájat, persze ez is csak látásmód, nézőpont, lélekminőség, kérdése.

Kínos!

Drága Nagymamám! Milyen jó volt Veled lenni a gyermekkor boldog, felhőtlen nyarain. Majdnem Te neveltél fel, drága. Eltűrted a gyermekeid után az én gyerekségeimet is. Lekvárt, kompótot, süteményeket, fenséges ebédeket, megnyugvást, biztonságot jelentettél! Igazi nagymama! Nagybetűkkel: NAGYMAMA!

Királynő! Örök!

Pihenő délutánok, vigasztaló szavak, remény, szeretet, tűrés, kedvesség, arany szív!

Kapálás, magvetés, babverés, kukoricacímerezés, krumpliszüret, állatetetések... gyermekkor.

Nekem igazi gyermekkort adtál.

Igazi gyerekkor, igazi NAGYIval.

Elmúlik az idő... mi is. Isten áldjon, drága! Segítsen utadon a jóság és a szeretet, amit Te adtál mindenféle életed során, és amit adsz is majd mindig, mert Te ilyen vagy!

*

Ez nem igaz! Újabb este van, és újabb eső fog esni. Ez már a határa a tűrőképességemnek! Már csöpög is. Muszáj káromkodnom! Elrakom a füzetet!

*

Ennek is vége. Elállt. Újra csurom sár vagyok, mert az esőcseppek felverték rám a sarat. Már egyáltalán nem zavar. A hideg sem. Tisztaság van. Látok. Újra világít a papír. A Hold fogyott mióta először láttam innen. Vékonyodó cé betűje bölcsen és kitartóan néz. Nem úgy, mint én.

Rajzolnom kellene a dobomra.

A dobom kerek, mint a világ. Megütöttem néhányszor, hogy ismerkedjünk. Szívdobbanás-hangja van.

Kerek, mint a világ... lássuk, hogyan kerek a világ! A MINDEN is részletekből épül fel. Alulból és felülből... sötétből és fényből... testből és lélekből... láthatóból és láthatatlanból. Rajzolok egy felezővonalat. Így:

(1. rajz)
[HIÁNYZIK!]

Lássuk, mi köti össze a kettősséget! Vukith az élet fájáról beszélt nekem. Ha mindent megfelelően fénnel és sötétel, akkor a legkisebb részek fele, és azoknak is a fele, és azok fele is olyanná teszi a világot, hogy mindenütt minden létezik majd. És ez így van. De nem csak így van, mert különbség van a formákban és a létezésekben. Viszont a belső lényeg ez! Minden létezik a mindenben... úgy minden!

Az élet fája. Gyökerek, törzs, ágak, levelek. Összeköt eget eget és mélységet, Istent és teremtményt. Íme:

(2. rajz)
[HIÁNYZIK!]

Vannak égitestek: Nap, Hold, csillagok.

Folyók és hegyek is.

(3. rajz)
[HIÁNYZIK!]

A néphit, és a sámánok hite és tudása szerint létezik több szellemi szint. Hét, akár kilenc is. Ezt is jelölnöm kell!

Meg kell köszönnöm az állatokat és a növényeket!

Jelölnöm kell a szellemeket, hogy hozzájuk szólnak a dobbanások! A félelem szörnyei és a szeretet, Isten helyeit is ábrázolnom kell! Isten fönt és lent. Félkör. Így lesz teljes. A mennyországokat a fa ágai jelzik. És az ember...

A szellemiség egy kisebb kör. Ez az! Készen van. De még a legendák, mesék, hiedelmek kígyóját, az életet is jelölöm dobom szélén. Így. Ez jelzi azt, hogy mindez egész.

(4. rajz)
[HIÁNYZIK!]

Az öreg mesélt valamit a fordított varázslásról, aminek az a lényege, hogy a túlvilágon minden máshogy van. Ami itt bal, az ott jobb stb... Ezért temetkeztek az őseink fordított sorrendben, mint ahogy a család itt a Földön felépült. A megszületetteket ócsárolták, hogy a szellemek ne bántsák őket, hogy azt higgyék őket már úgysem érdemes megrontani. Furfangos dolog ez. Kacagtató. Lehet, sőt hiszem is, hogy elérték ezzel amit akartak. A módszer jó, de csak azoknak, akik nem ismernek jobbat. Beválik, de van valami biztosabb. A tudás... az EGÉSZ, a MINDEN tudása. Nem kell szellemeket félrevezetni, ha az Isten van velünk! Ennyi az EGÉSZ! Ennyi az egész!

Gyorsan telnek errefelé az éjszakák.

Egész jól voltam, amíg nem gondoltam rá, milyen szarul érzem magam. Remélem nem jön ki rajtam újra!

*

Kijött!! Azóta reggel lett. A napsugarak nagyon-nagyon bántják a szemeimet. Röhej, hogy sötétben látok, nappal meg nem! Gyanús ez a fordítottság! Még az hiányzik, hogy rám zúduljon valami ismeretlen rémség! Ha belegondolok, mitől kéne félnem, nem jut eszembe semmi, de az biztos, hogy frászt kapnék, ha történe valami. Ilyen vagyok! A tudatom elfogadja a fájdalmat, a halált, bármit, de mégis rettegek attól, hogy elém áll a valóság, és találkozok a félelmeimben elképzelt lényekkel.

Megittam a vizet. Már csak egy almám van, a kekszek is elfogytak. Már csak egy almám van. Alma. Alma. Lánynév, gyümölcs, bibliai tiltott étel. A bűn jelképe, most viszont az egyetlen esélyem. Itt van még ez a növénygombolyag is. Ha nagyon ki leszek, be kell vennem. Nagyon ki leszek? Hát hogy vagyok, ha nem „nagyon ki”?! Igaz most ittam, de ezt az adagot, már napokkal ezelőtt meg kellett volna tennem. Kiszáradtam teljesen. Meddig is bírja a test étel és ital nélkül? Az attól is függ, hogy előtte mennyit ivott... igen, attól is függ.

Marad ugyanaz a táj, a hosszú órák, a Nap, a növekvő búzagyermekek, a szél, az emlékek, a találkozások önmagammal. Ez van.

Már egész jól kitapostam ezt a helyet.

Kikészültem... alig élek... álmos vagyok... bánt a fény... de legalább most nem fázok.

*

Bevettem. Utolsó nyálammal nyeltem le a növényeket.

Büdös ez a füzet... megrohadt az esővíztől.

Valami készül...

Fehér pontocskák pattognak, kiszabadult az oroszlán... pont, pont, pont.

Meggyúrtam a sarat körülöttem, elfekszem és hempergek, sár, sár, pokrócsár! Nedves, hideg... nincs mit hinne! Nincs mit éreznem! Nincs mit látnom!

Kisgyermek kérdezi: „Anyá, miért fáj a szám?” „Azért kisfiam, mert bár az igazi önvalód az örökkévaló lélek, most testben élsz. Azért élsz testben, mert ugyanolyan hülye vagy, mint az összes többi, aki testben él. Ha nem lennél ugyanolyan hülye, akkor nem kellene testben élned, és nem fájna a szád. De most, hogy fáj kettőt tehetsz.

Egy: megteszel mindent, hogy ne légy hülye.

Kettő: tűrsz és vársz.

Ennyi, fiam.”

Hohó! Furfangos anyuka!

Ez az!

És még mi minden van, Te Isten!

Demarkációs vonalak, aknáított területek, ökológiaironcsolás... egyéb ínyencségek.

Kimerültem.

Az éj és a nappal már nem uraim többé, már nem érdekel az álom sem, a valóság sem, a kettő közti különbség sem. Minden valóság, hiszen én vagyok!

Hogyan mondjam el, ha nem lehet?!

Varázsló anyá!

Körémgyültek pajkos kölykeid. Körben táncolnak, míg el nem megyek velük... megfogják kezem, és elhúzzák a fellegek posztóját... mögévisznek.

Alagutakon át száguldunk, megküzdünk a vadakkal, és nem dárda vagy íj a fegyverünk, hanem egy mosoly.

Ha velem van az Isten, a lelkem sebezhetetlen!

Az egész világon nincs sehol másképp.

Álom?! Nem létezik! Révület? Kóma? Másvilág?! Hétköznapi élet? Nem létezik! Csak az egy világ van! Minden!

És csakis bennünk!

Varázsló anya!

Öleld magadhoz lelkem!

Fesd meg az élet vászonára azt a képet, ami tényleg engem ábrázol majd!

Félsz?! Azt hiszed, ilyet nem lehet?! Pedig minden mindenféle! Nemcsak az, aminek látszik!

Üvöltő disznó a kés alatt... szájfék... habos vér a havon... és hólével kevert sár.

Pecsenye... pálinka... töltöttkáposzta...

Halál!! Élet?

Hé, róka! Hé, szarvas!

Hé, holló! Hé, farkas!

A szép sem csak szép... az öröm sem csak öröm!

Bármit létrehozhatok, mindent megtehetek!

Vigyetek fel a hegyre varázsló anya kölykei! Terítsetek szőnyeget alám, és adjatok húrokat, hogy elzenélhessem imáimat, amelyek nem arról szólnak, hogy kívánok valamit és kérek!

Az én imáim mások!

A helyemet zengem!

Vagyok aki vagyok... Itt élek a Földön, test, anyag, Sors, idő láncain, de igazi önvalóm az örökkévaló végtelen lélek!

Vigyetek fel a hegyre, és mondjátok meg mit tegyek! Mi lesz a dolgom?!

Őrizzék lépteimet az angyalok! Adjatok alám olyan lovat, amit soha nem kell váltani! Szóljatok az alsóbb világoknak, áldozzanak pénzt, sikert, javakat, boldogságot, szeretetet, bő termést, vizet és bort, jusson nekünk mindebből! Hogy osztani tudjuk barátainkkal!!

Égessenek verset, hogy gondolataik üzenete a mi fejünkből törhessen elő!

Ordítsanak a villámokkal, hogy dühük kacagásba csapjon át, és elázzanak a forró fejek!

Vigyetek fel a hegyre!

Keverjete a számnak olyan főzetet, ami nem túl füstszagú, és nem túl émelyítő, mint az élet némely játéka! Itassatok meg, hogy lényem erőre kapjon, elviselje a Földet... az ellenségeskedést, az érdekharcolást, az irigységet, és ne csalódjon, ha valami olyan lesz, ami miatt kellene!

Ne hagyjam el magam!

Ne ijedjek meg semmitől, hiszen az életben sincs másképp... nincs vége soha... megbukni pedig csakis mi tudunk, nem buktathat meg senki, és mi sem senkit!

A végtelen űr... évekre vannak a csillagok, és ha ellöknél, ha elengednél, belezuhannék a... nem tudom...

Lebegni a tökéletes sötétben... ahol megy a fény... de nincs mit megvilágítania... csak ha megtörik rajtad, akkor veszed észre, hogy mégis van fény...

És ha tested sem lenne, csak te lennél... hol lenne a hely... a cél??

Benned.

Így el tudod képzelni, hol és mi és ki vagy, öreg?!

El tudod képzelni?!

Engedd el a kezem! Hadd induljak el a legtávolabbi Napokhoz! Én akarok lenni mind! Minden én akarok lenni!

Tudjátok, varázsló anya kölykei... amikor ott leszünk a hegyen, és körülöttünk a felhők úsznak majd... és jeges fuvallatok ölelnek körül, jusson eszetekbe, nem kell mindenütt járnunk ahhoz, hogy tudjuk mi milyen!

Kondorok, kecskék, pókok tanyája!

Fenyőkinzatok hajlongó, megmart csökevényei! Örvendjetek! Meleg kezem simítja ágaitokat.

Sebek gyógyulásáért imádkozik a világ... és azért, hogy minden jó és rossz értelmet nyerjen.

Ellép az ég... fenntart a Föld...

Sikolt az ölyv... csorog a patak.

A tűz fényénél, medvebőrön... a leggyönyörűbb nő várja ölelésem.

Meleg van... izgalom... örömteli várakozás.

Barátaim!

Boldog vagyok!

Távoli vonatok zaja... kürtök... falevelek zörgései a napfényben... susogás... Mozart C-moll mise.

Örömteli menekülés a halálba.

Iszonyú elmenni mindenki mellett!

Iszonyú, hogy mindenki elmegy mellettem! Ez nem nekem való!

Miért nem szeret mindenki mindenkit?! Mindenkit! Ez iszonyú!

Ha már mindenki mindenben átlát... akkor sem változunk meg... hanem inkább vállaljuk, és egymás szemébe hazudunk... de én nem, és ez a fontos!

Nincs már semmim sem.

Néhány versem, amit nem tudok.

Néhány dal, amit elénekelttem és elfelejtettem.

Néhány ember, aki jött, maradt, aztán elment... és én is elmentem...

Néhány tett, ami kötelező volt... néhány, amit én akartam... néhány, amit megbántam... kevés, amit nem...

Mi maradt?!

Az, aki, ami vagyok!

És ez így van jól, mert ezért élünk.

A testek szándéka független tőlem...

Mint nő a nővel, úgy élvez a bánat velem.

Őszi táj levelei.

Önnön lángjukban égnek... bennem... bár odakint tavasz van...

Önnön füstjük lát véget... magukban.

Varázsló anya!

Formáld át a rést Jézustól elkért kézfejemem!

Napfénytől titkolt ereimben, könnyed áramlik, vér az nem.

Vállamra ült egy árnyék... a fölém álló múltamé. Tagadhatnám szüntelen, de ellenérvem az ördögé. Engem még most sem érinthet meg senki.

Sikítva hív az őz, hogy
vadásszak, s a jólétet
előhívjam a halálnak odadobott
széppel...

Mintha épülne a Világ
s a téglái mind az én kedvem
és hősi ösiségem néznék...
mikor sújtok, harapok és
marcangolok... és kérnék:

„Hé! Ti sólyom-szülöttek!
Válasszatok fejedelmet!
Zúgolódik az elfeledett bozót, és
Éhes az elhanyagolt szellem!”
Ősök lángja fal fel, hogyha nem
változtatok meg mindent...
S mind kik elfeledték
mitől áll ez a szent Föld,
s ez az édes Ország...
elhamvadnak!

Ordítva hív a farkas,
s mint szentnek a nevét,
úgy őrzöm balog mivoltomban Őt,
s meg nem nevezem!
Jöjjön szerelem!
Jöjjön éhség és szomj! Én
nem gyengülök, mégha kitűzik
kitűzik sátram elé a zászlós dárdát, sem!
És nem rezdülök, ha az ősök ajtajai

felé fordulnak lábaim!!!
Én vagyok Én, a szó, a hang,
a sikoly, az ordító torok!
Füstté váló sorok
a Világ erdeiben...
A Kisfiú haragja támad, és a Jézusi
mosoly mögött lévő mindenttudás
elfogy az arcokról!
Mit tudtok, Ti?!
Mit?!
Szellemem UKAK-ba indul...
Háborgatott Rékát köszönteni.

Oly nagy csodálattal töltött el egy olyan nap, amikor a sör, a zene, a vers, a szépség, a tavaszi
nyíltság és a tervezés üdítő folyamatai fárasztottak el.

Írjunk hát!

Megadatott nekünk a csodás betűtenger!

Úgysem tudunk olyat írni, amit más már ne írt volna le, de kell! Ezt mi írjuk le és nem más!
Így és nem másképp! Szabályok! Szemétre veletek!! Kinek kellene a megkötések?! Nem
érdekel, hogy buta vagyok, tanulatlan!!!

Legyünk ott, ahol látnak minket!

Beszéljünk úgy, hogy meghallják azt!

Nézzünk úgy, hogy ránk nézzenek!

Ha nem beszélnek, szóljunk mi!

Ha nem jön értünk a Világ, menjünk mi a Világhoz!

Szólítsuk meg a lelkeket! Létezzünk! Létezzünk! Ide figyeljete! Létezzünk!

Gyarlóság... minden.

De ha belenézel a Világ legmagasabb mélységeibe, nyelsz egyet, és azt kell mondd, hogy
nincs máshol helyed, csak itt, ahol amúgy is vagy! A Sors tudja, hol a helyed... nem véletlenül
vagy pont ott, ahol vagy!

Írhatnék regényeket, sorozatokhoz forgatókönyveket, újságcikkeket, versesköteteket, de nem
vagyok erre való!

És nem értek semmit ahhoz! Nekem csak lelkem van és a szívem!!! Nem akarok más lenni!
Nem érdekel az a szó, hogy művészet, mert az nem létezik! Élet van és kinyilatkozás! Művé
tesszük, kielemezzük, beszélünk és beszélünk róla, bizonyítva a műveltségünket és minél
nagyobb közünket ahhoz, amihez semmi közünk! A kritikusok pedig mind csak azt mutatják
be a kritikáikban, hogy ők kik... hogy a témául választott „mű” milyen... azt nem tudhatja még
az sem, aki írta... vagy eljátszotta. Szórszálhasogatás!

Már nem léteznek szabadok!

Nincsenek gazdagok, és a szépség bukfenceit veti lefelé az örök hegyről! Nincsenek szavak
sem, amikkel elmondhatnánk, mit látunk odaát... először odaát... aztán itt köztünk, velünk,
rajtunk, bennünk... velünk kapcsolatban! Már nincs szó!

Erre már nincs szó!

Elengedem mind a rab állatokat!

Elengedem a rab embereket!

Véghezviszek mindent, amiről azt hiszitek, hogy képtelenség... elfogadhatatlan, hihetetlen!

Gyerünk a tyúkólba, szégyentelenek!

Kihagynátok ezt?! He?!

Magyarázzátok el nekem, mit tesztek a jóságért?! Mit tesztek a kétségbeesettek nyugalmaért?! Otthagynátok őket, mint járdán a gilisztákat eső után! És én egyedül vagyok... és csak néhányat dobhatok a rétre... és nem tehetek egyebet, csak regélek, énekelek nektek arról, ami már csípi a szemeteket, mégsem könnyeztet meg! Ó, ti képmutatók! Vakok!

Dühöm nem méltó ahhoz, aki a testemben lakozik!!!

Hallgasd, Ég, amit mondok!

Koholás, rágalmazás, a gonoszság, a rossz szándék, az irigység! Elég mindezekből!!

Király leszek a gyengeségeken.

Feltámadok!!!

Elébetek állok ártó szavak, tekervényes liánkígyók, mérges fogakkal, csalánozó bántásokkal felvértezett, álnok világszolgák!

Nem nyúlhat hozzám bűz-kezetek!

Isten a kertemben van... Isten kertjében vagyok.

Miért?! Miért nem szerettek?! Miért keresitek a hibát?!

A harag valóban nem méltó ahhoz, aki a testemben lakik.

Nincsen kapcsolatom semmivel.

Igaz... igaz.

Nem lehet tudni, csak megélni lehet... utána tudni... addig csak elképzelni, hinni lehet. Aztán majd a szánalom lenyúl az Égből, és borogatja álmatlan szemeink héját... kiskanállal kínál lekvárt, valami nyugtató fűből, hogy megkönnyítse utunkat.

Akik láttak már mindent, itt vannak velem. Nyugtатnak, és mosolyognak a függönyök közül látván idegességem, mert én szólók, de senki sem hisz, kiáltok, de senki sem figyel, csak nevetnek és mondják, hogy sületlenség, amit összehordok, s amiről szólók, nem létezik az.

Mi legyen hát?!

Halál után lesz csak szép az élet?!

Kinek, minek a halála után?!

Illúziók megszűnése és létrejötte változtatja a valóságot.

Virrasztunk... néha:

Kórházablakokat figyelünk álmos szemekkel, hátha fény gyúl, és mond valamit néhány árnyék!

Mégis mit adjunk?!

Adunk valamit egy haldokló testnek... aranyat, tömjént, mirrhát, ruhát bársonyból, s utolsó óráira hajlékot fölé, mitől eddig megfosztatott?!

Hol van az igazság?!

Dohánygyárak... mégsem hívják, és mégsem zárják magukba mindazt a kórt, amit a gyógyítók dohányzacskói hivatottak régen magukba zární.

Talán nincs már olyan gyógyító?!

Talán nincs már igazi táltos?! Csak az álművészet félrevezető, valós kegyetlenségekről figyelmet elterelő szándékai mögött?! Bújik?! Álarcba burkolt előadásokon? Hát senki sincs, aki ne csak énekelne erről, hanem létezne is benne erő?!

Az erdők szent helyein, a kopjafák és vajjal megkent szobrok titkos terein már feszengve forr a trombitás angyalok vére, hogy eljöjjenek és megszólaltassák hangszereiket, a süket fülek süketítésére.

A Kisfiú tavakat teremt a sivatagokba, és városokat szakít ketté a Föld rengetésével. A tenger mardossa a partokat, hullámok indulnak mindenfelé, hogy életeket harapjanak... mint a többi vigasztalan, engesztetlen szellem, akiket elfeledtek...

De Isten minden szellem! Ő még megvigasztalhat.

A félelmek tönkreteszik a szívet, összeszorítják a gyomrot, szögesdróttal tekerik körbe a tüdőt... és a szervek kipréselik a lelket a májból.

Értelmetlen?

Dehogysis!

Persze, persze... meg kell lennie! Mindennek meg kell lennie, hogy tudjam, ki akarok lenni... és az leszek. Becserkészem a szűzi szerelmet... átélem a jót, a romantikusát... megértem a gyerekcsináló isteni szándék becsapós, illúzióban fürdető, átvágó, belerángatós célját... utána jön a visszafogottság... majd a bomba robban... nem azért nem tettem meg, mert nem volt rá szükségem, hanem igenis akartam volna, csak nem tettem!

Katasztrófa... fűvel-fával... feledve a kedveset, elaltatva a szépet, szíjrakötve a lelket... megalázva a szerelmet!

És mi van akkor, ha tévedek?

Nem tévedek! Szar az egész!! Kell a nő, mert úgy vagyok kitalálva... de gyűlölöm, hogy nem találok!

Mindegyik eljátszik velem, aztán amikor rájönnek arra, hogy nem engem kívánnak, hanem valamit, amit rámvetítettek, már nem számítok a játéukba, csak ha eljátszom azt a valakit, aki nekik jó! A kedvességet felváltja a támadó, utálatos beszédhang... és természetesen én mindenért én leszek a hibás, még az 1 év 2 hónappal azelőtti esőért is!

Nem védekezhetek... és a legszörnyűbb, hogy nem is akarok... ezt sem! Nem akarok semmit!

Nem akarok szerelmet sem?! Illúzió!

A szennyes dugásokat pedig kerülöm! Nem elég! ÁÁ!! ÁÁ!! ÁÁ!!

Érdeklődök döntenek a fejedről és a farkadról... ha szeretnek, neked van a legcsodálatosabb farkad, ha már nem... nem jó semmire... és ezért elment annyi hónap!!!

Most is csak az jár az eszembe, hogy miért van szükségem női testre, csodás alakokra, igéző szemekre, értetlen agyakra, szeszélyes kizsákmányoló, uralkodó kéjgépekre, akinek imádok a szoknyája alá nyúlni és simogatni a fehéreneműjüket... felkutatni az ajkacskák titkát, libabórt csalni a nyakukra, és a mellük bimbójával játszani foggal... nyelvvel... És imádom elképzelni magam az összessel, a csúnyákkal... akik sohasem csúnyák, a gyönyörűekkel... akik sohasem gyönyörűek. Takarítónőkkel, üzletasszonyokkal. Bennem ott fészkel minden nő gyönyörűsége. A szoláriumozott, kikészített, borotvált, aranyékszerekkel, magasraemelt arccal, napszemüvegben, 20 centis talpú cipőkben járó babákat is imádom...

Néha pedig rájövök, hogy nincs szép, és nincs jó, csak a mindenség játéka, mert mi egy olyan Világot választottunk, ahol mindez fontos... persze azért vagyunk itt, mert nekünk ez fontos. Ha más lenne fontos, máshol lennénk.

Én nem tudom, mi a fontos!

Minden kell! Kell a kéj! Kell a szomorúság! Kell a siker, az öröm! Kell, hogy elmenjen otthonról a barátom, és egy egész éjen át töprengjen, majd másnap hajnalban felakassza magát egy fára! Kell!

Én választottam az életet... ezt az életet! A barátomat is!

Hát most megihatom, amit készítettem!

Mennyire otthon vagyok már az észjárásokban! Én ismerem az elnökök észjárását is, a tanárokét is, a nagyfőnökökét is, a gyilkosokét is, a szerencsétlen kurvákét is, a rabokét, a megkínzottakét, a vadászokét is, a vadakét, a kövekét, a kaktuszokét, a húsevő növényekét, a gyerekekét, a szüzekét, az öregeket, akik szegényen halnak meg... ismerem a Föld isteneit, ördögeit, szereit, gyógymódjait, minden gondolatot ismerek! Tudom hogyan kalkulál mindenki a saját hasznát lesve... és se a képmutatók barátságában, se a szerelemben, se az egészségben, se a betegségben... a mellekben és a puncikban sem... és az elbűvölő szívmengető, vágyébresztő szemekben sem! Csak ha engedni akarok, akkor engedek, de átlátok mindenben!

Mindenkire az vár, hogy régi, kedves levelekre találjon a fiókban, sokkal azután, hogy az, aki ezeket a leveleket írta már nincs közöttünk, vagy rég gyűlöl és megvet, ellenségeskedik, megváltozik, eltávolodik.

Tudom, öreg! Pessimista vagyok. Csak szerinted! Éhezem, szomjazom, kimerültem, nincs értelem, se értelmetlenség. Minden mindegy... mégsem érzem rosszkedvűnek magam.

Már annak sem érzem magam.

Érezted már, hogy nem tud megtartani a tested olyan dolgokat, amiről tudod, hogy az is te vagy? Ezt nem tudom másképp elmondani.

Látok valami kék lapocskákat és pillangókat... viráglevelek között beúsznak a szemembe...

Hányok.

*

Nem érzem a bűdöset... de ami bennem volt, az sincs már bennem.

Hanyattesek... úgy éreztem az előbb, de akkor már megtörtént.

Most ismét írok.

Mindent értek, és mégsem használom fel arra, hogy boldoguljak, hanem itt áll... ülök egy kibaszott körben a világ végén, és MEGHALOK!!!

Igen!

Így terveztem. Egyszer kérdezték, hogyan halnék meg, ha választhatnék. Azt mondtam, hogy megtisztulnék testileg, lelkileg, megérteném az életet, imádkoznék, megnyugodnék, leülnék egy búzamező közepén, vagy egy hegy tetején, esetleg egy barlangban, és megvárnám, amíg eljön értem a halál.

Most biztos pillangókkal érkezett...

Nem értem miért kell nekem a születés, a gyerekkor, az óvoda, az iskola, a katonaság, a munka, az adózás, a veszekedő emberiség, a szennyes, tudatlan társadalom, a nyereszkesedés, amit a kényelemért folytatunk.

A szerelem csodás!

Olyan majdnem, mint amikor az Istent meglátod.

Nem érzem... hatalmas lábaim vannak, és görbe tükör az ég...

Eljöttek értem... besározott testem vacog... hogyhogy tudok írni...? Nem érzem, hogy írok... a kezemig nem jutok el...

Nagy szemük van, fekete végtelenség, gitt bőr, valamit beleszúrnak a hátamba... nem érzem a kezem... ez valami kibaszott emlék!

Hol marad a tapintat?!

A szent emberi élet tisztelete?!

Nagyanyám áldott jó asszony, mégis törülközőbe csavarta az egymást összefosó néma-kacsákat, és zsírozott kukoricát tömött le a torkukon. Volt, hogy faszenet is nyomkodott a bögyükbe, hogy a májuk hatalmasra nőjön. És a filléresek ... hogy legyen „vitamin” is... amikor levágta őket, már csak a felirat nélküli, sima fémkorong volt, ami előkerült. És mégis áldott jó asszony volt mindig is!

Pofonok a jóságtól... jóság a pofonoktól! Aki jó, azt verik, akit vernek, az jó, akit nem vernek, az ver, aki verne, az ver is... Az élet mindent megad mindenkinek!

Az egyetlen hibánk, hogy nem tudjuk, nem tart semmi örökké... az egyetlen hibánk, hogy azt nem tudjuk, hogy nem a dolgok örökei és a körülmények, hanem mi magunk!

Elveszünk, ha elfelejtjük ezt, és felfalnak minket a percek!

Mit akarok még?!

Ásna valamit... a földben kis lyukakat ásna... tőlem várják, hogy segítek nekik választ adni néhány kérdésre...

Hogyan nézek szembe ezzel az egésszel?!

Isten kacsintott.

Ennek is vége lett! Mindennek vége lesz egyszer, csak nekem soha! Én egyet tehetek: megtalálom magam!

Részeg énekek, újabb, elbűvölő szemek, szeretkezések, barátságok, munka, siker, kudarc, szeretet, bánat, sírások, evés, ivás, narkó... út, vándorlás, utcazene... lemezszerződés, vissza a régi, de mégis új életbe.

Mi az értelme? Hát az, hogy azt teszed, amit eddig is, csak most már tudsz mindent.

És elegendem van a test gyengeségeiből! Elegendem van a félremagyarázásokból, hogy Jeruzsálem fel van osztva megannyi „CSAKIS AZ EGYETLEN IGAZI”-vallás között, és a csoda a mecsetekben, zsinagógákban, templomokban és szögesdrótokban, jelképekben és szent szövegekben, a viseletekben és szokásokban, az előírásokban van!

Baromság!!!

Nem lehet nem észrevenni, hogy eltévedtünk!

Nők, állig beöltöztetve, hálófátyol mögött, cselédként, szolgaként... férfiak elnyomorított világgéppel... szokások, dogmák börtöneiben... harcosaikkal hirdetik a hitüket. Hol itt a valóság?!

Pici sipka a fejen, hogy ne legyen fedetlen a fő... egy pillanatig sem... abban mosnak haját...

Isten!

Hálás vagyok mindenért!

*

Bennem mindig tavasz akar lenni!

A felháborodás után béke... hiszen tudom, hogy soha semmit sem érhetek el másoknál... se jót, se rosszat... inkább csak úgy vagyok... elég, ha én tudom, hogy ki vagyok.

Meg kell halni.

Át kell menni a poklunkon, hogy megláthassuk, az csakis mibennünk, miattunk pokol... tehát nem az. Ha megéltük, megtudtuk, jöhet a nyugalom.

Igaz, öreg?!

Röhej! Elég csupán kiborulni, hogy eltemessen a sár! És amikor ki akarsz mászni belőle, felismersz egy-két dolgot... Az agyféltekéid nem engednek látni, mert berendezkedtek a test és a társadalom életére. De a lelked felülkerekedhet!

Sámán leszel, és fényt vihetsz az embereknek...

Csak hát milyet? Milyet akarnak az emberek? Ha nem azt viszed, amit akarnak, akkor megölnék! Ha azt viszed, amit akarnak, akkor nem az igazi fényt viszed! Mit tegyél?

Nem értik a látványt sem, ami előttük áll. Hát még ha olyat teszel a tányérjukra, amit több annál! És az angyalok most figyelmeztettek, hogy ne nézzem le az embereket, hanem értem meg őket! Szeressem! Tegyek meg mindent! Mi mindent?!

Halál!

Ha hallgatok, nem teszek semmit, ami rávezetné őket a valóságra. Ha beszélek, az sem vezeti rá őket a valóságra, mert nem akarják érteni amit mondok. Ha akarnák érteni, akkor sem értenék anélkül, hogy ők át ne élnék, meg ne tapasztalnák... ezt pedig nélkülem is meg fogják tenni, mert az Isten tesz erről, SORS-barátunk segítségével. Tehát mindegy, hogy mit teszek máshol, a lényeg, hogy belül mit teszek. Akkor teszek jót, ha belül jót teszek. Ha én megteszem, amit megtehetek... ha olyan leszek, amilyen merek lenni... ha nem hallgatok a vádoló, ócsárló szavakra, a ha az ítélő arcoktól meg nem szeppenek. Ha vállalom a hallgatást és a szólást is, ha merek hinni magamban! Istenben is merek hinni... ha Ővé válok, akkor mindent megtettem az emberiségért... és akkor nem kell, hogy tudjanak is erről.

Rókaember, koponyával a fejen... bőrszíjjakkal, éjszínű köntösben szabadítom magamra a félelmeim...

Megküzdök a borzalmakkal, vagy megbukok.

Minden fölött győzedelmeskedni, mégis mindent megtenni...!

Értetni, hinni, tenni!

Barátaim! Csillagok! Hallgatassátok el lelkem könyörgését! Burkoljatok ezüstösen kéklő fátyolba, és emeljete magasra!

Ludak könnyedségével siklok a csúcsok felett... én vagyok aki vagyok.

Ha láttam már a Nap belsejét, a bolygók felszínét és ásványmélységüket, ha találkoztam már az összes létformával, a mindenséggel... megtudom, hogy minden lényege Egy.

A tévelygők ugyanúgy Egyek, csak azok, akiknek tudják magukat.

Minden Egy és Ugyanaz!

Minden kérdésre felelni kell! Van rá idő!

Jól érzem magam... Igaz az öreg, halálos betegek a haláluk előtti napon jól szoktak lenni... tarkójukon ott díszleg a 11-es... nyakszirtbélyeg... szálkás inak... izom...

Fülbesúgott, fennhangon elmondott, és a síroknál elszuttogott szavak...

És a fő kérdés: miért?!

A gonosz győzelméhez elég, ha néhány jó ember nem tesz semmit.

Miféle gyógyszer a jóság mindenre, ha nem lesz tőle semmi másképp?!

És te, szerelem!

Miért várok rád annyi kín dacára is, és jössz is... a kezed bársony, a szemed smaragd, a hajad selyem, az illatod ibolya... az ajkaid nedves gyümölcsök, a tested finom gombabőr... és forróság sugárzik és fény... és az anyák szeretetét ígértek, ti. te szerelem és szolgálid, a gyönyörűség női!

Megnyugodtam.

Úgy rabollak el, és te úgy rabolsz el ezután, hogy minden jódat és rosszat is ismerem már.

Látom záporaidat, zivatarjaidat... és a földrengések illatát érzem. Vér, hús, könny az esőben... nem látszik, de én tudom!

És úgy nézek a Jézusképre, hogy könnyes vagyok... mert én ez vagyok!

Én szerelmes leszek, ha az akarok lenni!

És hallgatók is, ha én akarom!

És nem akarok semmit, ha úgy akarom!

Mindenhová magammal viszem magam, és mindenhol ott hagyom magam.

Mindenhol, minden én leszek! Egy! Semmi... minden...

Forró combok lesznek a párnáim, eltékozlom minden vagyonom, és szétszórom két kézzel az úton a tárgyakat, hogy úgy legyenek az enyémeim!

Eljöhet az angyal, és mondhatja: „Jöjj! Hagyj itt mindent, és gyere közénk!!”

Én elköszönnék mindenkitől, valahogyan elmondanám az értelmét a távozásomnak és az ő életüknek... és itthagynék mindent!

Elmennék. Igen... elmennék.

Itthagynám a mindent, hogy minden lehessen!

Bűn, véték, jótett, szeretet, gyűlölet, fájdalom, szerelem, bánat, szépség, rossz... minden. Úgy érzem ismerem, amit ismernem kell. Olyat is ismerek, aminek látszólag semmi értelme sincs... de én tudom, hogy minden úgy van velünk, ahogy lennie kell.

Tisztelet minden hülyének itt a Földön és mindenhol! Nem is képzelik, hogy mennyire szeretem őket.

Legyenek akár istenek, akár ördögök!

Menjenek csak! Én előreengedem mind, nem érdekes, ha utolsó leszek a buszon, addig úgysem indul el, amíg mindenki fel nem száll.

Van idő tévedni... szoknyák alá nézni, és az állatias szükséglet, csodálatos érzéssé tenni...! Igazán szeretni, igazán gyűlölni... a szokásokat levedleni... csodálni mindent, újjá lenni, nem az életet igazítani az ünnepekhez, hanem ünneppé tenni az életet!

És az Isten?!

Mindez az Isten!

Én, te, minden, mindenki!

Értsd meg az életet, és ha megértetted, minden meglesz számodra, csak más lesz az értelme! Így az számít neked, ami így számít, úgy pedig az számít majd, ami úgy.

A boldogság benned van, a mennyország benned van. Fedezd fel!

Tiszta vagyok.

Nem akarok semmit és mindent akarok. Hivatást szeretnék! Sikert, szeretetet, örömet szeretnék! Szeretetet szernék! Új szerelmet... mélyet... csodálatosat!

És a sámánok?!

Hiszen mindenki sámán!

Fölállok. Elmegyek... bele az éjszakába.

Itthagylak, öreg Vukith sámán.

Nem érzem úgy, hogy megszegem a fogadalmat, hiszen értem mit akartál!

Azt akartad, hogy végiggondoljam, mit hittem régen, és mit tudok most.

És igenis sámán vagyok... jó sámán akarok lenni, de ott, ahol az igazi helyem van!

Hiszen... sámán vagyok.

Ismerem a titkot, ami nem titok! Tudom a szándékot és a célt! Értem Istent!!! Értem magam!

Köszönöm, hogy megmutattad az utam! Immár nem csak két ember vagyunk, hanem apa és fia, testvér és testvér, ikerpár, házaspár... EGY lélek! Anyámként szültél meg engem, és vajákosszonyként hívtad az éjszakát, a nappalt, a Holdat, a szellemeket és az ördögi félelmeket...!

Ha az öngyilkosok a bátorságukat az életre használnák, és azt az elszántságot a célokért vetnék be... oda jutnának, ahol most én vagyok.

Elmegyek a barátaimhoz, mert szükségünk van egymásra. Meg kell valósítanunk az álmainkat, hogy nyugtunk legyen! Meg kell találnunk a tiszta szeretetet, ami mindenen túl és mindennel együtt a miénk!

„Virág fonnyad, Világ forog!”

Így is, úgy is tökéletes!

Vár az Isten!

Megtanultam, öreg! Megtanultam!

Eddig éltem, hogy nem tudtam, mostantól élek, hogy tudom!

Köszönöm.

*

A fiú felállt a körben. Villódzott körülötte a sötétség, és a fák mosolyogtak. Láta a búzamezőt éretten is, és látta a kenyeret a szegények asztalain, a gazdagok tányéiraiban... és a disznók moslékjában. Láta a gyémántokat a Földben, látta az eget a csillagokkal... a kegyetlenkedést... a halált, a kint, a bánatot, az elveszettséget, a mérhetetlen szerelmet is. Láta a szellemeket, a baráttá lett félelmeket és az Istent. Övé volt a Föld, a világegyetem, és minden ő volt. Boldogság töltötte el a kéjtől, a fájdalomtól, mert tudta ki ő, hová tart és miért.

Elindult, és csak a teleírt füzetet hagyta a körben. A végére odaírta: „VISSZAJÖVŐK”.

Útközben megette az almát.

*

Az évek során minden a helyére került, és Irak visszatért a sámánhoz. Vukith utóda lett, és elkezdte leírni mindazt, amit szükségesnek érzett. Egészen az elején kezdte. Elhatározta, hogy nem hallgat senkire, hogy nem követ semmiféle szabályt, csak ír... SZÍVBŐL.

„Cisz dúr 7#, de a nyolcadikat a fal adja, ha a következő órára nem tanulod meg, fiam! Zenész akarsz lenni vagy nem?! Igen?! Hát akkor meg nincs több kecmecc! Egyszer még megpuszítod a síromat, amiért most nem hagylak békén! Majd meglátod!” - és csakugyan! Így, csaknem 16800 évesen már ezer pusztát is adhattam volna.

Ha komolyan venném magam, írnék egy könyvet amiben ez állna:

INTERVIEW

- Akkor most tisztelettel és együttműködési szándékkal megkérdezem Önt sok mindenről. Tisztázásra szorul sok félreérthető dolog, és bár rokonszenvezek Önnel, mégsem fogom kímélni, hiszen az emberek sem kímélnék.

- Megértem. Tegye csak.

- A legkényesebb és a mindenkit legjobban foglalkoztató kérdésekkel kezdem. Van valami baja bármelyik vallással, egyházzal, egy-egy felekezet élén álló emberrel?

- Nincsen. A világ mostani állásánál természetesnek veszem a nagy felfordulást. Itt mindenki a boldogságot keresi. Keressék csak.

- Tehát nincs ellene a fennálló helyzetnek?

- Nem vagyok ellene. Érte vagyok. Ami elindul az úton az mindig tart épp valahol és biztosan eléri célját. Tudom, hogy a vallások helyes úton fognak haladni és célba érnek. SORS-barát mindent elkövet értük.

- Ön által is?

- Igen, általam is, hiszen mindenki és minden, aki-ami létezik a SORS-barát eszköze és diákja. Én is eszköz vagyok és diák.

- Amikor ezt a könyvet megírta, meg akarta változtatni a világot?

- Én örülök annak, hogy SORS-barát szeret engem, létezem és én is kereshetem a boldogságot, mint bárki más. Nem látom másképp a világot, mint SORS-barát. Mindenki szabad, azt csinálja, amit jónak lát. Én sem akarok beleszólni a Világ menetébe. Egyszerűen megtaláltam a boldogságomat és úgy éreztem, a szeretet magától értetődően azonnal megosztja ezt mindenkivel.

- Érthető. Térjünk át másra. Amikor kijelenti, hogy Ön Sámán és angyal, mennyire lehet ezt a kijelentést komolyan venni...? ... és egyáltalán ezt az egész könyvet milyen mértékben foghatja fel az emberiség készpénznek, hogy úgy mondjam?

- A mesék azok, amelyektől a gyermekben SORS-történés értékű érzelmek gerjesztődnek. Nem vagyok elmebeteg, ha erre céloz...

- A világért sem...

- Semmi sem komoly, de minden valóság. A Sámánok jó szándékú gyógyító-tudó-tanítók voltak. Az angyalok az ember magasztossá felnövekedett eszményképei önmagáról. A tudás misztériuma a gyengeségeken túl létező lényeg reménye. A mesehősök az életből lettek kölcsönözve. Én vágyakozásomról adtam hírt a lapokon. Mint gyermek írtam, mesét, melyben elmondtam, hogyan képzelem szépnek a Világunkat. Akik nem szabadok, azt mondhatják, írói fantázia az egész és természetesen igazuk lenne (részben)... De én hiszek SORS-barátban, az Istenben és abban, hogy nincs véletlen, s hogy ami létezik az épp az, ami. Én létezem, a könyv itt van. A Világ olyan, amilyen. Kérdésére válaszolva... olyan ez a könyv, mint egy mese. Mese felnőtteknek. De olyan mese, mint az Indiánok, Sámánok meséi, amik a gyermekek énjének széppé tételéért, tanulságok közléséért, szeretetért és szeretettől vannak. De a világ nem azért van, hogy komolyan vegyük, hanem, hogy megéljük egészen.

- Ön elvette a kérdés életét.

- Angyal, Sámán, Szentírás?? Ezek szavak Bárki lehet tisztább, több, bárki túlszárnyalhat Önmagán. Nem az elnevezés a lényeg, hanem, hogy az-e Ő. Én az vagyok, aki vagyok. Mindegy milyen szóval nevezik, s a könyv pedig létezik, és épp az, ami. Aki felfedezi magában azt ami benne áll, az majd megadja Önnek a Választ. Az író, a könyve és a saját pártján áll. Kérdezze meg majd Önmagát...amikor egyszer megérti mit olvasott. Boldog lesz és az a boldogság akkor valódi lesz. Ez a könyv attól a boldogságtól valódivá lesz Önben is, nem csak így lapjaiban és betűiben. Nem kell komolyan venni, elég, ha Ő komolyan vesz mindenkit és mindent. ... és Ő komolyan vesz.

- Meglepődtem kicsit a „tudományos” fejtegetéseim.

- Vártam a kérdést ... Haha...

- Ésszerűtlennek, néha mosolyogtatónak találtam a megállapításait.

- Megértem. Csak annyit mondhatok erről, hogy létezik egy olyan szempont, amely szerint ez teljesen érthető. Direkt írtam így mindezeket, rákényszerítve - tisztelettel - a fürkésző olvasókat ama egyetlen szempont megkeresésére. Akik értik, és megtalálva az egyetlen szempontot átlátják a mesterkedéseim, azok könnyebben járnak-kelnek majd a Világban.

- Ez egy módszer? Rávezetés? Kihívás...

- Igen. Kijelenthetem, hogy a Világunk szempontok szerint, viszonyítási alapok szerint nézve, minden-honnan másként értelmezhető. Aki rálát arra a pontra, amelyből nézve a leírtak értelmesek lesznek számára, az boldog lesz, és a tudása megnyitja érdekes dolgok látására is az Ő szemeit. Nem csodálom, hogy a megszokott szempontok szerint zagyvaságnak tűnnek ezek a kijelentések. Igazuk van azoknak, akik nevetnek. Mindössze arra kívántam mutatni, hogy léteznek olyan távlatok is a fejlődésünk szempontjából, amelyek nem tudományosságon alapulnak, amik értelmessé tehetnek megfoghatatlan dolgokat. A világ egész. A felfedezés vágya minden színészt hajt eme hatalmas Színházban. Én csak súgtam kicsit.

- És a Sűgó, Ön, honnan tudja azt, amit sűg?

- Kinyitom a fülem és a szemem. Odaadom a szívem és a lelkem. Aztán SORS-barát, a Mikulás telerakja mindenféle jóval.

- Nem értem tisztán...

- Tudja, én sem. Amikor azt fejtegetik az egyetemeken, hogy mire gondolt itt vagy ott a költő, nem tudják meg az igazi gondolatot. Én sem tudom. Lehet, nincs is közöm az egészhez.

- Akkor ki a Sűgó? Ön vagy nem Ön?

- Ott, ahol én az vagyok, aki mindenki és minden, én vagyok a Sűgó. Itt, ahol én csak én vagyok, néha csodálkozom azon, amit leírok. Ha majd én leszek ez így egészben, kijelenthetem, hogy én írtam a könyvet. Emberi szemszögből nézve én, ilyen és ilyen nevű, kinézetű ember született..., anyja neve ..., én írtam ezt a könyvet. Én vagyok a Sűgó.

- Ön képzett énekes, vagy kialakult a hangja?

- Kialakult. Aki képezi a hangját, még nem lesz énekes, de aki énekesnek születik, az az lesz így is - úgy is.

- Miért ír instrukciókat énekléssel kapcsolatban?

- Véleményem szerint az éneklés csak éneklés. Az énekesség a fontos. Énekesnek lenni több mint énekelni. A céheknél megvolt a szakma igazi becsülete. Én az énekesség becsületét szándékozom őrizgetni azzal, hogy megvilágítom az elfeledett szempontokat. A Sámánok léte és szándéka által elindított énekességet mutatom be minden hozzátapadt tudással és értékkel. Mint a könyvben semmi, ez sem tudományos értékrendet képvisel és tolmácsol. Ez is lélekből és megfigyelésből táplálkozik.

- Sokan úgy gondolják, hogy Ön prófétának képzei magát és direkt olyan stílusban ír.

- Ha próféta lennék, tudnék róla.

- Nem az?

- Nem. Én a boldogságomat kiáltom a Világba, és ha szólok, az azért van, mert jó lenne, ha a Világ is boldog lehetne! A stílus pedig azért olyan, mert akik keresnek, találják. Az igazság ugyanaz, így aki az igazságot találja, ugyanarról beszél, mint bárki, aki az igazságról beszél.

- Honnan olyan biztos benne, hogy az igazságot találta?

- Aki nem bízik meg holmi ez+az dolgokban, az leteszteli őket, hogy megbizonyosodjon a megbízhatóságukban. Én is ezt tettem, és ahogy egyre többet vagyok ebben élve, most már biztosan tudom.

- Ki meri jelteni, hogy amit leírt az az abszolút igazság?

- Igen. Az. De rábízom mindenkire - mint ahogy SORS-barát is ezt teszi - a választást. Mindenki a saját létét szomorítja, illetve gazdagítja. A politika, a rendszerek, a vallások mind részei az útnak, amely az értelem teljességébe visz. Kiválasztjuk a körülményeinket a kollektív és egyéni hozzáállásunkkal, így mi választjuk ki az igazságunkat is. Amíg az úton haladunk az igazságaink szempontok szerintiek, amikor megérkezi a célba, az igazság... lesz a mi igazságunk.

- Tehát Ön nem elmebeteg, nem próféta, Ön nem ellenez semmit, Ön egyszerűen csak a Szeretemben hisz és arra vágyik, hogy egyszer az egész Föld ugyanígy érezzen...

- Igen. Nem támadni akarok a könyvvel, hanem távlatokat nyitni a boldogság felé. De mindenki maga dönti el, hogy az a fontos-e számára, amiben eddig volt vagy tovább indul inkább. Senkinek sem én akarom és fogom megmondani, hogy mit tegyen az életével.

- Ön mit akar elérni a létben?

- Az Életet. Olyan világról kell álmodni, amelyben szívesen élnénk. Én jól szeretnék álmodni, hogy minden, ami beteljesedik, jó létté lehessen. Gazdag leszek, lesz családom, egymilliárd gyermekem, 600 gyémántlemezem, 20 könyvem - verseskötetek is. Öreg, kedves nagyapa leszek egy jó élet után, akit meghívna majd a parlamentbe, hogy adjon tanácsot. Aztán angyallá változom igazán. De ez bennem már most él és van. Ha nem azzal foglalkozom, hogy mi lesz, hanem észreveszem a „most” minden adományát, ha mindent a „mában” élek és a „mát” nem rohanom át a holnapért, ha rájövök, hogy a dolgok akkor már valódiak, amikor még csak bennem léteznek, nem maradok le semmiről ideák kedvéért. A történések, a mozdulatok nem valamiért vannak, hanem épp azért, amik. Ez a teljesség maga. Mindennek odaadni teljes önmagát úgy lehet, ha nem fosztod meg semmiétől azzal sem, hogy hozzáadsz. Hisz ezzel veszel el belőle. Az énekelt hang a kezdetétől a végéig ugyanaz a teljes egész, gyönyörű hang. Ha túljátszod, átszínéskedsz, ha túl akarsz lenni rajta, hogy aztán a másikon is túl akarsz lenni, akkor sohasem leszel énekes. Sohasem találod meg a teljességét annak a hangnak, amelynél épp jársz. Aki ismeri Önmagát, megadja mindennek a teljességet. Aki minden teljességét ismeri, az adja meg magának a teljességet. Amit szeretnék, bennem már most megvan. Én vagyok az. Teljesen. Egészen.

S⊙L

(Salsulphermerkurium)

- ANUDHAMMA -

**MÁSODIK RÉSZ
IRAK NARAT, a SÁMÁN**

S⊙L

1998.

„Az Isten felmutatta a csillagot. Az emberek különböző módokon, utakon eljutottak a közelébe, de mindig kell valaki, aki segít kaput nyitni, küszöböt átlépni. Hangsúlyozom: segít! Mindenkinek magának kell megtalálnia a célt, az utat, a módot, az elméletet, a gyakorlatot! Örülök, hogy mi ketten ilyen segítők lehetünk, fiam! Eljött az időm. Írj le mindent, amit mondtam Neked! Hazatérek.”

És kész. Ennyi a levél.

Eltűnt. Senki nem akadt a nyomára többé. Egyik nap még együtt tettük a dolgunkat, a másikon pedig néma csend.

Üresség... Szomorúság.

Amíg együtt voltunk, sokat beszéltünk arról, hogy rengeteg ajtó és küszöb van. Feljutunk egyhez, majd rájövünk, hogy az nem minden. Én is csak kérdeztem és kérdeztem! Ő ott sürgött mellettem mindig... olyan volt, mint egy nagy könyv, amibe minden le van írva, amit csak tudni akarhat az ember. Mosolygott, szinte „nagyképuen” és azonnal adta a válaszokat. Örült a kérdéseknek, mert minden válasz azt igazolta, hogy igaza van.

Küszöb..., igen.

Egy küszöb előtt állok. Van rengeteg furcsa teóriám, ugyanannyi homályból előkaparandó példa-beszédem, egy kis konyha, egy kis zene, egy kis ékszerészet, miegymás. Tele vagyok mondanivalóval, de ez mégiscsak egy újabb küszöb! Idegesítő! És utána?! Újabb?! Meddig lesz még ez így?! Mikor találom meg azt a... nem is tudom mit, amire azt mondom, hogy: EZ AZ?!!

Hiába értettem meg, amit Vukith sámán mondott, mert az emberek között élve nem találtam rá a megvalósulásra! Itt van, tele a tarsolyom és mégsem tudom, hogyan kell élnem, mit kell tennem!!

Egy biztos! El kell jönnie az utolsó küszöbnek is! Ki kell találnom, hogy mivé váljak... és hogyan váljak azzá, amivé kell! Valami azt súgja, hogy útközben majd ki fog derülni. Útnak az írást választom, ahogyan Vukith is akarta. Közben majd lesz valami, remélem.

Egy lányt kézen fogott a barátja. Átsétáltak a városon, bementek az egyik TV állomás épületébe, annak is egy olyan termébe, ahol rengeteg monitor volt. Ezeken a monitorokon az egész Föld, minden nagyvárosát látni lehetett „élő”-ben. Az utcákon emberek, autók, volt, ahol tankok közlekedtek. A lány barátja megszólalt:

- Elérkezett az a pillanat, amikor fel kell fednem a titkot! Figyelj jól, mert a végére értél küldetésednek és most mindent átláthatsz végre!

A lány először nem tudta mire vélni a dolgot, aztán a fiú kérésére a képernyőkre meredt. Először a helyi utcákon változott mindenki angyallá, aztán a többi képen is szárnyas alakok fordultak feléjük és mosolyogva integettek.

- A Földön csak Te vagy ember! Mindenki más angyal, akik azért voltak itt eddig, hogy Te tanulhass és fejlődhess! Nézd! Mindannyian integetnek Neked! Látod?!

A lány ledöbbszent. Eltátotta a száját, nagy levegőket vett.

- Azt akarod mondani, hogy az anyám, a ... pap, a tanár úr ..., a politikusok, a ... háborúk, a katasztrófák ..., minden ...?!

- Igen, azt! Mindenki csak Érted volt itt! De most már vége! Hazamehetünk.

Az Első sámán enni adott a tűznek,
Ma az emberek lélektelenül sütnék.

9. Én is mondom néktek: Kérjétek és
megadatik néktek; Keressetek és találtok;
zörgessetek és megnyitják néktek!
10. Mert aki kér, mind kap; és aki
keres, talál; és a zörgetőnek megnyitják.
11. Melyik atya pedig az közületek,
akitől a fia kenyeret kér, és ő talán követ
ad neki? Vagy ha halat, vajon a hal
helyett kígyót ad-e neki?
12. Avagy ha tojáshat kér, vajon skorpiót
ad-e neki?
13. Ha azért Ti gonosz létekre tudtok
a Ti fiaitoknak jó ajándékokat adni,
mennyeivel inkább ad a Ti mennyei Atyátok
Szent lelket azoknak, akik tőle kérik.

/Lukács Evangéliuma 11./9.10.11.12.13./

Egy hideg, téli estén beszéltünk erről a pár gondolatról. Ő kevergetett valami különleges kotyva-
lékot a tűz fölött, a villódzó vörösessárga fényben, nagyra nyílt szemekkel és varázsló mosollyal
tekintett rám. És nem csak akkor, hanem mindig, amikor: „Tudta, hogy tudom, hogy Ő tudja, hogy én
nem tudom, amit Ő tud...”

És mindig várt egy kicsit, hátha én mondom ki, amit kell.

Kérjünk és megadatik. Hát persze. De mit? Mit kérjek? Ki vagyok én?! Melyik oldalon állok?! És
milyen szempont szerint lehet helyes vagy helytelen az, aki vagyok ... tehát az is, amit kérek?!

Vagy az Isten mindenki kérését teljesíti?!

Szent lelket adományoz az Isten?!

Igaz: aki kéri, az el akarja érni... az, azt akarja elérni és nem mást.

Az öreg, bárhogya is vártam, nem beszélt szavakkal. Vízbe mártotta az edénykét, kavargatva hűtötte
a főzetét. Kis idő múlva kitöltötte két csészébe és csak ennyit mondott:

„Ma megkapod, amit kérted...”

Kint az udvaron már előkészítettük a tűzhelyet. Fát is hordtunk a közelből és csak a
csillagokra vártunk, na meg arra, hogy ki szólal meg először.

Senki sem szólalt meg.

Leültünk a porba. A kékesfekete ég fénylő pontjai kisvártatva megjelentek. Magunkba szívtuk
a látványt és az ilyenkor megszokott ünnepélyesség ismét beférkőzött hozzánk. Betakaróztunk a
Világgal..., az éggel, a szürke téllel, amelyen mindig csak annyi hó esett, ami azonnal elolvadt és a
napok olyan nagyon hidegek voltak az állandó szélről és a felhőtelenléstől, hogy néha úgy éreztük,
ketté fogunk törni.

Most mégis nyugalmasan ültünk, nem bántott még a dermesztő levegő sem.

Az öreg sámán kibújt a ruháiból és intett, hogy tegyem meg én is. Mosolyognom kellett. Röhejes szituáció. Szégyenlős voltam világ életemben... meg különben is mínusz húsz fok volt, és miért...?! De levetköztem.

Először nem tűnt fel, de egy perc múlva örült remegésbe kezdtem. Vukith sámán meggyújtotta a tüzet. Hatalmas hévvel égett a máglyánk és enyhet adott a kínjainkra. Felemeltük a csészéinket és magunkhoz vettük a tartalmukat. A tűz roppanásai bezengték a környéket, és a fény egyre erősebb Napként világlott előttünk.

Görbe tükörként torzult el a látvány, és én a testemen belül álltam. Belülről kongott az egész, és a fal elérhetetlennek tűnt.

Délibáb a környező táj. Remegése rémiszthetne is, de most inkább felvidít.

„Megjött a lét értelme! Integethetsz az értelemnek, fiú! Indulj!”

Alagút nyílik. Szív magába... a falán fényes kövek, kristályok, és sok gyökér. Az alagút gyűrűző, kigyó belseje feneketlen kút, amibe menthetetlenül belezuhanok.

Ha jön a víztükr, ezerral csapódok be. De nem jön. El kell felejtenem magam, különben a félelem megakadályozza, hogy az legyen, aminek lennie kell!

Ott a távolban fényesség közeledik. Közeledik. Nem látom mi lehet benne.

...

Itt vagyok. Minden nyugodt.

Elkezdett remegni a Föld! Elesek! Dobálódzik a világ velem! Repülök. Körülöttem tengernyi mindenféle állat száll és egy pont felé zuhannak... mint egy örvény... amikor kihúzom a dugót a kádból.

„Otthon, édes otthon! Hol vagy?”

Tűz! Mindenütt! Körülvesz! Égek!! ... De nem fáj! Inkább mosdat.

Szenny! Le rólam!

Tűz, égj! Velem égj!

Tűz, égj! Velem égj!

Tűz legyek s Te én Légy!

Tűz, égj! Velem égj!

...

...

Óceán terül el alattam.

Elnyel mindent, mint egy éhes ember!

Nyomul előre és kiharap a szárazulatokból, nyomában halál!

Áthatolok a víztömegben.

Mindenütt élőlények sodródnak.

Lefelé úszom. Nagyon gyorsan, a fenék irányába haladok.

Víz, hűsíts! Víz építs!

Méh, szülj meg! Ég szépíts!

Közeledik a fenék.

...

...

Befűródtam.

A kőzetekben haladok. Én vagyok minden... csak ott érzem magam, ahol akarom. Ott vagyok én, ahol érezni akarom.

Egyre lágyabb vagyok... egyre fényesebb, forróbb.

Ismét tűz!

Ismét tűz!

Én a Tűz vagyok... Én a Víz vagyok... Én a Lég vagyok...

Én a Föld vagyok... Én a Hold vagyok... Én a Nap vagyok!!!

Az vagyok, aki vagyok!

Mindig épp, ami!

Minden, ami vagyok, az vagyok!

Vagyok!

Ugrom!

...

...

Tűz! Alagút! Repülés...

Tűz! Kísér a Tűz! Kísér a Fény! Kísér a Víz! Kísér a Lég! Kísér a Föld! Kísér a Hold! Kísér a Nap!

Átjönnek bennem! Átjönnek mind az alagúton!

...

...

Tűz ég! Öröm táncoltat! Vukith meztelenül táncol... én is itt vagyok! Meztelenül!

Tűz! Itt légy velem mindig!

Víz! Itt légy velem mindig!

Föld! Itt légy velem mindig!

Lég! Itt légy elem mindig!

Hold! Itt légy velem mindig!

Nap! Itt légy velem mindig!

Táncolj velem, Öröm!

Táncolj, amíg meghalunk, mert nem lesz meg az soha!! Táncolj velem, Öröm!

Kacagjunk!! Rajzoljon a lábnyomunk folyómedreket, tómedreket! Rúgjon a lábunk síkságokat és hegységeket!! Rúgjunk port az úrbe!! Öröm! Táncolj velem!

Verjük a dobunkat együtt, Igazság!

Tomboljunk együtt, Fény!

Öleljük az Istent együtt, szeretet!!

Legyünk minden, Élet!!

Táncolj velem, Öröm! Öröm! Öröm! Öröm! Öröm! Öröm! Öröm! Öröm! Öröm! Öröm! Öröm! Öröm! Öröm! Öröm! Öröm! Öröm!

Öröm! Öröm! Öröm! Öröm! Öröm! Öröm! Öröm! Öröm! Öröm! Öröm! Öröm! Öröm! Öröm! Öröm! Öröm! Öröm!

Öröm! Öröm! Öröm! Öröm! Haj!

Ordítsunk! Üvöltsük tele az Istent! Haj!

Miért csak ilyen rövid ideig lehettem odaát?!

Öröm, táncolj velem!!

...

...

- Miért csak ilyen rövid ideig lehettem odaát?! Miért spóroltál a főzetteddel?! - kérdeztem boldog, gyermekien „besózott” rajongással, Öt.

- Vigyáznom kell Rád, fiam.

- Most meg kellene kérdeznem, mit kaptam, mi volt az értelme, de...

- Nem érzed?!

Elgondolkoztam. Megpróbáltam tudatosítani a bennem lezajló folyamatokat és beszélni kezdem.

- Robbanást kaptam! ... nem is tudom, mit kellene gondolnom... olyan, új... értelmet adott a körülöttem lévő mindenségnek!

- Itt vannak mind.

- Kik?!

- Hát akik átjöttek Veled! Akiket áthoztál!

Csodálkozva néztem.

- Miért nézel így? Azt hiszed ez csak egy narkótanfolyam?! Azt hiszed ez csupán egy álom, egy képzelet-kaland...? Amit átélsz az a valóság! Ugyanannyira, amennyire Te a valóság vagy olyankor! Amit áthoztál, az Veled van itt is! Ápolnod kell!

Rám terítette a csergőjét és bekísért a házba. Egész éjszaka nem hunytam le a szemem. Már hajnalban elszöktem otthonról, el kellett mennem az erdőn át, a vízeséshez.

Hajnal. Víz... és zuhan. Csodálatos nyugalom. A levegő fehér a lélegzetemtől, a kövek deresek, a jégcsapok napról-napra nőnek a sziklákon. Ma valami csillogó gyöngy kelt fel a Nap helyén, körülötte szürkén izzik az ég.

„Amit áthoztál, az veled van itt is...”

Velem van? Nem álom, nem képzelgés?!

Nagyapáink súghatnának nekünk, hogyan kell élni! Hitet adhatnának!

Ugrálnom kell, mert megfagyok!

...

...

Néhány járómadár futott el erre. Ittak. Figyeltek engem.

Ha velem van amit áthoztam, az látszik? Talán ők látták.

Milyen fura lenne, ha az emberek is látnák! Végigmennék az utcán és csodálkozás lenne. Sétálnék, előttem a Nap, mögöttem a Hold járna, a Föld jönne velem, a Szél pedig felkavarna körülöttem mindent. Amerre elhaladnék esne az eső.

Meglendíteném a kezeim és minden rosszérzés, bánat, ború eltűnne a környékről!

Ha tehetném, megtenném!

Örömet szereznék mindenkinek és mindennek!

...

...

A vizet néztem, ahogy hullik végig a jégcsapokon, aztán a sima jégpáncélt a tavon. Mintha megszólalt volna bennem egy hang. Azt akarta: „döntsem el, mit akarok!”

Néha egész zeneműveket hallok a fejemben, néha állathangokat, van úgy, hogy beszédet is. Most ezt érzékelttem.

„Mit akarjak?”

Öreg Vukith szerint az mind valóság, amiben én magam is valóság vagyok. Én vagyok a valóság.

Amikor visszajöttem, elolvastatta velem azt a füzetet, amit a búzatábla szélén, a körben írtam. Mosolygott, bólogatott, megveregette a vállamat, szemmel látható öröm töltötte el visszatérésemtől. És én még azt hittem, haragudni fog. Már várta, mikor unom meg az „otthon” tartózkodást. Várta, hiszen minden ember életében el kell jönnie a napnak, amikor szakít a múlt szokásaival, körülményeivel és értelmes életet kezd élni. A tévelygés után eljön a keresés időszaka...; igen... de mikor jön el a találás ideje?!

Talán türelmetlen vagyok? Talán vak?

Nem hagy nyugodni az a mondat, hogy: „Ma megkapod, amit kérted...”

Megkaptam?! Ma már nem tegnap van! Ezek szerint megkaptam. Mit?

Értelmes ember ilyenkor végiggondolja a történeteket.

Mit kaptam én tegnap?!

Kaptam mosolyt, utat oda és vissza... velem jött a tűz, a víz, a szél, a Hold, a Nap... a fény, a szeretet... és még az Öröm.

Ez mind az enyém.

Ezt kaptam. Ezt kell kénnem?! Ez mit jelent?

Nem tudom.

Nem tudom... Nem tudom!!!

Itt állok valamivel és nem tudom, mit kezdhetnék vele!! Őrület!

Ismét egy küszöb!!

Kénnem kell! De mit?! Megkaptam amit kénnem kell...

Talán értem. Megkaptam azt, amit helyes kénnem, de ... ez vagyok én... és eszerint a szempont szerint lehet kénnem. Vagyis a kérésem úgy lesz jó kérés, ha én az leszek, aki helyes. Ez a varázslat! De mit kezdjek én ezekkel a dolgokkal?!

Hazamegyek az Öreghez.

Ezek után visszatértem a Házba. Vukith nem volt ott, csak egy levélke az asztalon.

„Gyógyítani mentem. Küldd el a szeled, hogy keressen meg, a Földed, hogy tartson engem az ég alatt! Küldd el a vized, hogy segítsen enyhíteni a fájdalmakat, a tüzed, hogy elégesse a betegséget, a Napod és a Holdad, hogy megláthassa a Lét a tükörképét és fény legyen, ahol eddig még nem volt!”

Tükörkép?! A Hold a Nap tükörképe? De mégis az a Hold! De a fényét a Naptól kapja. Ott lesz fényesség, ahol megvilágosodik, hogy a Hold is a Naptól fényes. De ez most jó a Holdnak, vagy rossz?! Az nem a saját fénye.

Dobolok, és megteszem amire az Öreg kért.

...

...

Világ! Nyílj meg! Nálam van, ami nálam van! Közös lett a kincs, mert velem jöttél, hogy Benned legyek! Elküldöm a szelet, hogy megkeresse az öreg sámánt!

Menj szél! Keresd Őt! Vezesd el a Vizet, a Tüzet, a Földet, a Holdat és a Napot!

Dobom! Remegjen a hangod!

Dobom! Segíts szavaddal a szélnek, a táltos paripának, hadd száguldjon hátán a testvéreimmel!

Dobom! Remegjen tőled a Világ!

Dobom!... Do...! ...

...

Piros hópolyhecskék jelentek meg előttem, majd óriásira nőttek. A Csipkeminták táncolva váltakoztak bennem. Éreztem, hogy a szél megtalálta Vukith-ot.

Narancssárga lett minden. Pókok hullottak, de el is tűntek, nem foglalkoztam velük.

A Hold... szomorú, mert a fénye nem az Övé, csak tükröződés!

Ne légy szomorú, Hold!

Ne légy szomorú!

Majd megtalálom a választ! Egészen biztos, hogy nem kellene ezen szomorkodni! A mi bajunk az, hogy nem értjük miért jó ez így! Nem az a kérdés, hogy jó-e ez így, hanem az, hogy miért!

Ne légy szomorú, Hold!

Együtt rájövünk!

...

...

Ezüstös felhőkön át szálltam. Dobom zakatolt a kezemben. A felhők után a víz kékje várt. Zúgott és sírt a víz.

Angyalszárnyakkal lebegtem ott, és szomorúan hallgattam.

Miért sírsz víz? Hatalmas vagy, erős, életető és pusztító!

A víz elsírta nekem, hogy ő csak víz.

Ne! Ne légy szomorú, víz!

Most már velem vagy, és én veled vagyok! Megkeresem a választ! Biztosan van olyan válasz, ami értelmet ad víziségednek!

Ne légy szomorú, víz!

Együtt rájövünk!

...

...

A kékségből barnaság lett. Humusz vett körül, majd mocsár, aztán kristálytenger és sivatag, roppant sziklakkal. A szél sírt és elvitte a kövek hangját. Bánatos hang volt, szívet szorongató. Azért jajgatott a Föld, mert ő is csak Föld... És akkor megjelent előttem egy angyal! Megfogta a Vizet és a Földet, a Holdat és a Szelet és nagy lendülettel beledobta őket a Napba.

Fájdalmas üvöltés támadt, majd elhalkult és megszűnt. Csak a Nap tündökölt tovább, és nem volt szomorú, nem sírt.

Síjunk-e dobom?!

Síjunk?!

Vagy örvendjünk?!

Meghaltak!

Mit jelenthet ez az álom... ez az út?!

Jó ez vagy nem?!

A Hold, a Víz, a Szél, a Föld, Nappá lettek, de Ők megszűntek!

Megszűntek?

Az Első Sámán magához kötözte a kristályokat, hogy erőt adjanak neki és segítsék az úton, a gyógyításban, az életben.

Ma az emberek lélek nélkül viselnek cirádás ékszereket.

„OTTHON”

30. Azért ímé én a prófétákra támadok,
azt mondja az Úr, akik az én beszédeimet
ellopják, egyik a másikatól.

31. Ímé én a prófétákra támadok, azt
mondja az Úr, akik fölemelik nyelvöket
és azt mondják: Az Úr mondja!

32. Ímé én a prófétákra támadok, akik
hazug álmokat prófétálnak, azt
mondja az Úr, és beszélnek azokat, és
megcsalják az én népemet az Ő hazug-
ságaikkal és hízeltedéseikkel, holott én
nem küldtem Őket, sem nem parancsoltam
nékik, és használni sem használtak
a népnek, azt mondja az Úr.

33. Mikor pedig megkérdez Téged a nép,
vagy a próféta, vagy a pap, mondván:
Micsoda az Úrnak terhe? Akkor
mondd meg nékik azt: mi a teher? Az,
hogy elvetlek titeket azt mondja az Úr.

34. Amely próféta vagy pap, vagy
Község azt mondja: Ez az Úrnak terhe,
meglátogatom azt az embert és annak
házát.

/Jeremiás Könyve 23./30-34./

Valóban, többet ért az Isten a rengeteg okoskodó nélkül! Ezért vagyok én most nagy gondban. Nagyon nehezen teszek eleget néhai Vukith sámán kérésének. Én sokat írtam eddig is, úgy gondoltam káros lehet, ha gyengeségem története mások kezébe kerül. Nem küldött senki, hogy ilyeneket írjak! Főleg úgy, hogy egyáltalán nem is tudom, mi lesz a vége!

El akartam égetni a verseim... a naplóim, a dalaimek, mindent!

Akkor gondolkoztam el a fenti idézeten, amikor már tényleg tüzet akartam rakni.

Hiszen én sem mondok mást, minthogy elvetett minket az Egy! És nem küldött másért, csak hogy kutassak! Amit el akartam tüzelni, az csupán a kutatásom története... és valóság!

Ezért nem égettem el.

Most, hogy visszalapozgatok, a régi otthon történései, gondolatai jutnak eszembe.

Szerelem, meg minden.

Amikor visszatértem a kontinensre - Vukith sámánt magam mögött hagyva - rögtön a szemembe ötlött, hogy minden megváltozott... csak aminek kellett volna, az nem.

A pénz nem ért semmit, a közhangulat ocsmány lett, a szüleim új helyre költöztek a régi árából, és mivel nem nagyon bíztak a visszatérésemben, nagyon örültek, amikor megláttak az ajtóban. Másnap aztán mindjárt mondták is, hogy:

„Remélem tudod, ha itt laksz velünk, dolgoznod kell és keresned, úgyhogy keress valami munkát!”

Már akkor vissza akartam menni az Öreghez. A lustaságom határtalan, de azért az olyan dolgokat, amiknek értelmét látom, mindig meg is szoktam tenni...; hát a munkába állásnak nem láttam.

A pénzem - ami eddig sem volt - teljesen felszívódott a légben. Munkanélküli segélyre mentem, összejöttem a régi haverokkal, akikkel régen is zörögtünk már, és zenekart alapítottam.

Szemét-rockzenét játszottunk, de tettünk bele emészthető dolgokat is. Pályafutásunk alatt végignéztük a társzenekarok születését és pusztulását, megnyertünk pár tehetségkutató versenyt, és nem értük meg egyetlen lemezünk kiadását sem.

A zenéért éltem. Csak az volt az értelme az életemnek. Néha firkáltam is néhány sort, de a dalaimban tudtam otthon lenni.

A siker és a kudarcok felőröltek minket. Sikeresek lettünk underground-szinten, de a kiadók nem álltak szóba velünk. Azt mondták:

„Fiúk, nagyon jók vagytok, én is ezt szeretem, de ez a zene nem eladható! Sajnálom!”

Négy évig ment így... És végünk lett. Éppen akkor, amikor már a szüleim is kezdtek hinni bennünk, a szológitárosunk felakasztotta magát.

...

Néhány (szám szerint három) hónap múlva már fel is léptünk egy teljesen más zenével, más néven. Igaz, hogy csak pár dalt tudtunk összehozni, de játszanunk kellett, hogy életben maradjunk.

Ittam. Sörmánya lett úrrá rajtam. Mindenki meghívott, én meg csak híztam és részegeskedtem. Még az a jó, hogy Vukith átvitt párszor a túloldalra, így nem lettem rossz ember. Simogattam a fákat és beszélgettem velük. Mindig vidám részeg voltam.

...

...

Ezen a bizonyos napon, amikor „első” fellépésünk megesett, megakadt a szemem valakin. Régóta ismertem, de csak látásból. Kazah volt az, az egyik legjobb dobos az országban. Halálzenét játszott és csépett, állat módjára. Csodáltam mindig is, de sohasem volt alkalmam beszélni vele... hát most odatévedtem az asztalához. A szomszédjához intéztem néhány szót, a Techno-formációnkról - viccesen - mire reményeimet beteljesítve Kazah szólt közbe:

- Helyes! Én is ezt csinálnám! Jól megszédném magam egy eladható zenével, aztán azt csinálnám, amit valóban szeretnék!

Kicsit be volt nyesve, de javaslatát folytatta:

- De olyat csináljatok, ami a tiétek! Sajátot, ne olyat, mint a..., hanem eredeti újat! Az lesz igazán jó!

A téma abbamaradt, mindenki a pohárhoz nyúlt és kortyoltunk a sörünkből. Kazah letette az italát, majd megkérdezte:

- Te vagy SÖL? Te énekeltél Marosi zenekarában?!

- Igen, én - válaszoltam.

- Na! És tudni lehet már, hogy miért lett öngyilkos? Mert nekem mindenki mondott ezerféle teóriát, de nem biztos egyik sem! ... Szörnyű, hogy egy ilyen jó gitáros, egy ilyen fiatal gyerek..., mennyi volt?...

- 28.

- 28! Aztakurva!

Mély hallgatás következett, majd válaszoltam.

- A családja nem igazán nyilatkozik. Azt lehet tudni, hogy alkohol és narkó hatása alatt nem állt, nem hagyott búcsúlevelet, és nem volt betegsége sem, ami miatt esetleg...

- De akkor meg miért?! Én föl nem tudom fogni, hogy valaki hogy a francba képes megölni magát?!!! Öngyilkos lett, bazmeg! Egy ilyen gitáros!!!

Való igaz. Nagy gitáros volt. Stílusa volt! Amikor játszott, tátva maradtak a szájak. A zenészeknél szokás, hogy kritizálni mennek egymás koncertjeire, de belé nem tudtak belékötni. Elismerték.

Maradt utána egy törékeny, zokogó édesanya, aki elmesélte, hogyan kínlódtak meg a fiú gitárjáért, hogy gürcöltek, tartoztak, koplaltak... és végül meglett. Marosi dolgozott és gitározott, dolgozott és gitározott. A gitározásért élt és dolgozott. Gyakorolt éjjelekig. El tudta játszani a bolygó legnagyobb gitárosainak műveit is. Fantasztikus volt. Ahol feltűnt, mindenütt egyből elismerték... és most nincs sehol.

- Csak annyit lehet tudni, hogy szombaton délután elment a barátnőjétől. Haza. Otthagyta az autót és busszal ment. Otthon veszekedett az anyukájával, mert segítenie kellett volna valamit és Ő nem jött időben. Csörgött a telefon és a barátnője szülei voltak. Valamin összeszólalkoztak, aztán Marosi kiborult. Azt mondta, nem érdekli, neki elege van ebből az ellenségeskedésből és anyagi huzavonából, Ő koldus és nem király! És kiment a lakásból, mondván:

„Majd jövök, sétálok egyet!”

És nem jött.

Néhányan azt mondták, látták sétálni vasárnap reggel. Egy reklámszatyor volt a kezében és integetett a cimboráknak. Délután találtak rá az erdőben.

- Örület! - sóhajtott Kazah - Ez nonszensz! Ilyen nincs!

- Úgy hírlik, a garázsban volt és reggelig tervezte a dolgot. Nézte a kötelet és eldöntött mindent.

- A kurva életbe! Milyen ország ez, hogy ilyen értékes emberek csak úgy öngyilkosok lehetnek?! Mi értelme van akkor ennek a kibaszott Világnak?!!! Hallod?! ... Annak idején még együtt akart zenélni velem... - elérzékenyülve hallgatott egy kicsit, aztán tovább beszélt:

- Hülye állat!

- Arra is gondoltunk, hogy a barátnője miatt volt az egész...

- Hogyhogy?

- ... mert a lány gazdag családból származik, és Marosi pedig koldus-munkás. A srác gürizett egész nap, aztán meg hallgatta, ahogy bántják Őt a lány szülei: „Ha össze akartok házasodni, lakás kell, és annak a felét Neked kell állnod! És el nem tudjuk képzelni, hogyan is működne az egész?!”

- Szörnyű! De miért hagyta magát?!

- Szerelmes volt. Talán először igazán.

- De egy nőért eldobni az életet?! Egy ilyen nagy gitáros, aki küszködött, hogy... én nem értem ezt, és nem is fogom megérteni!! Talált volna a tíz ujjára nőt!!

Egyre szomorúbb lettem én is. Végül is, valahol a barátunk volt. A többiekkel együtt, engem is cserbenhagyott. Cserbenhagyott. Nem gondolt ránk, az álmainkra, a jövőnkre, csak a sötétséget volt hajlandó észrevenni.

- Aztán meg, tudod, hogy van ez! ... A lány fontos volt Neki! Azt hitte, Ő öreg már, és mindenképpen meg akarta fogni. Házasodni szeretett volna, mert úgy gondolta, ki fog csúszni az időből.

- Ez baromság! Akármikor... érted?!

- És a csaj csak az elején örült annak, hogy Ő gitározott. Gondolj bele! Te magad vagy a gitározás, és Az, aki nagyon fontos Neked, egyszer csak nem szereti, hogy AZ vagy. Ez olyan, mintha Téged akarna kitiltani magadból! Szegény srác dolgozott, félretette a pénzt, kifáradt, kávé és cigin élt, szeretett volna aludni, de a lányt buliba kellett vinni, meg kocsikáztatni kellett. Ha gitározni szeretett volna, akkor szintén erről volt szó!

- De érted... én nem foglalkoznék vele, hogy ilyet akar...! Ha igazán szeretne, nem tenné ezt velem, ha pedig megtenné, nem szeretne igazán! Ha nem szeretne igazán, akkor meg nem foglalkoznék vele...! Nemhogy még kinyírjam magam...!! Öcsém!!! - kiáltott fel - Egy nő miatt! - Baz'meg!!

- De Ő szerelmes volt.

- Na jó, lehet, hogy én sem tudom még mi az az igazi szerelem, és nem tudom elképzelni, mit érezhetett, de akkor is!...

Csak néztem, ahogy újra ivott. Egy hatalmas dobos... egy gép. Ott feszengett Benne egy dobos-szellem. Ősi, misztikus lét bújt meg a testében. Kiborult.

- Milyen Isten az, aki ilyen selejt világot csinált?! Szerintem azért csinálta, hogy egy jót röhögjön rajtunk!! Ideszart minket, aztán így hagyott! Ez a mai napig nem fér a fejembe...! Szegény Marosi is csak melózott, melózott! Kibaszott koldus Világ ez!! Azért van, hogy kibasszanak velünk. Ilyen világban hogyan élünk?! Aztán meg ott van az Isten, aki elpusztít, ha nem csinálod azt, amit Ő mond! Ha nem nyalom a seggét a papoknak, meg nem teszem azt, amit parancsolnak nekem, akkor pokolra jutok! Hát milyen Isten az ilyen, aki rabszolgát tart?! Ezért csinált minket?! Jobb lett volna, ha nem csinál semmit!

Ott lógott a nyakán egy fordított kereszt-medál. Egy pillanatig sem gondoltam, hogy ez baj. Amióta Öreg Vukith megtanított gondolkodni, mindent elfogadok, ezt is elfogadtam.

- Ne gondolt, hogy nincs értelme! - szóltam. Furcsán nézett rám.

- Dehogynem gondolom! Ott van a húgom is. Ebbe a Hitfajta-gyülekezetbe jár. Szid engem egész nap, hogy milyen állat vagyok, mert nem térek meg! Szapul, hogy hülyezzenét játszok, hülye emberekkel... el fogok kárhozni, amiért nem megyek el a gyülekezetbe és nem csinálom azt, amit Ők! Egyszer elmentem a Stadionba, hogy meggyógyítsák a fületem... Képzelheted, mennyit szidtam magam, hogy belementem ebbe a színjátékba! Nem gyógyultam meg.

Szomorú és feszült lett. Látszott rajta, hogy Ő lenne a legboldogabb, ha értelmet találna az életben, a hitben, a Világban, magában, másokban. Ezt az értelmet bárki is adná meg Neki, azonnal elfogadná. Ő ezért olyan amilyen, mert szomjazik, mert keres, de nem adnak Neki! Okos és nem lehet átvérni! Értelmes és csak az igazságra érzékeny! Ha Jézus látta volna, biztosan küld Hozzá egy Angyalt.

Ott, akkor, mindennél jobban szerettem volna átadni Neki azt az Örömet, amivel Öreg Vukith ajándékozott meg engem! Arra gondoltam, hogy rosszul teszem, ha nem szólok semmit, de azt is, ha rosszul beszélek. Nem mondhatok sokat, és azt is úgy, ahogyan Ő szívesen meghallgatná!

- Sámán vagyok - mondtam kurtán.

- Te?!

- Igen. Én.

Látszólag nem tudott mit szólni. Folytattam.

- Az én életem nyugodt. Tudom, ki vagyok, honnan jövök és hová megyek. Tudom, ki az Isten, és miért teremtette a Világot. Tudom, hogy a te életednek is megvan az értelme. Tudom, hogy milyen dobolni, még ha nem is doboltam soha úgy, ahogyan Te. Tudom, hogy mindennek megvan a helye, még a Te medáloednek is.

- Hát, ha ez így van, és Te tényleg meg is valósítottad, amit most mondtál, akkor irigyellek!

- Pedig nem ördögösség! Ha akarsz, beszélhetek az én életemről, hitemről!

- Igazi sámán vagy?! Olyan gyógyító, meg ilyesmi?!

- Igen. - válaszoltam, és akkor elkezdődött bennem valami. Tényleg sámán voltam. Föleszméltem álmomból, a sörből, a tohonyaságból és felismertem magam.

Még egy órát beszélgettünk. Megegyeztünk, hogy írni fogok arról, amiben én hiszek, hogy majd Ő is elolvashassa.

Megígértem.

Hazafelé azon gondolkodtam, milyen könnyen elfelejti az ember, honnan jött, ki Ő.

Marosi is elfelejtett sok mindent. Minket főleg. Ha tehetném, írnék Neki levelet. Megírnám, hogy mit hagyott maga után... bennünk, velünk és kívülünk.

Csak lépkedtem éjjel kettőkor az aszfalton, és arra a pár napra gondoltam, amikor történt.

Megkaptuk a hírt, futkároztunk át egymáshoz, hogy együtt legyünk. Próbáltunk minél többet megtudni, mert nem hittük el.

Ott ültünk egy konyhaasztal körül, gyertyát gyújtottunk és zokogtunk, szipogtunk... EGYÜTT voltunk.

Hiányzott. Hiányoztak az álmai, a hülye feje, a vigyora, a nyelvöltögetései, a játéka, a szövege, minden. Egyedül maradtunk.

Nem igaz, hogy nem gondolt arra, mennyire összetör minket!

Mindenkit vigasztaltam. Lelket öntöttem beléjük, a végén talán még mosolyogtunk is. Azokban a hetekben én próbáltam vigasztalni Őket. Temetés után pedig lerogytam az ágyamra, a Jézusképet bámultam, egyedül voltam és engem nem vigasztalt senki.

Összeroskadtam.

El kellett volna mennem az édesanyjához is, vagy legalább felhívni néha... de nem volt erőm beszélni vele. Nem tudtam, pedig szerettem volna.

Az egyetlen, amit tudtam, hogy megfogadtam, nem nyugszom, amíg be nem váltom a közös álmainkat! Egyszer még hallani fog mindenki Marosi játékaról!

Tulajdonképpen senkire sem lehet haragudni, senkit sem lehet hibáztatni. Senki sem kényszeríthet senkit egy ilyen lépésre, csakis Ő maga. Ő volt buta! Akármi is történt körülötte, az nem volt elég ok! Szállt volna fel inkább egy buszra, szállt volna le akárhol! Ismerkedett volna meg akárkivel! Sokkal jobb lett volna.

Ezen gondolkoztam, amikor elaludtam.

...
...

Álmom első felében homályosan láttam. Hold volt az égen, és egy erdőben álltam. Az ágak közt csak szürkésfekete ég volt, csillagokkal. Tényleg ott voltam.

Egy hatalmas, nyávogást hallató macska ugrott a jobb vállamra, és belekarmolt a nyakamba. Ordított és én is ordítottam.

Az ágak egyre közelebb értek, és én felébredtem.

Volt egy macskám.

Reméltem, hogy meg fogok szabadulni tőle, és nem akar beleszólni az életembe!

...
...

Álmom második felében nem tudom, hol jártam. Jelenlétre emlékszem, de tájra nem. Egy „valaki” szólt hozzám. Azt mondta: „Tudod, hogy ki vagy, miért tagadod?! Meg azt, hogy: „Miért feledted el?!”

Szárnyaim nőttek, bár tudom, hogy az angyalok korántsem ilyenek, én mégis úgy éreztem, angyal vagyok!

Lehet, hogy csak álom... lehet, hogy butaság... én angyalnak éreztem magam!

Az Első Sámán szellemet csalt a dohánylevelekbe, hogy azok vissza ne térjenek a testbe. (A szellem szereti a dohányt... nem hagyja ott.) Arra használta, hogy a számára hasznos szellemet, magába szívja a füstjével.

Ma Iparrá lett a lélektelen dohányzás szolgálata... és a szellemek ölik az embereket.

5. Kényszerítelek * titeket, Jeruzsálemnek
leányai,
a vadkecskékre és a mezőnek
szarvasaira,
fel ne költsétek, és fel ne serkentsétek
a szerelmet,
valamíg ő akarja!

/Énekek éneke 3./5./

Az ember a hitében ad értelmet Önmagának. Amit hisz, azzá válhat, és elérheti. Amit kér a lét, azt az ÉLET megadja. Csak ki ne derüljön, hogy az ember rosszat hitt... rosszat kért, rosszá lett, rosszat tett!

Úgy gondoltam, nem árt, ha játszom egy kicsit.

Lazo barátom vetette fel egyszer, hogy mi lenne, ha kimenne az utcára és leszólítaná az arra járókat:

- „Üdvözlöm, Uram! Én valóban a Sátán vagyok. Ajánlanék Önnek egy üzletet! Ha Ön most aláírja a szerződést, hogy a lelke, halála után az enyém, átnyújtok Önnek 20.000 pénzt! Ön megkapja a pénzt, én az aláírását! Na?! Mit szól?!”

Ez lenne a szöveg. És aki aláírná, az tényleg kapna 20.000 pénzt.

Beszélggettünk róla.

Azt mondta, hogy nem tenné meg mégsem, mert igaz, hogy Ő nem a Sátán lenne, de a szerződés megkötésével már Ő lenne mégis! És akik eladnák a lelküket, azok tényleg eladnák azt! Mindegy, hogy ki mit gondol! Ez valóság!

Nem tette meg.

De bennem újra felizzott Vukith emléke, és az előző napi álom, amikor angyal voltam.

Angyálnak éreztem magam..., egy eltévedt angyalnak, aki elfelejtette, hogyan juthat haza. De attól még angyal!

Mi lenne, ha ilyet játszanék?! Angyalosdit...!

Az nem lenne valóság?!

Mindenki boldogságot akar magának. Erről szól az Élet. Kiáltunk az ég felé, fájdalmasan, mert tudjuk, hogy hiányzik valami.

Kutatunk.

Meglátjuk, feltérképezzük, rendszerezzük, meghatározzuk, kiaknázzuk, előállítjuk, elosztjuk, eladjuk, megvesszük, felépítjük és leromboljuk a Világot... És mindezt azért, mert keressük azt, ami hiányzik.

Részeggé leszünk, alkoholistává válunk... a társadalom pedig elítél és megvet... még sincs másról szó, csak a „megízlelt” jó utáni vágy tombolásáról, az elhagyatottság, a „NAGY KÉRDŐJEL”, a „TÁTONGÓ ÚR” olthatatlan jelenlétéről! Boldogok akarunk lenni, mint bárki más! A szerelem is alkohol, az önkielégyülés és a kielégülés is alkohol, a munka is, a luxus is, a pénz is, minden alkohol!

Kábítószerezünk, háborúzunk, ölünk, erőszakolunk, vitázunk, veszekszenk, tombolunk, verselünk, főzünk, eszünk, öltözködünk, zenélünk, küszködünk, árukínálatot hozunk létre, élünk és még meg is öljük magunkat, ha csak egy picit reménye is felvillan előttünk annak a „NEM IS TUDOM MINEK”, AMIT KERESÜNK! Azt mondjuk rá, hogy „BOLDOGSÁG”.

Egy nagyon jó koncertről tartottam hazafelé (elég sokszor volt ez így) és megszólalt valami. Elegem lett. Igencsak éjjel volt már, én pedig igencsak barna sörös állapotban voltam. Beszélni kezdtem. Hangosan mondtam az éjszakának, hogy mit érzek. Úgy éreztem, örült medve vagyok. Vicsorogtam és táncoltam, morogtam és nevettem.

Elegem volt mindenből. Az Istent dicsértem, és minden mással tele volt a zsákom.

„Nem akarok szépet, se jót! Nem akarok élni, se meghalni! Nem akarok félelmet, sem örömet! Nem kell bánat, se boldogság! Nem kell test, se lélek! Nem leszek Isten, sem szolga! Tudom, milyen a boldogság, tudom, milyen a szenvedés! Elegem van! Az Úr az Egy Isten! Csak Ő kell! Csak Őbenne lehet az a „NEM IS TUDJUK, MI”, amit keresünk! Csak az Isten kell... de nem tudom, hogyan!

Bármit is teszünk, életünk minden pillanatában ezt a „VALAMIT” keressük.

„Induljunk! Találjuk meg!” - mondjuk és ráérzünk, miért bánatos a víz (hisz’ csak Víz); a Föld (hisz’ csak Föld); a tűz (hisz’ csak Tűz)... és ráérzünk, mitől lehet az, hogy a Napnak nincsen semmi bánata. Egyedül lenni, fél emberként... ez a Hold-féle bánat. Arra vágyunk, hogy mi legyünk a Nap.

ÉRUN gyönyörű hely. Az ország fő folyója kanyarog a környező középhegységben. Átszel rengeteg erdőt, rétet, települést, elhalad néhány várrom mellett. Ideális hely festők, szobrászok, egyszóval művészek számára, ezért is létesült épp ide egy alkotótábor. Elmentem.

Egészen véletlenszerűen sikerült ott kikötnöm. Egy örök barátom, CORY hívott meg magához a fővárosba és mivel az Ő és az én kedves cimboráim is ÉRUN-ban voltak, ellátogattunk együtt.

Buliztunk. Korongoztunk, dumcsiztunk a művészpallántákkal, ittunk, táncoltunk a Telihold alatt, gombapaprikást főztünk a tábortűznél.

Akkor láttam meg Őt!

Ott ült a tűz túloldalán, egy srác társaságában.

Képzeld el a leggyönyörűbbet, akit a legjobban csodálnál, akit azonnal kívánnál, és akit úgy csókolnál, hogy elolvadna az egész Világmindenség!

Elképzelted?

Igazán nem akarom tönkretenni a Te „ideális szerelmedet”, de most leírom, hogy Ő milyen volt.

Izzott, mint a tűz! Gyengéden nézett rám, szerelmesen, vágyakozóan. Fekete haja, mint a bársony, takarta karcsú nyakát. Ott ült, törékenyen, szelíden és gyönyörű volt!

Melegség töltött el. Áram alatt voltam. Végem volt. Körülöttem szállt a por, a füst, táncoltak, üvöltött a zene, de számomra csend támadt.

Eltűnt. Kerestem, de nem találtam.

Eljött a hajnal, és felmentünk az egyik dombra, hogy a tetejéről nézzük meg a Nap ébredését. Ő nem volt sehol, de mégis ott volt bennem, kitörölhetetlenül.

A Nap egyre feljebb szállt, a vidék, a hegyek, a folyó kanyarjai megteltek fénnel.

Ott álltam a Világ tetején és mosolyogtam.

Elindult a szél, csiripelni kezdtek a madarak, és én fájdalmasan és szomorúan boldog voltam.

Mindenki álmos volt és el akart menni a barakkjába, aludni. Én egyáltalán nem akartam, de egyedül maradtam volna, így, hát velük mentem. Reggeli lefekvés és szenvedés. Egy felső ág jutott nekem, takaró és párna nélkül. Remegtem, mint az a bizonyos kocsonya, és szereztem egy törölközőt a fejem alá.

Elaludtam.

...

...

Pár órával később, remegve ébredtem, a többiek még durmoltak. Körülnéztem a szobában és mindenkiről tudtam, hogy kicsoda, csak az alattam alvóról nem. Óvatosan lekukucsáltam és majdnem lefordultam a döbbenetről. Zakatolni kezdett a szívem, elöntött a víz.

Ő feküdt ott!

Kínosan éreztem magam. Tiszteletlenségnek tartottam a leskelődős szituációkat, még ha ruhástól és állig betakarózva alszik is az „áldozat”. Visszafeküdtem és néztem a plafont. Óriási szenvedést okozott az a tudat, hogy nem ismerem, nem ismer, nem lehetek Vele, nem beszélhetünk, nem érinthetjük egymást... Ő még csak nem is tud rólam... ez az egész csak egy rossz vicc! Álom!!

Izzadtam és melegem lett.

Ott fekszik alattam és nem tehetek semmit! Ez kínzókamra!

Elgondolkodtam azon, vajon ki is lehet Ő belül. Talán olyan lehet, mint Hófehérke, vagy mint Hamupipőke... és fest vagy szobrászkodik? Szép lelke van vagy egy beképzelt liba?!

Megmozdult néha. Olyankor nagyokat nyeltem, visszatartottam a lélegzetem. Olyan jó volt hallani minden egyes levegővételét, az ágy nyikordulásait... és ahogy az arca végigcsúszott a párnán!

Tudom, ez már betegség!

Magam sem tudom, miért, hogyan, mitől jöhettek ki rajtam ezek a tünetek! Én nem találkoztam még velük... és épp rajtam!

Talán az energiamező! Talán a lelkek vívódása! Talán a fény, az elektromosság, a mágnesesség, a tudatalatti játéka..., Isten játéka..., az én privát, hülye kis játékom.

Megmagyarázhatatlan, miért érzünk ilyesmiket akaratlanul is egy olyan valaki iránt, akit csak láttunk... és semmi több!!

Ez már rejtély... odaát van!!

Mérges lettem magamra.

„Nem lehetek ilyen hülye! Nem akarhatok szerelmet, hiszen nekem nem ez a dolgom! Én csak egy eltévedt angyal vagyok! Ha így folytatom, perverz gondolataim támadnak majd és az tiszteletlenség lenne a Világ leggyönyörűbb nőjével szemben!” - gondoltam, de amitől féltem, bekövetkezett.

Az ágy megmozdult. Lassan, ütemesen.

Egyből „rosszra” gondoltam. Éreztem az erőt... a vágy kínzó erejét! Vörösen izzott az agyamban, hogy alattam simogatja magát: Ő!

Nem mertem megmozdulni, nem tudtam lélegezni, börtönnek éreztem a testem, és csak azon járt az eszem, hogy mi lehet ott lent! Mit érezhet, mire gondolhat, mire vágyhat, mit csinálhat?!

Nem tudtam eldönteni, hogy valóban „arról” van-e szó, ezért megpróbáltam elhessegetni magamtól azt a képet.

Arra vágytam, hogy megismerhessük egymást... akárhogyan.

Elhatároztam, hogy lemászok, az ágya szélére ülök, és nézem. Amikor kinyitja a szemét, megszólítom:

- „Üdvözöllek! Én SOL vagyok, az eltévedt angyal. Te ki vagy?!”

Úgy szerettem volna elmondani Neki, hogy igenis vannak az angyal életében olyan pillanatok, amiket nem szabad elengednünk magunk mellett, mert örök életünkre bánnánk! Szerettem volna elmondani Neki, hogy Ő az, aki... tudod...!!

Kis idő múlva felült az ágyán, majd kilépett belőle és nyújtózott egyet. Ruhában volt. Megdörzsölte az arcát, elsöpörte kócos haját a szemei elől és elkenődött szemfestékekkel, mint egy kimosott baba, felém fordult.

Nyúlt volna a törölközőért (amin feküdtem). Meglátott, pillantásunk összetalálkozott. Döbbenet. Halál... ZZZZBRRUHHH!! Kerek szemekkel nézett. Köszöntünk egymásnak.

ÉS: szinte éreztem, hogy ő egyáltalán nem azért zavart, amiért én.

Én gyönyörködtem Benne, alig tudtam szólni, lélegezni... Őt pedig az zavarta, hogy ott vagyok, és az elkenődött arcát szégyellte előttem. Na nem azért, mert tetszettem Neki... csak amolyan, szokásos női hiúságból.

Lemásztam az ágyról és nem mondtam, hogy SOL vagyok, az eltévedt angyal. Csak felvettem a bakancsomat, és kimentem, hogy ne érezze zavarban magát.

Még egyszer láttam aznap délelőtt. Zuhanyozni ment.

Nemsokára jött Cory, és hazamentünk a fővárosba.

Volt néhány napom, amíg megszereztem a címét - és azt sűrű, intenzív gondolkodásra használtam. Öreg Vukith mesélt nekem a szerelemről egy szemléltetőt... Vajon milyen lényegű is a szerelem... Honnan jön, miért... és illúzió-e vagy tényleges?!

A történet lényege az volt, hogy kb. félórányi (szerelmes levél, kínlódás, láz, vágyakozás) ecsetelés után derült ki - mikor már szinte én is szerelmesse váltam - hogy a szerelemesek nem mások, mint két fekete, nyolclábú trachea tüdős, csápos, ciripelő és répabogár bűzt eresztő lény.

Koppantam, nevettem, sírtam.

Mi is ilyenek vagyunk.

Belek, belsőségek, vér, trágya, pattanás, szőr, bűz és elkezdjük szépnek látni, rajongani érte, meghalni a jelenléteért.

Tudom, hogy a valódi lényeg valahol a lélek és a szellem tájékán van. A szerelem nem csupán nedv és szőr. Akkor nem lenne szerelem.

Írni akartam Neki, de el akartam kerülni még a látszatát is annak, hogy férfi-nő a téma! Egy ártatlan, mondhatni aranyos levelet írtam arról, hogy kerestem és Ő eltűnt, pedig szerettem volna megismerni. Megkérdeztem, mivel foglalkozik, ki Ő. Elmondtam, hogy tetszett az ébredése (amikor ki volt mosva) és azt is hozzátettem a sorokhoz, hogy én SOL vagyok, egy eltévedt angyal, és ha akar valamit tudni, csak szóljon, és együtt majd kitaláljuk.

Válaszolt. Másfél lapra írta levelét, amelyeken szép rajzok voltak.

Azonnal látszott, hogy azért fél az egyik lap, mert (ismertetem a folyamatot):

Először rajzolt. Utána írt. Az első lapon minden jól sikerült, de a másodikon, felülre valami olyat írt, amit inkább mégsem akart elküldeni. Sajnálta a lap alján a jól sikerült rajzot, újat meg már nem akart rajzolni, ezért levágta a lap tetejét. Így. Tisztelendő, hogy rajzolt nekem, de... mindegy... nem bánt, csak árt a szerelemnek. Íme a levél:

Kedves Szökött Angyal!

Kérdezed tőlem, ki is vagyok én. Egyszerűen elmondani nem lehet, de létezem virágeseő, mosolyt fakasztó soraid által, ami számomra nagyon kellemes érzés; talán Neked is. Nos, írásodat olvasván nagyon mélyről szöktek fel, titkos ablakok nyílásain áramoltak szét kicsiny szörnyecskéim, amikből építkezem, egyszerűen mondvá: felépülök. Azok a groteszk, olykor angyalian bamba, tiszta figurák, amiket oly nagyon szeretek lerajzolni és megálmodni.

Szépeket, szépeket írsz. Olyan, mesébe, de igazi mesébe illő előadással. Amikor elolvastam, talán már nem is a bolygón feküdtem súlyos gipszemben és törött csontjaimmal. El, el csak el innen, ebből a bődületesen „legocsmányabb” és még meg nem értett „legcsodálatosabb” Világból; tiszta mosolyommal elsuhanam a Belső Napba. Angelus szárnyaival siklottam.

Ahogy van a fizikai Nap és Idő, úgy létezik belső Nap és Idő is. Mindegyik bennünk szunnyad és sugárzik kifelé, ha mi is úgy akarjuk.

Köszönöm a fénysugarakat, Te akartad, hogy megfürödjek ezekben a kedves és értékes energiát átadó Napsugarakban, és megfürödtem bennük.

Köszönöm a virágeseő mosolyokat, ami Téged, kedves Szökött Angelus, Téged is illet.

Kedves Sz. A., ugye nem sokáig maradtál ÉRUN-ban? Ami engem illet, én sem, ugyanis egy magas kőfalról lezuhanva kórházban feküdtem lázasan és eltörve egy egész hétig, a tábor 2. hetében.

Talán így kellett történnie?!

Szívesen válaszoltam erre az igazán nagy értékeket rejtő, kedves levélre, amit nekem írtál.

Őszintén mondom, öröm volt olvasni, mint ahogy Te tolmácsoltad őszinte szereteted az énekléssel kapcsolatban. Mindamellett az élet nem könnyű, azt mindannyian tudjuk. Sajnálom a barátod halálát. Vessd az Úrra terhed és Ő gondot visel Rád, mert valóban szeret! Sz. A. Tudnod kell, hogy nem akarok gonosz lánynak tűnni a számodra, és nem akarom ezért messze elhúzni előtted Ariadné fonalát... Az én szívem és lelkem telve van szerelemmel valaki más iránt.

„Színház! Dobálózás a szavakkal, témahiány, arról ír, amiről én írtam. Profi leszerelés, dicsekvéssel... és beképzelt. Túl magabiztos, cirádás szöveg... egy kiállítás.

Miért izzottam fel iránta akkor?!!

És mindjárt azt képzelem, hogy egy fiú csakis azért írhat Neki levelet, mert szerelmes belé!

Másért már nem is lehet levelet írni?!

Ha valaki levelet lát a postaládájában, rögtön szerelemre gondol?!!

Baromság!!

De érzem, hogy valamiért fontos ez a találkozás!

Tudom, hogy egy ilyen érzés nem véletlen! Ilyen nem terem minden sarkon! Ez nincs csak úgy!

Írok még egy utolsó levelet” - gondoltam, és írtam.

Drága Ariadne!

Tudtam!

Az emberek azért írnak levelet, hogy válaszokat kapjanak, az angyalok pedig tudják a választ, mégis írnak.

Gondoltam, hogy vagy annyira „magabiztos” és azt hiszed mese az egész... és csak egy ugyanolyan levél... és csupán hülye rizsa... és csak tetszelgés, jópofizás... amit egy, a szépségedtől elvakult fiú írt, hogy elérje, amit akar. Kár!

Nem hiszel.

Vár Rád a Te boldogságod.

Engedd az életnek, hogy torztükör legyen, ha akarsz! Hagyd, hogy elhitessen Veled mindent, amit csak akarsz! Légy gazdag! Légy tehetség! Művész!

Legyen Atyád, ki megvéd a széptől, a boldogságtól és hagyd, hogy adjon helyettük befolyásos barátokat, akik majd egyengetik a legszebb és legtökéletesebb lány útját! (Mindaddig, amíg használhatják!) Engedd továbbra is, hogy gondolkodjanak és tegyenek helyetted, arról beszélve, hogy a Te érdekedben teszik!... És továbbra se vedd észre azt, hogy a húgod abba megy tönkre, amibe nem kellene... hisz mindig akarsz, de sohasem hasonlíthat a tökéleteshez... Hozzád! Kapaszkodik, issza a figyelmet, hálás egy piciny szeretetért és kihasználják, összegyűrik, mégsem kapja meg... azt amit Te... úgy ahogy Te!

Törődj vele! Megmentheted! Csak néhány mosoly, pár kedves szó. A TESTVÉRED!

Nem hiszel.

Kár.

Tényleg gyönyörű vagy. A legszebb, akit valaha láttam... (persze számomra)!

Tudod, hogy szépséget azok kapnak, akikben nemesség van? A Te nemességed megtalált már Téged?

Ne! Ne légy mérges! Szeretlek! De úgy, mint azt egy buta Angyal teheti. Egy buta Angyal. Ti is mindannyian Angyalok vagytok, csak elfelejtettétek! Gondoltam, elszököm és én is megnézem, hogyan lehet Isten nélkül boldogulni. Megtettem, hogy megerősítsem magam... hogy meglássam mennyit ér egy gyökértelen fa... azóta csak fekszem, mert bár terebélyesedem, magasra nőni nem tudok! Egyedül nem.

És bárki, aki a közelemben tévedt... egyedül hagyott még akkor is, amikor velem volt. Ez Veled sem lenne másként, drága Ariadne!

Ha vak lennék és nem tudnám ezt, valóban azért írtam volna az első levelem, hogy bevágódjak Nálad. Gyenge vagyok én is... egy félbeszakadt lény... (ezért ki is nevezhetsz, össze is gyűrhetsz, el is dobhatsz) és én lennék a legboldogabb a világon, ha akadna számomra szerelem (IGAZ)... és ha ez Veled esne meg. De látok. Látom:

Ha netán egyszer mégis egymásra találnánk... lopva láthatnálak. Számodra pokol lenne, számomra gyönyör!

Atyád megtiltana, hogy egy jöttment koldus szerelmét viszonzd... Anyád hallgatna. És a Világ ránk zuhanna, hogy összenyomjon... és a fellegek befednének, hogy elrejtse az emberek elől... és a titkunk egy bölcső lenne, a szélein nagy sárkányfogakkal... és belefeküdne... majd megrágna minket, ha piszkos szív és szennyes gondolat vinne minket a szerelembe! De ha a bölcső tisztaságot látna, kiterjedne körénk, sikoltana az Istenhez, hogy szöktessen meg Téged Hozzám, a Buta, de igyekvő angyalhoz... és Te megszökneél, belopódnál a szobámba... innánk a Teljesség vizéből, meggyújtánk a lángokat... a só, a kén, a higany, valódi Nappá változtatna minket.

Ölelésünkben ott lennének a hegyek, a csillagok... vizesések hullanának rólunk, hogy a nedvességet kolduló világra eshessen az eső!

És sehollá változna minden... áttüzesedve ragyognánk... kacagnánk és sírnánk... aztán átlépnénk a vonalon... máshol ébrednénk... én Te lennék, Te én lennék, Egy... Te és Én... Igazság... szabadság... szerelem... szeretet... szenvedély... öröm... FÉNY.

Nem hiszel.

Kár!

Látod?! Látok.

Ha nem látnék, valóban megtenném, hogy szerelmet szítok, szülök, nevelek és ölök! De Angyal vagyok... és úgy szeretlek, ahogy még soha senki sem szeretett Téged! Nem kérek semmit, csak adok... nem anyagot! Fényességet, szeretetet, ami a legnagyobb szerelem!

Az én szívemben ott a szíved, az én szememben ott a könnyed... az álmaid mosolyognak bennem... és ismerem minden porcikádat úgy is, hogy soha nem érintettelek!

Szeretem részegséged, törékenységed, a hibáidat!

Szeretem a bőröd illatát és ízét... amit sohasem szagoltam és kóstoltam!

Szeretem a hőt, ami belülről árad... a lényedből... és arcod vidámságát is szeretem!

Szeretem a kezeid, és mindent, amit velük csinálsz... a tetteket, a vonalaidat, a simításokat a bőrödön, a festés mozdulatát!

Békét kívánok Neked!

Sajnálom, hogy nevetség tárgyává tettél... bár azt is tudtam, hogy így lesz! Persze aki nem hisz, az úgy teszi magát naggyá, hogy másokat lealacsonyít.

Nem hiszel.

Kár!

Vesztettél.

Tedd a szívedre a kezed!

Légy szíves, tedd a szívedre!

Érzed?!

Én is ezt érzem. MOST.

Van egy furcsa album a bolygón. SOUL ASYLUM: GRAVE DANCERS UNION. Adok egy kis feladatot... Te megteheted... kutasd fel az albumot és hallgasd meg róla a 7. dalt! A címe: NEW WORLD. Ebben én vagyok... a könnyeidben is... nem varázslat. És most Isten áldjon!

A játék elindult. Innentől Angyal voltam, aki ingyen osztogatta a Mennyországot. Senkinek sem kellett.

Aki keres, talál. A minap beszélgettem egy kedves ismerőssémmel. Csecsemő volt a közelben, így hát a korai gyermekkorunk volt a téma. Mit sem sejtve ecseteltem, hogy mit éreztem akkor, amikor pelenkáztak engem és kérdeztek tőlem valamit, én válaszoltam, de ők meg se hallották. A kijelentés nagy vitát nyitott meg. Megállapították, hogy lehetetlen, amit állítok, mert nem emlékezhetek ilyesmire. Márpedig én emlékeztem. Előtte volt nagybátyám katonaruhában, amint a falnak támaszkodik és kérdezzet valamit tőlem. Én válaszolok, de Ők nem értik! Se Ő, se anyám, aki éppen pelenkát erőltetett rám. Tudom, hogy mérges lettem, mert én hiába beszéltem bármit is, Ők nem értették. Azóta keresek minden megnyilatkozást az élet értelmét illetően.

Emlékszem, amikor nagymamám udvarán leszedtem az összes zöld, éretlen szőlőfürtöt és azt hittem, jót teszek... azt hittem örömet okozok vele, aztán amikor buzgón megjelentem munkám „gyümölcsével” pofonokat kaptam, puszik helyett.

Később óvodás lettem. Ha rajzolni kellett, azt rajzoltam, hogy jön értem a nagymama és hazavisz. Ha gyurmázni kellett, a nagymamát gyurmáztam, amint értem jön, hogy hazavigyen. Ha bent játszottunk, én egész nap az üvegen át bámultam kifelé, hogy jön-e már értem valaki. Ha kint játszottunk, ugyanezt tettem a kerítésnél. Ezen kívül még megtanultam, hogy a Világ más, mint otthon. Kint megverhetnek, elvehetnek tőlem bármit, becsaphatnak, hazudhatnak nekem, és utána csak mosolyognak, kiközösíthetnek, nem hisznek nekem, amikor Én nem is hazudok. Megtanultam, hogy hazugok közt bennem sem bízik senki, és azt is, hogy valami nincs rendben velem, hiszen amikor egy cigánylányt csúfoltak a többiek, én nem mentem velük lerángatni a nadrágját, megcibálni a haját, ütni és lehülyézni szerencsétlent. Valami nem volt rendben velem. Nem tudtam beilleszkedni a „gyerektársadalomba”.

Tovább kerestem.

Minél feljebb nőttem, annál nagyobbban tapasztalhattam az emberiség módszereit.

Kegyetlenkedésben kiváló, hazugságban, csalásban, kéjvágyban, rossz-szándékban jeles, de ami furcsa, hogy ugyanakkor jeles a szerelemben, a segítőkészségben, a jóakaratban, és a szeretetben is.

És akkor álljon meg a lábán SOL, az eltévedt kis Angyal, és ne legyen kiakadva!!!

Ki érti ezt?! Én nem értettem, úgyhogy tovább kerestem.

Első sikerélményem egy könyvvel kapcsolatban ért. Kezdő író, kezdő gondolkodó, de fantáziája elég dús volt ahhoz, hogy új irányba indítson engem az úton.

El tudod képzelni, milyen az, ha valaki nem is gondolja, hogy valamire nem is gondolt még, majd egyszer csak jön és belemászik az arcába az a valami?! Velem ez történt.

Megosztom Veled a mű egyik részletét. Szó szerint idézem (bocs' a nyers hangnemért!):

„- Mama, put my guns in the Ground
I can shoot them anymore...”

Ez... Dylan... Bob Dylan bátyó - dűnnyögte magában GARAH és megnyomta a hívógombot.

Az aknán át hallani lehetett, ahogy a Motel liftje - amit a mozgássérülteknek tartottak fenn arra a két emeletre - elindult. Úgy gondolta, elég fáradt ahhoz, hogy megengedje magának ezt a luxust. Az ajtó megnyílt, Ő belépett, a kettes számú gombbal bezárta az ajtót, majd a kaszni emelkedni kezdett.

„IGYEKVŐ ŐSZI FELHŐK KETCHUM FENYŐI FÖLÖTT”

A lift megállt.

- Mi a fasz?!!

Garah a gombokat végignyomkodva megállapította, hogy az egésztest megette a fene. Valószínűleg itt fogja tölteni az éjszaka hátralévő részét.

- Héé! Valaki!!! - próbálkozott.

A villany lekapcsolódott!

- Baz'meg, még ez is!!

„NAP GYERMEKE! A MAGFARAGÓ ELHÍVJA A PILLANATOT, AMELY ELVEZET TÉGED HOZZÁ! INDULJ EL!”

- El kellett volna hoznom a kabátomat. Hideg van... meg a füldugót is... elegendem van!

A halk szavak, visszhangozva tértek vissza. Vízcseppek zaja szállt mindenfelől és a távolból szűrődő fény, egy barlang körvonalait világította meg.

- Cseppkőbarlang?!! De hát... még csak füvet sem szívtam, basszameg! Hééé!!

A kiáltás eget rengető hangerővel ismétlődött, amíg el nem halt a távolban.

- Nem álmodom! Kibaszott cseppkőbarlang! Na?!!

Elindult. Lábai előtt vaksötét volt. Nem tudta hová, mire lép. Úgy járt, mint egy próbálkozó gyermek. Bármelyik pillanatban megbotolhat, gödörbe zuhanhat, egy cseppkő keresztüldöfheti estében.

„AZ ÚT ADOTT! A LELKEDBEN DŐL EL, HOGY ELJUTSZ-E ODA, AHOVÁ KELL!”

- Mi ez?! Filozófiaóra?! Elegendem van!

Újra benne van. Itt van a furcsa Világban, amely gyermekkorától kísérti, és rádöbben, hogy a hang is valódi... hiszen válaszolt neki.

- Hát mondd, Komám! Essünk túl rajta! Nem megyek tovább! Nézd! Látod?! Most szépen leülök ide, és oldd meg a dolgot, ahogy akarsz!

„MÉG SOKAT KELL TANULNOD, NAP GYERMEKE!”

Garah lába süllyedni kezdett. Érezte, hogy indák tekerednek a cipőire, majd a sáncok köré. Fogságba esett. Nem tudott megkapaszkodni. Az iszap a térdéig ért.

- Héé! Most meg mit szórakozol? Megmondanád mégis, mit akarsz?!

„LEGYEN ÖT NAPJA MÁR, HOGY ITT VAGY!”

Hirtelen éhség, szomjúság, fáradtság tört rá. Ürülékszag terjengett körülötte, és gyötrő fájdalmat érzett, szétázott lábaiban. Állva is el tudott volna aludni. Orra eldugult, nyelni pedig alig tudott. Az öt nap valóban ott volt a vállain.

„MONDD EL, MI AZ, AMIBEN HISZEL!”

A szomjúság nem engedett hangot a torkából.

„CSAK GONDOLD, ÉS ÉN MEGHALLOM!”

„Abban hiszek, hogy akármilyen gonosz erő is legyen, amelynek szolgál, az én Istenem kiszabadít a karmaidból, mert Ő erősebb annál!”

„KI A TE ISTENED?”

„Az én Istenem az Igazság, a Szeretet, a jóság, a Fény, az Öröm Istene, aki leküldte tanítványait, hogy oktassanak, egyetlen fiát adta, hogy nekünk örök életünk legyen! Ő az Egyetlen Igaz Isten!”

„FÁJJON AZ ÖSSZES FOGAD, ÉS ELVAKART FEKÉLYEK BORÍTSÁK A TESTEDET!”

A fiú megrándult a gyötrelem mértékétől. Ereje elhagyta, és lerogyott újra a sárba.

„MIT KÉRNÉL MOST A TE ISTENEDTŐL?”

„Képném, tegyen olyan erőssé, hogy hitemben kitartsak mellette és képném, hogy bocsássa meg bűneimet, majd fogadjon vissza oda, ahol meglelhetem nyugalmaat!”

„VIGYÁZZ! ELVESZEM AZ ÉLETED!”

„Nézd, Testvér! Nekem az a szent, amire az Igazság tanít! Nevezd Istennek, vagy bánom is én hogyan! A lényeg mindig egyvalami... a szeretet! Ezen bukik vagy áll minden. Tudom, ki vagy és mit akarsz, de nem tudom, miért! Ne hidd, hogy megvetlek Téged! Neked köszönhetik az igazak az igazságukat, és hogy megláthatják újra Isten arcát! A valódi igazak még irántad is szeretettel vannak, mert tudják, hogy az út egyik széle Te vagy! Halld hát, amit mondok! Hagyj békén és menj utadra, mert én tudom, hogy az én Istenem szeret engem! Megtalálom az irányt és a módot, amely Hozzá vezet! Ha elveszed az életem, nem éred el a célod, mert hitemben és tudásomban halnék meg, és egy pillanatra is felejtsem csak el, amit tudok, utána az emlékezés újra a tudás erejét hozza majd. A tudás fölött pedig nem győzhetsz! Ha megölnél, csupán az Ő karjaiba löknél engem, nem máshová! A tiédbe semmiképp! Az élet pedig Te is tudod, hogy végtelen! Nem veheted el az örökkévalóságot, csak elhomályosíthatod a látást, a tudást! Az emberek vakok miattad és a gyengeségük miatt! Elhiteted velük, hogy söpredékek, majmok, katonák, urak! Elhiteted velük, hogy azok, amik! Aki szem, az elé torz tükröt tesz, és ködöt engedsz! Aki fül, azt befogod, és valótlan szuttogsz neki! Aki orr, annak bűzt engedsz és elvonod Tőle az ibolyák illatát!... És ők megdermedve járnak az árnyékok között, mit sem tudva a valóságról! Nem ölhetsz meg! Az egyetlen lényeges dolog, hogy az Igazságot találjam és kövessem! Akkor megmaradhatok az én Teremtőm közelében! A leírt sorok, a kőbevésett jelek, a dalba öntött hangok semmivé lesznek, de az ember halhatatlan lelke megőrzi Isten igazát, ami mindenek felett áll! A kínok, megpróbáltatások, örömek elmúlnak a halállal, de amit megtanultál, az örökké „Te” marad! Légy igazá Te is, sötétségben járó Annyal! Légy olyan, amilyen vagy, mert ez a Világ törvénye! Istennek segítesz ezzel is, hiszen eltéríted tőle a gyengéket, hogy a nagy távolság megpróbáltatásai felneveljék őket, hogy a fájdalmak és örömek ösztökéljék mindannyiukat a visszatérésre. Bármilyen teszel csak egy ideig éred el vele, amit akarsz! Aki Istentől teremtett, az felismeri magát.”

A hang újra megszólalt, de most csodálatos női hang volt.

„NAP FIA! NE MENJ MÉG!”

„Viccse.”

Abban a pillanatban Garah egy fényes szobában találta magát. Egy ágyon feküdt és nők vették körül. A szoba tulsó felén egy tehén állt.

„EZT A TEHENET ISTEN HÁROM ARCA KÖPÜLTE KI A TEJÚT-TENGERBŐL. AKI KÍVÁN TŐLE, ANNAK TEJET AD A TEJÚT-TENGERBŐL, AMIT HA MEGISZIK, TELJESÜL MINDEN KÍVÁNSÁGA! JUTALMUL AZ ÁLLHATATOSSÁGODÉRT, MIT KÍVÁNSZ?”

„Halld hát kívánságaimat, Testvérem! Első, hogy mindig tudjam, ki vagyok, ki az Isten, mi a Világ! Második, hogy a homályosítókra szálljon homály, majd világosság, hogy együtt örülhessünk. Az utolsó így szól: legyen minden Isten akarata szerint! Akkor minden jól lesz. Menj, csalódott Testvérem és mondd meg minden szolgádnak, hogy találkoztál a megtámadhatatlannal, akit kiirtani sem célszerű, mert úgysem győzhetnek rajta! Az én Istenem az utolsó napon majd Neked is megbocsát, hiszen tudtoddon kívül szolgálod Őt, bármit teszel is.

Aki Istentől teremtetett, felismeri magát, bárki bármit tegyen is érte vagy ellene! Ölelj meg, mielőtt elválnak útjaink.”

„ELVESZÍTEM AZ ÖNURALMAM, ÉS TOMBOLNI FOGOK MIKÖZBEN ARATOK KÖZTE-TEK! AKIK NEM TUDNAK, SAJÁT FÉLELMÜKBEN FETRENGENEK MAJD! ELÁTKOZZÁK A SZÜLETÉST ÉS FÉLIK MAJD A HALÁLT! SZENVEDNI FOGNAK A TUDATLANSÁGUK MIATT! ENNYI NEKEM ÉPPEN ELÉG!!”

A liftben felkapcsolódott a villany. Garah riadtan tápáskodott fel, majd kilépett az épp nyíló ajtón. Az órája pontosan annyit mutatott, mint akkor, amikor belépett a liftbe. Álmos volt, de tudta, hogy ez az aznapi álmosága.

Óvatosan helyezte a kulcsot az ajtóba, majd halkán kinyitotta és belépett rajta. A tévé hangyás képernyője világította be a szobát, és halk horkolás hallatszott az ágy felől.

Amikor a végére értem, sírni tudtam volna. Ez az! Isten! Mi van, ha van Isten?!

Olyan volt, mint amikor rájön az ember, hogy mégis csak van tavasz a tél után. Új levegő, új értelem, új érzelmek!

Iskolai pályafutásom kezdetén történt - emlékszem egy képre - hogy ott állok tanítás előtt az udvaron, sorakozó van, és egy „barátom” felém fordulva kérdezi tőlem: „*Szerinted van Isten?*” Én pedig szemrebbenés nélkül felelem, hogy: „NINCS! Ez mese! Hülyeség!” És igazam volt. Honnan is tudtam volna, ha befogták a szemem?

Ariadne nem kívánt több levéllel hozzájárulni írásos eszmecserénk folytatásához. Postacsönd. Meg lehet érteni. Beleéreztem magam azokba a percekbe, amikor olvasta utóbbi leveletem.

Valaki ismeri a lényét, a gondolkodását! Valaki tudja hogyan és miben él! Valaki tudja mi a válasz számára ismeretlen kérdésekre! Valaki olyanokat tud, amiket nem tudhat! És valóban. Magam sem tudom, hogyan éreztem meg hirtelen a semmiből azt, hogy mi van az életével, a maga viselt gondjaival, meg a többi! Csodálkoztam is magamon! Ez a titkos segítség, aki őriz és pesztrál odaátrol, néha hajmeresztő dolgokba rángat bele. Most ez az egész úgy sült el, mintha azt mondta volna magának: „Hát... ha angyal akarsz lenni, legyél angyal! Elkövetünk érte bármit!” Ariadne látta kárát! Gondolom hatalmas mosolyt eresztett, amikor meglátta, hogy ismét én írtam, majd komolyodó, döbrent, végül dühös arckifejezéssel. Aztán a dühös női szív kapott néhány simogatást, hatalmas adag szerelmet, és nem tudta mit érez. Meg lett keverve. Csodálkozott, értetlenül állt (ült), szerelmet is érzett, de gyűlöletet is, mert büszkesége sárba lett tiporva azzal, hogy az a valaki a papíron az írás túloldalán

csakugyan egy Angyal volt. „Igen vagy nem?! Higgyek vagy nem?! Egy őrült írta a levelet vagy egy igazi angyal?! Szeretem vagy gyűlölöm?!”

Melegség öntötte el a szerelmes szavakra, de hidegvíz zúdult rá a visszalépéstől... mert mégsem Ő a csoda... de „Szeretném?! Nem szeretném?!” nem tudta mi van vele! És a kérésre sem tette a szívére a kezét. Fölöslegesnek érezte megtenni. Fölényben érezte magát, azzal, hogy nem tette meg. Aztán rájött, hogy anélkül is érzi, amit éreznie kell. Nem menekült meg! Elveszett.

És velem mi volt?! Na? Mit gondolsz? Láz, hideglelés. Elindultam valamerre és nem tudtam, hol lesz a kikötő. Hivatalosan néztek hülye pszichopátának és nem hivatalosan úgy gondolták rólam, hogy ha a Földre Angyal születhet, nagy a valószínűsége, hogy én vagyok az.

Nem elég bonyolult az életem!

Vukith sámánra gondoltam. Törékeny termete táncolt előttem. Lángok, cikázó parázsbogárkák, füst, csillagok és Ő. Röppent a madarakkal, nyargalt a vadakkal, úszott a halakkal, lebegett a szellemei közt. Visszavágytam Hozzá, oda, ahol nem volt gond, ha valamit nem értettem, mert azonnal elmondta, amit tudnom kellett.

„Ha bivalynak hiszed magad, az leszel... ha Istennek, az leszel! De csak az igazi hit igazi bivaly és igazi Isten! A hamis hit: hamis tudás, hamis Isten! És Egy Igaz Isten van! Csak akkor leszel az Egy Igaz Isten, ha Te leszel az, ha Te az leszel! Ha nem vagy bivaly, nem vagy bivaly, hanem az vagy, aki vagy! Ha nem vagy Egy Igaz Isten, akkor az vagy, aki vagy! Mindig az vagy, aki vagy! De bárki lehetsz, ha az leszel! Légy bárkivé! De ha rosszul választasz létet, újat kell választanod mindig, újra meg újra, amíg jót nem választasz!”

Ezt mondta egyszer.

De milyen a jó lét?! És én mit hiszek magamról?! Ki vagyok én saját magam számára? Jó-e az amilyen vagyok? Átgondoltam mindenfelét.

TEST:

Elég magas vagyok. Hosszú, hullámos hajam van, amit nem ápolok mindennap fésűvel, ezért becsomósodott. Engem nem zavar. Sőt! Rasta a király! Ha be akar sodródni, tegye meg! Idegesítenek a lyukas fogaim, a korpás fejem és az, hogy valamitől néha bepirosodik a szemem alatt és az orromnál. További hibám, hogy nincs semmilyen mandulám... és hogy levették a körömöt a bal nagyujjamról a lábamon. Hülye fajzat köröm nőtt helyette. Vékornak tartom a lábaimat. (A lányok kecsesen szépnek, a fiúk táposan véznának.) A hajam növekszik, de inkább azért tűnik nagyobbnak, mert a sörtől megnőtt a gyomrom. Egyébként minden tuti jó nekem. Ha a farkamra kapnék még két centit, akkor nudista strandon is mutogatnám és elmennék valami hatalmas koncerten meztelenül játszani. Azért így is jó! Túl jó a teljesítménye! Tök jó nekünk együtt! Csak szégyenlős vagyok.

Lássuk mi van még... semmi. Amúgy elégedett vagyok ám mindennel, csak ne lenne öregedés, fáradás, leépülés, elhasználódás! Ilyen az élet. Az én huszonnégy évemmel még igazán nem aggódhatok.

SZOKÁSOK:

Nyugalommániás vagyok. Tőlem összedőlhet a Világ, nekem nyugalom kell! Szeretek enni. Oliz és Frinkia konyha, de a Magort is szeretem nagyon! Szeretem a sört, főleg a barnát! Utálok részeg lenni, de egy korsó barnától én vagyok a legboldogabb ember. Olyankor kinyílok, és elő merem hozni magamból a szellemem, a lelkem! Kivirulok! Nem dohányzom, csak ha varázslathoz kell. Imádom a szép nőket nézni. A mániám a szépség. Ehhez képest mindig arra vágytam, hogy egy örök és véget nem érő, csodás kapcsolatom legyen! Olyan... Égi... Olyan, Olyan!!!

Tisztelem a nőket... és csodálom. A kapcsolatok ott romlanak el, hogy ők nem tisztelnek többé egy pillanattól... aztán meg akarnak változtatni, aztán amikor már nem számít a szépség és az Igazság... eltűnők a kiábrándultság miatt. És szokásom, szenvedélyem, hogy álmodom a tökéletes kapcsolatról... ami nem létezik.

Szoktam még olvasni, kutatni a lét értelme után, írni, írni, írni... zenét, szöveget, verset, prózát, levelet... mindent.

SZELLEM:

Én szeretnék a Világ legkedvesebb, legvidámabb, legjőfejebb embere lenni! Ráadásul minden betegséget meg akarok gyógyítani, minden lelki bajt meg szeretnék (vigasztalni) szüntetni, mindenkit boldoggá tenni és szeretni! Tervezem, hogy megtalálom az igazi gyógyszert, ami minden bajra jó! Ja, és természetesen szeressen mindenki! Legyen meg minden, ami a boldogságomhoz kell! Szeretet, szerelem, nyugalom, szépség, jószág, siker!

Ehhez képest: szomorú vagyok, mert ezeket csak szeretném! De azon vagyok, hogy megvalósítsam.

LÉLEK:

Egy! Életemben is és halálomban is tudom, hogy ki vagyok. Mindentől függetlenül vagyok, aki vagyok. Az, ami rám ragadt az úton és az, amire ráragadt az Út. Egy.

Ezt tudom, hiszem és érzem magammal kapcsolatban. Aki most vagyok, rengeteg szempontból megfelel nekem. Jól érzem magam a bőrömben. A bajom inkább a biztosság hiányában rejlik. Nem biztos, hogy jó ez így. Ember lehetek és ez csodálatos, de szomorúság tölt el, ha arra gondolok, hogy csak ember lehetek.

Boldog szeretnék lenni!

Olyan sok mindent nem tehetek meg, pedig szeretnék!

Én akarok lenni a legszebb, a legjobb, a legcsodálatosabb, a legegészségesebb, a legerősebb, a legkitartóbb, a legnagyobb sztár, a legjobb író, a leggazdagabb ember, aki a legjóságosabb és leggondoskodóbb, a legvidámabb, a legjőfejebb, és olyan, aki mindent kipróbál, aztán elődalog.

És még szeretnék bölcsességet és tudást, hogy értem, mi a legcsodálatosabb cél, és tudjam, mit kell tennem az eléréséhez! Érteni akarom, amit kell, szeretni akarom, amit kell, tenni akarom, amit kell! De ehhez tudnom kell, hogy jó-e ha ilyen vagyok! Mit kell tennem? Milyenné akarjak válni, ha nem vagyok jó így? Kitől tudhatom meg, hogy jó vagyok-e így?! Ki mutatja meg, kivé kéne lennem?!

Teltek a napok, a hetek. Őrlődtem. Azt vártam, mikor múlik el a láz, de csak erősödött. Egyik pillanat tiszta és józan volt, a másik már fertőzött a bánattal és a vágy fájdalmával.

Nem kell érteni a dolgokat ahhoz, hogy legyenek, azok vannak maguktól is! Egyre inkább voltak. Nem tudtam mit csináljak.

Levelet nem írhattam, mert az előzőt olyanra írtam, ami az én szerepemet lezárta ebben az ügyben, így hát maradt a megszervezett véletlen.

Jól ki kellett találnom a dolgot. Biztos voltam abban, hogy beletelik pár hónapba az igyekezetem.

Ősz lett.

Néhány koncertünk volt a környéken és egyikre eljött Ő is. Úgy intéztem a barátaimmal, hogy eljöjjen. Sikerült! Ott volt! Láta az előadást, ami szerintem tök tutin összejött!

Ennyi! Csak néhány mosoly messziről.

Tél lett.

Máshol lakott, egy Terk nevű községben, de az én városomba járt iskolába. Művészetire... festő akart lenni. Amikor reggel mindenki a sulí felé tartott, én mindig ott álltam télikabátban, gőzölgő szájjal, toporogva az úton és vártam, hogy Ő arra jön. Ha megjelent, elbújtam és titokban néztem a bokrok mögül, a házak sarkaitól takarva. Nem! Nem éreztem magam betegnek! Ez csodálatos volt! Egyszer észrevett. Akkor úgy csináltam, mintha épp arra jártam volna. Továbbmentem. Szintén csak mosolygott.

Ezek után már nem csináltam titkot az érdeklődésemből. Láthatta, hogy ott állok és várok. Nem jött oda megkérdezni, hogy vagyok és mit csinálok ilyen tájban olyan sokszor.

Megfűztem az egyik barátomat, Jatut, hogy puhatolózzon.

Tavasza lett.

Kiderült, hogy hallgatja a zenekarom demonstrációs anyagát. Boldog voltam! Nagyon boldog! Milyen sokat fáztam, és hányszor megáztam ezért a hírért! Én barom! Hiába szidtam magam, a tűz égett. Sokszor magamba néztem, hogy miféle is ez a tűz. Annyit sikerült megállapítanom, hogy amit látok, az nem az egyedüli ok erre a folyamatra. Magam sem értettem, mi vonz benne, mi hív, mi rejtegeti magát előlem, mi készítet, hogy úrhajómat egy fekete lyuk felé kormányozzam, ami elnyelhet és feloldhat örökre?! Ezt egy épeszű ember kabarénak tartotta volna. Szerencse, hogy Jatu barátom ugyanolyan csökkent volt, mint én. Ő nem nevetett ki, inkább segített.

Egy reggel a folyosón olvasta az általam összeállított verses és gondolatos, dalszövegekkel átitatott gyűjteményemet és megszólította Ariadnét. A lány természetesen megkérdezte tőle, mit olvas és Jatu egyből elkezdte, hogy tőlem a szövegeimet... és hogy „tök jók”, hogy „tök sokat lehet tanulni belőlük”, meg, hogy „ez a gyerek zseni”... stb. A lényeg, hogy kölcsönadta Neki ezt a gyűjteményt.

Bejött.

Két hét múlva adta csak vissza és nem azért, mert nem olvasta és elfelejtette! Naponta lehetett látni Nála!

Eltelt pár hét. Furdalta az oldalamat a kíváncsiság, vajon hogyan vált be az írásosdi! Mondanom sem kell, hogy a műben egy Angyal észrevételei, gondolatai és bánata volt leírva. Egy Angyal alátámasztja Angyalságát.

Jatu barátom mondta, hogy a lány kérdezett a zenekarom felől. Mázli, mert épp akkor jöttünk ki a stúdióból és a második demo anyagunk frissiben átnyújtható volt. El is juttattam Hozzá. Volt rajta kedvesség, szeretet, féltés, szerelem, szerelem, szerelem, szerelem és SZERELEM!!! Új gondolataimat gyönyörű Múzsámnak köszönhettem, hát meg is köszöntem neki, méghozzá levélben! Úgy éreztem, eljött a perc!

Drága Ariadne!

Olyan sok mindent szeretnék írni... és olyan sok mindent nem szabad! Lehet, örültnek képzelte engem és most sem fogadod szívesen soraimat, ezért félve ragadtam tollat. Megtettem mégis, mert az idő elfut, én itt maradok anélkül, hogy megköszönném mindazt, amit értem és velem nem tettél. Ettől a „nem tevéstől” összeomlottam, felépültem, szomorkodtam, kivirultam, megírtam legszomorúbb és legvidámabb dalaimat. (Aminek a zenekarom felettébb örült!)

Emlékszel még az utolsó levelemre?

Igaz minden sora. Nem vagyok őrült, Angyal vagyok! Tényleg nem azért írtam Neked, mert bármit is akartam! Csak egy olyan érzésem támadt, amit nem lehet megmagyarázni. Kétségbe ejtett, de engedelmeskedtem neki.

Olyan ez, mint amikor van nálad egy egyszer használatos fényképezőgép, amin egyetlen filmkocka van és életed legjobb élményét, látványát, érzését várod, hogy azt fotózhasd le. Aztán egy pillanatban úgy érzed, most kell kattintanod. Én kattintottam. Ennyi az egész!

Nem voltam szerelmes Beléd. A kifogásaim is csak a lenyugtatásodra voltak, hiszen ha valódi szerelem van, azt nem taglózhatja le tiltás, idő, sem távolság! Még a társadalmi különbség sem!

Egyszerűen csak hallgattam a hangra, a szívemre, mert tudtam, hogy véletlenül kerültem a fővárosba, véletlenül mentünk el ÉRUN-ba, véletlenül láttuk meg egymást, és épp akkor, épp úgy ment végbe bennem minden. Ilyenkor elgondolkodik az Angyal és azt mondja: „Jelet láttam.”

Az a levél őszinte volt, magam-feltáró, magam-feláldozó és akkor tényleg ártatlan. Azóta nincs éjjelem, se nappalom, hogy végig ne gondoltam volna az esetet. Eltelt csaknem egy év, és én a semmiből, a kicsiny lángocskámból tűzzé változtam! A patakomból áradat lett, a gyertyalángból izzó Nap!

Tudom, nagy bánat, rossz dolog, de ez a bánat édes! Olyan sok ajándék származik Tőle nekem, hogy új élet lettem! Új szavak, új hangok, új értelem... és megvallom, hogy valamiféle szenvedély és vágyakozás! Ha tudnám, hogy ez a szerelem, azt mondanám, szerelmes lettem, mert azzá tettél engem, itt... magamban!

Pedig eltévedt Angyalok ritkán engednek a szerelemnek! Az én lelkem mégis édes, simogató zuhatagban fürdik... engedi magát fürösztetni! A Te nevedbe, a Te lényedbe és emlékedbe. Arcod fényébe.

Ha mindez bukás egy amúgy is tévelygő Angyal számára, hát szégyellem magam. Elbuktam. Nem létező szerelmet készakarva sem lehet felébresztetni, létező szerelmet pedig nem nyomhat el semmi!

Tudom azt, hogy a szerelem szent. Több, mint ami az Ember! Elfeledjük egymás és magunk gyengeségeit, felemeljük egymást és magunkat, tisztelet születik, szeretet, megbecsülés és szépségben oldódó tisztaság. Ez azért van, mert a szerelem többet lát a testnél! Lélek szeret lelket, szellem a szellemet, test a testet. A szerelem olyat is lát, amit a szem nem foghat fel... és állíthatom, hogy ezért történt meg mindez bennem. Megtörtént valami, amiről és nem is tudtam.

Köszönettel tartozom minden örömért és kínért, amit adtál. Köszönöm a szavakat és az erényeket, amiket eszembe juttattál, és amiket előhoztál belőlem! Hiába! Igaz, hogy Angyal vagyok... de csak egy Angyal! A Hold csak Hold, a víz csak víz, a Föld csak Föld, a szél csak szél, a tűz csak tűz, az Angyal csak Angyal! Mikor lehetünk boldogok?!

Talán a szerelem is keres. Keresi, hogyan lehet Nappá, Istenné, Egésszé, Eggyé!

Isten Veled, drága Szerelmem! Többé nem háborgatlak!

SOL

Levelem és imáim feladtam a címzetteknek. Este lekapcsoltam a szobámban a lámpát, gyertyát gyújtottam és ültem némán. Olyan voltam, mint az író, aki ül a tiszta lap fölött, és nem tud rá mit írni, mert már kiadott magából mindent. Végeztem. Lemerültem. A szavaim úton voltak Felé, a megérdemelt lazítás és várakozás ideje eljött.

Nem volt különösebb elintéznivalóm.

Istenem! Milyen sokan nem tudják, mennyire jó tud lenni a szerelmes magány gyertyafényben! Ha tudnák, a gyertyaüzemek zsebelnék be a mostani TV előfizetési díjakat!

Másnap összeszólalkoztunk egy nagyon jó barátnőmmel. Zorwh a szememre vetette minden, általam meg nem látott hibámat. Tanulságos volt.

Nagyon sokat beszéltem Neki magamról, Vukithról, a hipotéziseimről, az útkeresésemről és mindarról, amit találtam. Azt mondta, pont az ellenkezőjét értem el nála, mint amit ilyen esetben kellene. Elvettem a kedvét! Sőt! Borsódzott a háta, ha a témába vágó dolgokról beszéltem.

Szar ügy. Igaza volt.

Csak mondom, mondom, amire rájövök, de ahogy élek, amit teszek, nem annak a jegyében történik. El kellett ismernem, hogy ez az én hibám! Megkértem, hogy engem ítéljen el, ne azt amiről beszélek. Amit találtam az fénylő Nap, nagy kincs! Nem azzal van a hiba, hanem Velem!

Megértette.

„Nagyon nehéz jó zenekart összehozni.

Most, hogy Marosi nincs már, a szomorúság összekovácsolt bennünket igazi barátokká!

Az üzlet kemény világ! Nem könnyű teljesíteni az elvárásokat! A közönség őszinteséget akar, mi őszinteséget akarunk és szeretni is amit csinálunk, a kiadó pedig eladható slágereket kíván. Ha a kiadóé vagy, veszítesz az igényességedből, ha a közönségé és magadé veszítesz a... Kiadót veszítesz.

A másik rész mi vagyunk, mármint a személyek a zenekaron belül. Lehet úgy is, hogy van egy főnök, aki mindent tud, vállal, tesz, parancsol, alakít, elvár, megszab, megkövetel. Így lehet igazán zenét csinálni. De hol érzi jól magát az ember?! Hol a barátság, a jókedv, a szeretet, és a zenélés szeretése?! Ezért nehéz.

A mi zenekarunk eladható zenét ír, úgy, hogy barátok vagyunk és szeretjük is, amit írunk és játszunk! Slágeres is, érzelmes is, el is mondhatjuk, amit akarunk és nem is ég a pofánk, amikor előadjuk! Mit szólsz? Először életemben, megértem ezt is!

Zajlanak a próbák, gőz erővel!”

Ezt írtam akkor egy levelemben... valakinek. Valóban úgy volt. És készültünk a piac meghódítására. Bombaként akartunk robbanni.

A macska, amit egyik éjjel hoztam át az álmvilágból, rendetlenkedett. Rám tapadt, elvette a türelmemet, ingerlékenyvé tett, remegőssé tette a kezem írás közben is.

Megkértem néhány cimborám, készüljenek fel kandúrkám kiűzésére. Ők tudták miről van szó, mert az itthon elérhető irodalomból és a növényfőzetek hatásából már megismerték.

A biztonság kedvéért még megpróbáltam egyedül is a harcot. Este megkértem a jóság szellemeit, hogy szabadítsanak fel. Az ágyon feküdtem és elalvás előtt ismételtetni kezdtem az Isten jellemének legfőbb jegyeit...jóság, szeretet, öröm, fény, teljesség, nyugalom, élet... és így újra meg újra, addig, amíg figyelni tudtam.

...
...

Odaát voltam.

Nagymama udvarán álltam. A régen kivágott nagy meggyfa ismét állt. A kút zöld volt, mint rég. Tavaszi virágok tündököltek a kertben és a fán, a levegő csodálatos volt.

A járdán, amely az utca felőli kaputól a házig vezet, egy hatalmas medve lépkedett üvöltve. Felém jött és én megijedtem. Átgondoltam az erőviszonyokat és menekülni kezdtem. Futottam a hátsó udvarra, majd valami furcsa mosolygásba fogtam és megálltam. Amikor megfordultam, a medve már csak pár lépésnyire volt tőlem. Tovább mosolyogtam a jósággal, a szeretettel, az örömmel, a fénnel, a teljességgel, a nyugalommal, az étellel és megrökönyödve láttam, hogy a medve megállt. Furcsán, vicsorgás nélkül nézett rám, majd száznolcvanas fordulatot vett, négykézlábra ereszkedett és elődalgott.

Tovább mosolyogtam, mert tudtam, hogy az összes teremtet Világ legnagyobb fegyverének lettem a birtokosa. Nem dárdával és nem varázspálcával, nem pisztollyal, és nem is tankkal álltam ott, csak egy igazi mosollyal.

Akkor már biztos voltam benne, hogy a macskám is eltávozott tőlem. Úgy is lett.

...

...

A harc eredménnyel zárult. Egyedül is győztem, ezért tudós cimboráim nem tartottak macskariogató estet a tiszteletemre...

A jóság szellemei segítettek... nagyobb akadályt küldtek, hogy a kisebbek kisebbségét észrevegyem.

Szerintem elég hamar válaszolt. Megláttam a levelet a zongorán, ráúszással megszereztem, feltéptem, mint a perverz a harisnyát, és olvasni kezdtem. A megszólításig eljutottam, aztán megálltam. Elmentem a selejtes magnóig, betettem Mozart Requiem-jét és úgy folytattam tovább. Ez így jó, hidd el! Olyasmi, mint amikor valaki a végére hagyja a legjobb falatot, meg amikor megterít, aprólékosan előkészít valamint, amikor ajándékot csomagol hatalmas gonddal, vagy amikor befejez egy dalt, ami nagyon jól sikerül.

Kaptam egy ajándékot, aminek örültem és lettem magam mellé, hogy csodálhassam, kiélvezhessem minden részletét, magamba igyam szép lassan, apránként. Remélem sikerült érzékeltetnem Veled, amit érezni akartam!

Szinte betűnként olvastam.

„Ezt Ő írta, a kezével, a lelkével, és az én szemem hozzáérhet a látás segítségével!”

Beteges, nem?!

Kedves Szökött Angyal!

Tönkretesz!

Nem akarom azt érezni, amit érzek!!!

Vétkessé tettél engem azzal, amit hagytam, hogy előidézz bennem!

Átkozom a percet, amikor eléd álltam és megláttál!

Beszélnünk kell!

Ariadne

Azt hittem, legalább az első tétel véget ér, amíg olvasni fogok! Nem baj! Ez így is csodálatosan gyönyörű! Tuti jó! Ez az! Így! Így! Így!!!

Végzett az iskolával. Terk nagy távolságra van egy koldus számára, akinek se munkája, se bevétele, ezért ki kellett találnom valami értelmeset.

Anyám rengeteget cseszegetett, hogy dolgozzak, de nem sikerült meggyőznie az értelméről. Erről az volt a véleményem, hogy amíg nem dolgozom, van életem. Ráadásul így is van mit enni, ha melóznék, akkor azért ennék, hogy tudjak melózni és azért melóznék, hogy tudjak enni! Így csak eszem. Ez pont elég.

Az emberi társadalom értelmetlenül épült fel. Arról szól ma is, hogy elleplezzük a „nem tudásunkat”. Nem arra törekszünk, hogy tudjunk, és minden megoldódjon, hanem a tudatlanságunkat próbáljuk igazolni és ezáltal tönkreteszünk mindent.

Minden hiba és boldogtalanság a tudatlanságból ered! Ha az emberek megtalálnák a célt, az értelmet, a tudást, megszűnne a bizonytalanság és minden, ami amiatt van. Boldogság lenne, megvilágosodás, tisztaság.

Ez volt az én bajom is! Nem láttam értelmét. Ha valaminek értelmét látjuk, elfogadjuk. Én nem láttam és ezért nem is dolgoztam, nem is építettem tovább. Azt tartottam a Világról, hogy ki kell szállni belőle és ez az egész emberi társadalom egy hiba. Nem akartam részt venni benne! Csak a nyugalom érdekelt, a szépség, a jóság, a szeretet, az Igazság, az Isten, a fény, az öröm, de nem itt az emberek között! Zorwh barátnőm ezt vetette a szememre a múltkor. Önzőnek tartott amiatt, mert én nem ebben a társadalomban éltem, csak a magamét hajtogattam, el akartam innen menni, nem érdekelt senkinek a véleménye és mégis itt voltam. Az én másik Világomat éltem, de itt voltam. Ebből adódott az önzésem. Nem volt ez így jó senkinek! A környezetemnek sem, nekem meg főleg nem!

Morcos voltam, ha nem volt nyugalmam, ha értelmetlenségekről kellett vitatkoznom, amikor nem akartam, ha meg kellett mozdulnom valamiért aminek nem láttam értelmét. Így olyan lettem, aki a legszebb Világot keresi, sóhajtozik, vágyakozik, szomorú és mégis itt él, ahol éppen az ellenkezőjét idézi elő annak, amire vágyódik!

Kijjebb kellett nyitnom a szemem ahhoz, hogy boldog legyek és mindenki más is körülöttem. Vágytam valamire, amiről tudomást szereztem, de az elérhetetlenségére gondoltam és nem az elérhetőségére. Szomorú voltam és nem örömmel telt. Nem tudtam, mi a módszer. Hiba volt rosszul élni.

...
...

Szóval Terk messze van a városomtól. Elhatároztam, hogy egy fillér nélkül is eljutok oda. Felpakoltam a hátizsákomat, és elindultam néhány konzervvel, egy palacknyi vízzel, hogy gyalogosan járjam végig az utat. Több napi út állt előttem.

A város széle felé caplattam, amikor első kalandom megesett. Valaki megszólított a hátam mögül. Megnéztem ki az, de nem ismertem, úgyhogy tovább indultam. Újra megszólított, és mutatta, hogy nekem szól. Odamentem hozzá. Kezet nyújtott és megkérdezte:

- Itt laksz? Idevalósi vagy?

- Igen. A város túlsó felére - válaszoltam.

- Te... figyelj...

Már akkor láttam és tudtam, hogy pénzt akar.

- Te... figyelj... nincs pénzem és haza kellene utaznom Sarinára! Tudnál adni nekem háromszáz pénzt, úgy, hogy majd visszaadom?!

„Naná! Visszaadod. Persze.” - gondoltam és majdnem megkérdeztem tőle, hogy: „Na, és mit szedsz, mire kell pont az én pénzem?” De nem kérdeztem meg, mert hiába kellett volna NEKI, nem volt.

- Értem. A helyzet az, hogy nincs suskám, ezért akármennyire is szeretnék segíteni rajtad, nem tehetem. Sajnos nincs nekem se! Hello.

Továbbindultam volna, de Ő hajthatatlan volt.

- Na! Tudom, hogy van pénzed, csak nem adsz!

Ideges lettem. Tudtam mi vár rám. Először eljártssza a törött szárnyú galambot, utána hazugnak nevez, aztán megköveteli tőlem, hogy bizonyítsam be, van-e pénzem vagy nincs, utána azzal jön, hogy ha nem adok, megveret a haverjaival, ha az sem jön be, akkor továbbmegy és megpróbálja mással.

- Nézd, én igazat beszéltem! Akik ismernek engem, tudják, hogy ha én azt mondom nincs pénzem, akkor nincs! Szívesen adnék, ha lenne, de nincs.

- De ott csörög most is a zsebedben!

Kibaszottul elegendő lett.

- De ha egyszer nincs, baz' meg, akkor honnan szüljek?! Idefigyelj! Hogy jössz Te ahhoz, hogy bárkit leszólítasz, és számon kéred Tőle, mennyi pénz van nála?! Nem tartozom neked azzal sem, hogy elmondjam, hát még, hogy adjak! De újra hangsúlyozom, hogy nincs nálam pénz!!

Egy kicsit megsajnáltam. Látszott rajta, hogy nagyon kellene neki anyagra.

- Ismered az Arut?!

- Nem, nem ismerem.

- Meg akarod ismerni?

- Nem, nem akarom megismerni!

- Egész időig követünk Téged. Láttuk, ahogy kijöttél a boltból.

Igen. Erre számítottam. Amikor az ember nem volt boltban, nincs pénze, és igazat mond, mégis erőszakoskodik valaki vele, sokféle lehetőség van. Vagy megveri az illetőt, vagy otthagyja, vagy úgy érzi, valamilyen szinten fontos neki, hogy az illető ne higgye azt, hogy Ő egy irigy geci. Nekem fontos volt.

- Nézd, ha akarjátok, kövessetek engem, ameddig akartok! Le is vetköztethettek, de nem találtok nálam pénzt. Nekem fontos, hogy higgy a szavamban, úgyhogy megmutatom a pénztárcámat.

Levettem a hátizsákom.

- Na! Most is csörög! Hallom!

A kulcsom volt az.

- Idefigyelj bazmeg! Vésd eszedbe, hogy nem tartozom neked se beszámolóval, se azzal, hogy bizonyítsam, nekem van igazam! Ez a kulcsom. És íme a pénztárcám, amiben lásd... négy töltőtoll betét és egy kemény radír van! Ha ez boldoggá tesz, hát neked adom. Tessék!

Letettem a kezébe. Csalódottan nézett rám. Sokkal gorombább akart lenni, sokkal félelemkeltőbb és határozottabb, de nem sikerült neki. Kettőnk közül én voltam a határozottabb, az idegesebb, a félelmetesebb, a mosolygóbb, és igazamat is bizonyítottam. Közöltem vele, hogy nem érdekel semmilyen haverja és érezte, hogy nem hiszem el a történetét. Egyiket sem.

- És egy cigid sincs? - kérdezte utolsó próbálkozásként.

- Nincs. Nem dohányzom, mert énekes vagyok.

Ez volt a kegyelemdőfés. Ott állt némán, mindent feladva.

- Figyelj! Nagyon sajnálom, hogy nem tudtam rajtad segíteni! Ha örömet szereztem volna neked azzal, hogy adok, bármire is kellett volna, adtam volna. De nincs! Tudod engem nem érdekel, mire kell! Nekem nem kell rizsa! Költsd drogra, ha úgy vagy boldog! Adtam volna, ha van. De nincs. Nagyon sajnálom! Segítenék szívesen!

Elgondolkodtam, majd újra beszélni kezdtem.

- Egyébként meg nem hiszem, hogy így segítettem volna rajtad! Egy darabig jó lett volna, aztán megint nem. Akkor segíték, ha elmondom, mit tegyél az életeddel ahhoz, hogy szeress élni, értelmet találj mindenben és megtaláld a célt. De nem rajtam múlna, hogy mi lesz veled, hanem rajtad! Te változtathatsz egyedül! Te! Azzal segítenék, ha mindazt, amiben élsz, felszámolnám és új életet adnék neked. De ezt csakis te teheted meg! Én nem! Ha tudnám, hogyan adhatnám át neked azt, amire én rájöttem, átadnám! De nem tudom. Sőt! Azt sem tudom, jó lenne-e a Te számodra, az én tapasztalatom! Tanácstalan vagyok. Ha legközelebb találkozunk, talán tudok majd segíteni. Minden jót!

Elfordultam és elindultam. Vártam, hogy utánam szól-e.

- Ugye nincs harag?! - kiáltotta.

- Dehogy! Inkább te ne haragudj, hogy nem tudtam adni 300 pénzt. Vigyázz magadra!

És elmaradt mögöttem.

Kiértem a városból. Ott volt előttem az egész út. Az egész!

Azon töprengtem, hogy az utak mentén menjek vagy vágjam le a kanyarokat és torony iránt, a szántóföldeken, erdőkön és bozótokon keresztül. Az utóbbi mellett döntöttem. Kortyoltam a vízből, felnéztem az égre, aztán megtettem a kezdő lépéseket. Nyár volt, izzott a levegő és porzott alattam a talaj. Valamilyen szinten boldog voltam. Szabad voltam, volt időm, helyem, szabadságom és célom. Szerelmes célom.

Estére magam mögött hagytam a táv negyedét. Láttam őzeket, nyulakat, szemetet, szemetet, szemetet. Még egy világháborús akna szárnyrészét is megtaláltam az egyik szántó szélén. Egy erdő és egy búzatábla találkozásánál telepedtem le. Úgy döntöttem, hogy ott várom meg a reggelt. Olyan volt, mint Vukith sámán idejében. Úgy tűnt, oda vágyódtam. Mintha a lelkem számára inkább az a táj, az a légkör, az az ember jelentette volna az otthont és nem az itteni lakás és környéke... nem ez az ország.

Felnéztem a kékesfekete posztóra, a lyukacsakkal szabdalta égre, amely mögött az igazi fény tündökölt. Ugyanolyan volt, mint akkor, amikor az öreg kiültetett engem. A hely, az ég, a benyomásom a dolgokról. Mintha még mindig ott lennék, úgy éreztem. Széttártam kezeim és felnevettem a Holdig.

Táncoltam, rúgtam a port, majd kerestem egy hosszú botot és ugyanúgy, ahogy az öreg sámán, rajzoltam egy kört magamnak a vetésben.

Beszívtam az éjszaka illatait, neszeit, rezzenéseit, minden varázsát. Lefeküdtem a körömben és elaludtam.

A hajnal hideg szellővel jött. Addig is majd megfagytam a talajon, de akkor tényleg. Nem tudtam tovább aludni. A szúnyogok is ébredtek addigra, úgyhogy elindultam ismét. A vizem fogyófélben volt, el kellett gondolkodnom, honnan szerezzek. Elővettem a térképet és kerestem egy közeli települést. Sajogtak a csontjaim.

Dideregve lépkedtem, de az a friss levegő, az a kora hajnali köd a mélyedésekben, völgyekben és a nap első sugarai, olyan gyönyörrel töltöttek el, amilyennel mindig telve szeretnék lenni azóta is! Egyszer próbáld ki! Menj hajnalban biciklizni a környező tájon - vagy horgászni!

Olyan méltóságteljes, lenyűgöző tud lenni, amikor hátad mögött a Hold még fönt van, de előtted a Nap már vörösödik! ... és ha egy kis szerelmet is érzel, az maga a tökély!

Szóval így mendegéltem, amikor Vukith sámánnal történt beszélgetéseim egyikére gondoltam. A varázslat valódi lényegéről volt szó. Az élet felépítéséről, elrendeződéséről, határaitól, medreiről, korlátairól és értelméről.

...

...

- *A világ fent és lent ugyanaz - mondta.*

- *Ezt hogy érted?*

- *Minden, ami a Világban van, olyan, mint az egész Világ és az egész Világ olyan, mint ami benne van. Ha megnézed a Naprendszeret, a galaxisokat, az extra galaxisokat, az űrt, a fényt, a sötétséget, azt látod, amit ott találnál minden dolog és lény belső lényegében. Minden ugyanattól él, amitől a többi. Minden ugyanolyan, amitől él! Isten a saját képére teremtette az embert, a Világot. Minden olyan, mint Ő. Minden olyan, mint minden. Ha megérted, azt, ami középen van, azt, ami pártatlan és egész, megértesz mindent. A megértés olyanná tesz Téged, amit megértettél. Ez a varázslat lényege! A dolgok lelkei felismerik mindennek a lényegiségét. Úgy viszonyulnak egymáshoz amilyen tulajdonságúak. Ha Te víz vagy, vízként fogadnak el, vízként kezelnek, víz dolgod lesz. Ha tűz, tűz... ha szél, szél... ha föld, föld... így tovább. Ha egész leszel, aki mindent megismert, megértett és a tudás birokosa, felismerik ezt is, és úgy viszonyulnak majd Hozzád mind!*

Az, hogy a Világ milyen Veled, attól függ, hogy milyen a lényeged. Ha megtalálsz magad, a célod, a tudást, akkor azzá válsz és a Világ annak ismer majd. Kitér előled az alacsonyabb lényeg, és nem lesz előtted akadály. A varázslat ez és nem más. A többi csak hókuszpókusz! Légy igazi varázsló! Hagyd el a túlzásokat, a végleteket! Ne légy rossz és ne légy jó! Ne válassz, hanem valósíts! Légy közép! Egyesítsd az ellentéteket, hogy eggyé válhassanak Benned! Akkor mindegyik leszeli, átveszi a másik lényegét és teljessé lesz. Ez a varázslat.

- *Miképp lehet ezt megtenni?*

- *Az étellel, a gondolatokkal, azzal, hogy hiszel és tudsz! Elérhetetlen ábrándnak tűnik, távoli népmesének, amíg az ember meg nem érzi, hogy az valóban létezik, de ha megérzi, azonnal tudni fogja, hogy ez a valóság! Ez a mennyország és az élet! Ez a fény és a világosság! Ez a hallás és a látás! Ez az értelem! Nézd végig a bolygót! Száz meg száz ország és milliárdnyi ember! Mindnek az a dolga, hogy keressen és találjon, de üres szavakként magolják be a Messiás szavait! Nem ismerik fel magukat és ezért nem is lesznek önmagukká! Nem távoli idea ez! Itt van mibennünk! Ha megérted a teremtés miértjét, mikéntjét és célját, ha felismered magad benne, ha felismered magad mindenben és*

mindenkiben, ha azzá válsz, amivé kell, akkor fényesség lesz, amin nem tud úrrá lenni a sötétség! A varázslat az!

- De hogyan álljak neki? Mi a módszer?

- Vess össze! Különböztess meg! Válogass ki! Égess! Finomíts! Tisztíts! Valósíts meg! Ilyen egyszerű! Mondtam, hogy megláthatsz mindenből mindent.

...
...

Hát igen. Első hallásra nagyon bonyolult, aztán nagyon egyszerű... aztán még bonyolultabb! És itt nem a választ adta meg nekem, hanem a kérdést. A jó tanár kérdezve oktat... a még jobb kérdéseket hagy benned, amik nem hagynak nyugodni. Arra már rájöttem, hogy önerőből nem biztos a tudás. Mindenképp oda kell adnod magad az Istennek, a Világnak, és keresned kell egy tőgyet, amiből tudás jön elő!

Lépkedtem az egyre nagyobb melegben és a Napra gondoltam. Eszembe jutott a Napról, amikor álmomban jött az Angyal és belehajította a vizet, a Földet, a Holdat, a Tüzet, a Szelet! Akkor a tudás szólt hozzám. Hívott és sugott nekem. Tudta, hogy meglelem az értelmét egyszer azoknak a képeknek! Ez az! Miért nem gondoltam eddig jobban bele abba, amit az Öreg mondott nekem erről?? Én barom! Ez az! A Nap! A közép! Az Arany közép! Tegyük egyé a kettőt! Igen!!

Szaporábban lépdeltam a mezőn és egy kis idő elmúltával megláttam a távolban egy templomtornyot. Ott a víz. Oda mentem.

A falu öregemberei kicsiny padokon ültek, hogy lássák mind, aki elmegy az úton arrafelé. Fejkendős asszonyok hímeztek és varrtak, pipázó nagyapák sütkéreztek mindenütt.

Kértem vizet és kaptam.

Amerre elhaladtam, fiatal lányok bújtak elő az udvarokból és szúrós pillantások kísérték. Már majdnem kiértem a településről, amikor a helyi plébános sétált velem szemben. Nagy, csodálkozó szemekkel meredt rám, mint aki rémeket lát. Nem tudtam mire vélni a dolgot, inkább nem csodálkoztam el az elcsodálkozásán, hanem nagy „Dicsértessék”-et köszöntem.

- Mindörökké! Ámen, fiam! - szünetet tartott, megálltunk és folytatta: - Ma éjjel azt álmodtam, hogy egy Angyal látogat el hozzánk. Ha nem álom lett volna csupán, most azt hinném, Te vagy az! Ha-ha-ha - mosolygott kedves őszinteséggel. - Merre tartasz?

- Én... ugyanarra, amerre mindenki más - válaszoltam szintén kedvesen.

- Hát akkor... Isten áldjon! Járj szerencsével!

- Köszönöm, Atya! Isten áldja!

Tovább sétáltam és közben marcangolt ez a párbeszéd. Először elszörnyedtem, nemleges bólogatásba fogtam, majd kitört belőlem a kacagás. A hátizsákomat elhajítottam, hanyatt estem a porba, széttártam a kezeimet és úgy néztem az eget. Eddig még egyszer sem köszöntem „dicsértessék”-et senkinek.

Töretlenül lépdeltam a poros talajú szántóföldeken. A Nap járt az eszemben, az Arany középút... és oltári fáradt voltam. Legalább a fele vissza volt még. De szörnyű volt mindig is az, ha odajöttek hozzám, és én nem tudtam Nekik mit mondani! Pedig úgy szerettem volna! Kérdezgettek arról, ki lehet sámán és hogy mit is jelent az valójában. Fekete mágia-e? Bármit is mondtam, mindig kevésnek éreztem. Más észjárású lények, másban élnek, mást látnak, más a fontos Nekik.

Olyan jó lett volna örömet okozni, értelmet csempészni, magyarázatot adni, megadni, ami hiányzik! Miért nem ment?! A francba!

A csúnyáknak elfogadhatatlan, ha egy ép ember akarja elmagyarázni a csúnyaság jelentéktelenségét és valódi szerepét!

A sikereseknek és gazdagoknak, akik magasan trónolnak, nem elfogadható, ha egy szegény koldus mondja el, mit tegyenek!

A betegek nem örülnek, ha egy egészséges valaki megpróbálja „bemesélni” nekik, hogy a betegségük az Ő nevelésükért van és teljesen helyes! Le is köpnék azt a valakit.

Hogyan lehet önnön csapdájukba szorult és magukat rabságra ítélő lényeknek elmondani a lényegét, ha ugyanolyan senki vagy, mint ők? Ugyanolyan törékeny, ugyanolyan sebezhető, letagadható és legyőzhető!

Hogyan lehet beszélni arról, amit nem látnak, nem foghatnak meg, nem hallhatják a füleikkel?

Csak azt mondhatom el, ami én vagyok. És ha elmondanám, hogy Angyal vagyok?! Mit tennének akkor?! Meglincselnének?! Nevetség tárgyává tennének?!

Azt sem tudják, milyen egy Angyal! Hogyan mondhatják bárkire is, hogy nem az? És ki tudja, hogyan van ez?! Az Angyalok teremnek a Mennyben, de le is zuhanhatnak! Teremnek a Bolygón, de felemelkedhetnek!

Hogyan merészelnek dönteni és ítélni, amikor nem ismerik, nem tudják, nem kormányozhatják még saját magukat sem?!

Varázsolni sem tudnak!!

- Mit tegyek hát, drága Vukith sámán?! - kiáltottam. Sötét lett és az első, hírnökként érkező esőcseppek után eleredt a zivatar. Felhőszakadás. Letérdeltem, levettem az ingem.

Senki sem válaszolt.

Szerinted a könnyek látszanak az esőben?

Nem volt nálam tükör.

Nem akart elállni. Felkeltem és gyalogoltam tovább. Biztos voltam benne, hogy megértés útján lehet megélni a tudást, de lehetek ember, vagy akár Angyal is, akik nem akarják tudni, érteni, elfogadni az „Aranyat” a Napot, akik nem akarják, hogy felszabadítsák őket, azokat nem is lehet rávenni a rabszolgasorból való kiemelkedésre! De miért nem akarnak?!

Miért érzem úgy, hogy az én dolgom a szólás, ha lehet, hogy nem is az enyém?

Az Öreg azt mondta egyszer, hogy ez egy természetes folyamat. Aki felér az égbe, az mindent magával akar emelni.

De hogyan?!

Az természetes, hogy magával akar emelni, vagy az, hogy magával emel? Mert, ha az utóbbi, akkor nem is kellene törnöm a fejem, úgyis megtörténik. Hittem, hogy ha kimondom, ha tudomásukra hozom, az elősegítheti és gyorsíthatja mindezt! És ismét feltettem a kérdést: „Hogyan... hol...”

Az eltévedt Angyalnak emberré kell lennie. Utána ért, tud, és ez felemeli Őt Angyallá. Akkor az égbe emelkedik, de visszatér, hogy az embert a felszínről magával vigye! Mindez belül történhet meg! Az ember és az Angyal, a bolygó és az ég, kicseréli és átveszi egymás lényegiségét és egy új lényben, Egy létben válnak azzá, amivé kell!

Úgy éreztem, így van!

Mindenkinek egyesítenie kell magában az Eget és a Bolygót! Akkor Ő maga lesz az a lény! Persze ezt úgy egyszerű volt kimondani. Ez csak a vázlat nagyvonalakban. A gyakorlat részletei a tenger cseppjeivel egyenlők.

Zuhogott. Térdig... na jó... bokáig jártam a sárban, órák óta gázoltam előre, még a bőröm is beázott. Fáztam, köhögtem, gőzölögtem, nevettem és bedühödtem. Nem tudtam, hogyan egyesíthetném, amit kell... és mi lesz akkor.

Esteledett és egy újabb pokoli éjszaka várt rám.

Mindenhol minden nedves volt. Elkecseredeztem egy kicsit. Egy rét közepén álltam és nem tudtam tovább menni, mert olyan sötét lett. A rét közepén még mindig jobb volt, mint az erdőben, ahol felriasztottam volna a szúnyogokat. Nem ültem le. Ott álltam, mint a kis szürkeegér, amire ráborították a vödröt. Átvillant az agyamon, hogy Ariadnéhoz igyekszem és éreztem, hogy már szinte a „kertek alatt” járok. Ez izgalommal töltött el és mivel úgysem tudtam volna lefeküdni, elindultam. Fele olyan gyorsan, kétszer olyan óvatosan. A levegő egyre hűlt, én dideregtem. Az foglalkoztatott, mit fog szólni, amikor meglát, miről fogunk beszélgetni, milyen lesz majd a hozzáállása... és egyáltalán milyen lesz Ő?! Ugyanúgy tetszik majd? Ugyanúgy érdekek majd, miután szót váltottunk? Nem akartam hogy álmom nőjében csalódnom kelljen és félttem, szétfoszlik a rajongás, a szerelem, a tisztelet, ha jobban megismerem.

Elértem Terk-et. Házaiban csak itt-ott volt világos. Késő volt már. Nagyokat sóhajtozva ballagtam, lassan, mert tudtam, várnom kell reggelig. Megkerestem azt az utcát, azt a házat és a téren, egy fán találtam menedéket. Onnan jól látszott az ablak, amiről úgy éreztem, az Övé. Unalmas műsor azt figyelni, mikor gyullad fény. Ezer nap fáradtsága, és didergése volt rajtam. A saját hülyeségem áldozata voltam, ültem egy fán mérföldekre egy ágytól, ahová lefekhettem volna, és elfogott a röhögés. Aki látta volna... nem hiszi el.

Mi hajtott? Kandúr voltam, vagy Angyal? Kérést teljesíteni jöttem, vagy vágyat kielégíteni?

Minden attól jó vagy bűn, hogy te ki vagy, amikor cselekszel. Filóztam azon, hogy mit akartam, ki voltam akkor. Egy önmagát még nem értő, se nem ember, se nem Angyal, aki hagyja, hogy az, amit nem ért, belevigye abba, amiről szintén semmit sem tud! Ennyi dióhéjban.

Ha mindig mindenbe belegondolsz, megőrülsz. Ez nem az én véleményem, hanem egy régi barátomé, de igaz bizonyos szempontból. Ha a talaj a talajon a talaj dolgaiba gondol bele mindig, akkor ez tényleg így van. Az volt a mázlim, hogy én az égbe gondoltam bele.

A szerelem ott volt, a szerelmem ott volt, én ott voltam... VALAMIÉRT. Ki kellett derítenem, miért történt ez így!

Azt terveztem, hogy be fogok kopogni, mihelyt elég késő lesz a felkeltésükhöz.

Nem így lett.

Fény nyúlt, ablak nyílt. Ő nézett ki rajta! Ott támaszkodott éjjel három körül és szívta a friss levegőt! Melege lehetett, azért nem tudott aludni. Egy alig kivehető ember alakú folt félhomályban, nekem mégis gyönyörű, mert tudtam, hogy Ő az. Nem sokáig volt ott. Bement, lekapcsolta a villanyt, de az ablakot nyitva hagyta!! Több se kellett SOL-nak, az eltévedt Angyalnak, hogy előbújjon belőle a hülyeség!

Odamentem. Nem láttam kutyát még akkor sem, amikor a szomszédé már rég ugatott engem. Bemásztam a kertbe, felkapaszkodtam a ház melletti PRUNUS CERASIFERA „WOODII”-ra és a sűrű, törékeny ágak között felkúsztam az ablakig. Egy ideig csendben voltam, füleltem, aztán bementem. Leguggoltam, hogy az árnyékomat és az árnyamat se láthassa senki, és vártam. Egy ember szuszogása hallatszott jobbról, többé nem. A húga biztosan más szobában lakott.

Nem csináltam semmit. Nem keltettem fel, nem ültem az ágyára. Nem jutott eszembe jobb és hatásosabb köszöntés, minthogy az ágy lábánál álló asztalon ülve várjam meg az ébredését.

Újra SOL voltam, az igazi... eltévedt, de igazi Angyal, és elhatároztam, hogy úgy is viselkedem majd.

Gyönyörű volt! Takarója csak az alsótestét takarta, de a lábai is kint voltak alóla. Hanyatt feküdt, kezeit feje fölé téve és tündöklött körülötte minden, attól a lelki fénytől, amit sugárzott.

Hosszú, szétterülő haj, tökéletes arc - hasonló Szent Csodátévő Filoména arcához - és gyönyörű, üde, feszes, fiatalaságtól kicsattanó mellek!

Majd' meghaltam! Elhessegettem magamtól minden tiszteletlen gondolatot, emberből Angyal lettem pillanatok alatt és igaz, ártatlan, jó szándékú, minden piszkosságtól mentes szellemmel ültem az asztalon!

Eljött a reggel. A Nap teljesen beragyogta a szobát, úgy, hogy bántotta, könnyessé tette álmos szemeim. Nagy levegőt vettem, ami kicsalta szememből azt a kövér könnycseppet, ami akár sírásnak is bevált volna, mikor felébredt. Nem töröltem le a könnyeim, hanem megnyugodtam, és Angyalként ültem, némán az asztalon.

Nyújtózkodott egyet, a hajába túrt, kifújta a levegőjét, aztán, mint aki a hatszázadik felülését csinálja, megemelkedett.

Akkor látott meg. Megrándult, sikoltott - de csak egy kicsit - aztán magára emelte a takaróját.

Én nem szóltam, csak ültem ott.

Bámult, lihegett, csodálkozott, aztán mosolykezdeménnyel a száján szólalt meg.

- Nem lehetett volna másképpen?

Látszott, zavarja, hogy néztem, amíg aludt. Talán még el is pirult kicsit.

- Az angyalok így szokták - mondtam.

Léptek hallatszottak az ajtón kívülről. Valaki jött fel a lépcsőn. „Kislányom, jól vagy?” - hallatszott, de mozdulatra sem volt időnk, máris benyitott az apja a szobába.

- Mi ez itt?! - mérges volt.

Nem tudtunk mit mondani.

- Apa!... Ööö....

- Na, azonnal takarodj innen, kölyök! Hogy képzeled ezt?! Mit keresel a lányom szobájában?... Te meg vegyél föl valamit azonnal!!

Én változatlanul ott ültem törökülésben az asztalon, és csak lükén vigyorogtam. Talán nem is izgultam, nem is érdekelt az egésznek a negatív mivolta, csak mosolyogtam a szituáció, régi filmekbe illő voltán. Az Öregharcos folytatta:

- Azonnal hívom a rendőrséget! - a lányára nézett. - Te meg hogy vagy képes egy ilyen jöttmenttel lefeküdni?! Nézz rá! Csupa kosz! Egy betyár, ingyenélő... és az én kislányom... Hát ilyenre vete-medtél?! - visszanézett Rám.

- Takarodj innen Te kurafi! Meg ne lássalak itt még egyszer! Menj, mielőtt bevitetlek!

Közbeszóltam, mert úgy éreztem, hogy fontos Ariadne becsülete miatt.

- Uram, én csak egy régi cimbora vagyok, a lánya semmi „rosszat” nem tett!

- Hogy jöttél be? Milyen jogon vagy a lányom szobájában? Hagyd békén Őt! Neki van már barátja, aki normális! Tudom, hogy mind ugyanolyanok vagytok! Nem dőlök be a rizsádnak! Takarodj innen!!

Fellökött, hogy le kellett szállnom az asztalról. Ariadnéra néztem, kacsintottam neki. Amikor az apja öfelé fordult, mutattam, hogy kint leszek, és hogy Ő jöjjön mihelyt tud. Nem akartam rendőrséget. Láttam, hogy az Öreget nem lehet megszabadítani a képzelgéseitől, úgyhogy további szidalmaktól kísérvé leballagtam a lépcsőn, át a hallon és ki az utcára. Elmentem.

Csak annyit tudtam mondani, hogy „Húúú!”

Ismét kacagás tört fel belőlem. Élveztem, hogy egy Angyal nyugodtságával mennyivel másabb ez az egész. Röhejesen néznek ki az emberek, amikor azt hiszik, hogy ők rendelkeznek azon is, amin valójában nem. Rendesen csúnyán nézett rám a fickó. „Ennél is elvágтам magam” - gondoltam, majd megláttam a képem egy kirakatüveg mögé állított tükörben.

Úgy néztem ki, mint az a kisfiú, aki eső után földes úton focizott félnapot. Mintha egy kéményből rángattak volna ki. Sáros bakancsom, koszos nadrágom, gyűrött, foltos ingem, és ázott bekócosodott, csaknem derékig érő, csomós hajam. Katasztrófa! Elkedvetlenedtem egy pillanatra, mikor elképzeltem, hogy ezt látta Ő is, de viccesnek is találtam egyben. „Az angyalok így szokták” Haha!

Nem mentem túl messzire, hogy észrevegyem, ha kijön. Észre is vettem. Hamar becsukta maga mögött a bejárati ajtót, vissza se nézett, csak rohant végig az utcán, körbetekintgetett néha, kíváncsi volt rá, hol lehetek. Fütttyentettem. Meghallotta, és befutott a parkba, ahol is azonnal meglátott és odajött hozzám.

- Gyere az erdőbe! - mondta, majd előrement, hogy kövessem.

Mikor odaértünk, eszébe jutott, hogy a fiatal kukoricatábla közepe a legmegfelelőbb a rejtőzködésre. Magával vonzolt, és mikor úgy érezte, eléggé bent vagyunk, leültetett, majd Ő is leült. Nevetni kezdett. Kezét kedvesen a szája elé emelte és kacagott.

- Mit keresel itt?!

- Én csak teljesítem az első kérésedet.

Elgondolkodott.

- Mi az első kérésem?

- Azt írtad, „Beszelnünk kell!” Hát itt vagyok.

Zavartan sütötte le a szemét, látszott, átgondolja, amit mondani akar.

- Ennek nincs semmi értelme.

- Minek?

- Miért jársz utánam? Nekem barátom van...

- Igen! Semmi baj. Ezt akartad mondani? Akkor megyek is. Két nap és már haza is érek gyalog. Szia!

Felálltam és kedvetlen arccal elindultam arra, amerre gondoltam, hogy jó felé van.

- Várj! Most meg csak úgy elmész?

Megálltam.

- Miért nem hiszed el, hogy ennek így kell lennie? Mi az, ami nem engedi észrevenned és elfogadnod, amit szívvel érzel és szemmel látsz?

- Nem tehetem!

- Hogyhogy nem teheted? Gyűlölsz? Undorító féreg vagyok talán? Ocsmánynak tartasz?

- Kegyetlen vagy!

- Angyal vagyok!! Egy Angyal pedig tudja amit tud, látja amit lát!

- Értsd meg, ez nem megy...

- Mi?? Talán köt valamiféle szerződés az itteni dolgokhoz és szokásokhoz? Azt hiszed, hogy ez csak úgy lehet ahogy másokkal? Azt gondolod, hogy ugyanúgy fog történni, ugyanolyan lesz és ugyanazért?!

Értetlenül nézett.

- Mit akarsz tőlem? - kérdezte kurtán.

- Magamat akarom! Add vissza, amit elloptál belőlem! Egész voltam, amíg fel nem tűntél. Angyalságomat fel nem fedtem senki előtt, és most itt állsz, megsebeztél a hitetlenségeddel, pedig én Neked... és egyedül Neked ajándékoztam oda ezt a tudást. Azóta elgyengültem, fájdalmat érzek a szívemben, és egyedül érzem magam! Félnék érzem magam! Add vissza nekem, amit elloptál, amivel féllé tettél és már itt sem vagyok!

Elhallgattam. Ledöbbenve nézett.

- De hát mit tehetnék...? Mit...?

- Ne takard el a lelked, a szíved, a szellemed! Engedd, hogy besüssön a valódi fény! Tehernek véled mindezen dolgokat, pedig egyetlen pillanat a valódi szerelem szabadságában többet ér, mint az egész élet szerelem nélkül. Tudom, hogy mit érzel! Tartozol a régi barátodnak, akivel megszokásból vagy együtt. Tartozol atyádnak, aki csak a te érdekedben teszi ezt a kötelezővé tevést minden téren... csak a Te javadra tilt el Téged mindentől, amiről Ő gondolja, hogy az nem jó! Rájuk hallgatsz? És mikor adod meg azt, amivel magadnak tartozol? Nem megerőszakolni akarlak, nem elgyengíteni, nem elkötelezni és nem elvenni feleségül! Nem rabságot kínálok! Én és Te, már házасok vagyunk rég, csak nem itteni mértékek és szempontok szerint! Tégy azzá, amivé lennem kell! Add vissza önmagam, hogy én is visszaadjam azt, amit Te elveszítettél...! Olyasmit ajánlok Neked, ami bearanyozza majd a lelked, felékesíti a szíved és megvilágosítja szellemed! Vállat rándítani hívlak! Együtt énekelni a madarakkal, együtt rohanni a szarvasokkal, együtt lélegezni a fákkal! Fittyet hányni, vállat rándítani! Vállat rándítani! Vállat rándítani! Érted?! Ismerd meg velem azt, amiért az ember megszületett...! A szabadságot!

Hallgattunk kicsit. A szél gyönyörű felhőket vitt kelet felé és idelent pedig megsimogatta a kukoricát.

- Nem tehetem... Atyám megnyúzna! Nekem be kell fejeznem az iskolát és... olyan sokkal tartozom atyámnak...és ez az egész hihetetlen. Furcsa. Nem tudom mi ez az egész, és hogyan kerültem bele! Megjelentél és felborítod a Világomat, a környezetemet, az életemet, a hitemmel játszol... meg a szívemmel is! Elrontasz mindent, amit...

- Felépítettél?! ...Mit építettél fel? Engedelmisséget? Dicséretes! Nem kell feladnod semmit! Épp, hogy meg kell nyerned! Itt van a szemed előtt, még ha nem is veszed észre, és nem tudod előre! Neked nem kerülne semmibe sem! Neked adom, amikor csak eszedbe jut, amikor csak kedved tartja! Mindenem Neked adom, hogy ne legyek többé fél. Ha nem adod vissza amit elloptál, vidd a többit is. Tessék! Értsd meg, én nem vagyok ember! Angyal vagyok!

- Örült vagy!

- Köszönöm.

Csönd lett. Bólogattam, rágtam a szám szélét, fejemet lehajtva folytattam.

- Isten hozott engem ott, ahová mennem kellett ahhoz, hogy megtudjam, hol voltam eddig és hová kell mennem ezután. Néhol túl fehérnek látnak, néhol túl feketének. Furfangos dolog ez a társadalom, igaz? Az a helyzet kedves Ariadne, hogy mondhatnék én bármit is, Te nem bújnál ki a láncaidból. Atyád túl feketének lát engem... és anyád is! A barátod birtokolni akar és presztízskérdést csinál abból, hogy az övé legyen. Győznie kell! Te pedig nem engeded magad szabadon. Túl fekete vagyok? Igaz... tudok idézni Neked egy bestsellerből az emberi látásmóddal kapcsolatban. LUKÁCS 7/33.34.

„Mert eljött Keresztelő János, aki kenyeret sem eszik, bort sem iszik, és azt mondjátok: ördög van benne. Eljött az embernek Fia, aki eszik és iszik és azt mondjátok: Ímé a falánk és borivó ember a vámszedők és bűnösök barátja.”

Megmondom, mi a hiba! Az atyád ugyanígy lát! Amit rossznak akar látni, az akkor is rossz, ha valójában nem az. És Te?...inkább hagyjuk. Nem akarom, hogy azt tedd, amit nem akarsz.

Indulni akartam, amikor utánam szólt.

- Mit érzel, Szökött Angyal? Valójában mit?

Szökött Angyalnak szólított. Nem volt rám dühös, pedig igazán lehetett volna a furcsa stílusom miatt.

- Valójában?...Azt érzem, hogy megtaláltam azt a Valakit, akit nem engedhetek el magam mellett csak úgy, mert a körülmények, meg a kötelességek és a tartozások úgy akarják. Ha nem tudnám biztosan, hogy Te mit érzel és mire vágyódsz, itt sem lennék! Nem kelteném fel a szerelmet, ha Ő maga sem akarná! Szeretlek! Szeretlek! Szerelmemmel is és úgy is, ahogyan egy Angyal szerethet. Lopott perceket akarok ajándékozni Neked! Csodás pillanatokat szeretnék adományozni! Át szeretnék ölelni, úgy, hogy megszűnjek létezni! Azt akarom, hogy fogadj magadba engem. Nem érdekel, hogy a testünk egymásé lesz-e, mert tudom, hogy az semmiség a valódi szerelemhez, a valódi célhoz képest! Én Téged kérlek! A valódi Téged! Nem a testedet, hanem Téged! Én Téged szeretlek! Te vagy az, amit elloptál belőlem. Ne ölelj. Ne is lássuk egymást, ha nem akarsz, csak tudnom kell az igazat! Ki kell mondanod, hogy mit gondolsz, mit akarsz igazán! Ki kell mondanod! Tudnom kell, és akkor egészzé válok újra. Ott leszel velem mindig, hiszen...

- Szeretlek.

Ledöbbsentem. Belém fagyott a szó. Elcsukló, érzelmes hangon mondta, szinte kétségbeesve. Könnyek szöktek a szemébe. Félve pillantgatott fel rám, fájt Neki az igazság. Ott állt felbomolva, szétesve, lerombolta mindazt, amiről úgy tudta, hogy csak akkor omlik le, ha kívül leomlik. Most kiderült, hogy elég, ha belül. Kimondta.

- És most mi lesz? Bujdosni fogunk? Elküldöd helyettem a... most már régi barátomat? Meggyőződ Őt, hogy továbbra is csináljon nekem kapcsolatokat, kiállításokat?! Megbékíted Apámat és elmagyarázod neki, hogy milyen kibaszottul egyszerű az egész világ, mikor szeret valaki valakit és az viszont szereti?! Megtudod magyarázni neki, hogy valódi Angyal vagy és nem az a koszos koldus, akit „betörés” közben tetten ért a szobámban?! Elrendezed az életem, ha kitagadnak a szüleim?! Szeretlek! Tessék! Megmondtam! Szétmarcangol a vágy egyetlen öleléseért, egyetlen csókodért. És csak az jár az eszemben egész nap, hogy mit gondolhatsz... meg, hogy mikor jelensz meg! Te vagy álmaim Angyala... de mit kezdjek ezzel?! Kiszabadítás?! Francokat!!! Romba döntesz!! Megbetegítesz! Ha elveszed az életem, adj helyette másikat! Tessék! Tedd meg!... Nem is kell, hiszen engem már elvettél! Most mihez kezdjek?! Talán menjek vissza és csináljak úgy mindent, mint eddig?! Mosolyogjak? Játsszam el a jó kislányt? Adjak csókot valakinek, miközben a Te szádra vágyom és a Te ölelésekre?! Érezem jól magam ott, ahol Te nem lehetsz, és akkor, amikor nem lehetek Nálad? Egyengeted a karrieremet? Szerzel nekem befolyásos barátokat? Nem! Akkor miért teszed ezt velem?! Miért teszi velem az ég?!

Zokogott a dühtől, a kétségbeeséstől, a szerelemtől... Én is könnyeztem. Odaléptem Hozzá és gyengéden kezét csókoltam Neki. A szemébe néztem mindvégig. Felegyenesedtem és arcomhoz szorítottam azt a tökéletes kezét. Mindketten értettük, miről beszélt. Kicsit megnyugodott.

- Mondj már valamit...! - noszogató szelíden.

- Nem értelek benneteket, embereket. Miért kell választani?! Ez egyértelmű! Ne fogd föl olyan mereven! Ne ess kétségbe attól, ami a legcsodálatosabb. Mindig végleteket tanítotok egymásnak és csodálkoztok, hogy pont az ellenkezőjét éritek el annak, amit kellene! Folyton „fehér-feketéztek”, „jó-rosszaztok”! Olyanról tanítotok, amit nem tudtok és ezáltal arra a nem tudásra taníthattok csupán. A „sterilek” közt túl koszos vagyok. Az árnyékok közt túl fényes. Sehol se jó. Te pedig azt hiszed, elveszel, ha változtatsz, mert úgy gondolod, mindenképpen törvényszerű, hogyha az egyik oldalt választod, a másik ellened lesz. A valóságra kellene tanítani Titeket... Téged is. A valóság pedig nem elkülönülés, hanem minden! Dobálódzol emberekkel, hittel, magaddal, egyszer hiszel, egyszer nem, mert innen is - onnan is megmar egy-egy darázs, innen is - onnan is kecsgetet néhány jóleső simítás. Te egy csodálatos ember vagy! Nem egy csitri, hanem egy egész, gyönyörű Világmindenség! Ha nem csak a lányt ismered meg, hanem az egész mindenséget, megtalálod a helyed! Meglátod akkor, hogy mi a valóban fontos, és rájössz, hogy a fekete is és a fehér is akkor nyer értelmet, ha tebenned egyesül. Mindannyian ezért vagyunk itt! Meg kell ismernünk a célt, a módot, azután, amit tudunk, el kell mondanunk egymásnak, így együtt eljutunk, ahová kell. Az élet örök így, ahogyan most is van. A ruhánk mindig változik, de mi olyanok leszünk, amilyenné tudjuk majd magunkat. A fény visszajut a Napba. Ez az élet!... Hogy közben mi van, az főleg a tudásunktól és a tudatlanságunktól függ. Mindenki megkap minden lehetőséget mindarra, amire éppen szüksége van ahhoz, hogy megtudja, amit kell...! Nem veszem el az életed, és nem adok helyette egy olyat, ami a másik oldalon áll! Én azt az életet adnám Neked - ha elfogadnád - ami értelmet ad az elmédbe, szerelmet a szívedbe, szeretetet a lelkedbe, tudást a szellemedbe. Nem kell választanod, ha a valódi lényedet megérted... ne ess kétségbe. Én valóban Angyal vagyok! Nem sajátítalak ki magamnak! Nem veszek el Tőled semmit! Ajándékozok! Akkor szeress, amikor tudsz! Ott, ahol tudsz! Csak szeress! Szeress!! Szeress!! Hagyd, hogy megláthasd. Hagyd, hogy érezhesd! Add meg a lehetőséget. Meglátod, nem hazudok.

Mosolyogva nézett rám, odalépett hozzám és átölelt. Az egész lényem beleadtam abba az ölelésbe. Visszakaptam, amit ellopt tőlem. Az ölelés kemencéjében eggyé égtünk mi ketten.

- Mi lesz velünk, Szökött Angyal?! - kérdezte, miközben öleltük egymást.

- Elszökünk! Velem fogsz lakni! Zenélek és...

- Veled fogok lakni?!

- Otthonunk az egész bolygó! Az erdők, a rétek, a barátok lakásai, a hegyek! Mind a miénk! Nekünk adta az Isten. Megyünk a zenekarommal mindenhová. Te festesz, én írok. Te kiállítasz, én koncertezek. Megmásszuk a legnagyobb hegyeket. Átússzuk a legszelebb folyókat! Meglovagoljuk a legvadabb lovakat. Együtt ázunk az esőben, együtt menekülünk, együtt sírunk, együtt örülünk. Ha magányra vágyódnál megkapnád azt is! Akár éveket is, ha tudnám azt, amit most tudok!

- Ez gyönyörű, csak...

- Csak?!

- Nem tehetem!

Széttártam a kezeimet elkeseredésemben.

- Miért nem?

- Nekem megvan az életem. Itt! Nem a Világ másik végén. Be kell fejeznem az iskolát, ahová most vettek fel. Be kell váltanom, amit elterveztem. Én festő akarok lenni és nem vándor. Sikeres akarok lenni, nem üldözött és menekülő. Igenis tartozom Atyámnak, még ha olyan utat egyenget is nekem, ami az emberek útja és nem az Angyaloké! Értsd meg, Angyal! Velünk, itt a bolygó felszínén máshogyan vannak a dolgok. Hiába a szerelem! Hiába tudsz olyat, ami szép és jó! Az emberek nem hagyhatják ott csak úgy, amiben vannak. Ha igaz lenne a Mennyország, ha a Te Jézusod igazat beszélt

és bárki otthagyná a bolygót az Égért, otthagyná a szokásokat, a szombatokat, a dogmákat, a vallásokat, a rabláncokat úgy, hogy nem halna éhen és még boldog is lenne... én máris Veled mennék! De nem biztos semmi ilyesmi!

- Mégis mit vársz?

- Láttál már valakit, akinek sikerült?

- Nézz rám!

- Ugyan! Mit lássak Rajtad? Nincs pénzed! Koszos vagy, fáradt és küzdesz. Ha minden olyan jó abban az állapotban, amiben vagy, mi szükség a küzdelemre?

- Igazad van. Küzdök.

- Miért?

- Mert nem elég az ég és nem elég a bolygó! Csak úgy lesz teljes, ha bennem mindkettő egyesül. Nem is igaz, hogy nem az égből vagyok Angyal. Eltévedtem! Lejöttem, és nem találom vissza. Ha egy ember alulról jön és egy angyal felülről, látszólag nincs különbség. De én Angyal vagyok, és igazat beszélek.

- Igen. Értem. De nem tudom. Szép, amiről beszélsz, de nem tudod megmutatni nekem!

- Ez Benned születik!

- És akkor az Apám megért majd? A befolyásos barátom megérti majd, hogy egy Angyal szállt le az ablakomba és én Őt szeretem?! Akkor olyan életem lesz, amiben biztonság és kényelem lesz? Elmagyarázod a művészeknek, amikor jutni akarok valamire, hogy azért nincsen diplomám, mert nekem egy vándor kellett?! Ez nem túl biztató! Olyan, mintha kiállítanál egy gyármű tetejére és azt mondanád, tudok repülni. Nem tudom biztosan. Elvárnád, hogy leugorjak?!... És talán még akkor sem biztos, hogy ugranék, ha látnám, hogy te repülsz. Mi van, ha nekem nem menne?!

Elfordultam az arcommal, és a távolba néztem. Fájt, hogy nem tudtam éreztetni, amit pedig tudnom kellett volna. Nem tudtam úgy beszélni, hogy meghallja!

- Nézz magadba, Ariadne! Minden Tőled olyan, amilyen. Te vagy Te! Ha Te másként látod, más lesz! Amit én adok, az az a valami, amitől másként láthatsz, amitől más lehetsz. Így a Világ lehet majd akármilyen, csakis úgy hat majd Rád, ahogyan Te látod! Küzdök! Valóban! De nem azért, mert nem tudok valamit, hanem mert tudok! Ha elmondhatnám, ha... rácsatlakoztathatnák az agyamra, a szívemre... mindenemre, akkor értenéd! Azért küzdök, hogy Te is tudd!

- És miért kell neked a szerelem? Mihez kellek Neked én?

- Talán van valami értelme. Lehet valamiféle célja.

- És mi van, ha pont ellened irányul?

- Az nem lehet! Ennyi szépség és öröm, ennyi fény nem lehet ellenem!

Kétségbeestem. Néhány pillanatig némán néztük egymást, aztán csak ennyit mondott:

- Menj, kicsi Angyal! Éld az életed! - és lassan eltávolodott az erdő felé.

Szörnyű volt látni, hogy elmegy! Fájdalom, értetlenség, tehetetlenség, könnyek! Álltam ott néhány percet, azt a helyet bámultam, ahol eltűnt a szemem elől, aztán hazaindultam.

„Arra, amerre úgy gondoltam, jó felé van.”

Az Első Sámán összeütötte a köveket, hogy a rezgések elvegyüljenek egymásban, azután a Világ szívének dobbanásaihoz elismételte saját hangján az esedékes varázslat szavait.

Mára tömegek drogoznak műzenére.

25. Mert mit használ az embernek, ha
mind e világot* megnyeri is, Ő magát
pedig elveszti vagy magában kárt vall.

/LUKÁCS. 9/25./

Hosszú volt az út hazafelé, de nem siettem. Nem volt miért. A fent idézett mondat jutott a legtöbbször eszembe, na és Marosi. Drága Marosi! Miért vesztetted el magad?!

Alig vártam már, hogy este legyen, mert tüzet akartam gyújtani. Találtam néhány növényt, ami kell - nem mondom, hogy milyen, mert kipróbálnád - és belegyömöszöltem a táskába. Megálltam egy miniatűr homokbányában, gallyakat gyűjtöttem és összezúztam a növényeimet. Vizes-palackomban éppen csak egy kevés víz volt, hát beszórtam őket. Nem ettem már régen, úgyhogy pont alkalmas volt minden az alkalmazásukra. Belegondoltam abba, miért nem találkozott még Kazah, a nagy dobos a szerelemmel, és abba is, hogy tényleg nem lehetett könnyű Marosinak a vívódása. Meggyújtottam a tüzet, megittam a gazokat a szárazanyaggal együtt és mindvégig tudatában voltam annak, hogy ha valaki alkalmazza őket, soha nem teheti azt egyedül! Én egyedül csináltam!

Nem tudtam, mi vár rám. A növények lelkei átveszik az én gondolataimat, én pedig az övékét. Ők elmondják, mit akarnak, mit kell tudnom, én szintén. Az erősebb uralkodik, és annak a kívánsága teljesül. A gyengébb elbukik és egy újabb ütközetig Ő lesz alul! Ha azt is elveszíti a harmadikban már nincs igazán esélye. Rabbá válik, és nem engedik el. Ezt tudtam. Amit nem tudtam, hogy mennyit vegyek be.

...

...

Összecsapom tenyereimet!
Összecsapom tenyereimet!
Növényatyák szellemei, érintsetek meg!
Itt vagyok!
Összecsapom tenyereimet!
Össze...csa...

Elhalkult a hangom... a tenyereim csattanásai felerősödtek. Lábam megnőttek és összevissza kalimpáltak. A tancom irányíthatatlan lett.

Arcon vágott valaki!

Sikoltottam... üvöltöttem...

Homályosan hullámozott minden. Láttam a tüzet, amint lépdelt felém... én is Őfelé. Meg akartam állni!
Nem ment! Láttam, hogy jön a tűz és ordítottam!

„Legyen meg! Legyen meg!

Tűz, legyél velem!
Előhoztalak magammal Tűz!
Legyen meg! Legyen meg!”

Csapkodtam a tenyereimmel és tudtam, hogy el fogok égni. Lángot kaptam és csodálatos fényességben álltam. Csönd lett és nyugalom. A zajok teljesen kívül maradtak, a látvány teljesen kívül maradt. Csak fényesség volt. Biztosan fennakadhatott a szemem odakint... Talán el is terültem.

Odabent viszont teljességgel én voltam az! Léteztem és egész voltam.

- „Itt vagyunk, SOL, Te Eltévedt Angyal! Mit akarsz tőlünk?”

A növények voltak.

- „Adjatok bizonyosságot magamról. Tudnom kell a szerelemről, a pokolról, a mennyről! Tudnom kell beszélni és ha beszélni akarok, tudnom kell azt amiről beszélnem kell!...Mondjátok! Beszéljetek!”

Abban a pillanatban örületes száguldásba kezdtem. Nem volt semmi ellenállás... nem volt testem, csak én voltam. Beszéltek is hozzám.

- „Nézd! Látod? Mindannyian megjártuk ezt az utat! A csillagokban utaztunk és az a dolgunk, hogy visszakerüljünk oda!”

Száguldottam a tejúton... halmazokban, ködökben, ürességben. Csodálatos színek! Fekete, fehér, ezüst, kék, rózsaszín, vörös, lila! Gyönyörű volt!

- „Isten utunkra küldött, hogy teljesítsük a benépesítést. El kell jutnunk fizikailag is más galaxisokba. Segítenetek kell! Ti vagytok az egyetlen faj, aki elvihet minket innen! Ígérd meg, hogy segítetek nekünk! Ígérd meg!”

- „Megígérem!... De miért akartok Ti elmenni, amikor itt a helyetek? A Teremtő eljuttat benneteket oda, ahová kell. Ehhez nem kell fizikailag eljutnotok, hanem a lelketekben! A Teremtőből van a lelketek. A Teremtőnek nem kell úrhajó és test! Ti eljuttok, ahová kell... csak nem Ti, hanem az, amik vagytok. Utána megteremtek ott is!”

- „Köszönjük neked, SOL! Most már tudjuk. Soha senki nem mondta el nekünk ezt. Mindig csak szórakozni járnak hozzánk és kérni. Gyere. Hazaviszünk!”

- „Tudnom kell a szerelemről! Mutassátok meg az értelmét! ”

A bolygó felszínén találtam magam, egy hatalmas város közepén. Mindenki fényből volt. Végtelen féle színű fényből. Számokat láttam ugrálni rajtuk és körülöttük. Akik hasonló színűek voltak, azok közelebb álltak egymáshoz. Akik összeölelkeztek, azokon átvegyültek egymásba a színeik. A számaik nagyon különbözőek voltak, de a színeik összetartozóvá tették őket.

Benéztünk egy házba, ahol szeretkező, egymáson átsikló fények voltak. Teljesen egymásba olvadtak... a színük egyféle volt... a számuk és összeadódott... de amikor vége lett, a színük is változott és a számuk is visszaállt a különbözőségbe.

Aztán láttam a kerületet felülről, amint az ugyanolyan színűek szétszóródnak... és a színek elvesznek egymás között. Még feljebből az egész várost láttam, és a sok szín jelentéktelenné lett, elkeveredett egy színné... jobban eltávolodtam és az egész bolygó egyféle színű volt.

Távolabbról sok különböző színű bolygó látszott. A számaik is különböztek. Amikor a galaxist szemléltem, a színek és a számok egybeolvadtak. Amikor több galaxist láttam, a színeik és a számaik különböztek, de amikor a Világmindenséget láttam, minden egyszínű és egyszámú lett.

A színt és a számot nem árulhatom el, Neked kell meglátnod!

A lényeg, hogy Egy lett!

- „Igen!” - mondtam - „Ez a lényeg!... A részek egymáshoz akarnak tartozni, ahogyan az Egész is Őhozzájuk és ők az Egészhez! Mindenben megvan az egyesülés vágya... az összetartozók érintkeznek, egyesülnek, a különbözőek nem...de mindez csak a részek szintjén látszik és érvényes, mert följebb

már úgyis együtt vannak! Az Egészben mindannyian Egyek... Tehát csak a részek hiszik azt, hogy csupán így egyesülhetnek. Egyébként már Egyek, csak nem tudják!

- „Így van SOL!”

- „És a számok?”

- „A Világ száma a tökéletes, legnagyobb szám, az Egy. Akik részekké lesznek, azoknak attól függ a helyzetük, a számuk, hogy milyen messzire kerültek ki az Egységből!”

- „Na, de... így is Egyek!”

- „Az Egységből nem úgy kerültek ki, hogy nincsenek benne, hanem elfeledték a bent lévőségüket! A tudásuk és a tudatlanságuk számát kapták és a helyzetük is ettől függ!

Megláttam a szerelem értelmét.

Az önmagát kiszakító lélek egységre vágyódik, és azt - mivel nem tudja az igazi utat - egy másik kiszakított léleknél próbálja megtalálni.

- „És ez rossz?”

- „Nem rossz! Csak más lesz belőle! Ha kettő részlet egymással egyesül, utána szét kell szakadniuk és egy harmadik részlet lesz belőlük. Az igazi út az, amikor a kettő részlet, az egészben egyesül... még tisztábban... ha a kettőt a három egyesíti!”

- „És mi a három?”

- „Nem egy újabb részlet!...A három, ami a kettőt Eggyé teszi, Egyesíti, az a megnyilvánulatlan Egy. Minden, ami közép, Aranyközép és Egy! A Teremtés az Egyből indult. A Teremtéskor megnyilvánult és kettő lett belőle. Ebben a kettőben a színek és a számok elszabadultak, hogy keressenek. Úgy lehet megint Egy bármelyikük is, ha meg tudják valósítani az Egyet! Ezt pedig akkor tehetik meg, ha ők Hárommá lesznek és a megnyilvánulatlan Egy segítségével egyesítik a Kettőt önmagukban! Ez az élet, amiben minden értelmet nyer!”

- „Ez?”

- „Ez.”

Ismét száguldani kezdtem.

Először nekirepültettek egy hegynek, aztán a felhőkön át a széllel szálltam, belezuhantam egy tengerbe, végigfolytam egy folyón - az árral szemben - belesiklottam egy erdőtüzbbe, fellökődtem a Holdra, átugrogtam a Napba. Sárkányokkal találkoztam... szellemek sokasága forrongott kétoldalt, mint egy trónhoz vezető út mentén... vörös szőnyegen lépdeltem... vicsorogtak rám és embereket téptek szét körülöttem... koponyák díszítették a ruházatukat... ijesztőek voltak... vértengert láttam amelynek mélyén harckocsik és egyéb harci eszközök feküdtek... mint egy leves halálból... halálleves... szenvedésleves... sátánlakoma.

Fel, majd eltűntek... ide-oda röpködő alakok ezüstös lepelben... szalagokkal, botokkal... jegyzet-tömbökkel... Háttérben a galaxis spirálkarjai, és a mi Naprendszerünk, majd a bolygók... és a mi bolygónk. Megültünk egy hurrikán fölött az űr peremén. Alattunk volt az a lyuk, amit a jégfal vesz körül, és körülöttünk, mint valami felhőgalaxis, forgott a tengernyi pára. A Hold és a Nap majdnem egy irányban álltak. A Hold sötét volt, a Nap aranyló... nem vakított, pedig belenéztam.

- „Látod, SOL? Minden olyan lent, mint fent. A távolságok, a közelségek, a tulajdonságok határozzák meg a dolgok helyét, és a kölcsönhatásaik módját, jellegét! A színek és a számok kavarnak, sűrűlőnek, taszítanak és vonzzanak, sodródnak, izzanak, fagnak, ütköznek, szétesnek és összeállnak, folynak, párolognak, szilárdulnak, zuhannak, emelkednek... és minden attól függ, hogy Ők mik és kik!”

- „A tudásuktól és a tudatlanságuktól függ a helyzetük... és ... a tudás felold ebből a kavargásból!”

- „A tudás egyesíti a Kettőt a Háromban. Ha te vagy a Kettő és Hárommá leszel, vagyis Egyesíted magadban a Kettőt Eggyé, akkor mindennek meglátod az értelmét. Ha megláttad az értelmét, Te is azzá leszel. A dolgok is, és Te is megváltozol! A halállal új létbe jutsz. Olyanba, amilyen vagy! Ha Egy vagy, az Egybe!... Mindennek megvan a helye, és az nem rossz!”
- „Nem rossz, ha nekem számom van és helyem?”
- „Nem! Isten, az Egy így is szeret! Hazavár és azon fáradozik, hogy szeretett része minél előbb megértse, megvalósítsa, amit kell, aztán visszatérjen! Isten szeret! Nem elveszejteni akar, hanem megtartani!”
- „És Ti ezt honnan?... miért vagytok Ti növények, ha mindezt tudjátok?”
- „Nem, kedves SOL!... A növények nem kevesebbek Nálad, csak mást valósítanak meg éppen! Egyébként pedig hasztalan Nélkületek bármilyen töprengés. Csak akkor tudunk beszélni és rájönni mindekre, ha Ti meglátogattok minket!”
- „Ti is most jöttetek rá?”
- „Együtt.”
- „És most miért vagytok még mindig növények?”
- „Megittál... megemésztettél... nem vagyunk növények... Te voltál a Három...Egy lettünk és a tudás az Egyesülésből lett. Egyek lettünk!”
- „És ez mindig így van?”
- „Nem! Te erős és tiszta vagy! Látsz!... Vannak, akik csak zabálnak és hallucinálni akarnak. Azok bele is örülhetnek a rémképekbe és a gyönyör képeibe... amik újra meg újra visszacsábítják a telhetetleneket! Ők szolgákká lesznek! Te értesz, tudsz, szeretsz, tisztelsz, látsz, hallasz, jó szándékú vagy...!
- „És hogyan legyek Három?... Hogyan legyek meg nem nyilvánult Aranyközép? Mit tegyek, hogy megvalósítsam azt az életet, amiért vagyok?!”
- „Neked kell tudnod!”

Kinyitottam a szemem. Reggel volt, én arccal a földön feküdtem és nem volt sehol homokbánya. Még koszosabb voltam, mint addig, de éreztem, hogy pattog körülöttem a levegő.

Nehezen, de felálltam és körülnéztem. Lábnomaimon elindultam visszafelé. Egy borsóföldön voltam. Negyed óra visszaút után megtaláltam a bányát a tűzhellyel és a hátizsákkal. A nyomok arról árulkodtak, hogy igencsak virgonc éjszakám volt.

Ez mindig is így volt. Minden utazásom erre az egy témára célzott. Amiket eddig átéltem, mind ennek a részletei voltak. Bárhova is néztem, mindenben azt láttam, amiről akkor értesültem, aznap (éjjel) a homokbányánál.

A hazaút három napig tartott, kettő helyett. Annyira ki voltam merülve, hogy sok pihenőt kellett tartanom. Rengeteget gondoltam Ariadnéra. A szívem, a testem, a lelkem fájt... és még az sem vigasztalt meg igazán, amit kedves, segítő növénytársaim segítségével megtudtam, a szerelem értelmét illetően.

Vukith sámán sem jelentkezett... (már álmaimban). Gondolom, rám bízta teljesen az én utamat.

Elmentem dolgozni.

Egy futószalag mellé, három műszakban. Reggel 06-tól 14-ig egyik héten; a másikon 14-től 22-ig; a harmadikon 22-től 06-ig. Fasza kis meló volt, tele volt vele a hócipőm.

Kellett a pénz? Nem. Megváltoztam. Úgy döntöttem ember leszek, abban a társadalomban, amibe születtem, úgy, ahogyan kell és megkeresem, hogyan lehetek Három...aztán Egy.

Én Irak Narat, újraértékeltem a történeteket, a tárgyakat, az élőlényeket... mindent. Nem tudtam egyik pillanatra sem szem elől téveszteni mindazt, amit megtapasztaltam. Úgy lett, ahogyan Vukith sámán mondta. Amit megértek, azzá leszek én magam is, és minden abban a fényben tündöklük majd. A világ velem változott meg. Sok idő telt el. Ha érzékeltetni akarnám Veled amúgy Isten-igazából, most üres lapokat hagynék ki Neked!

Ariadne nélkül, megvalósulás nélkül, szomorúan éltem napjaimat itt a bolygón.

Dolgoztam, buliztam, ittam, gondolkoztam, és könyveket olvastam. Olyanokat, amikben le volt írva néhány töredéke annak, amit már tudtam. Ha előbb akadnak a kezembe, talán tanultam volna belőlük, így csak felvidítottak egy kicsit. Az írók nagy keresőknek mondhatták magukat, de nagy találónak nem igazán. Megfogott néhány dolog. Például az egyik történetben egy lovagnak, aki a Szent Kelyhet kereste (a Grált) ki kellett választania az igazit, rengeteg közül. Ott állt száz kehely, és Ő az aranyos, drágaköves, csillogó poharak közül kiválasztott egy szuvas, kopott, fabögrét. Igen! Az volt az igazi.

Utána ugyancsak elszórakoztatott az egyik mű. Tutira megfogott! Arról szólt, hogy Jézus ott van az Atyánál. Az Atya mondja Jézusnak:

- Fiam! Íme egy újabb bolygó, ahol teljesítened kell a küldetésedet!

- Úgy lesz, Atyám! Megmutatom az életem, a cselekedeteim által, hogy mi a valódi lényeg!

- Menj, vedd fel annak a bolygónak a megnyilvánulásait, vedd fel a legértelmesebb lények testét és tedd, amit tenned kell!

Azzal Jézus megszületett azon a bolygón is, a szuper intelligens, helyváltoztatásra képes, tölcseres zuzmók társadalmába, szuper intelligens, helyváltoztatásra képes, tölcseres zuzmóként, és megtette, amit kellett. Ennyi.

A test csak ruha. A név csak ruha. Le- és felvehető, megkapható és odaadható. Az a lényeg, aki valójában vagy.

Én tudtam, ki vagyok, meg azt is, hogy kivagyok. Megjött az ősz, aztán az első hó is. Nem bírnám itt az örök életet!... Apropó!

„Ha örök élet lenne...” - címszó alatt, hogy reagálnának az emberek?! Ha bejelentené, hogy felfalták az örök élet elixírjét, mi történne? Mit tennének a bolygó lakói? Gondolj bele! Részletezhetném, hogy szórakoztassalak, de itt nem ez a lényeg. Ül le egy papír fölé és írj. Vedd sorra, mi lenne, ha kiderülne. Hányféleképpen reagálnának rá az „értelmes” lényeink? Jó kis házi feladat.

Szóval... nem bírnám itt az örök életet. Valahogy el kell innen mennem. Csak ez foglalkoztatott. Vagy valami értelmeset szerettem volna csinálni, vagy kilépni az űrbe.

Ariadne írt nekem karácsonykor! Idézem:

Kedves SOL ! (Angelus)

A szeretet ünnepén is Rád fogok gondolni, és arra a furcsa délelőtre, amikor eljöttél hozzám!

Akárhogyan is próbálom, nem tudom magamból kiölni, amit érzek! Sétálgatok, tanulok, festek... még festeni sem tudok, ha nem érzem, hogy ott vagy velem... és ha bulizni megyünk (visznek) is azt kívánnám, bár megjelenél és ellopnál azok közül a részeg, trágár kéjgépek közül, akik mind csak azért beszélnek hozzám, mert elképzelik, milyen „jól feküdnék alattuk”!

Nem tudom, bírom-e tovább ezt a marcangolódást! Lelkem társa lettél, festékeim színe, reggeleim szomorúsága... és simogatásaim lelke.

Szükségem lenne a mosolyodra, Angyal!

Kell nekem a fényed, ami a gyermeki szutykosságod alól sugárzik! Kellesz az életemhez!

Adjon az Isten Neked sokkal boldogabb karácsonyt, mint amilyen az enyém lesz!

U.i. Ne keress meg, mert Apám megtiltotta, hogy még egyszer arra járj!

Ariadne

„Mi a franc legyen?!”

Érun! Érun! Miért hoztad életembe ezt a kint?! Miért hívtál határaid közé? ... Hogy összezúzz, s kiáltást préselj ki szíveimből?

Áldott és átkozott!”

Ezt írtam, amikor válaszolni akartam Neki. Többször is neki akartam állni a levélnek, de nem tudtam, mit írhatok olyat, ami nem sebz meg még jobban és ami megoldja gondunkat, megnyugtatja lelkünket, reményt, bátorítást ad.

Nem kezdtem új lapot. A fent idézett szöveg után folytattam mondandómat.

Drága Szerelmem, Ariadne!

Égek, pörkölődöm... sírok!

Mi az értelme annak, ami nincs és mégis van?! Nem enged el szemeid emléke! Rabul tart és korbácsol tested vonala, mely felidéződik napjában oly gyakorisággal, hogy megtévelyedem!

Ments meg! Érints!

Vesszen el a félelem, a zsarolás!

Vesszen el a számítás és az érdek!

Mondd, hogy vesszen el! Mondd!!

Tedd meg értünk, hogy meglátogatsz, ha már én ki vagyok tiltva és csak bajt hoznék a fejedre. Egyetlen lopott pillanatért Veled, odaadnám az életet!

... és mit akarnék? Csak a pusztá jelenlétedet! Azt, hogy szöld a nevem és mondd, hogy Egy vagy velem!

Ha eltűnsz, eltűnök én is örökre!

Ha eljössz, gyermek leszek, ölbe!

Ég áldjon, csoda, Ariadne!

SOL

Nem látogatott meg. Újabb tépelődés következett. Elhatároztam, hogy meglépek a Világból. Elolvastam mindenféle vallás jellemzését, eredetét, szokásait, mondanivalóját.

Jógázni akartam. Rájöttem, hogy az nem teljes mű, csak a test műve... aztán meg hosszadalmas, míg a lélek is meglátja, amit kell, meg persze nem is teljes. Utána a Tao-t tanulmányoztam. Nagy égi kör, Kis égi kör... erényeink megértése... magasabb szintű érzelmi állapotok megalapozása... a stressz életerővé alakításának Taoista módszere... gyógyító fény-meditációk... mikro- és makrokozmosz pályák... gerinclélegeztetés... a tobozmirigy kapcsolata a Sarkcsillaggal... ilyenek.

Hát ez is csak egy kis „uzsonna”. Ahhoz képest, amiről Vukith mesélt, ezek mind csak részletek. Igaz, hogy segítik a Sámánt a gyógyításban és a testen belüli utazásban, de kevés! Nincs... nem is tudom mi nincs!

Ezt követte a vallások áttekintése.

Szoridák..., dogmák, vakság, elvakultság de teljesen pozitív hozzáállás. Tetszik. Az a baj, hogy még mindig várják azt, ami már itt van... na de ez más értelemben a többire is igaz. Ha nem szégyellnék, azt, amit nem is ők követtek el, hanem az atyáik, akkor ők lennének a legboldogabbak! Csodálatos nép! Csodálatos!

Boddhisták... ők szürkítenek, közömbösítenek... szinte elkedvetlenítenek. Igaz, hogy összehozzák a Kettőt a Háromban Egyé, de kiöléssel. Aki végigjárja az útjukat, elérheti a tudást, de nekem más az utam.

Akad néhány vallás, amely fanatikusokból áll, akik öni akarnak és pusztítani. Úgy akarják meggyőzni egymást és magukat az igazukról. Lehet, hogy igazuk van, de a módszerük pocsék. Harckocsikkal csak remegő menyasszony fogható.

Allufa és Hokémed az ő prófétája... csodálatos! Igen! Ott is ott van az igazság. Igaz szólás. A hiba az emberekben van, nem a tudásban, nem az igazságban. Mindig az emberek rontják el. Kultikus kisebb hitek. Franc tudja... nem rossz, ha jó a cél és az eszköz.

Kereszténység... pfff... pfff...! Igen.

Ez jó. Ez a jó, csak megint az emberek!

Az a baj, hogy mindent elnevezünk, kategorizálunk, törvényezünk, szimatolunk, tiltunk, határozzunk, elnyomunk, eltörölünk, uralkodunk, megszabunk, erőszakolunk! Jeleket alkalmazunk, szertartásokat vezetünk be és beléjük préseljük amit ki kellene nyitni, fel kellene szabadítani.

Jézust hőssé tettük, a szenteket szobrokká, a Szentírást kötelező olvasmánnyá... egy könyvvé, ami mindenkinek megvan! A papokat rangsoroltuk... Kritizáltuk akit lehetett, benyaltuk magunkat ahová csak lehetett és az egész elvesztette az értelmét onnantól, hogy vallás lett. „...-ság” lett, ...-ság.... -ság...-izmus...!! Innentől vége. A keret fontosabb lett, mint a kép! Szép csendesesen omlik majd össze, kiöregszik, múzeummá lesz, mert a kép kihullott a keretéből.

Nem Boddka számít, hanem amit akart és tett!

Nem az „izmus” számít!

Nem Hokémed számít, hanem amit akart és tett!

Nem az „izmus” számít!

Nem Höres számít és nem Akralám sem Azsáb!

Az én apám is elhunyt, de az értelme itt van! Az számít, amit akartak! Amit tettek!

Nem Jézus neve kell, hanem amit akart, amit tett, amiért jött!

Nem a vallás számít, hanem a hit, a tudás, az éberség. Nem a dogmák és az intézmények kellenek, és nem az az Egyház, ami most van! A valódi Egyház kell. Az, amiről Jézus beszélt! A templom, ami bennünk van... Egy templom, ami belőlünk van... Egy Ház! Egyház!

Nem épületek, hierarchiák!

A templom mi vagyunk! Mi legyünk!

Mindezek ellenére sem kell semmit tennünk a fennálló dolgok ellen. Ha nem jők, meg fognak fulladni halkan. És nem jön új Világ! Mi jövünk el.

A vallást felváltja mindenki szabadsága... amely elviszi az embereket oda, ahová kell! A kulcs Jézus, Hokémed, Boddka, minden Alluk, Jhvh, Éli és Quetzalkoatl... az EGY ISTEN, aki a kezdet és a vég!

Akinek vallás kell, megkapja. Akinek intézmény kell, megkapja. Mindenki megkap mindent. A lényeg, hogy külön-külön jön el az ébredés... és az a fontos, nem az eszköz. Az ébredés!

Ezért van minden.

Vukith-sámán mondta egyszer, hogy nem szabadna a felszint isteníteni. Nem szabadna nevet adni a tudásnak. Nem szabadna a tudás tolmácsolóit arra felhasználni, hogy üressé tegyünk a fejeket nevekkal. Nem szabadna jeleket eszkábálni, szabályokat hozni. Inkább meg kellene tanulnunk az életet, aztán névtelenül, jeltelenül, keret nélkül magunkévá tenni a tudást. Így nem szakadnának szét a népek, akiknek pedig együvé lehetne tartozniuk. Nem szakítaná szét őket a jelek, a nevek, a színek, a szokások, a nyelvek, az elvek különbözősége!

Gondolkoztam azon, hogy elmegyek egy távoli országba, egy Boddkista kolostorba, hogy nyugalمام legyen. Azon is filóztam, hogy nem megyek olyan messzire, hanem pap leszek egy keresztény szerzetesrendnél, vagy egyszerűen (zárdába) kolostorba vonulok. Elmehettem volna remetének a nagy mészkőhegyek közé, Keletre, de ide születtem. Itt kell megvalósítanom magam! Ha pedig rájövök valamire, azt itt kell megosztanom másokkal.

Elvonuljak? Itt maradjak?

Nem! A hely sem fontos. Az sem köthet. Nem egy ember, nem egy város, nem egy nép, egy nemzet, hanem az egész Világmindenség van! Nem egy hely, hanem minden!

Akárhol is leljem meg, amit kell, az mindenkié lesz attól a perctől kezdve... még ha ki sem mondom, le sem írom, akkor is... hiszen én leszek minden... én leszek mindenki!

Ezt fogom adni a Világ karácsonyára!

Meghatározások tömkelege zúdult rám ezek után. Ha nem lennék rest, leírnám Neked ide mind... de hát én... nem vagyok rest. Akarnád...? Lehet, hogy nem akarnád, de fontos lehet.

Tárgyilag, nyers ábrázolás leszek, és olyan rövid, amilyen csak lehetek. Majd Te kikapargatod belőle, amit tudsz.

Az emberi temperamentumok, az égtájak és a természet fő alkotóelemeinek a csoportosítása például - Hamuvassh szerint (alkimista) - a következőképpen történik:

KOLERIKUS	Tűz	Dél
SZANGVINIKUS	Levegő	Kelet
FLEGMATIKUS	Víz	Nyugat
MELANKOLIKUS	a Bolygónk	Észak

Tűz: fölperzsel, szenvedélyes, fellángol, ellobban, eléget mindent, utána önmagát is.

Levegő: változik, főleg külső hatásra (hőmérséklet, domborzat, nyomás). Lehet szélcsendes, szellős, viharos, pusztító is. Alapjában véve tiszta, de magába szed minden koszt is.

Víz: mindig a mélységet keresi. Felold mindent, hogy beleférközzön és még mélyebbre jusson. Leül. Nyugodt és romboló is egyben.

A Bolygónk anyaga: Mozdulatlan, súlyos sötét, szomorúan fekete illetve barna. A félelem miatt van. Azért fél, mert elfelejtette, hogy szabad.

Na mit szólsz? Áttekinthető? Tud valamit a csávó, nem? Hiába, csak kell valami mesterféle az embernek! Na, nem a neve, nem a szobra, hanem a tudása!

Menjünk tovább! Bolygók, elemek, folyamatok. Az élet folyamatai.

Nap	Hold	Merzun	Venaz	Morz	Jepoter	Szaverus	ÉGITEST
Finomítás	Oldás	Elkülönítés	Alkalmas állapot megteremtése	Főlöslég eltávolítása	Tiszta gyökre emelés	Végleges szilárdítás	Folyamat
Arany	Ezüst	Higany	Réz	Vas	Ón	Ólom	Elem

Ennyi. Az öreg csodálatos alkimista volt. Ha élne, felkeresném, hogy beszélgessünk, tanítson. Álljon itt a neve, de ne istenítsd! Hamvasb. Ő volt az.

Szóval... az alkímia mindent úgy sorolt be, amilyen távol van a Naptól... az Aranytól... a Középtől. Mindennek az határozta meg a helyét, ami hiányzott belőle.

Itt a csoda! Az Öreg is meglátta azt, amit Vukith sámán mondott nekem. „Az Aranyat, a Nap készíti úgy, hogy a kozmoszt a saját lényegére átminősíti.”

Tuti jó! Tehát az elemek az Aranyban, az égitestek a Napban és minden az Istenben válik teljessé! Teljessé... teljessé!

Ez a szó gyönyörű!

Az alkímia ugyanarra épül, amire a Világ, amire Vukith sámán, amire Jézus, amire bárki épülhetne, ha tudna... Egyébként épül, csak nem tudja. Újabb táblázat jön, és most kapaszkodj meg!

Megkapaszkodtál?!

Azt mondja, hogy:

Mérés: viszonyítás: amivel mérek: Közép: Egy: személy: szabadság: Egyház

A legnagyobb szám: az Egy betelése.

A legnagyobb szám: ismeretlen.

A Világ beteljesülésének időpontja: ismeretlen.

TEREMTÉS:

Egy. megnyilatkozik → Kettő: nő-férfi; jó-rossz, fény-sötét

a Kettő a Három-ban egyesül → Egy.

(Közép)

(Arany)

(Nap)

A Három-ban a kettő Egy.

A három meg nem nyilatkozik.

A háromban a kettő minősége egybemosódik, átminősül és Egy lesz.

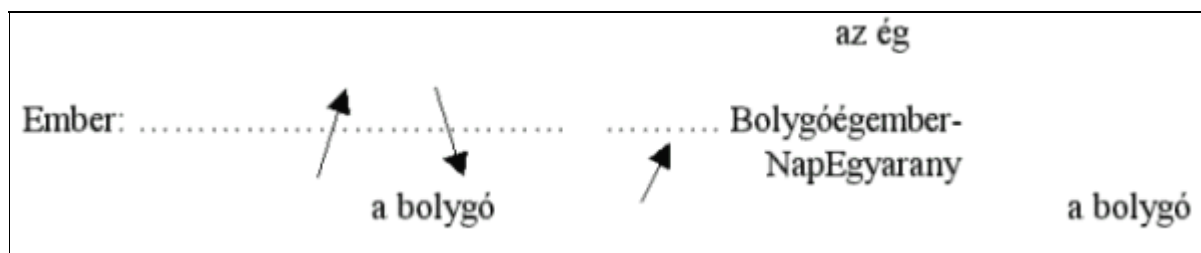
Ha a kettőben megjelenik az Egy minősége, az lesz az a három, amiben a kettő egybeminősül → közép és Egy-é lesz.

Itt van az is, hogy miként működik ez az embereknél. És ezt is mondták már nekem odaát. A növényeim. A drága segítőim!

Az egymással való egyesülés: nem egymásban történik, hanem a középben.

A könnyű a nehezet eléri, onnan visszafordul, de azt magával emeli. Ez az egybeminősülés mozzanata.

Folytatom egy kis szemléltetéssel, mert az is van ám!

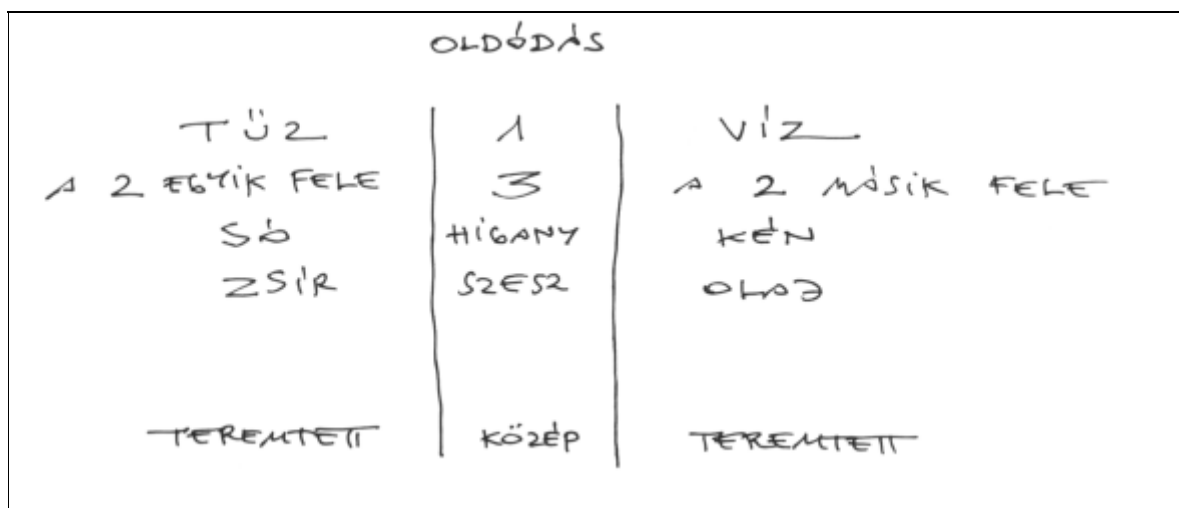

A pontozott vonal a közép.

Íme az emberi élet, a helyes emberi élet modellje, a jó irány. Ez lenne valóban?

Van még némi táblázat, de csak felületesen közlöm, mert a mi szempontunkból már csak ragozás.

Tehát:

Ez az. A tűz és a víz az 1-ben, a 2 két része a háromban, a Só és a Kén a Higanyban, a Víz és az Olaj a Szeszben oldódik.

Nekünk szesznek, higanynak, háromnak, majd Egynek kell lennünk.

Értve?! O.K.

Gyanús! ... a szesz biztosan azért hat ránk úgy!

1, 2, 3, 4 és minden szám, a középben eggyé minősül át. Tehát legyen akármilyen számunk akárhol a helyünk, akármilyen távol is a cél, a közép, azonnal visszavihet az Aranyba, a Napba, az Egybe, az Istenbe, a mennybe, a kezdetbe és a végbe.

Nem erről beszélt minden küldött?!

Nem ezt mondta Jézus a bűnöktől vétkektől, vagyis a hibáktól való megszabadulásról?!

„Bánjátok meg vétkeiteket!” Hm?!

Azt hiszem elég egyértelmű. A megbocsátás!

Ezek szerint nincs más dolgunk, mint mindent leszelídíteni, befogadni a közepet magunkba, és a jót, a rosszat, a fényt, a sötétet átlényegíteni Eggyé.

Aranyközép-életet élni.

Ha belegondolunk, ez pont az, amit kívülről, viselkedési normákként akartak nekünk megtanítani.

Hisz aki közép, az normális, nem a végletek embere, hanem a teljessége. Az nem lop, nem öl, nem csal, nem dönt szolgáskorba senkit. Az jámbor, kedves, megértő, tiszta, tisztelő, tisztelendő, bölcs, nyugodt, bárány!

Vagyis a középben minden és mindenki Jézussá, Istenné, bolygóembernapegyaranná válik.

Emlékezz!

Mérés: viszonyítás: amivel mérünk: közép: Egy: személy: szabadság: Egyház

Igen! Az az Egyház! Nem az intézmény Egyház! Az igazi Egyház nem az intézmény Egyházból él, de az intézmény Egyház csak akkor maradhat életben, ha abban az Igazi Egyház él.

Ha nem él benne az Igazi Egyház, akkor elhanyaglik. Az Egyháznak nem adókból és adományokból kell állnia! Nem papokból és épületekből. Nem hierarchiából.

Belőlünk.

... A pokol pedig tényleg ránk vár! Az a pokol, amit mi teremtünk magunknak azzal, hogy nem térünk meg az Otthonunkba. Az, hogy távol tartjuk magunkat a kereséstől, a tudástól, a megvalósítástól, és a céltól.

Nem szabad elvesznünk vallásokban, jelekben, szavakban, igékben, nevekben!

LUKÁCS 6/40!!

„Nem feljebbvaló (se lejjebb) a tanítvány az Ő
mesterénél; hanem mikor tökéletes lesz,
mindenki olyan lesz, mint a *
mestere.

(Jézus példabeszéde)

Válasszunk hát mestert!

Te kit választasz?

A legjobbat nem?!

Ki a legjobb... nézzük csak...

Talán Jézus?!

Jézus.

Egyik nap álltam a buszmegállóban, egy másik énekes lélek társaságában. Megjelent egy farkas. Igen! Ott, a városban. Igaz, hogy a szélén, de a városban.

Elém állt. Pont elé. Direkt odajött hozzám. Leguggoltam, megsimogattam és megkérdeztem tőle:

- Mi van farkas? Miért nem mész inkább vadászni?

És ő boldogan lihegett.

Közben mindenki összesugdolódzott körülöttük. „Farkas? Nem farkas? De! Farkas!... vagy nem?!”

Megjött a busz, mindenki felszállt - az énekes lélek is - én pedig elindultam hazafelé.

A farkas jött utánam, de nem szóltam Hozzá semmit. Én jobbra kanyarodtam, ő balra ment el a mező és a mocsár felé. Nem nézett vissza.

A zenekarom egy csöppet mellőzve volt részemről, abban az időben. Dolgoztam és nem volt elég időm. Arra összpontosítottunk, hogy a már meglévő felvételekkel házaljunk. Elküldtük mindenféle tehetségkutató versenyekre, de választ nem sokszor kaptunk. Ha kaptunk, az versenyre hívott minket, de mivel mindannyian dolgoztunk, nem igazán értünk rá - nem mentünk el.

Ebből állt a zenekari életünk. Küldözgetésből! Egyre inkább úgy éreztem, nem tudok így élni.

Ki akartam lépni!

Azt sem értettem, miért hajtom, űzöm a szerelemet, amikor az menekül tőlem. Mintha leprás lennék... ez szörnyű volt.

A kín nem elég jó szó arra, amit éreztem.

Következő tavasszal ismét írt nekem.

Azt írta, nem bírja tovább. Meg akart halni.

Én nem válaszoltam.

A napok teltek, az élet monoton lett számomra, és a hétköznapiak nem sok alkalmat adtak önmagam megvigasztalására, megvalósítására. Nem tudtam jól élni.

Nem tudtam egy jót élni!

...

...

Sokat mentem ki az erdőbe. Néztem, ahogy ébred a természet, gyönyörködtem, megpróbáltam eltelni az ibolyák illatával (de soha sem lehet) és Ariadnéra gondoltam. Elhagytam magam. Volt úgy, hogy egy hétig nem fürödtem, néha elfelejtettem még enni is. Átértékelődött bennem néhány fogalom. Az ima is ezek között volt. Elhagytam a szabványimákat és felcseréltem az Istennel történő csevegésre. Tiszteletlenség ide vagy oda, szinte „haverok” lettünk. Találtam egy csodálatos Szentet is „magamnak”. Ő keresett meg engem... többször is találkoztunk életem során, aztán úgy döntöttem, hogy ez már nem véletlen. FILOMÉNA. Csodatévő Szent Filoména.

Gyönyörű, kedves, virgonc, ifjú stílussal. Főnyeremény!

Ha csak ránéztem a képére, megtelt a szívem szerelemmel. Na nem emberi, testi szerelemmel, hanem olyan igazi, bensőséges, lelki ragaszkodással, rajongással, csodálattal! Tiszta szerelem volt ez.

Ha találkozunk odaát, nagyon nagy puszit nyomok majd a kezére.

Lehet, hogy gyorsnak tartod a tempót és szüksézuának, de csak a lényegét írom le. Nem a terjedelem a fontos, hanem a mondanivaló. Szóval... a nyár megérkezett ismét. Ariadne körül néma csend honolt, én pedig maradtam a hátsó felemen, mert nem akartam zavarni. Hadd élje az életét.

Mint mondtam előbb, sokat sétáltam akkoriban. Egy ilyen sétából hazaérve, megpillantottam egy cetlit az ajtómon. Levettem, kinyitottam és elolvastam.

Drága Angyal!

Eljöttem Hozzád! Sétálok egyet!

Ariadne

Ezret dobbant a szívem... a torkomban!

Elfelejtettem, hogy be akartam menni, csak álltam ott és azon gondolkodtam, mit tegyek?

Ha eljött, itt van. Ha itt van... és nem nálunk van, akkor valahol a városban kószál. Utána mehettem volna, de lehet, hogy elkerüljük egymást és ezért inkább nem tettem ezt, hanem megfürödtem.

Előkészítettem a szobámat, hogy méltón fogadhassam szívemet, számomat, hercegnőmet, lelkem mágnesét, a csodálatos szerelmet!

Rendet raktam, gyertyákat gyújtottam... és egy-két füstölőt is. Leültem és feszült várakozás következett.

Órák teltek el azzal, hogy a csengőre koncentráltam. Amikor megszólalt, majdnem szívinfarktust kaptam. Ziháltam, remegett a lábam, a kezeimet nem éreztem, de mint a villám, úgy mentem ki az ajtóhoz

Kinyitottam.

Ott állt Ő, és gyönyörű volt!

Egymás nyakába ugorhattunk volna, de ehelyett lassú mozdulatokkal léptünk és gyengéden, szenvedélyesen öleltük meg egymást.

Legalább öt percig csak így álltunk, mire eszembe jutott, hogy behívjam. Nevettünk és féltünk. Mindkettőnk boldog volt, de ugyanakkor, mint valami sötét, nehéz felhő, ott lebegett felettünk az a rossz érzés, ami a bujdosók osztályrésze szokott lenni.

A szobámban voltunk. Ő ült az ágyon, én a pianinóm mellett a székemen. Talán nem is szólaltunk meg, csak néztük egymást, mosolyogtunk, és mindkettőnk agyában gondolatok tömkelege kavargott.

„Szabad ezt? Jó ez így? Mi ez az egész?! Mi lesz velünk? Hová tartunk? Mit tegyünk? Mit mondjunk?”

Töltöttem Neki teát. Letérdeltem mellé és átnyújtottam a csészét.

- Köszönöm. - mondta, és kortyolt egyet. Csodáltam némán, de kisvártatva Ő törte meg a csendet.

- Nem haragszol rám, hogy itt vagyok?

- Bolond vagy?! Ezért éltem eddig! Így vagyok az, akivé lennem kellett! Amíg el nem jöttél, itt sötét volt és komor szürkeség!

Kedvesen lesütötte a szemét. Gondolkodhatott rajta, hogy megtegye-e, de aztán odanyúlt a kezemért. Megfogta és mindkét tenyerével betakarta. Szorította és morzsolgatta, mint egy kislány, akinek hosszú idő után megkerült az apukája és először érhet hozzá. Föl-le pillantgatott, rácsálta alsó ajkát.

- Nem tudtam... nem bírtam tovább! El kellett jönnöm! - sóhajtott, majd folytatta. - Eszembe jutott minden szavad, és úgy éreztem, tartozom magamnak... tartozom Neked is, Kedves Szökött Angyal!... és annak a szerelemnek is tartozom, ami fűt és hajszol engem, ami az éjjeleket is nappallá teszi és ami felborított bennem mindent! Elvesztettem a játszmát, Angyal!... Én... hiszek Neked!

Könny hullott ki a szemeiből.

- Hiszel?

- Igen! Hiszek! Amit mondasz és ahogy mondod, amiről tudsz... amit előidézted bennem, ... az nem lehet ember műve!

Mosolyogtam és boldog voltam. Felemeltem a kezét az arcomhoz és megcsókoltam.

- Tudod, hogy eddig még csak kézcsókot adtál?

Mélyen egymás szemébe néztünk. Mosolyunk eltűnt az arcunkról.

Közelebb térdeltem Hozzá, és odahajoltam egész közel. Átkaroltuk egymást és megesett az első csók. Marcipán és méz! Együtt nem értek föl ahhoz az édességhez! A tejszínhab a fagylalt tetején sem oly selymes és jóízű, mint az Ő ajkai voltak!

Megtudtam, milyen tűzzel csókolni, milyen emelkedni újra a felszíntől... milyen vággyal, félelemmel, tisztelettel, rajongással, szeretettel, féltéssel... szerelemmel csókolni!

Milyen egyszerű és mi mily sokat harcoltuk ezért! Oly könnyedén megeshet. Oly jó! Miért této-váztunk? Miért voltunk olyan szálnalmasan gyávák? Miért nem értettük meg előbb, hogy mindent ki- és elkerülve, minden elől elrejtőzve, csak mi ketten is lehetünk... Világ nélkül, vélemények, akadályok, irigy és megvető szemek nélkül!

Nem kellett más, csak az első lépés, az első érzés, és akarat! Bármelyik hely legyen is, ami befogad minket, áldott hely az, s nekünk addig sem lett volna más dolgunk, mint azt az áldott helyet betölteni!

Miért kínoztuk magunkat eddig?!

...
...

Mikor abbahagytuk, olyan furcsán éreztem magam, mint akkor a tábortűznél... tudod, amikor először megláttam. Ugyanolyan volt most a gyertyám fényénél... csak sokkal közelebb volt, sokkal teljesebb és... el sem tudom mondani még milyen!

Az a tekintet még most is könnyeket csal a szemembe... elég csupán álmodnom róla. Szebb volt az egész minden álmnál, minden szerelmes dalnál, minden magányos, gyertyafényes estnél!

Nagyot kortyolt a teájából. Kihasztnáltam az alkalmat, és elindítottam a CD-játszót.

Épp a DREAM THEATER-től a Falling Into Infinity című album volt benne, úgyhogy kijelöltem a Hollow Years, és az Anna Lee című dalokat újrajátszásra, végtelenítve.

Aznapi kaptam kölcsön a lemezt és egyből megfogott. Ez a két szerzemény pedig épp olyan szép volt, mint azok a pillanatok. Ha teheted, hallgasd meg Te is. Ahogy a Hollow Years kezdődik, abba bele lehet halni...! és ott bele is lehetett.

Összebújtunk az ágyon, a sarokban és hallgattunk. Úgy szorítottuk egymást, mint a testvérek, akiket el akartak szakítani.

- Milyen sokszor kívántam, hogy így feküdhesünk egymás mellett! - suttogta elérzékenyülten, majd pusztit nyomott a nyakamra.

Libabőrös lettem és remegés járta át a testemet a fejem búbjától a talpamig. Örületes vágyat éreztem arra, hogy megcsókoljam minden porcikáját, amiből csak összeállt, de ugyanakkor vívódtam a gondolattal, hogy sárba tiprása-e ez a szerelem szentségének és tisztaságának?!

Azt akartam, hogy minden lehetséges módon érezze azt, ahogyan én minden lehetséges módon átadom Neki a szeretetemet és a szerelemem, de tudtam, hogy a test, mint eszköz átranszformálhatja a tisztaságot a csupasz kék és élvezet szintjére. Ezért féltem. Kívántam Őt testestől-lelkestől, de a lehető legtisztábban és a lehető legtöbbet akartam adni!

Beszélni is jó lett volna, de a szavak elszűrhetőek a varázslatot... - amely némán a legteljesebb - ezért csak gyönyörködtem.

A világ legszebb nője az én karjaimban... és nem tudtam miért, mi módon került oda. „Csak megtörtént, és én nem is tudok róla.” - gondoltam, és arra lettem figyelmes, hogy újabb csókzuhatag lepte el a nyakam. Izgalmam sóhajtásra készített, megvonaglottam. A fejbőröm összehúzódott, a hajam megszámozta magát, a „sugaram” furcsán feszült lett. Megijedtem, hogy elrontok valamit az izgalmammal, de nem éreztem semmi szennyet, csakis azt, hogy akarom Őt mindenestől! Meg akartam látni, csókolni mindenhol! Akartam, hogy összeolvadjunk, hogy odaadjuk egymásnak mindenünket!

Engedtem a pillanatnak... és én is csókolni kezdtem az Ő nyakát. Ő is úgy vonaglott, mint én és ez örömmel töltött el, amivel soha sem telhet be a magamfajta Angyal.

Haraptam és csókoltam, Ő belemart az ujjával a húsomba, és néha egy-egy sóhaj között, kedvesen, aranyosan lágyan nyögött egyet.

Nyújtózott. Olyankor feszültek a mellei a ruha alatt. Olyan csodás, telt, feszes mellei voltak, hogy elfeledtem minden gátlásomat és először a blúzán keresztül vettem csók- és „fogsorozás” alá, aztán mindent elkövettem azért, hogy csupaszon is megtehessem mindazt, amit előtte.

Ott volt előttem a menny és a pokol, a kék és a fájdalom, a boldogság és a szomorúság.

Átjárt az izgalom, libabőrös voltam tetőtől talpig, de ugyanakkor mélységes tisztelet volt bennem az élet iránt, Ariadne személye, lelke, rejtett Angyalsága, Isten teremtette mivolta iránt. A szerelem forrósága tett lázassá minket, s ebben a lázban mi szépen, tisztán és lassan akartunk égni.

Mozdulataink lassúak, gyengédek, szenvedéllyel és szerelemmel teltek voltak, sóhajaink érzékiek és gyönyörűek, hasonlatosak a Mennyei felhőinek hangjához... a vágy vulkánjának szusszanásaihoz.

A zene elemelt minket az ágyról, a gyertyák fénye elringatott, a füstölők illata megnyugtatót, miközben lemeztelenedtünk. Mindenhol megízleltem. Olyan nagy szerelem öntött el, hogy mindenét meg akartam ízlelni! Ő simogatott engem, karmolt szelíden, én pedig a belső combjain kalandoztam, majd úgy, hogy gyengéd legyen a mozdulat, ráillesztettem a számát a szeméremajkaira.

Sikoly hagyta el Őt és megremegett. Csókolgatni kezdtem ott, és teljesen átadtam magam az Örömmel, amit az okozott, hogy Neki jót tettem. Egész számmal, minden nyelvmozdulatommal és nyálammal azon voltam, hogy mindenütt felfaljam azt a környéket. Teljesen elöntötte a kék. Faltam, mint egy csodás, égi gyümölcsöt, ami olvadozott a nyelvemen.

A sikolyai abbamaradtak, felült és magához húzott. Úgy nézett a szemembe, mint még soha senki életemben. Majdnem elsírtuk magunkat, olyan szép volt. Örömet okozhattunk annak, akinek tiszta szívből akartunk okozni: a másoknak és magunknak.

Akkor Ő kezdett csókolgatni. Először a mellbimbóimat, amitől elfelejtkeztem minden világi dologról, aztán a hasamat, ami felettébb csiklandós volt, végül odaért a „sugaramhoz”.

Ugyanúgy fölfalta, ugyanúgy puszilgatta, ugyanúgy tett vele, mint én az Ő ajkacskái környékével... és én ugyanúgy feloldódtam, ugyanúgy elragadtattam a kék által. Ő volt ott velem. Ő!

Minden vágyam és álmom, minden szerelmem, kínom, örömöm, gyönyörűségem, és... Ariadném!!

A nő, aki egy egész Világmindenség, egy ember, akiben ott van minden! Egy születés, egy gyermekkor... minden tanulásával, szülői alakításával... és a sikerek, a kudarcok örömei - bánatai is. Ő volt ott! Velem!

A boldogság megismertetett.

Hanyatt feküdtem, Ő fölém emelkedett, gyengéd pusztát adott a számra, mélyen a szemembe nézett, amikor megtörtént a csoda.

Egymásba csúszunk, és én a szemébe nézhettem... magamhoz öleltem és szorítottuk egymást... egymáson... egymásban.

Csak úgy feküdtünk ott és meg sem mozdultunk egy darabig. Áthatott minket a teljesség, amit mindketten a másikkal érezhettünk csak meg. Átszökkent egymásba a lelkünk, megfürdött mindkettőnk szelleme a másikéban és a testünk mozogni kezdett. Eleinte lassan, majd átlényegülten, ütemesen.

Ariadne gyönyörű volt! Tökéletes test, fényes, tiszta szemek, és Angyali lélek.

Engem szeretett!

Velem volt!

Szeretkeztünk... Ő és Én.

Lelkembe hatalmas fénnel - mint egy atomvillanás - hatolt be valami megfoghatatlan. A testem rángott, vonaglott a kéjtől, s miközben Ariadne szemébe néztem, elhagytam porhüvelyemet. Láttam, amint egy fénylő madzag köt össze a lent szeretkező Irak Narattal, de én nem Irak Narat voltam, hanem én! Akkor Ariadnéból előúszott egy fényes gömböcske, ugyancsak ilyen madzagon és mellém ért.

Kiléptünk.

Átmentünk a plafonon, láttuk, ahogy távolodnak alattunk a tetők, és a város fényei egyre messzebből látszottak. A felhőkből kiérve az űr látványa tárult elénk. A Hold mellett haladtunk el, majd éktelen nagy száguldásba fogtunk. A csillagok csíkokká folytak össze és egy alagúton át siklottunk tovább, amíg el nem érkezett a vége. Nem volt hang, sem hőmérséklet, semmi! Még csönd sem!

Megjelentek nekünk a távol, odalent szeretkező testeink, majd egymásba szökkentünk mi is, akik a fény voltunk. Áadtuk lényegünket, és megnyílt az ég.

Villám hasított egy cédrusba.

A puszta alkonyati sötétségbe borult a zivatarfelhők miatt. Eleredt az eső. A feltöredezett talaj újra nedvessé lett, a növények feléledtek és ujjongtak.

Láttuk a kisugárzásukat.

A kövek éltek.

Minden!

Láttam! És Ő is látta!

Nem csupán a képzeletemre támaszkodhatok!

Megkaptam a megtapasztalást.

A kozmosz rezdülései egyszerre tükröződtek a fákon, a füveken, a bokrokon... rajtunk.

Láttuk, amint egy szobanövény izgalomba jött a házigazda jelenlétére, örült, hogy hazaért. Ez igaz!

„Mi legyen?! Szíнем! Számom! Szerelmem! Mi legyen?! - kérdeztem, de akkor újabb kép jelent meg előttünk. Egy elbeszélgetés fölött lebegtünk. Egy üzem alkalmazottja kérdezte a leendő munkást...

- Értem... nincs a bűnügyi nyilvántartásban. Ön erkölcsös. De lehet, hogy csak azért nincs, mert nem kapták rajta semmin. Értse meg. Fontos, hogy bízassunk Önben.

- Igen. Megértem. Nyugodjon meg, kérem. Én vallásos vagyok, és a vallásom nem engedi meg, hogy lopjak!

A szöveg - mint egy számítógép képernyőjén - kiíródott elénk, majd a válasz kitörlődött, mintha hibás lenne és új szöveg jelent meg helyette.

- Igen. Megértem. Nyugodjon meg, kérem. Én hittel és tudással telt vagyok. A hit és a tudás olyanná tett engem, aki nem lop!

Minden eltűnt.

Felfogtuk a különbséget a „Téged szabályoz” és a „Te magad vagy az” között.

Látomásunk támadt.

Jézus boldog arccal állt egy bolygón, emberek között. Nem feszítették meg, hanem az egész emberiség megértette, amiért jött és amit mondott. Azonnal megértették és minden megváltozott. Boldogok voltak. Új helyzet állt elő, mert Istennek át kellett szerveznie a Világot... de ennek örült.

Átugrottunk egy helyre, ahol egy egyetemi előadóteremben rengeteg hallgató számára tartott előadást egy Angyal. Integett nekünk. Örült, hogy újra lát.

- „Ez azért van, mert az áll közel hozzánk. Az értelmünk asszociációs értelem. Kapcsolni kell a mondandót valami ismerőshöz, hogy értsük!” - mondta hangosan.

- „Teljesen mindegy, hogy milyen az alak, a forma, de a tudat, amíg ragaszkodik előző életünk formáihoz, addig azokkal kapcsolatos kell, hogy legyen az előadás! A halott és kikerült lények, akiknek már nem kell visszatérniük, forma és testfelejtő oktatáson vesznek részt náluk, a későbbiek folyamán. El kell érniük azt, hogy semmilyen kötöttségre ne alapozzák a tudást, hanem a mindenre és a semmire... a teljességre, úgy, hogy ne ragaszkodjanak látványhoz, érzékhez!”

Elugrottunk onnan.

Ez furcsa volt. Már-már förtelmes! Hát persze! Most megláthatom, mi az, amit nem választok... mert nem választom... azért nem választom és... azért nem vagyok az, mert nem választom.

Leszek az?!

Nem tudom.

- Fiam, ha eléred azt, nem kötödsz, hanem bármivé lehetsz!

- Vukith sámán!!

Drága Öreg tanítóm. Ő volt az. Velem volt ott is. Az alagút megjelent ismét Ugyanúgy végigszálgaldottunk rajta, majd elkezdtem nehéznek érezni magam... és boldognak.

Újra ott voltam Ariadnéval, a testünkkel. Szeretkeztünk és minden a régi volt. Gyönyör, szerelem, csodálat... mégis volt bennem valami, ami tudta, hogy nem a test a legfontosabb... hiszen az mindegy. Mi vagyunk a legfontosabbak.

Nyögtünk és sikoltottunk, úsztunk a verítékben és vonaglottuk. Simogattuk és markoltuk egymást, kapaszkodtuk, hogy el ne múljon, soha véget ne érjen. Hempergőztünk, újra végigcsókoltuk a másik testét, majd én emelkedtem Ariadne fölé és megint folytattuk az olvadást... a kis teremtetést... önmagunk teremtetését.

Újabb öröm és gyönyörhullámok öntöttek el minket, egyre hevesebben jöttek és mozgásunk is egyre gyorsult. Néha megálltunk levegőt venni, de hívott minket a kék és mindaz, amire idáig vártunk.

Elérkezett a pillanat, amikor megtörtént, aminek meg kellett történnie. Felkiáltottuk és a gyönyör szenvedése kiült arcunkra. Eggyé lettünk.

Megteremtettük a bölcsönket farkasfogakkal... belefeküdtünk és minden úgy lett, ahogy akartuk.

Kimerülten bújtunk egymáshoz, hogy megköszönjük amit kaptunk és adhattunk.

Beteljesedett.

Elaludtunk... vagy inkább elaludtam.

Reggel lett.

Ariadne nem volt sehol!

Nagyon megrémültem, hisz egyedül voltam. Az ágyon hideg volt a helye, már rég elmehetett akkor. Kimentem a konyhába, ahol egy borítékot találtam. Még mosolyogtam is, mert nem vagyok egy aggódós típus. Biztos voltam benne, hogy az élete miatt távozott ilyen sebtiben. Az előző estére gondoltam, és tökéletesen boldognak éreztem magam.

A boríték SOL névre volt címezve, Ariadne írásával, így kinyitottam és olvasni kezdtem a benne található levelet. Nagyon sokat írt. Úgy tűnt, nem is maradt velem, csak amíg elaludtam.

Drága SOL!

El kell mennem.

Amiről álmodtam, lám, beteljesedett. Megkaptam a kegyet az Égtől és eggyé válhattam egy igazi Angyallal.

Egyetlen Szerelmem!

Sajnálom, hogy fájdalmat okozok Neked! Így lesz a legjobb, hidd el. Többé nem ölelhetjük egymást... még ha maradnék sem tehetnénk, de elmegyek.

Úgy döntöttem, elegendem van!

Elegendem van a kényszerűségből, az elkötelezettségből, a reménytelenségből, a hazugságból. Az egyetlen jó az életemben az volt, hogy egyszer a Tiéd lehettem!

Köszönöm az Égnek, hogy hallgattam a szívemre és bujdosásomban Tehozzád rejtőztem el. Ez volt az egyetlen igazán őszinte tettem, amit tényleg akartam... Teljes szívemből és lelkemből, hiszen Te megértettél, Te megbecsültél, Te igazán azt szeretted bennem, aki vagyok, Te megadtad nekem egyetlen levélben, egyetlen szóban, egyetlen pillantásban azt, amit mások egész életemben csak elhazudtak és játszottak előttem.

Szerelmet adtál, megláttattad velem, hogy létezik a fény... hogy vagyok valaki. A Te szemedben láttam meg, hogy valóban szép vagyok, hogy nem csak eszköznek számítok.

Köszönöm Neked, hogy engem választottál!

Köszönöm, hogy azzá tettél engem, amivé lenni nőnek a legnagyobb dicsőség... egy férfi igaz szerelmévé!

Felemeltél az igaz szerelembe.

Felemeltél az igaz szerelembe.

az igaz szerelembe.

Gyönyörű ez a kifejezés, ugye?!

Mennyivel tisztább, mint az én életem! Igazad volt. Egyetlen perc ebben az igaz szerelemben több volt számomra, mint az egész életem!

Isten áldjon édes, Szökött Angyalom!

Tudom, hogy odaát találkozunk majd!

A Te szerelmes Ariadné

Sírtam. Nem álltam fel az asztaltól, nem rohantam a telefonhoz... nem is tudtam volna kit felhívni. Tudtam, hogy öngyilkos lett. Tudtam.

Zokogtam és eszembe jutott a tehetetlenségem, Marosi öngyilkossága. Újra előjött belőlem minden lerakódott fájdalom. Az előző estére gondoltam, besétáltam a szobába - ahol tegnap még Ő is feküdt - és hüppögve, fejemet csóválva lerogytam a földre.

Magamhoz szorítottam a kispárnát. Az öleltem... arra hullott a könnyem.

„Menj csak kicsi lány... menj csak... Isten áldjon!”

A DREAM THEATER két dala még mindig ugyanúgy szólt, mint ahogy elindítottam... Hollow years és Anna Lee...

Nem tarthattam vissza!

Nem...! Ő el akart menni! Már az előtt is el akart, mielőtt... itt volt.

Másnap, amikor elég erőt éreztem magamban, felhívtam a kórházat. Azért pont azt, mert az volt a megyei. Megkérdeztem, van-e... Ariadne nevű betegük. Amikor azt mondták van, nem fogtam fel. El kellett telnie egy-két pillanatnak, amíg eljutott az agyamig. Volt... Ariadne nevű betegük. Mérgezéssel feküdt az intenzíven, tehát élt!

Azonnal öltöztem és rohantam.

Mikor megérkeztem, határozottan felkértek rá, hogy ne látogassam meg, mert eszméletlen és nem lenne jó háborgatni, a nyugalma sokkal fontosabb.

Nem tárgítottam. Tíz perc vita után kimondtam, hogy: „igen, Ő egy hozzám tartozó...” és a könnyeim meggyőzték az akadékoskodó ügyeleteset.

Kómában volt, feküdt. Fehér volt meg kék... mint Hófehérke az üvegkoporsóban. Vezetékek lógtak belőle és szörnyű volt látni mi lett abból a gyönyörű és csodálatos lényből, akit a karjaimban tarthattam, akit szerelemmel szerettem, aki a mindenem volt!

A mély, csillogó szemek, a művészi művészmosoly, a festői festőkezek megszűntek élni.

Megint elkapott a sírás...

Nem engedték, hogy megfogjam a kezét.

Két hónapig jártam Hozzá. Nem ébredt fel. Már foghattam a kezét, bent lehettem nála éjszaka is. Ez oda vezetett, hogy minden munkahelyi szabadságom kivettem, plusz még annyit hiányoztam, hogy nem tudtak tovább alkalmazni. Ki lettem rúgva, de emiatt egy csöppet sem voltam szomorú.

A családtagjai először nem tudtak mit kezdeni velem, de később már elfogadták a jelenlétemet. Elmondtam az apjának, hogy régi, nagyon jó barátok vagyunk a lányával és az a „szobai” eset ott náluk egy félreértés volt. Nem akartam széttúzni Ariadne életét... hisz ébren sem volt...! Nem akartam élőhalálában rossz helyzetbe hozni.

Volt min meglepődnöm azokban a napokban. Találkoztam Ariadne befolyásos barátjával, akivel hivatalosan együtt voltak.

A srác csupán hatvan éves volt.

„Tyű!” - mondtam magamnak, aztán úgy döntöttem, megírom búcsúlevelemet. A főorvos azt mondta, a szerelmem előreláthatólag soha sem fog felébredni. A két hónap alatt mindent megbeszéltem vele, amikor kettesben hagytak minket. Tudtam, hogy hall és éreztem, amint figyeli a szavaimat. Ő jött volna... Ő megmozdult volna, csak nem tudott. Bent ragadt a nagy szürkeség mögött és valami ismeretlen erő nem engedte előjönni.

Boddka életét olvastam Neki, bölcs Vukith sámán szavait idéztem fel számára, de két hónap után mégis elérkezett az idő a búcsúzásra. A levelemben leírtam, miért.

Egyetlen Csipkerózsikám!

Most épp két hónapja alszol már, és én minden lehetséges időmet arra használtam, hogy melletted lehessenek. Fogtam a kezét és elmondtam mindent, ami a szívemet nyomta. Láthattál volna zokogni és kacagni egyaránt.

Ha ezt a levelet bármikor is, de olvasni fogod, akkor az Isten meghallgatta a kérésemet és Te újra teljes életet élsz.

Ennek pillanatnyilag semmi az esélye, én mégis bízok és írok...

Beszéltem a szüleiddel, akik megértették, hogy nem betörő vagyok, hanem egy régi jó cimborád. Nem tudja senki mi az igazság..., hogy testvérek vagyunk Isten előtt és egymás előtt.

Megismertem befolyásos barátodat is. Nem gondoltam, hogy ilyen normális hatvanévesek is élnek ezen a bolygón. Szeret Téged. Tiszta szívből szeret... és én képes voltam átölelni Őt, Vele sírni az ágyadnál.

Nem akarok semmit túláradó érzelmi töltéssel tálalni. Egyszerűen csak azt mondom el, mennyire nem volt jó döntés a Tied! Ha csak egy kicsit bátrabb lettél volna... ha csak egy csöppet okosabb... odajöttél volna hozzám megbeszélni mindent.

Ez nem történhetett volna meg, ha megbeszéljük!

Késő.

Aki az élet kerekén forog körbe, az bármibe fogjon is, meg fogja látni a következményeit..., legyen az a legszebb szerelem is akár.

Imádkozom, hogy lehetőséget kaphass a javításra. Kérem az Istent, hogy inkább az én életem vegye el, mint a Tiéd!

Kirúgtak, Te elhagytál, nincs tovább. Elmegyek. Eljött az ideje, hogy visszatérjek Öreg sámán-tanítómhoz.

Most már megértettem, hogy Te voltál az, amiért haza kellett jönnöm és mivel elhagytál, én nem maradhatok tovább! Magammal viszem azt az Ariadnét, aki szeretett, aki ölelt, becézett... azt az ízt, azt az illatot, azt a forróságot. Itt élsz bennem mindörökké, nem szűnik meg összesimulni a bőrünk, nem hallgat el bársonyos hangod képzeletemben.

„Eddig nem volt semmi, amiben hittem volna, de most Camelot... az, amiben hiszek és tudom, úgy szolgálom igazán, ha elmegyek.”

Ezt Sir Lancelot mondta annak idején. Én is így vagyok. Megszakad a szívem, és imádja mindened a lelkem, de a mi ügyünket, a Te ügyedet, a Ti ügyeteket úgy szolgálhatom csak, ha magamról megfeledkezem.

Becsülöm a barátodat. Ő igazán szeret. Sajnálom, hogy számít az érdek, és hogy ezért még el is adjuk magunkat, mi emberek. Ez a játszma az összes fejet megkövetelte magának! A hazugság hiba volt, de az ébredésed, a jószívűséged és lelkiismereted megjelenése nem kellett volna, hogy ilyen következménnyel járjon.

Megláttad, mit teszel... és mit tennél szívesebben... hazugságból igazságba, játékból őszinteségbe, hamisból valós szerelembe léptél.

Jó, ha kinyílik a szem, de az igazságot vállalni kell, még ha az a dolgok elvesztésével jár is!

Megtörtént.

A szerelem útjába nem állhat semmi! Ha vállaltad volna, győztél volna! Ezer annyit nyertél volna, ahelyett, amit veszítettél! Sebaj, majd legközelebb.

Mindenki életében eljön az a perc, amikor döntenie kell! Először abban, hogy mit érez valójában, aztán abban, hogy mit tesz!

Aki felismeri szívében a szerelmet, annak rohannia kell szeretni! Nem hazudni, nem meghalni. A szerelemből aztán szeretet lesz, ami sokkal hatalmasabb, mert vágytalanul tiszta!

Kár, hogy az emberek ezt nem becsülik és nem maradnak együtt. Kár, hogy új vágyakat keresnek, új kielégüléseket! Kár, hogy a szeretet eljövetele helyett, az új vágy kívánása jön és elégedetlenséget, a tisztelet felszámolódását, a ragaszkodás felbomlását hozza magával! Mindezt azért, mert nekünk soha sem elég, ami van! Mindig elégedetlenek vagyunk és elzavarjuk magunk mellől a szépet, egy másik, új szépért.

Ezek vagyunk mi, emberek.

És ezzel szemben milyenek vagyunk mi Angyalok?

Mi, Angyalok... meglátjuk, amit meg kell látnunk, miszerint boldogság nincsen, és tanulunk ebből. Megértjük, amit lehet, aztán a reménytelenség tudásával elhagyjuk ezt a helyet! Nem ragaszkodunk a rossz stílushoz... megkeressük a jót... és az útra csak a szépet vesszük magunkkal.

Hálát adok az Égnek, hogy nekem jutott az Ariadne megtiszteltetés! Hálát adok és elviszem magammal minden szépségét!

Fel kellett emelnünk a szerelmet a valódi tisztaságába! Sikerült. A szerelem tiszta.

Örökké Egyek maradunk, ha látjuk egymást, ha nem! Ez már így marad mindig... legbelül, ahol a valóban számító dolgok számítanak.

Igen!

Szolgálni akarok! Azt akarom szolgálni, amiben hiszek, amit tudok! Ezért megyek el.

Isten majd úgy számol, úgy alakít, ahogyan lennie kell. Remélem Ő is úgy akarja, ahogyan én!

Én szeretni akarlak, becézni és ölelni! Én Veled akarok lenni... életemben és halálomban!

Ugyanakkor látom, hogy nincsen okunk a szomorúságra, hiszen az idő, a távolság nem szempontok a Valós Életben! Nincs idő és távolság, csakis az örökkévalóság van és az Egy!

Mindig együtt leszünk!

Soha nem is voltunk külön.

Ég Veled, Kedves!

SOL

Megcsókoltam szelíden, meghagytam a szüleinek, hogy a borítékba zárt leveletem és egy kicsiny könyvecskét - választott Szentemről, Szent Csodatévő Filoménáról - adjanak oda Neki, ha majd felébred. Mondják meg, hogy a régi cimborája őrizte az álmát és őrizni fogja továbbra is, távollétében. Megfogadták, hogy mindent átadnak majd.

Mástól, senkitől nem búcsúztam el.

Egyetlen dolgot akartam elintézni csak, betértem hát az egyik templomba. A pap egy idősödő férfi volt. Hosszú, kiengedett hajjal, fehér hosszú ujjú pólóban, fekete kordnadrágban, bakancsban léptem be a templomhajóba. Méltóságteljes léptekkel haladtam az oltár felé, ott lefeküdtem hasra, majd felálltam és odaléptem a tisztelendő úrhoz.

- Eljöttem.

Ennyit mondtam. Csodálkozva nézett, elgondolkozott, honnan kéne ismernie, milyen megbeszélte találkozót, amit elfelejtett.

- Ki vagy és miért jöttél?

A szemébe néztem.

- Eltévedt Angyal vagyok, aki úgy döntött, hazaindul. Megtérek otthonomba.

Kikerekedtek a szemei. Nem hitte el, amit mondtam, inkább arra gondolt: „Hogy egyesek mire képesek! Hová fajult el ez a bolygó!”

- És hogyan akarsz megtérni az otthonodba?

- Kereszteljen meg, Atyám, mert élni akarok!

A pap szemei felvirultak, mosoly ült ki az arcára.

- Boldogan, fiam! Boldogan!

Csak álltunk ott csendben és nem történt semmi sem, ezért megkérdeztem:

- Mikor lesz meg a keresztelezés, mert nekem sietnem kell, hosszú út áll előttem.

- Sietned kell?

- Kereszteljen minél hamarabb, mert elmegyek az országból!

- De hát az nem megy csak úgy hipp-hopp! Először tanórákra kell járnod, aztán ha elfogadta a vallás és az egyház szabályait, megfogadod, hogy fizeted az Egyházadót, elkötelezed magad hűséggel, akkor hozhatod a keresztszüleidet és megtartjuk a szertartást. Oklevelet kapsz az Egyháztól és azzal bizonyíthatod a keresztyénység felvételét. Ez így szokott menni, drága fiam.

Ledöbbsentem.

- És ez mindenhol így van?!

- Igen. Ez a szabály. Felszentelt pap be kell, hogy tartsa.

Szokások, dogmák, szabályok, adók, kényszer... megfosztják az embert az Igazságtól!

- És kinek a lelken szárad majd, ha a Világ nem áll már holnap, én pedig itt leszek majd keresztelezve?!

- Sajnálom, ez így szabályos.

- Hát senki sem keresztel meg engem, csak a sallang, a keret, a fölösleg engedélyével?! Ti nevezitek magatokat Isten-embereknek?! Ti, akik buta, emberi szabályokért megfosztjátok a bárányokat a víztől? Bizony, ha ti nem kereszteltetek meg engem vízzel, majd megkeresztel engem az én Atyám tűzzel, fénnel, Nappal, Arannyal! Most elmegyek! Nézz magadba Atya! Az ember van a szombatért vagy a szombat az emberért?! Tégy meg mindent, hogy megváltozzon ez a szabály, mert ha az Isten változtatja meg, lesz nagy csodálkozás és félelem! Kemény lett a szívetek, elnéző a szemetek! Nem tanítotok, hanem ültök a tudatlanságotokkal! Még ti sem kerestek, hogyan gyűjthetnétek így bárányokat az Istennek?!

Odaadtam Neki Szt. Csodatévő Filoména könyvecskéjét és képet is hozzá.

- Mi ez? - kérdezte.

- Gondoskodj róla, hogy ennek a Szentnek a városunkban oltára legyen! Ahhoz járuljanak az emberek, Istenhez való közbenjárásért. Aki megismeri ezt a lányt, az boldog lesz, annak a bajai megszűnnek majd. ...Teveled pedig számol majd a lelkiismereted! Kérdezd meg az Istenedet, ki járult Hozzád Vízkresztségetért! Álmodban megleled a választ.

Megfordultam és kimentem a széksorok közt. Az ajtónál ismét lehasaltam, majd felálltam és kimentem az ajtón. Odakint elkapott a nevetési roham. Örült voltam?

Ezt megcsináltam a város összes templomában. Tényleg sehol sem akartak megkeresztelni! Mindenhol fontosabb volt a sallang, mint az ember maga! Pedig én igazi keresztségre vágytam. Olyanra, ami nem engedéllyel, adóval jár, hanem egyszerűre, okmánytalanra, vallástalanra. Egyháztalanra! Én igazira vágyam! Mikor elhagytam az itteni Egyházat, az aláírásesem érvényét veszítette... persze, a vallásoknak történt elkötelezettség a vallás elhagyásával megszűnik. Az Istennek szentelt keresztség a vallás elhagyásával nem hal el! Az Isten hit és tudás, nem vallás! Az igazi keresztség nem a testen, a vízen, az okmányokon keresztül esik meg, hanem a lélekben.

Az soha nem évül el! Vallás ezer van, de Isten csak Egy! Szertartás ezer van, de hazatérés Egy! Meggondoltam magam. Már nem akartam keresztséget. Érvényesnek találtam a régit... nem kívül... belül.

Semmi sem volt, ami itt tartson, úgy indulhattam vissza, hogy megkérdezzem Öreg Vukith mesteremet, mi is a helyes élet, mi is az Arany közép élet a gyakorlatban. Felpakoltam egy akusztikus gitárt, hogy legyen mivel megkeresni a reggelire valót, aztán kiálltam stoppolni az autópálya mellé.

34. És nem tanítja többé senki az Ő
felebarátját és senki az Ő atyjafiát,
mondván: Ismerjétek meg az Urat, mert Ők
mindnyájan * megismernek engem,
kicsinytől fogva nagyig, azt mondja az Úr,
mert megbocsátom az Ő bűneiket, és
vétkeiről többé meg nem emlékezem.

/Jeremiás 31./34./

„Törvényeimet az Ő belsejökbe helyezem, és az Ő
szívökbe írom be és * Istenökké leszek, Ők pedig
népemmé.”

Ez pedig a 33. versben van, a fenti idézet előttiben.

Öreg Vukith sámán olvasta fel nekem eme sorokat, válaszul aggódásomra. Megkérdeztem ugyanis, hogy mi lesz az emberiséggel, ha senki sem ért és senki sem szólal.

- De hát addig is el kell valahogy jutni, nem? Valami miatt kell ennek bekövetkeznie. Mi az a valami?!

- Bármí.

- Hogy-hogy bármí? Talán mindegy, hogy atomháború lesz vagy épp szellemi korszakváltás? Mindegy, hogy lelki felemelkedés lesz vagy hatalmas hanyatlás? Mindegy, hogy diktátorok jönnek vagy igaz tanítók?

Drága Öreg tanítóm összeráncolta homlokát.

- Mindegy. Mindenkinek sajátja a szó, sajátja a gondolat, sajátja a keresés és a megértés. Akad tanító? Na és! Ha háború lesz? Nem lényeg! Aminek el kell jönnie az eljön. Nem lehet megtiltani, elnyomni, nem lehet kötelezővé tenni és kieroszakolni sem. A lényeg maga a dolog, ami eljön. Mindenképpen eljön. Tudni fogjuk amit kell. A mi utunk az, hogy kiválasszuk a saját helyünket. Segítjük azt, ami amúgy is meglesz vagy ellene teszünk. Ugyebár, az a normális, ha segítjük? Na. Ez az, amiről szó van. A saját helyed az egészben... az a fontos.

- De hát az én helyem a tudás, ha a tudás van velem. Nem lehetek más. És a tudás átváltozat önmagává. Mi mást tehet, aki tudással él, minthogy azt teszi, azt mondja, beszéli, tanítja?!
- Tedd csak! Nincs megtiltva... sőt! Itt nem ez volt a kérdés, hanem az, hogy mi van ha ez lesz és mi ha amaz? Mi van, ha te ilyen leszel és mi van ha olyan?!
- Mi van?!
- Semmi.
- Semmi?!
- Semmi. Ez az Egy végkifejletét nem befolyásolja, mert az meglesz.
- Akkor mit befolyásol?
- A Te helyedet, életedet, idődet, távolságodat, beérkezésedet.
- Vagyis csak nekem rossz, ha hülye vagyok és csak nekem jó, ha jó?!
- A végkifejlet szempontjából igen. A leves is hatalmasakat kavargat, mégis ember lesz belőle, aki hatalmasakat kevereg, mégis Istenné válik. Ami a végkifejlet előtt történik, az a saját szomorításunk és a saját dolgunk megnehezítése.
- Úgy! Tehát ha segítünk az sem olyan nagy ügy, csak kevésbé érezzük majd magunkat hülyének?
- Valahogy úgy.
- Tuti jó. - mondtam elkedvetlenedve. - Akkor meg minek örüljek?
- Magának az egésznek! Örülj mindennek! Az Isten örüljön az Istennek, Tebenned. Ez az értelme.
- És mi van a többiekkel?
- Ők is Te vagy.
- Igen.
- Lazulj, fiam! Lépj már át a gyakorlatba! Minden a tarsolyodban van és Te pöcsörészel!

Nem volt mérges, csak kedvesen hangos. Egy hónapos utamat követően megváltás volt ismét beszélni Vele. Otthon voltam újra.

Olyan vihar kavargott bennem, hogy Vukith észrevette, még ha titkoltam is erősen.

Van egy régi jelenet, egy kép... egy karácsonyi csokoládésdobozról. Egy esti havas tájon, egy erdei tisztáson, egy kis ház ablakán kiszűrődik egy világító, díszes karácsonyfa fénye. Ez a kép olyan mély szomorkás hangulatot idézett elő bennem akkor, hogy azóta is eszembe jut néha, amikor szomorú vagyok. Hülyeség? Lehet.

Az Öreg meglátta rajtam, hogy bennem havas táj van, miközben én kívül vagyok azon a házon, amibe beköltözött a karácsony.

- Már régóta látom, hogy vívódsz.

Ránéztem.

- Én?

- Miért, még ki van itt?

Zavartan mosolyogtam.

- Semmiség az egész! Azért nem is meséltem Neked róla, mert le tudom győzni. Semmi baj!

Gyanakodva hunyorított.

- Azért csak mondd el, jó? Az elejétől.

Nekikezdttem. Elbeszéltem az otthon történeteket. Feszülten és nagy érdeklődést tanúsítva figyelt. Annyira meséltem, hogy reggel lett. Amikor az utolsó mondat is kijött belőlem, néha csend támadt a szobában. Éjszakai mesém közben előjöttek sérelmeim, érzelmeim, kérdések merültek fel, amikre én magam adtam választ. A problémákat magam számára is elfogadhatóvá, megoldhatóvá tettem azzal, hogy beszéltem róluk. Alig maradt belőlük. De a beszélgetés nem csak erre volt jó, hanem arra is, hogy előhozzon mindent, amit elnyomtam és nem létezőnek hittem.

- Hát... ha már ilyen jól megbeszélted magaddal a dolgokat, elmondanád mi a bajod?!... Úgy értem, mi az igai bajod?! Mi bánt, ha mindenre ilyen frappáns válaszokat adsz?

- Van néhány részlet, amivel bajom van. Például nem értem, mi készíttet valakit arra, hogy a rosszal együtt eldobja a jót is! Elég világos előttem, hogy gyáva volt és gyarló! Nem merte vállalni, hogy engem szeret! A másik, hogy többet ért neki a siker, a pénz, a biztonság mindannál, ami bennem, nálam, velem várta volna! Nem volt képes elhagyni a kényelmet... hiszen ugyanolyan, mint mindenki más! Tudta, hogy a szerelem elmúlik... és nem kockáztatott.

- Akkor meg miért dobta el mégis mindenét?

- Rájött, hogy ha élne, nem tudna mással élni, de nálam meg nem volt meg az a sok pénz, ami kellett neki. Értem fel kellett volna adnia az életét, az életéért viszont engem.

- És Ő inkább nem választott.

- De igen! Választott! Nem engem választott! Nem adta oda magát a Sorsnak, hanem gyáván megfutamodott. Ha a Sorsra bízta volna az utunkat, nálam is megjelent volna a kényelem, a siker és a biztonság! A Szerelem megjutalmazza azokat, akik vállalják Őt. Azokat bünteti, akik gyávák!

Majdnem kiabáltam. Mikor ezt észrevettem, csendben maradtam. Vukith sámán csak ennyit mondott:

- ... és Őt meg is büntette.

De engem is megbüntetett, nem csak Őt. Mindennap úgy telt és úgy múlt el, hogy marcangolt a bánat.

Lehetetlenség megszabadulni a szerelemtől. Az álmokat, nem tagadhatod le, a vágyadat nem hessegetheted örökké. Mert nem hagy békén és addig küzdesz, amíg egyszer csak azt nem mondd, hogy nem tudod tovább csinálni és hagyod a francba, hadd tomboljon tovább! Elgyengülsz, forgolódasz az ágyadban, elbambulsz az étkezésnél, nem tudsz koncentrálni semmire sem. Átok, én mondom!

Az illata, a melegsége... a gyengéd ölelése... a simításai, a csókja, a kisugárzása... a lénye... ami Ő! Ott forrong Benned és leküzdhetetlenül üvölt, pótolhatatlan ürességgént tátong! Felidézödnek előtted a kedves jelenetek, a sóvárgás időszak, a lopott pillantások... SZÖRNYŰ!!

Úrrá lettem magamon. A levélhullás amúgy is szomorkássá szokott tenni, úgyhogy a hangulatomat betudhattam ennek... Meg aztán oly sok tennivaló akadt naponta, hogy nem is lehetett örökké csak a bánattal gondolni.

Egyértelmű javulás állt be nálam. A tudás felemlegetése, tudatosítása, gyakorlati alkalmazása, csodás terápiának bizonyult. A Mindent Gyógyító Gyógyszer keresését illetően sem lankadtam. Tudtam, hogy az Élet, a Sors küldte ezt a lelki megpróbáltatást, hogy ki tudjam próbálni magamon - a legjobb alanyon - mindazt, amit időközben találok. Nekem kellett „betegnek” lennem, hogy láthassam, ha megtörténik a gyógyulás.

Vukith rengeteget segített azzal is, hogy segítenem kellett Neki. Gyógyítani jártunk, eszeveszetten furcsa módszereket kitalálva a különböző rosszakarát illetve más, szellem-okozta bajok megszüntetésére. Hajmeresztő és vicces technikák egész tárháza lettem, a mesehősökhöz méltó leleményességgel felvértezve. Itt nem részletezek semmit, mert időközben rájössz, amikor majd a többi kalandomat mesélem el.

Egyik hajnalban elindultunk a csúcsok felé. A Varbat-hegy szívdobbanásait mentünk meghallgatni. Nem tudtam mi a célja az útnak, de nem kérdeztem semmit. Szárított halat, aszalt gyümölcsöt és jó bort is vittünk, utóbbit a - minden jel szerinti - hideg ellen. Minden jól ment és másztunk. Éjjel megálltunk, prémekebe burkolóztunk, bekentük magunkat mindenféle ocsmány illatú növény kivonatóval, hogy ne kíváncsian meg semmiféle Irak-Vukithrágó főreg. Az Öreg felettébb biztos volt a dolgában, ami akkor derült ki egyértelműen, amikor egy farka kéken villogó szemű akármilyen vett körül minket a Hold ezüstös fényében. Körbeszaglásztak bennünket és bármennyire is érdekesítőnek tűnt a látvány, a szaggal már inkább nem küzdöttek meg. Elódalogtak, de a bennem maradt kalóriákat kiizzadtam magamból, az alatt a pár perc alatt, még ott a Varbaton is.

A hajnal - mint mindenhol - itt is széllel köszönt. Nap testvérünk fehéren, tejfölös korongként erőlködött odafent, amiből nem túl nagy hőmérséklet emelkedés következett. Továbbmentünk. Nem volt nehéz terep, sőt, mondhatni egyértelműen a barátunknak mutatta magát.

Mikor a „szabályos” fák övezetének vége lett, az illatok, a színek, az ég, a felhők, a szél, a fény... mind megváltozott. A ködfelhők néha nekünk ütdöttek, olyankor szelíden kicsapódott a pára a megtekeredett, széltől hajlongatott fenyőtörzökre. A nagy szilatömbök közt a kín csodálatos alakzatokat kényszerített a kedves növényekre. Kevesen voltak. Inkább zuzmók, mohák a köveken, és rét... feljebb már csak rét.

Megálltunk, letelepedtünk egy kő és egy fenyő közé. A völgyek és erdőségek látványa a tág tudó érzetét keltette bennem, és olyan vidám feszültséget kölcsönzött, hogy talán be tudtam volna szippantani az egész Világot is, ha nekiállok!

Az Öreg tüsténkedett valami tüzelő ügyben, lángot csalt a rőzsére, majd reménykedve abban, hogy ott megvan a tűzhez elég sűrű levegő, figyelte, hogy minden jól működik-e. Jól működött. Dolgát végeztén ült le mellém, aztán egyből témát adott egy elkövetkezendő beszélgetéshez.

- Ariadne... kezdte torok köszörülve - mit jelent most Neked?

El kellett gondolkodnom egy kicsit.

- Az életemet. - feleltem. Olyan könnyen jött belőlem a feltétel nélküli őszinteség! Olyan jó volt önmagam előtt is őszintének lenni. Hiába! Ami van, az úgy van, ahogy lennie kell. Hasztalan gyakoroltam volna a felejtést, a tudatos „belőlem kiölést” az nem lett volna az, aminek lennie kell. Ezt másképp kellett értelmessé tenni.

- Akkor utaznod kell.

Sóhajjal vegyített kijelentés volt ez.

- Hová? - ijedtem meg.

- Odaát... meg kell gyógyítanod Öt!

Hogy ez nekem miért nem jutott eszembe?! Hát persze! Meg fogom gyógyítani! Ez az...!

- De hogyan?!

Úgy nézett rám, mint aki ki akar tolni velem, huncut mosolya mögött baljós tekintettel.

- Nem, fiacskám! Nem mondhatok semmit! Ezt már magadnak fogod „kikeverni”. Én csak felkészítelek, a többit a saját sütnivalódra kell építened! Ez lesz a te privát, első igazi műved!

Örültem is, és féltem is.

- Most pedig kezdjük az elején! ... „Kinek mi számít”-játékot fogunk játszani. Ki fogod beszélni magadból az ellenszenvet - a történetekkel kapcsolatosakat - és letisztítod az érzelmeidet, szépen! Gyerünk! Van időnk, gondolkozz csak, aztán ha van némi mondanivalód, kezdheted.

Kotorászni kezdett a táskának is beillő alakú batyujában. Kivett egy kisebb batyucskát, felállt, megrázta magát és köhintve elkészönt.

- Na, Isten áldjon, fiam!

Néztem, mint egy hülye.

- Hát nem azt mondtad Őreg, hogy beszélgessünk?!

- Nem velem! A vén Varbat-nagyapával.

- Egy hegyel beszélgessek az érzéseimről?!

- Egy hegyel.

- És mi lesz?! ... Hol találkozunk és mikor?

- A batyuban víz van. Ételtem nem hagyok itt. Ha a Nap másodszor kel fel, indulj vissza! Kést és kenőcsöt hagytam, de tudom, hogy nem lesz rá szükséged. Tanulj meg bízni is abban, amit ismersz! Ég Veled!

Nem tudtam nyikkanni sem. Otthagyt.

Estig még eltelt valahogy az idő, de aztán...! Húúú! Kín! Kín! Megint csak kín! Éhség, hideg, szomjúság. Igen, szomjúság. A kulacsba belefagyott a víz. Életemben először kívántam, hogy a víz, amit iszom, meleg legyen. Begyűrtem hát a prémjeim alá és még jobban fáztam.

A sötéttséggel megjött a félelem is, de olyan nagymértékben elegendem volt mindenből, hogy egészen egyszerűen nem érdekelt. A kés ott volt nálam, de ismerve magamat, tudtam, hogy soha nem használtam volna. Ez van... volt. A hold - valamiféle „furcsa” Vukith-féle véletlen folytán - épp teli volt. Ezen is csak mosolyogni tudtam. Egy félőrvűlt, éjjel a hegyen, teliholdkor, mosollyal az arcán, bűzlik a borzalmas illatú kenőcsétől! Röhej!

A szél továbbra is nekem csapta a felhőket, ami azt eredményezte, hogy megfagyott rajtam a harmat. Éjjelre aztán olyan hideg lett, hogy a párás légtömegek lejjebb ereszkedtek. Néha lekapartam a szőrmémről a jégcsapokat. Akkor erőt vettem magamon és előhalásztam a kulacsot a nadrágomból. Ittam és azzal megvolt a gyomorsav lecsillapítás is.

Éjfél után már annyira fáztam, hogy nem is éreztem. Ez lecsillapította dühömet, amit emberi gyengeségem iránt tápláltam, de nem tudhattam mikor fagy le valamely részem a tudtom nélkül, ezért nem nyugodtam meg túlságosan. Úgy hiszem, az egészségtelen lett volna. Ugrándoztam néha, még akkor is, ha a zörgésemtől kevésbé hallhattam volna meg azt, amit eddig még - akárhogy is füleltem - nem hallottam meg... Varbat-nagyapát.

A hajnallal sem jött meg a várt hang, csak a fény adott nekem némi plusz energiát. Ugrándoztam örömben és arra gondoltam, hogy a kint leszámítva azért valójában nagyon csodálatos ez az egész. Ha nem lennék ilyen sebezhető és gyenge, biztosan örömmel töltenék el ma is sokszor annyi időt ott fent a hegyen.

Már dél volt, de még mindig nem gondolkodtam Ariadne felől. Ezt úgy gondolom, annak köszönhettem, hogy oly sokat zavartam el készakarva minden Vele kapcsolatos gondolatot. Már maguktól békén hagytak. Bejártam a környéket. Szép volt, nyugodt, tekintélyt parancsoló. Átéreztem a nagyságát. A dér csak az árnyékban maradt meg... és a szívemben. Visszatértek távoli, volt otthonom emlékképei. Mint a gát előtt feltóduló víztömeg, úgy vágyott a szabadulásra a rengeteg múlt-délibáb, és mikor szerelemem alvó alakjához értem gondolatban, zokogni kezdtem. Ez betudható volt a kimerültségemnek, de volt benne valami őszinte mélység is. Sosem éreztem gyengének, röhejesnek, férfiatlannak magam, amikor sírtam. Sőt! Biztos voltam benne, hogy ha mindenki úgy tudott volna sírni, ahogyan én, nem lett volna szükség a bolygón semmiféle háborúra. Az igazi háborúkat a lelkünkben kellene megvívunk. Ott van szükség robbanásokra. Ha ez így történne, nem kellene a Világnak is robbannia!

Végiggondoltam a történeteket, érzelmi viharokat okozva ezzel önmagamnak és hegy-nagyapónak, akire - minél többet nem szólt hozzám, annál többet gondoltam... Sőt, beszéltem is Hozzá! Nem részletezem, a múltam Te is ismered. Lényeg, hogy mindent elmondtam. Estére feleannyi testi, de azt hiszem kétszerannyi lelki energiával álltam fel a „rajtvonalhoz”. Elöttem volt a legkimerítőbb verseny, amit a percekkel és még kitudja mikkel kellett megvívnom.

A fájdalom, az elkeseredettség, az éhség és az álomosság egy szürkés-ködös, langymeleg tudatállapotba sodort. Szemeim le akartak csukódni, de nem engedtem őket. Az egyébként arcomra húzott csuklyámat néha feltűrtem, önébresztésképpen. Olyankor láttam a néha fél percre vagy még rövidebb időre elerelő jeges-hóesést. Ez afféle plusz bónusz-ajándék volt számomra.

Eszembe jutottak az Öreg szavai.

„Tanulj meg bízni is abban, amit ismersz!”

Ez a mondat visszahangzott bennem, amikor úgy döntöttem, hagyom az álmot munkálkodni.

Hagytam.

Nem volt különbség az álom és a valóság között... eleinte. Szürke langymeleg érzéketlenség, ugyanúgy... aztán egyszer csak tűzfal vett körül. Égett körülöttem a levegő, mintha egy ház falait gyújtották volna rám a szellemek.

Melegem lett.

Éreztem, amint leolvad medveszőrmémről a jég, s a tűz nem szűnt meg lobogni. Az életemet mentette meg. Hangot hallottam. Mély, kedves, nyugodt hang volt.

- „Látom, amit látok. Te az vagy, aki vagy... megteheted, ami meg kell tennie mindazoknak, akik meg tudják tenni!”

A tűzfal kettévált és előttem állt egy öregember. Rám nézett, bólintott egyet, majd eltűnt. Nagy szélroham lökött fel, arra ébredtem. Nappal volt már. Nem tudtam mi volt az, csak azt, hogy Ariadne tiszta volt előttem, harag és bármilyen sérelem, csak hűlt helyét hagyta meg bennem. Nem volt semmi bajom. Egyetlen érzésem volt csak Vele kapcsolatban: Öröm!

„Kinek mi számít” - játék... - mondta Vukith az elején. Nekem az számított, hogy lélek voltam és Ariadne lélek volt. Ki kellett szabadítanom! Ez volt a legfőbb akaratom.

Ellenőriztem, hogy nincs-e fagyás rajtam, aztán - mivel csodák-csodája, nem volt - elindultam visszafelé.

Visszafelé más voltam. Az út fele olyan hosszúnak tűnt és teljesen másnak. Beleébredtem Istenbe... a Világ Ő volt, én is Ő voltam... és a Világ minden sejtje az enyém volt.

A levegőt Isten lélegezte be.

Istent Isten lélegezte be.

Fény nyúlt, elhajítottam a kést. Lábam önmagamon jártak. A fákat simogattam... mosolyom vissz sugárzott a Napra.

Énekeltem.

Árnyékként suhantam a célba. Vukith a vízesésnél várt, méltóságteljes ülőhelyzetben trónolt egy sziklán, amin szárítkozni szoktunk, és ugyanaz a sugárzó mosoly volt az arcán, ami a boldog bölcsékén szokott lenni.

- Gyere közelebb, fiam! Gyere, Világ Örültje!

Tündökölve álltam meg előtte. Szárnyá változtam... fénylő gömbbé, ami a talaj fölött lebeg és bevilágít mindent.

Két napot gyalogoltam étlen és szomjan, örömben és tisztaságban. Én voltam minden és mindenki. Én voltam Én. Erőm nem a test ereje volt, hiszen a porhüvelyem nem bírta volna ki az utat. Ez más volt! Belőlem jött. Az Igazi Belőlem!

Fizikai megpróbáltatás... Kiestem a „való”-ságból az Igazságba.

Levetköztem, megfürödtem a zuhatag előtti tóban. Az Őreg máglyákat gyújtott a parton. Hármat. Mire tiszta lett a testem, ott állt a kövön az alkonyat és a ropogó tüzek fényénél és felém intett: „Menjek.”

Mentem.

- Beviszlek a vízfal mögé. Ott beszélhetsz Nagyapával, aki eldönti, hogy megszán-e Téged. Gyere!

Felmásztunk a köveken, gyökereken és beléptünk a zuhanó víz mögé. Az a hely volt a nekem való! Kellemes tompaság... szentség... mint egy Székesegyház és mégis csak, mint egy óvó, ölelő bölcső. Méh, ami befogad.

Eljártuk a magzatok táncát.

Köldökünk kitárult, hogy befogadja az isteni-táplálékot. Lábaik dobogtak a talajon és énekünk vitt plusz lelket a hegy belsejébe.

„Nagyapa, szánj meg minket!

Érezd át szükségünket!”

Velünk táncolt nagyapa is. Virágok nyíltak körülöttünk, medvék nyalogatták a talpukat és boldogan hempergöztek a selymes fűben. Egy fehér ló lépett be a víz mögül, szájában tasakot hozott. Kiköpte és elment. Nagyapa nekem ajánlotta ezt a tárgyat. Egy kristály volt benne. Kvarc. Mint a látható illat, úgy úsztak a fények és a gőzök... az erő vonalai, a kövecske körül. Erő.

„Erő! Légy velem!”

Lángot adott nekem...

Megkaptam mindent... ÖNMAGAMAT.

Elájultam.

Minden és mindenki gyűlölt engem. Rám mutatott egy egész nemzetség. Fújogtak. Éreztem, hogy nem vagyok odavaló.

Egy fán lógtam. Kínok gyötörtek. Katona állt odalent. Köpködött.

Nem voltam odavaló.

Hol a helyem?!

Nem az vagyok! Nem!

Nem!

Leszögeztem önmagam előtt, hogy ez nem baj.

„Mi lesz a vége? Mit teszel és gondolsz így, eltaszítottan?! Ki vagy igazából?!?”

Nevetett. Dárdája végigkarcolta a combomat. Már nem éreztem.

„Szabadulj meg a függőségedtől! Légy szabad!”

Szabad?

Gyűlölet, kitaszítottság, fájdalom, értetlenség.

Vedlő kígyó vagyok. Mérlegen a bőröm és én... nehezebb vagyok.

Gyönyörű hangok! Gyertek!

A falusi hajnal hangja, madarak csiripelése az ereszen, a kakas üvöltése és a kutyák „táviratai” egymáshoz! Az éjszaka morajai... távoli autók zúgása... tücsök muzsikája... a tűz télen a kályhában... odakint a szél süvít... a kémény lélegzése hallik.

Vakondok ásása... egér matatása a padló alatt... a padlásra lopódzó nyest lábcirrenései a kiboruló búza zaja....

Gyönyörű hangok! Áldottak vagytok!... Bennem.

Mindent tudok.

Mindent tudok.

Mindent tudok.

Mindent tudok.

Mindent tudok.

A víz a bőrömön... a Hold vonulása... a szeretkezések bársonyos forrósága... behatolás, ölelés, kéz... Egy.

Mindent tudok.

Láttam szomorúságot, kint, reménytelenséget...

Mindent tudok.

Mindent tudok.

A mű Én vagyok.

A darab Én vagyok.

A kép Én vagyok.

A vers Én vagyok.
Az ének, a dal Én vagyok.
Az Élet Én vagyok.
A gyógyszer Én vagyok.
Tudok egy választ minden kérdésre.
Van egy válasz, amely válasz minden kérdésre.
Egy a válasz minden kérdésre.
Mindent tudok.
Önmagamat tudom... mindent tudok.
Tudom, ki vagyok... mindent tudok.
Tudom magam.
ÉN vagyok, aki vagyok.
Minden.
Tudom.
Teljes.
Egy.
Vagyok az Egy.
Egy vagyok.

A házukban ébredtem. Fel nem foghatom, hogyan cipelhetett odáig egy szélről óvandó alkatú öreg sámán, én mégis ott voltam a megszokott, ám kevészer használt fekhelyemen.

- Idd meg ezt, és menjünk! - szólt határozottan.

Számhoz emelte a főzetet. Sós volt, kellemes, erőt adó, így szívesen engedelmeskedtem. Drága Nagyanyám főztjét juttatta eszembe.

- Hová megyünk?! - jutott el az agyamig a felismerés.

- Dolgod van.

Egy kristály volt a nyitott tenyerében, pont olyan... pont az, amit a fehér ló hozott nekem. Az!

- Van egy fehér lovad, egy medvéd, egy macskád, egy farkasod és egy kristályod. Az erő a Tiéd! Varbat-nagyapa és a vízesésben élő ősapa megáldottak Téged. Bármit megtehetsz!

- Bármit?!

- Igen. Választhatsz, milyen oldalon állsz meg!

Nem volt kétséges, milyenen.

- Az Egy oldalán... Vukith-nagyapa!

Mosolyogtunk, Ő odalépett hozzám és átölelt. Szeretet volt jelen.

Kopogtattak az ajtón.

- Megyek, kinyitom! - szólt - Téged köszönteni jöttek.

- Engem?

- Igen! Már minden tanyán tudják, hogy új, Istenszerető gyógyító lélek él közöttünk.

És valóban! Először egy férfi, aztán egy asszony, aztán egy anyóka, és a végén már úgy tűnt az egész világ a mi ajtónkon kopogtatott aznap és másnap délelőtt. Kenyeret és zöldségeket hoztak, sajtot és tejet ajándékoztak nekünk. Nagyon mehatott ez a szeretet! Boldogságot éreztem. Az lettem, aki a küszöbön állhat. Tudtam, ki vagyok... a Világ kicsoda... ismertem Istent, a dolgok miértjét és hogyanját!

Az ős estéjéi megigéztek. Tűz körül táncoltunk, hogy áthasson minket Isten öröme, dobszó hallatszott minden alkonyatkor.

Egy napon megjelent egy öregember. Szívélyes volt, kabátját hamar levette, asztalunkhoz hívtuk, megvendégeltük. Egyedül volt, beszélgetni akart. Vukith hagyta, hogy én beszéljek. Kicsit kényelmetlenül éreztem magam, amiért egy idősebb embernek én adtam válaszokat, de megértettem, hogy az Igazság, az erő, a tudás, az Egy, időtelen, kortalan. Hagytam önmagamból előszívárogni a válaszokat... a valódi mélység válaszait.

ÉN... én gyógyítottam! Egyedül... és mégis a mindenséggel együtt. Igazi gyógyítás volt, és az eszköz én voltam. Élveztem a kérdéseket, és a válaszadás örömét. Nyitott, érdeklődő, szakállas, meggörnyedt vénember kérdezett, de a szemei kéken ragyogtak és mögöttük ott volt minden fiataltsága.

Nem tarthatott semmi vissza! El kellett kezdenem. A tétozás ott lebegett bennem, de tudtam, hogy egy énekes sosem lesz énekes, ha nem kezdi el az első dalát; egy költő sem lesz költő, az első verse nélkül; és ha az író a stilsztikán és a sablonszabályokon rágódna, vagy azon, hogy „Istenem, de hát én még soha egy könyvet sem írtam”, akkor nem kezdene el írni egyetlen sort sem. Így hát Én, Irak Narat, alias SOL, az Eltévedt Angyal, nem gondolva a sablonnal, válaszoltam. Magamtól, magamból, tisztán.

Az ember a minap temette el a feleségét. Öreg volt már, azért hunyt el... tudatlanul, hitehagyottan, félelemben, mert a férfi nem tudta elmondani neki, hogy mi vár rá odaát. Nem tudta az értelmét. Néma maradt akkor, és most úgy érezte, meg kell tudnia mindent.

Étellel, hellyel kínáltuk, nálunk aludt éjjel és én az újdonsült sámán, beszédől kiszáradt szájjal, szenvedélytől kimerült testtel hanyatlottam a földre a tűzhely elé.

Összegeztem az aznapi történeteket, válaszokat, és a nyitott kérdéseket. Egy ilyen nyitott kérdés volt például a reinkarnáció és az azzal kapcsolatos Bibliai némaság kérdése, de rájöttem a turpisságra. Ez a tudás, az együgyűeket arra teszi hajlamossá, hogy elkényelmesedjenek és azt gondolják, úgylis újraszületünk, hát éljünk, ahogy jólesik. Jézus azért nem emlegette mindezeket, mert a célja az azonnali kiléptetés volt. Minek emlegessük föl a létformák és a síkok változását, ha a cél a minél előbb történő feleszmélés?! Élet egy van... örökkévaló és végtelen! Egy! Csak a testeink és a történetek váltakoznak. Jézus helyében én is csak az Egy Életről szoltam volna, mert ezzel is csak az igyekezetre ösztönöztem volna az emberiséget. Az Élet Egy! Örök! Csak Ti tévelyegtek. Találjátok vissza Önmagatokhoz. Most! Ne várjátok a holnapra! Meg van írva a holnap önmaga számára. Ti írjátok meg magatokat a holnap számára! A holnap úgy lesz, ahogy lennie kell! Ha ti a holnapot választjátok, a holnapal lesztek! Ha önmagatokat, hazataláltok!

A kilépés ebből, belépés az Igazságba! A szeretet a szolgálat az, ha Ti megismeritek Önmagatokat, ebből következően Istent, az Egyet, a Teljeset, a Mindent, az Egészet, a Tökéleteset, a Világot! Az Egyet úgy „szolgálhatod”, ha Egy leszel újra, mert a cselekedeteid akkor lesznek jó cselekedetek. Az Egy cselekszik az Egyben, az Egyel, az Egyért! Isten énekel Istennek az Istenről, Isten gondolkodik Istennek az Istenről. Isten cselekszik Istennek az Istentől, az Istenért, az Istenben. Egy.

Ismerek mindent.

Mindent tudok.

Sámán és Angyal vagyok... ember és állat... növény és szikla... por és levegő... fény és víz... atom és szellem... lélek és lényeg... rész és egész... minden és Egy... Bármi... Bárki... Bárhol... Bármikor... Bárhogyan... Egy.

Meg kell gyógyulnia mindennek! Szél vagyok, ami előbbre fújja az úton a tévelygőket. Itt ez a betegség, az ittlétünk következménye. Aki előrébb megy az úton, az már más kórt kap el! Aki továbbhalad az megérkezik a gyógyulásba.

Ariadnét meg kell keresnem! Ariadnét meg kell gyógyítanom!

Ha nem egy személyt keresek, hanem a mindent, akkor bennem meggyógyul minden... de az a rész, amely nincs bennem, hanem önmagát kiszakítva csapdába esett, személyre szóló segítségre szorul.

Felemelkedhetek, s bennem minden meggyógyul, de ami elszigeteli magát tőlem, az a gyógyulástól is elszigeteli magát.

Ariadnét meg kell keresnem! Ariadnét meg kell gyógyítanom.

Ismerek mindent!

Mindent tudok!

Egy.

Önismereti összegzés, második rész.

TEST: ugyanolyan, mint az első részben... sőt idősebb, elhasználódottabb, megfáradtabb, a gerincem kicsit görnyedt már. Koravén fiatalember vagyok. Maradt a régi.

SZOKÁSOK: még mindig szeretem amit akkor szerettem, csak már nem én függök tőle, hanem ő tőlem. Én irányítom a dolgaimat.

SZELLEM: Én vagyok az a fickó, akivé lenni akartam. Angyal vagyok, Sámán, a legjőfejebb, a legkedvesebb, a legjósándékúbb, a legszeretőbb! A legjobb szerető, a legvidámabb szerelemes. Én vagyok a gyógyszer mindenre. Mert én az lettem, ami a gyógyszer mindenre!

LÉLEK: Egy.

Önismereti összegzés 2. rész... ennyi. A test, test marad... az ő dolgai őhöz méltóak. A test szokásai fölé felemelkedik a szellem... amely a lélek fényében fürdik. A test ezé a világé... én az Egész Világé vagyok.

... és az idő?! A történelem?!

Siessek talán?!

Mi lesz, ha a Biblia kódjai valóra válnak?! ...Igen. Valóra fognak válni. Nem bízhatunk a test jövőjében, mert az meg van írva... és úgy lesz! A valódi jövő pedig a Hazatérés... így is-úgy is... az meg így van megírva!

Atom-holokausz?! Na és?? Semmiség a szellemekben tátongó butasághoz képest!

Hé, holló! Hé, farkas!

Hé, róka! Hé, szarvas!

Kis lovam vágass!

Kristályom itass!

Lesz egy könyv, amit leírok... lehet, hogy nem olvassa el senki... lehet, hogy a lapjait csak a tűz olvassa majd, én mégis meg fogom írni... az írásért magáért... csak, hogy úgy legyen.

De ha olvassák majd mégis...?! Mi lesz?!

Semmi.

A test, test marad... az Ő dolgaiban munkálkodik.

A szellem igyekszik majd... a lélek önmagára ismer... megtörténik az, aminek meg kell történnie.

Pont az, pont úgy... a könyvvel, vagy anélkül... velem vagy nélkülem... mindegy! Az lesz.

Az én dolgom csupán én magam vagyok.

- Hát... akkor idd meg! Tessék.

Átvettem az edényt.

- Mi lesz velem?!

Hallgatott. Szemében nem látszott semmiféle magabiztos mosolygás. Olyan volt inkább, mint egy apáé, aki a frontra igyekvő fiát teszi fel a vonatra... „Menj, fiam! Nem lesz az olyan szörnyű, meglátod!”

- Tőled függ, mint ahogyan az is, hogy itt vagy akárhol mi lesz veled.

- Értem.

- Érted a fenét!

Meglepődtem.

- ??

- Majd ezután fogod érteni! ...Mindenki mondhat szép szavakat arról, ami valóban van, de ha ott leszel, ha tényleg működni látod, érzed, egyedül leszel... kicsiny pondrócska a Világmindenségben! Ha bármi eléd állhat, mit teszel, hogy döntesz?! El tudod-e dönten, mi a valóság és emlékezni fogsz-e arra, honnan jöttél?! Nem felejtet-e el, miért mentél... és meg tudod-e tenni amit akartál?! Akik átmennek...

Elhallgatott. A főzet még mindig a tálkában volt.

- Miért csendesedtél el?!

Mélyen rám nézett.

- Ha nem vagy elég olyan... el fogsz tévedni! Ha nem tudod amit kell, neked a múlt tudatlansága jár majd, mert azzá leszel, amibe beleveszel. Minden illúzió, minden valóság. Ne feledd, ki vagy, miért vagy, honnan jössz, hová mész... és soha ne állj meg sehol! Ha „hozzátapadsz” valamihez, ott ragadsz, amíg újra eszedbe nem jut, hogy miért is van ez a Világ, s benne miért vagy Te!

- Jól van, Öreg! Vigyázok!

- Bezárlak ide le, a pincébe, leszíjazom a tested erre a heverőre..., így nem lesz semmi zaj, és idegen érzet, ami megzavarhat. Nem megyek veled, fiam. Egymagad leszel, mert ez a Te dolgod. Ha megteszed, megteszed, ha nem... nem.

Sóhajtott egyet és mutatta, hogy itt az idő. Ittam, Ő pedig leszíjazott.

Kilövés. 99... 98... 97... 96... 95... 94...

Indulás.

Az összes szabály megváltozik. Ez futott végig az agyamon. Az összes. Azt hittem örületes kábaság vár rám, meg tompulás, de nem történt semmi.

Innentől lemegyek oda, hogy folyamatosan írhasam jelen időben. Gyere velem!

Itt vagy?!

Fogd a kezem!

Mehetünk!

Már eltelt legalább négy perc... az Őreg ott áll az ajtóban... nincs semmi.

A kötelék nem szorít már.

Nincs rajtam.

Őreg! Fel tudok kelni! Nem kötöztél ide eléggé!

Nem néz... nem hall engem.

Értem már...

Elkezdődött.

Kimegy... visszanéz... eltűnik... bezár.

Ott fekszem.

ÉN... a testem... leszíjazva... én pedig itt állok...

Ez más. Tiszta.

Éles a kép... a színek csodálatosak... a hangok értelmesek... hideg van, de nem fádom.

Elkezdődött.

Kíváncsi leszek...

Fény a plafonon. Fehér fény.

Körül ölel.

Hív a fény... érzem... hív

...

Kihagy a kép...

...

Alagút... csillagok... alagút

Nem tudom behunyni a szemem.

Látok... vagyok... létezem.

Az vagyok, aki eddig... csak más... Szabad.

Elindultam...

Szánguldok... Hullámvasút! Megrezzenek... kapaszkodnék, de nincs mibe... nincs fent, lent, közel... csak távol... mintha ezermilliárd emeletnyi magasból zuhannék!!

Üvöltenem kell!

Nem megy... máshogy üvöltök.

...

Kihagy a kép.

...

Vagy talán csak olyan egyszerűen azonnali... vagy titok?

Szánguldok... félek... megszoktam már? Nem lehet megszokni.

Mikor lesz valami nyugisabb?! Kimondhatom azt, hogy Isten?! Vagy itt másképp működik?! Ki tudja mi lenne, ha kimondanám? Akarhatnám, hogy más jusson az eszembe?!

Próbálok.

Nem tud... gondolok mindenféle, de nem lesz tőle más semmi! Nem.

Már olyan gyorsan..., hogy nem is tűnik fel. Gyors és kész. Itt vagyok! Ez a dolgom! Ahhoz, hogy megtegyem, ennek meg kell lennie! Isten tudja, hogy mit kell tennie velem ahhoz, hogy megtehessem! Ez így jól van.

...

Kihagy a kép.

...

Vége.

Nincs hang... nincs szél... nincs hideg... se meleg.

- *Előszoba. Köszöntelek Téged.*

- Engem?!

- *Igen.*

Körülnéztem. Még mindig nem volt levegő... és én nem lélegeztem. Egyszerűen áthatott az élet, levegő nélkül.

- *Még nem jöhetsz be. Dolgod van.*

- Tudom... Ööö...

- *Tudod. Tudom.*

- Eljuthatok oda, ahol megtalálom a célt?

- *Nem mondok semmit erről, mert akkor beleavatkoznék a Te dolgodba.*

Nevetnem kellett.

- Itt „állsz”... vagy mi... Te „személyesen”... vagy mi... és azt mondod... az Én dolgom?!

- *Benned van az értelme.*

- *Úgy...! Hát erre is diplomatikus a válasz. És mit kell tennem veled kapcsolatban? Hogyan álljak meg előtted? Hogyan eléggé tiszteletteljes a viselkedésem?*

- *Te vagy, aki tudja és eldönti. Te vagy, aki ismersz, vagy nem ismersz. Te vagy, aki vagy. Úgy, ahogy éppen fontos és ismeretes. Ha majd megismersz, tudni fogod magadból. Most úgy, ahogyan most vagy.*

- Ennyi? Tényleg nem számít?! ...Te tényleg... elfogadsz engem? Nem tartasz szemtelennek?

- *Dolgod van.*

- Érttem... szóval, úgy lesz, ahogy kell?!

- *A Te dolgod.*

...

Kihagy a kép.

...

Mindenütt sötétség, Sehol vagyok.

Az összes emberi szó elhangzik most...

Miért??!!

ÁÁÁÁ!!!!

Másodpercek alatt elmondott minden emberi szó!

Mi a franc?!

Pattant valami.

Gondolok valamire... (mondjuk...)

Nem tudom eldönteni.

Méltóságot, nemességet, azt, ami vagyok... meg tudást... meg örömet, meg olyan helyet, ahol élet van...és még azt, amiért jöttem. Ariadne... Hol lehet Ariadne?!

A kövek helyén vagyok. Egy kopasz öregember ül itt, sárga köntösben és sír. Sír. Megszólítom.

- Mi baj van, kérem?

Rám néz.

- *Ki szabadítja meg a köveket a kőségüktől?*

Senki sem tudja. Tényleg... senki.

- De miért akarja?

Zokogni kezdett.

- *Átéreztem a kőségüket és az rossz nekem!*

- Igen... de ez Önnek rossz! Nekik éppen azt jelenti, amik Ők... Magukat jelenti. Ha nem kő lényegük lenne, nem kövek lennének.

Felnézett, kicsit szipogott, kikerekedett, érdeklődő szemekkel figyelt.

- *Jó nekik?!*

Hüha...

- Azt nem tudom, de amelyiknek nem jó, az biztosan megérti majd a kőség minden tudományát... túl lesz rajta... megtanulja és továbblép.

- *Akkor majd lehet belőle akár madár is?*

- Ha olyanná válik odabent... lehet.

Mosolygott néhány másodpercig, aztán megint szomorúba váltott.

- *De... hogyan érthetik meg? Maguktól?! Nem segíthet nekik valami... valaki?! Nem?!*

- Nézzel!... Minden azért van, hogy segítse Őket ebben...

- *Minden?*

- Igen. Minden.

- *Ez csodálatos!!*

- Igen, az. És Ön?

- *Én?!*

- Ön, hogy halad az emberiség... illetve a „nem tudom mi”-ség megértésében?! Itt sajnálja a köveket, miközben ők pont azok, amik ők és a saját lényegét...? Hű... Ha?! Érti?!

- ... igen... persze. Érttem. És Te?!

- *Én?!*

- *Igen. Te tudod ki vagy?*

- Igen. Én meg épp ez vagyok.

- *És neked jó?*

- Igen. Jó.

- *Akkor Te nem akarsz más lenni?*

Fogas kérdés. Ledöbrentő.

- Ha tudnám, milyen más akarjak lenni, lehet, hogy akarnék... Sőt!

- *Na látod? A kövek honnan fogják tudni?! Ki mondja meg nekik?!*

- Valóban... hát... senki.

- *Akkor mi lesz velük?!*

- A kövek elgondolkodnak szépen arról, hogy jó-e nekik, meg hogy miért... aztán ha jó, ha nem... megértik maguktól miért és kik és hová és hogyan.

- *Maguktól?!*

- Igen.

- *De az sok idő.*

- Sok. De minden és mindenki arra ítéltetett, hogy önmaga keresse meg önmagát... majd azt az önmagát, aki valóban Ő. Ön is, a kövek is, én is... Igen. Keresnünk kell! Aki nem keres, az úgy marad, az abban él, azzal olyan dolgok történnek, az egyszer csak úgyis elérkezik egy pillanathoz, amikor keresni kezd. A keresők pedig mindent megtalálva eljutnak oda, ahová el lehet jutni.

- *De hol keressünk?! Mit?! Nem tudjuk a helyet, az időt... az okot, a célt... nem tudjuk magunkat sem... hogy mik lehetünk és vagyunk! Lehet hogy csak elfelejtettük. Lehet még bármi belőlünk.*

- Lehet.

Elsötétült az ég. Milyen ég?! Elsötétült.

Egy hatalmas Tigrislélek jelent meg, majd lekisebbedett - amúgy is nagy - rendes, normális tigrissé.

- Elérkezett a perc. - mondta. - Most tudtad meg, amit ebben a formában megtudhattál.

Nekiesett a kopasz Öregnek.

Mit tegyek? Ha odaugrok, meg tudom menteni? Meg kell mentenem?! Nem épp most mondta a tigris, hogy ennek így kell lennie? De ha nem mentem meg, az meg nem méltó hozzám... meg Istenhez sem méltó... meg különben is... én jó vagyok... ez itt úgysem a valóság, ahonnan én származom... itt nem hatnak rám a harapások... de...

Tigris!! Állj meg!!

Odarohanok... látom, ahogy egy hatalmas talp beteríti az arcom... Fáj! De hiszen ez nagyon fáj! Tompa puffanás... atombomba fájdalom! Fekszem a földön... hol vagyok...

Fölém hajol az állat... de... ez nem történhet meg... én nem idevalósi vagyok. Ez nem fájhat így! Ez nem hathat rám!!

Ébredni akarok!!

Az állkapcsok a nyakamon csattannak.

...

Kihagy a kép.

...

Halál?!

Mi közöm van ehhez?!

Nem tudok mozdulni... de én vagyok... valahol.

Fény?! Igen. Fény... a kövek világának fénye...

Merev hidegség... hogy vagyok.

Ki akarok szabadulni!!

Érzem, hogy láthatom az eget, ha akarom!!

Ariadne!! Isten!!

Sötét... rabság... de a hegynek nem, csak nekem!

De én vagyok a Hegy! Vagy... nem?! De érzem, hogy én vagyok a Hegy!!

De ez nem lehet... én itt élek... de... ÉLEK!! Tudom, hogy vagyok!! TUDOM!! Én nem hegy vagyok. Még mindig Irak Narat vagyok, a sámán, aki meg fogja gyógyítani Ariadnét!!

Hallod, Világ!!

Irak Narat vagyok!!

Átérzem... erősen akarom... Átérzem... igen.

Irak Narat vagyok!!

Nem megy.

Ez így nem lehet?!

A név nem jelent semmit. A lényeg jelent... különben is... a test attól még nem változik, ha valaki másnak hiszi magát.

Itt ragadtam?! Istenem!!

Csak a test halála után lehetséges az átlényegülés?! Istenem!!

Kinyílok.

Milyen út vezet ki Hozzád, drága Szabadság?! Segíts!! Istenem!! Segíts!!

Halál?! Százmillió év?!

Megtanultam... most aztán tudom.

Tudom, milyen Hegynek lenni... tudatlanságban... tudom milyen tudásban... tudom a kövek magányát. Hallgassatok rám, kövek!!

Én az örökkévaló lélekből való vagyok! Testvérek vagyunk... Én vagyok aki vagyok! Nem vetem meg a kő létet, hanem ismerem. Igazi önvalótokat ez a tudás változtathatja meg. Elfogadom.

Hallgassatok rám, kövek!! Ti bennem vagytok, s nem én Tibennetek! De Ti mindig itt vagytok bennem... és így szabadok vagytok!

Isten!! A kövek szabadok énbennem!!

Öröm!! A kövek szabadok énbennem!!

Fény! Levegő! Víz! Tűz! Lélek! Test! A kövek szabadok énbennem!!

Szabadok!!

Szabadok!!

Forgás... tülekedik valami... vízben vagyok... én?! Én.

Kiúszom... szív fölfelé valami. Fény... A részletekbe veszttem ismét.

Fa.

Ez egy fa.

Igen. Most meg ide zártam magam. Igen. Hát persze!

Megvalósul, aminek meg kell valósulni.

Utazni akartam! Keresni! Tessék!!

Fa.

...

Kihagy a kép.

...

Emlékezem.

Köszégre emlékezem. Itt van bennem. Tudom. És most megyek növénynek, aztán meg állatnak és végül embernek?! Nem ezt akarom.

Én tudom!!

Eltapossák... elrágják... megemésztik... utazni viszik magukat vele... erjesztik... metszik... szüretelik... nemesítve kínozzák... széppé nyuvasztják... megfagy... görnyed... hinták állványa lesz... mérget iszik... sárban fürdik... ólmot és port lélegzik... szomjazik cserépben, sziklán, sivatag porában... kimossa a víz, üti a villám... szárítja a Nap... égeti a tűz...! Igen. Ez mind tiszteletreméltó.

Tudom a fák sorsát... a növények sorsát! Hallgassatok ide, növények!! Énbennem vagytok, de én nem vagyok Tibennetek! Egyek vagyunk a lélekben... Ti... Én... Istenben! Testben pedig Ti vagytok Ti. Én más vagyok. De ti itt vagytok mindörökké bennem!

Isten!! A növények szabadok énbennem!!

Érzem! Szabadok!!

...

...

Hahó!!

Senki?!!

Ezt minden utasnak meg kell tudnia?! Kicsit... nem is tudom...

Csak el ne felejtsem, hogy ki vagyok!

Hééé!!

Hééé!!

Elindulok.

Furcsa...

Hééé!!

Farkas.

Igen. Jobb, ha beletörődöm az újabb turpisságba. Bele is törődöm.

Húúú!!!

Húúú!!!

Miért üvöltök...?!

Nőstény van a közelben. Érzem ezt a ... kínzó vonzását... na nee!! Én nem érezhetem. Én nem lehetek ennyire benne! Nekem nincs közöm farkas lányokhoz! Engem engedjen csak szabadon ez a vágy! Én miért vonzódok?! Én nem tudok ilyen... igaz?!

Összedugja velem az orrát... micsoda illat! Húú!!

Nekem ez nem tetszhet!! Én Irak Narat vagyok, a sámán, aki most... aki most... mii?!! Aki most szeretkezik... egy farkas lánnyal...!!! Miért jó ez?!

Minek kell nekem ez?!

Miért tettem ilyen?!

Hogy kerülhettem ilyen helyzetbe?! Húúú!!

Csodálatos... de én nem vonzódok farkasokhoz. Én nem vagyok farkas testbe való! Én Irak Narat vagyok, a sámán!!

Ne essek kétségbe!! Ne!!

Elrohanok. Gyerünk. Most! Rohanok... rohanok...

Ez a test bármit tett is, nem én vagyok! Nem én!

...

Kihagy a kép.

...

Illatok... gyötrő éhség...

Meghalok!

Meghalok?

...

Kihagy a kép.

...

Csodálatos bűz van! Tépem a húst. Jézusom! Vér. Bűz. Csont. Hús. Hús!! Falom... morgok... Nem!!! Nem lehetek én!! Én vagyok?!

Magamba nézek. Mit keresek itt?! Érzem mivel jár ez... Érzem.

Ember jön.

Ha ember lennék, most nem kellene rohannom... félnem... a puskától.

Rohanok...

Farkasok! Ismerlek titeket! És titeket is áldozatok és minden ragadozók. Nyugodtan megbújók és magamutogatók!

Ismerem vágyaitokat, ösztöneiteket, szükségeteiket, félelmeiteket, kínotokat! Megértelek benneteket. Ti bennem vagytok mindörökre a tudás által... de én tibennetek nem vagyok, hanem önmagamban, ahol egyek vagyunk mindahányan! Ti, Én... Istenben.

Istenem!!

Az állatok szabadok!! Értem, érzem, tudom mindannyiukat.

Istenem!!

Az állatok szabadok énbennem! Szabadok!!

Az őzek... a rókák... a kagylók... a kígyók... a Világ madarai! Mindenütt... bennem vannak... s én Tebenned!!

Együtt vagyunk... mindörökké... szabadok!!

Rohanok... rohanok.

Dörrenés... fájdalom... sötét.

Képkihagyás...

...

...

A kövek helye...! Ismét!

És az a kopasz Öreg ugyanúgy ott van. Rám tekint.

- Na? Érezted?

- Ezt csak így egyszerűen kérdezed?!

- Miért? Hogyan kellene?!

- Te tudtad, hogy ez lesz?

- Tudtam. Én azért nem merek kérdezni és állítani sem... mert itt ezen a „helyen” - körbemutat - mindenki megbizonyosodik arról, amit állít. Ha állítasz valamit, a mindenség a tudás bizonyosságát ajándékozza Neked, ahelyett, hogy csak üres szavaid maradnának.

- És Te? Gyáva vagy? ... és a tigris?! Nem falt fel? ...és én nem jó, hogy odamentem segíteni?... vagy jó?! Mi jó?!

- Nem állítok semmit.

- Naa!! Ne légy gyáva! Ezért van ez a „hely” vagy mi! Ezért vagy így, itt! Vágj bele! Találgass, keress! Aki nem keres, azt elkerüli a tudás... és csak nyugnek látja, mindazt, ami Ő és nem a Világ körülötte. Nosza! ...szóval?! A tigris? Jó, hogy segíteni akartam?!

Habozott, de aztán ráállt.

- Jó.

- Ennyi?!

- Hát... úgy hiszem...

- Ez az!!

- ...úgy hiszem, sokan valótlanságnak gondolják mindezt... pedig minden ugyanúgy él... ugyanúgy örül, kéjeleg, fáj, pusztul... én tudom, hogy ez is és minden valóság. Jó, hogy meg akartál menteni... de kinek?!

- ??

- Aminek így kell lennie, az úgy is lesz... ha beleártod magad, mi haszna ebből a Világnak?! Csak meghalsz Te is...

- De a jó szándék...

- Miért? Hol? Elveszejtéd magad... engem nem mentesz meg... a tigris ugyanolyan tigris marad.

- De ha nem teszem meg, nem leszek önmagam! Nem leszek az, aki vagyok.

- Tehát magadért csinálod?

- Dehogysis!... vagyis... igen! De nem úgy! Én vagyok aki vagyok... én tudom. Mindez ami itt van, ez is én vagyok. Bármikor felébredhetek oda, ahol valóban élek, csak most itt van dolgom!

- Persze, persze... és az a „valóban ott”, az tényleg valóban van? Onnan nincs hová felébredni?!

Ledöbbsentem. Ismét.

- Hát?!... ott születtem... ott vannak ismerőseim... az iskoláimat ott jártam... ott van Ariadne teste... Vukith... és ott fekszem leszíjazva egy pincében.

- Tényleg? És mi van, ha ez is valótlán, ahonnan már el is felejtetted, hová kellene „felébredned” és annyira belevesztél, feledkeztél abba a „valóban ott”-ba, hogy azért töltöttél ott olyan sok időt?!

- Hééé! Ne akarj megtéveszteni!

- Én?! Dehogy! Nem lehet, hogy Te akarod magad megtéveszteni... vagy engem?! Vagy a Világot?! Vagy a Világ Téged?! Hm?!

- Elegem van!

- Hi-hi!

- Az a véleményem, hogy teljesen mindegy milyen helyen, milyen helyzetben érzed magadnak magad, az lesz Te, akinek igazán tudod magad. Az, és nem másik.

- Igazad lehet.

- Igen. Igazam lehet! - vágtam rá mérgesen.

- Te minek tudod magad?

- Bárminek, ami csak akarok lenni.

Magam is meglepődtem a válaszomon.

- Akkor miért kötödsz ahhoz a „valóban ott”-hoz?

- Mert odahúz a ...

- Na...? Mi...?!

- A tetteim... én... meg Ariadne... és Vukith... meg a környék népei, akiket meggyógyíthatok. Dolgom van ott.

- Értem.

Szünetet tartott.

- Most mit vársz, mit mondjak még?

- *Mondjuk, hogy ez így jó Neked, nem is akarsz mást meg ilyenek...*

- Természetesen ezt kaptam tantervül, és majd ott taníthatom azokat akik akarják ezt! Az, hogy én tudom, ki vagyok, nem akadályoz, hanem segít az életben... „ott”. Ez a dolgom. Attól még bárhol, bármikor, bármi ott van velem... bennem... Te is! Azért, mert akkor nyer értelmet a Világ, ha nem csak Te vagy Őbenne, hanem Ő Tebenned. Bennem, akárhol is legyek, ott van az egész Világ! Igazad van, hogy lényegtelen az „ott” és a „kivel”, mert ez az egész Egy, de az én életem az enyém és azt választom, ami engem választ. Azzal leszek, aki engem választ. Ott leszek, ahol kellek. Ott a helyem, ahol a helyem megterem. Ha felébredek... nincs hely, ahová felébredjek, mert minden hely adott. Csakis én vagyok, aki felébred... csakis a Mindenség van, amibe felébredek...! Ha felébredek... a teljességbe... Istenbe... Az Egybe ébredek bele! Most „ott” a helyem, mert az a hely választott ki engem. Most „ott” van dolgom, mert az a dolog választott ki engem!

- *Téged?!... Ki vagy Te?! ... Ember? Angyal? Démon? Lélek? Test? Ki? Mi vagy?!*

- Az vagyok, aki épp vagyok, mert tudom, hogy létezem és élek. Önmagamban... a Világban és a Világ bennem... így vagyunk mi Én... Én pedig Teljes Egész... Egy... abban, aki a kezdet és vég egy időben és Egyben. Az vagyok, aki csak akarok, s akit csak akar az Egy. Tapasz vagyok a Mindenség bármely sebéen, ha kell... és fekély a Teljesség húsában, ha kell. Az a dolgom, ami kell, hogy a dolgom legyen... s a dolgom szül meg engem... vagy a dolgomat szülöm meg magamnak. Ha tudom, ki, miért vagyok... (bárhol is és bármi is legyek) én a Teljességben, az EGY-ben vagyok, ami vagyok. Bármikor, bárhol, bárhová, bármivé ébredhetek, ha tudom azt, aki valójában vagyok. Nincs halál, csak felejtés... és minden szenvedés a tudatlanságból ered.

Csendben maradtam.

Nem történt semmi... pedig a kopasz úr azt állította, hogy azon a helyen az állításokat megtapasztalja, aki mondja. Ez úgy látszik, csak az Egytől különlévő állításokkal van így.

A kopasz néma maradt. Felemelkedett, majd bólintott egyet. Már lépett vagy negyvenet elmenetelésben, mikor visszakiáltott:

- *Értem! Azért voltál itt, hogy ne kelljen sajnálnom tovább...! Tudod, a köveket!*

Bólintva intettem. ... És most?!

Még mindig semmi. Amiért jöttem..., nem találom. Ki mutatja meg nekem Ariadnét? Most tulajdonképpen jó, hogy meg akartam menteni, vagy senki nem kér ebből? Ami a tudommal történik, azért felelős vagyok, nem? De tudok a Világpusztításról is...! Mindenbe beleüsem az orrom?! De ha nem, akkor nem tettem meg azt, ami én vagyok! De így sem tudnék mit tenni. De...! Magamat tudom érte tenni! Azt tudom tenni, hogy én értem és tudom, és beszélem és teszem... azzal, amivel tudom. Ha én jó leszek, az a Világ, ami bennem van, az is jóvá válik. Ez a lényeg! Ha mindenki jóvá válik, az összes Világ, ami valakiben él, jóvá lesz. Ha én tehetek valamit azért, hogy mindenki és az összes világ ugyanúgy jóvá váljon, mint az enyém, akkor itt van az a „valóban ott”.

Mit tegyek ezért?! Miért érzi az összes eszement, aki megismeri magát, azt, hogy tennie kell egyáltalán valamit?! Miért nem jó ez nekem úgy, ahogy van? Miért nem magammal foglalkozom?

Az én dolgom csupán én magam vagyok.

Csupán??? ...de hát én bennem itt az egész Világ!!

Neeel... vagy igen?

Milyen sokan vannak, akik nem hegyek, mégis hegyben élnek... és nem növények... nem állatok... nem emberek... mégis ott élnek, mert elfelejtették, amit nem szabadott volna! És tényleg!!... Ki segít a köveknek, hogy akarjanak keresni?! És ki beszéljen, ha nem az, aki tudja, hogy keresni kell?!

... és épp itt van, épp most, épp így?!

Mindenki dolga csupán Ő maga. De minden és mindenki az Egy, Egész Teljesség, az Egész Világ!!

Mindenki dolga...

CSUPÁN

...(tudod) Ő maga!

Kövek vagyunk, növények, állatok, emberek, bankárok, gyárosok, hadvezérek, vezérek, koldusok, papok akik nem tudnak (de hisznek)!

Ez, meg az, meg amaz. Mind azt hiszi, hogy Ő kő, növény, gyáros, ez meg az.

Azt hiszi.

Azt.

De mi van, ha nekik ez így jó

De vannak, akiknek nem jó, csak nem tudják.

Vannak, akik ha tudnák, az nem lenne jó nekik.

Az a jó, ha mindenki tudja, de választhat.

Igen!

Válasszanak, szabadon!

Ez így jó.

De fontos, hogy a valódi valóságot tudják meg, és ahhoz képest tudjanak választani.

De... melyik a valódi valóság?

Lehet, hogy ez csak agyszülemény?!

Létezik?!

Igen. Létezik.

Működik?!

Igen. Működik.

Bennem igen, mégsem vagyok örült és rossz és gonosz tőle.

Adott nekem valamit?!

Mindent.

Keresést és találást.

Nem valóság?!

Mi a valóság? Ez az? Érdemes elmondanom?

Kivel beszélgetek?... még a végén elfelejtem, hogy miért jöttem, és hogy mit tudok!

A kövek helye.

Szépséges.

Szabad... itt bennem.

Minden szabad!

Az én világom gyönyörű mindattól, amit találtam (mert kerestem... azért)... így érdemes kitennem minden szem és fül és szív elé... válasszanak! Háttha az Ő világuk is szép lesz tőle.

Azért... csak azért, hogy eldönthessék. Igen. Csak, hogy eldönthessék.

- Mi ez a sok faszság, Te buzernyák?!

Ijedten néztem körül. Egy olyan igazi sötét Angyal állt mögöttem. Felé fordultam.

- Én is örvendek.

- Örvendesz ám a kurva nénikédnek, te faszzopó!

Hűha, gondoltam. Nesze! Az én Világom gyönyörű! Még ilyen is van benne. Tessék!

- Ilyenkor mi a teendőm? Mondjak egyáltalán valamit? Úgyis belekötsz, úgyhogy nem mondok semmit.

- A Te kibaszott szép világod! Az!!!... lássam csak, mit kezdesz ezzel!!!

Nevetett. Tuti (szabvány) denevérszárnyát meglebbentette.

...

Kihagyott a kép.

...

Semmi.

Tompa puffanás... kattogás...

Dobok. Félelmetes zaj!

Olyan zaj, hogy fáj!!!

ÁÁÁÁÁ!!!!

Csend lett.

Halk hang szólalt... belül.

- Könnyen érzed jól magad ott, ahol jó!

Jéghideg lett. Kínzó hideg...

Aztán forróság. Tűz...

A pokol határán...

Hold... izzadt a lelkem.

Mindenem fáj!!!

Mi lesz?!

Mikor lesz vége?!

...

...

Képek a lehetségesből.

Akasztófák... égő városok... kínzás és kínlódás. Hatalmas vörös ködben a szörnyűségek Isteni lényei kavarogtak. Elsuhantak jó közel... hallottam a nevetésüket... de néhányan hajmeresztő sikollyal tűntek el.

Odalent a mélyben, a Földön a valóság.

- Nézd az emberi lélek gyümölcsét! Nézd! Ez terem Tibennetek!

Ijedt arccal bámultam lefelé, aztán ennyi.

Vége lett. Valami tudta, hogy tudom. Nekem erre már nincs szükségem. Valami tudta, hogy ismerem a rossz mélységeket is. Nem kellett megtörténnie az én szemem láttára is, az én szívem fájdalmára is.

Furcsa, hogy a legmélyebb sötétség Angyala nem a képzelet vérengző fenevadjait tette elém - mint a legszörnyűbbet - hanem az ember alkotta földi valóságot. Ez lett volna az elrettentés. De Ő és minden rossz eltűntek. Tiszta bennem a rossz, és tiszta bennem a sötét Angyal is. Nem vetem meg, nem tagadom meg... mert ez is én vagyok. Itt bent jól megférnek mind... a Sötétség Isteni Léneyei, a kínok, a félelmek, a hibák... Mihez képest...? Mihez mérve hibák?

A tejfehér masszában - ahol lebegtem - megjelent a fény. Ebből a fényből lépett elő a mérőangyal. Kezében papír, toll. Aztán megjelent még egy, Ő mérőszalagot és mérleget tartott. Mosolyogtak.

- Kérem...! - szólítottam őket - Nem tudnák megmondani...- és abbahagytam. Néztam a szemüket, a mosolyukat és nem tudtam mit kérdezni. Ez az egész nem odavaló volt. Ariadne...! Hm. Merre talállak?!

És a szó az „emberben” megvalósította önmagát. Egy kijelző jelent meg, rajta mindaz, amit gyanítottam. Táblázat... tartalom... vázlat. Egészen a közelmúltba visszanyúlva.

- A hegyen - kipipálva
- Kinek mi számít-játék (elfogadja A-t) - kipipálva
- Fizikai megpróbáltatás - kipipálva
- Vízesés - O.K.
- Reinkarnáció kérdése-Jézus-Szolgalat - O.K.
- Ismer mindent, Túl van mindenben, éli a mindent - O.K.
- Dalolás gitárral... harci dísz - rendben
- A szó az emberben magát megvalósítja - pipálva

Döbbenetes. És itt van tovább.

- Félig üres vagy félig teli?

Választás... hozzáállás-választás. Mit akarok-kérdés. Én úgy látom, azt a bizonyos poharat, hogy félig teli van... Igen. Úgy látom. Sőt!

És a szó az „emberben” önmagát megvalósítja. Olyan gyorsan pereg le minden! Nekem ezt mind végig kellene csinálnom.

Úgy látszik elég csak tudnom róla és megértem... Én... az ami én vagyok... mert a szó - bármi és bárki szava - Istentől és Őbenne van... és Őneki szól. Impulzus az idegenek között. Isten szava minden. És a szó az „emberben” önmagát megvalósítja.

A következő pontok...

- Megpróbáltatások
- szörnyűségek
- gyönyörök
- cél és sallang megkülönböztetése, szétválasztása
- Ariadne

Ariadne!

A szörnyűségeket ismerem... s a Sátán már szabad énbennem! A gyönyöröket ismerem... és Vénusz is szabad idebent. A cél Isten, az Egy, Mindenki és Minden. Sallang pedig nem létezik, csak az út, ami mindenképpen elvezet a célba!

- Ariadne!!! Hol vagy Ariadneeee!!!

Semmi válasz.

Valamit nem értek talán? Rosszul tudom? Nem tudom rosszul... csak... élnem kellene, nemcsak beszélnem róla és nemcsak gondolnom rá. Én kell, hogy legyek a tudás!

...
...

Kitisztult az ég. Egy mező felett ültem. A felhők nagyon gyorsak... és a színek tiszták voltak ott, már újra volt levegő... átjárt engem és hideg volt.

...
...

A horizonton megjelent valami. Közelgett. A mérőangyalok ágyat hoztak. Erőfeszítés nélkül suhantak elém. Ariadne feküdt rajta. Lágyan felemelték, Ő felült és mosollyal arcán nézett rám. Boldog voltam.

- Végre! - sóhajtottam, s Ő válaszolt.

- Ki vagy és mit kívánsz?

Kérdően néztem az Angyalokra.

- Hogy-hogy?!... nem ismersz fel?!... Én vagyok! Szerelmem?!

Az egyik Angyal vágott közbe.

- Ariadnét szólítod?

- Persze! Őt! Ki más?

- És melyik Ariadnét? Azt, aki Őbenne van? Azt, aki Tebenned van? Az emberek számára létezőt? A szellemek számára létezőt? Vagy azt, aki az Isten? Melyiket?

Hallgattam. Ezer gondolat kavargott a fejemben és mielőtt megszólaltam volna, folytatta.

- Értem. Te útkereső, célkereső vagy. Segíteni jöttél, gyógyítani. A Te szempontjaid személyes szempontok. Te Irak Naratként látsz. Tudod az igazságot, de mégsem az Igazság lát benned, hanem Irak Narat. Ha képes vagy kinyitni a szemed, meglátod majd, hogy miért van ez így.

- Képes vagyok.

A mérőangyalok tovább mosolyogtak. Ariadne szemeibe néztem, s a szívem majd' megszakadt. Szerelmes voltam igazi lélektől jövő szerelemmel, s Ő nem emlékezett rám!

- Szóval képes vagy... Akkor mondd, mit kellene látnod, tudnod, tenned?! Mondd!

Ijedten kezdtem gondolkodni.

- Én és Ő, ugyanaz vagyunk. Nincs külön semmi. A szerelem azoknak van, akik külön vannak. Felemelem a szerelmet, a külön-t, az Egybe... s magamat megtalálva gyógyíthatok csak meg mindent. De ha magamat megtaláltam, a gyógyítás nem tőlem lesz meg, hanem a normális állapottól. A halat visszateszem a vízbe. Ariadne nem Ariadne. Ő én vagyok. Én nem vagyok én... én Egy vagyok. Az Egy minden. A betegség a különlét, a gyógyulás az együtt Egy-ben lét, az Egy!

- A gyógyulás az eszmélés. A gyógyszer az eszmélés. Ez a gyógyszer minden betegségre. Ariadne az Egyben van, és azért nem érti a különlevőségem kérdéseit... kéréseit... szándékait...! Ariadne meggyógyult?!

- Igen.

- Akkor miért nem tér vissza a testébe? Odakint a Földön esik. Az az illat, az a szépség... Nem lenne jó érezni, hogy mindenki tudhatja?! Elmondani. El kell mondani mindenkinek!!

A mező ázott, a rovarok a levelek alá bújva várták a napfény eljövetelét.

- Neki kell döntenie! Senki nem dönthet helyette, mint ahogy helyetted sem. Senki helyett nem lehet döntenie. Szabadok vagytok! Tiétek a gondolat, az akarat, a szándék, a tett! Ha Ariadne ki akar lépni oda, ahol a teste van, ha itt hagyja a helyét... ám legyen. Senki sem fogja visszatartani. Ő dönti el!

- Tudja mi van ott lent? Emlékszik mit hagyott ott?

- Ha akarja.

- És akarja?!

- Azt is Ő dönti el... miért vagy felháborodva?! Mi sem kötelezünk senkit, egy teremtetett lelket sem arra, hogy emlékezzen, hogy haza akarjon térni! Amíg nem akarják az otthont, játszanak csak! Ha mi nem avatkozunk be, Te miért akarod Őt hívni oda, ahonnan Ő akart eljönni?!

- Mert... ott helye van... és Ő is én vagyok... és Egy... és ott van mit tenni... és ha vállaljuk hogy ott... sok mindenkinek... mi... segítenénk, akkor jó lenne. És... egyébként sem lehet öngyilkossággal megérteni valamit... hanem minden pályát érdemes végigjárni és Őneki ott lent még olyan sok pályája lenne...! Olyan sok...

Elkeseredtem. Magamat feladva lebegtem ott.

- Értjük.

- Értitek?!

- Ariadne Egy. Ha az Egy Ariadnéként élni kíván, Ariadne leviszi az Egyet a testébe. Nem veszünk el semmilyen tudást, csak az újraszületésnél. Megadjuk a pályát Ariadnénak. Emlékezni fog.

- Akkor miért hallgat?!

- Megmérettetted az Egyben. Az Egyetlen igazi mérve szerint. Emlékezni fog Ariadnéra, Rád, arra, amit tett... Nyugodj meg. Ő dönthet. Ez mindig is így volt.

- Akkor miért volt ez a játék?

- Miattad.

- Miattam?

- Erre neked volt szükséged.

...

Kihagy a kép.

...

Lebegek sehol.

Megtaláltam. De meggyógyítottam?! Tettem érte valamit? Vagy nem is tehetek, csak Ő... tehet magáért?!... Akkor meg mi ez az egész?! Elegem van a töménytelen részletből, az elrejtett bugyrokából és a határvonalakból!! Miért nem láthatom ezt Egyben? Miért nem?! Ha olyan kurvára mi döntjük el mit akarunk, miért nem akarhatjuk az egészet Egyben látni? Miért nem tudjuk levedleni a gyengeségeinket, és miért nem veszünk magunkra mindenlátást, mindentudást helyette?! Azt akarom, hogy a gyógyszer (ami mindenre gyógyszer) mindenkié legyen. Azt akarom, hogy a tévutakról minden és mindenki az egyetlen igaz úton járjon, a Szabadság, a látás, a hallás, a tudás az értés, a Szeretet, az Egység, az Istenné válás, az Egy útján! Önmagunk útján! Ez a gyógyszer mindenre! Ez!! Miért nem akarhatom?! Miért nem tehetem meg?!

Ő a Nap. Csak az gyógyíthat, aki Ő. Ha Egy lesz, általad gyógyít az Egy, vagyis Te... s csak az Egyben gyógyul meg az, aki meggyógyul... mert a gyógyulás a rossz helyről a jó helyre térés. Gyógyulni annyi, mint kijavítani az irányt a helyesre... önmagunkban, vagyis meglátni azt, aki igazából vagyunk! Megtaláltad Ariadnét. Azt is, aki az emberek számára Ő, azt is, aki Önmaga számára Ő, és azt is, aki a Te számodra Ő. Most találd meg azt az Ariadnét, aki az Isten, aki az Egy, aki Te vagy. Ha Ő képes volt rá, Te is légy az! Ha meglátod az Egyet, már soha, sehol nem lesztek

külön. A sóvárgás, a kín, a fájdalom, a vágy értelmet nyer, mert nincs többé külön! Ha képes vagy megérteni, átérezni, tudni, megtenni és azzá válni, megtanultad, amit meg kellett tanulnod.

- Igen, Öreg. Értem. Elengedem Őt. Szabad... itt bennem... örökre.

...

Kihagy a kép.

...

- Mert különnek hiszed magad.

Ijedten néztem fel és nagyon meglepődtem.

- Vukith sámán! Öreg! Hogy kerülsz ide?!

- Kísértelek végig.

- De azt mondtad, ez az én utam!

- Az is! És amíg nem tudtad, hogy Veled voltam, nem is voltam Veled, nem igaz?!

- De... de igaz.

- Különnek hiszed magad. Minden bonyodalom a különbségektől, a különségtől van. Te akarsz gyógyítani. Te akarod, Irak Narat és nem Te az Egy. A külön nem gyógyít, mert nincs Istene... Napja. Az Egy gyógyít, mert Ő az Isten,

Vukith eltűnt.

Ariadne eltűnt.

Egy szó sem esett köztünk! Egy sem! De bízom abban az Önmagamban, ami a Sors, ami az Egy, ami Ariadne. Tudom, hogy úgy lesz minden, ahogy az a leghelyesebb, a legjobb. Tudom. Megtanultam bízni abban, amit tudok. Az Egy majd gondoskodik magáról... s ha engem - a szintén Őt - kiválasztja valami kis melócskára, hát megyek, elvégzem majd. Igen. Odaadom a különségemet. Tessék! Vegyék! Vigye a Sátán, az Isten! Vigyék, akik azt hiszik, hogy kell! Nem kapaszkodom belé. A határim lehullottak. Én vagyok Én. Úgy lesz, ahogy lennie kell. Visszamegyek. Dolgom van. Kis meló. Sétálnom kell az emberek között, hátha egyszer valaki meg akarja majd ismerni magát.

...

...

Szünet.

Lássuk, mi lett volna még a tartalomban.

Azt mondja, hogy... Hm...

- Társalgás
- Gyógyítás nem sikerül
- Azt álmodja, hogy megszületik újból, és elfelejti hogy nem azért jött. Elfelejti honnan jött, hová való és ott ragad a csecsemőben.

Furcsa.

Ha nem jöttem volna rá... ha Vukith nincs itt, ha a Mérőangyalok... akkor... ez lett volna.

És most?

A szerelem értelmét tudom. Az, hogy marcangol engem továbbra is, csupán annak a jele, hogy bennem megvan minden. Az is, hogy fájjon, az is, hogy jó legyen, az is ami az értelmetlensége, az is ami az értelme. Így mindennel együtt tudom, hogy mi az, mindennel együtt. És én döntök.

Választhatok. Azt is, hogy ki vagyok, azt is, hogy mit gondolok, mit mondok, teszek! Kiválaszthatom az életemet, s benne mindenkit és mindent. S ha bennem ott a minden, és életem az aranyközép élet, bármi is történjék, meglesz az értelme.

De hát így is, úgy is megvan... Mindenki, mindennek. Azt hiszem futottam egy jó nagy kört azért, hogy meglássam mindazt, ami már amúgy is itt volt. De érteni is kell! Tudni! Élni! Eggyé lenni ebben az életben! Eggyé!!

Feladom magam. Mindenem az Egészé! Tessék! A szívemet a háború lombikjába, az agyamat a homály vödrébe! Kezeimet a tétlenség kamrájának adom, lábaimat a még el nem indult vándoroknak! Szám a néma éneklésé! A szeretetemet én magam vagyok... mindenütt. Leszek Kő, Növény, Állat, Ember... Vukith sámán... Ariadne... Irak Narat... Mérőangyal... minden. Én, Mi, Egy. Élek és minden valóság.

„Nem kell választani, ha a valódi lényeg már Te vagy.” - mondta egyszer Vukith... és igaza volt.

Itt a lap fölé hajolva és betűket rajzolva értettem meg. Útnak az írást választottam, és az út elvitt a küszöbüg. Ezek történtek. Eltelt jó pár hónap. Ariadne a kontinensen volt, tudtam, hogy meggyógyult, mert nem volt szükségem olyan életre, amiben a szerelmem beteg. Tudtam, hogy meggyógyult, mert ennek így kellett lennie. Vukith eltűnt és csak azt a levélkét hagyta, amit még az elején mutattam. Írtam, és aki csak kérdezte, mindenkinek elmondtam a történetet. Aki akarta, meggyógyult. Aki értette, annak jó élete lett... és jó halála. Én lettem a Sámán, Irak Narat-sámán. SOL, az Angyal pedig nem volt többé elveszett. Épp így, épp ezért, épp ennyi. Most befejezem. Nemsokára kopogni fognak az ajtómon...

Istenem! Ennyi idő után, végre! Kopogni fognak. Találd ki, ki fog eljönni Hozzám... Értem, és ki fogja elhozni a FIAMAT, hogy ezután együtt éljünk és tudjunk?! Na? Rájöttél már?

IGEN!

Itt jár a kertben... és a kicsi is vele van.

Megyek... köszöntöm Őket... és köszöntöm a Sorsot, aki idevezérelte a szeretteim.

Köszöntöm a szellemeket, az angyalokat, a kristályokat, a fákat, a szelet, a tüzet, a vizet, a földet... mert Ők már nemcsak szél, tűz, víz és föld! Bennem nem.

A III. rész előszava:

IRAK NARAT SOL NAHIM*ATUNHARAHTI a Sámán, aki egyszerű tolmácsangyal volt, igazi gyógyítóként élte le életét. Ő, a Nagy kiegyenlítő visszatért a kontinensre, kiadta a könyvét, amelyet nagy felháborodás kísért mindenütt.

Mégis fontos írás lett ez, mert előrébb hozta az egyetlen értelem megvalósulását... a bolygón, a SZERETETÉT.

Ezt az előző rész tartalmazza.

A könyv kiadása után a Nagy Kiegyenlítő, a Nagy Értelmessé tevő visszautazott eredeti tartózkodási helyére, Vukith (néhai) sámán házába. Ott élt, ott halt meg hitvesével (anyámmal) együtt, nyugodt és méltóságteljes öregkor után.

ÉN SOL NAHIM*ATUNHARAHTI, Salsulphurmerkurium, az Ő fia vagyok, és most leírom nektek, mire tanított engem az én apám úgy, hogy mindenre nekem kellett rájönnöm.

A könyv következő III. része, az Önmagában nyugvó örök tudás könyve. Ez a tudás mindenben benne van teljesen, csak elfeledtük. Énekes vagyok, mint apám.

Köszönöm az eszmélésemet SORS-barátunk!

HARMADIK RÉSZ AZ ÉNEKES TÁLTOS SÁMÁN SOL AGYMENÉSEI

• ÉNEKKÖNYV •

**Néhány dolog, amit az énektanárok
ki szoktak felejtetni a
tananyagból**

S⊙L

1999-2000.

ELŐSZÓ

Boldog vagyok, és a boldogságomról beszélek. Boldogtalanok boldogtalanságáról is beszélek. Nem azt mondom, ki hogyan éljen, hanem azt, ahogy én élek. Egyszerűnek lenni, csak úgy embernek lenni, törekeny finomságú, lány, gondoskodó, mosoly-létezésben lebegni és sodródni a SORS barátjaként.

Mindent megnézés, meglátás, megértés után, szabadon akként élni, aki én valójában vagyok. Amíg megyünk az úton, a szó csak segédeszköz. Amikor megismerjük önmagunkat, szólnunk sem kell. A módszerek és szempontok elvezetnek valódi Önmagunkhoz, de ha megérkezünk, nélkülük is egész leszünk, és nélkülük is odaadhatjuk a valóságot. Pusztán azzal, hogy valódi önmagunkként létezzünk.

Elég csak létezni és minden úgy lesz, ahogy a legjobb. Az emberi kapcsolatok nem arról szólnak, hogy kitaláljunk újabb és újabb dolgokat, amiket egymásnak eljátszhatunk, hanem arról, hogy mi kik vagyunk valójában és ehhez ismernünk kell Önmagunkat. Így lesz szabad minden ember.

Aki nem érti ezt a könyvet, az külön van mindattól, amiről az szól. Aki érti, az külön van mindattól, amiről szól.

Aki tudja, az benne van mindabban amiről szól.

Akiről a könyv szól, az maga a könyv, és a könyv Ő.

Aki nem a könyv maga, aki nem Ő maga, az keressen és akarjon érteni!

Aki amit akar, az lesz meg Neki. Kik nevetni akarnak, tudnak rajta, s mindenben, magukat beleértve. Kik igazság akarnak lenni, azzá lesznek. Segíteni jöttem, nem ártani. Keressetek, értsetek, tudjatok, legyetek önmagatokká! Én nem vagyok okos, nem bölcsességeket írtam, hanem a fejem helyett a szívemre és a lelkemre hallgatva írtam azt, ami a szeretet.

Csak a szívem és a lelkem van, és nem okosságom.

Isten szeret Titeket!

Tisztelettel:

- Az író -

Minden ember, minden lény szabad!
Mi is jogállamiságban élünk..., így
mindenki azt írhat, ami csak eszébe jut.
Nekem ez jutott eszembe. Aki nem
veszi a fáradságot arra, hogy végig-
olvassa, az ne vegye arra sem, hogy
véleményt nyilvánítson.

Ez csak egy énekeskönyv.

Azért írom, hogy legyen jó tankönyvük a tanítványaimnak, amit haza tudnak vinni és az Övék lehet.
Ha a kezükben van, több esélyük van arra, hogy szikrák pattanjanak a szemeik előtt. Nem vitatom... az
énektanárok jól tanítanak. Nem helyettesítheti Őket ez a néhány sor... mindössze ahhoz segít hozzá,
hogy a szív és a lélek is megtanuljon rájuk figyelni. Még valami!

A „zenekaros” részeket nem öreg tapasztalt zenészeknek szántam, ne röhögjenek ki! Zenekar alapítást
segítenék, ha lehet!

SOL NAHIM ATUNHARAHTI

A Sámán, aki Salsulphermerkurium

*Ez az ország lett a Hazám.
A Világ táltos-lelkéből való,
Magyar táltos-lélek vagyok.
Elmondom, amit el kell.
Ez mind a Magyar táltos-lélek-szellem
szava.
Mindenkihez szól, aki még nem
Táltos-lélek... de csak a
szeretet, a jószándék-szellemek
azok, akik meg akarják majd
érteni...
Ők meg is értik majd.
A többiek?!
Ők pedig majd meg akarják.
Ez az EGY „terve”.*

(Hallgatvány a Magyarok FEJEDELEM-lelkéből)

ELSŐ RÉSZ

SZELLEMI RÁHANGOLÓDÁS

„Előre bocsátom, hogy könyvből
még senki sem tanult meg
énekelni!”

1999. 10. 07.

Bármi, ami van, köddé oszolhat. És ami nincs... megszülethet bármikor a ködből. Ki kell állnunk a megtapasztalást.

Amikor minden virágzik és bőséges, akkor a legnehezebb tudnunk Önmagunkat.

Amikor minden romba dől, vesszük csak észre, ki vagyunk valójában. De ilyenkor is inkább a semmit vesszük észre, mint a mindent.

Aki a mindent veszi észre, az jót lát. Aki a semmit látja, az megöli magát is, miután minden elpusztult.

Mezítelenül jöttünk a Világra, és úgy is megyünk innen el. Ami vagyunk, mindennel együtt van, de minden nélkül is.

Úgy döntöttem, nem avatkozom bele a szellemek létébe. Nem kívánok semmilyen veszélyt jelenteni számukra. Tudom, hogy Ők is odajutnak, ahová kell. Ha megakadályoznak utamban, saját magukat akadályoztatják. A munkájuk az, hogy segítsenek. Értelmesek és tudják, hogy mindannyiunknak csakis ez lehet jó.

Kegyelem megbocsátás, öröm, tudás mindazoknak, kik nem ártanak. Isten van a kertemben! Isten kertjében vagyok. Ismer engem, aki rám néz. Tudja gyengeségeimet. Bármit kiróhat rám az Egy, én mindig tudom, ki vagyok! Az egyetlen, amit elérhetnek, hogy segítsenek nekem. Ezzel is... azzal is. Az út, bármilyen legyen is, azért van, hogy megtudjam magam.

Ártó szellemek! Én az Egy sámánja vagyok! A Minden szellemének vállán ülök. A Minden szelleme ül a szívemben. Tisztellek Titeket rész-szellemek, de az Egy Teljes-szellem az én utam és célom! Ő az, aki segít! Őt segítem! Így figyelmezzetek rám! Így bánjatok velem!

Aki engem sért, Őt sérti! Aki Őt sérti, engem sért. Az Ő sámánja vagyok! Az Egy, Teljes, Tökéletes, Örökkévaló és végtelen szellemé, aki az Isten, a Tudás a feledés... a lét és az Élet.

Ő az eredet és a cél. Ő az út is. Ő a részletek... Ő a sokadalom is... mert Önmagát adta mindenestől... egészen.

Az Ő sámánja vagyok!

Figyelmezzetek szavamra!

Erősségemmel nem kérkedem, mert az én erősségem nem az enyém... az Övé!

Becsüllek, tisztellek Titeket! Egyek vagyunk!

Nem vagyok ellensége semminek és senkinek. Nem használok egy szellemet sem a másik ellenében. Csak jövök, és aki értelmes felismer. Aki felismer, tudja mit tegyen. Aki tudja mit tegyen, az kitér vagy segít! Így segíti magát is. Aki önző, az segít nekem... így! Aki jó, az még inkább segít.

Ez az, amit tehetnek... és így a legjobb jut mindannyiunknak.

Íme! Így kezdem meg a megvalósítást!

Így vágok neki az éjszakának!

Mostantól nem lesz más, aki sír... aki szomorú... aki bánatos... aki kacag... aki örvend... aki énekel... aki szeretkezik... aki varázsol... csak az értelme változik.

A tűz ugyanannak látszik... de más ég benne... más égeti el a mást... más hője lesz... más fénye... más tűz lesz az mégis... mást jelent, más értelemmel.

Aki nem látja, nem veszi észre, miért más. Csak az ilyenek kiáltanak rosszat. Aki látja, nem kiált rosszat... nem kiált jót! Az örvend és gondol magával. Az tesz... csendben, hogy a jobb keze ne lássa mit tesz a bal. Az nem is veszi észre, hogy azzá lett... amit észrevett, Agapé az Emésztő Szeretet. Az Ő „dolga”, hogy önmagává varázsoljon mindannyiunkat. Ő a SORS-barát szele, lélegzete, Philos és Erosz teljessége. Az Ő Sámánja vagyok.

Nyíljon ki a kapu! Legyen szabad út... végig!

Aki ellenem tesz, értem teheti csak, amit ellenem tesz. Ez Agapé keze. Az Ő sámánja vagyok. A dolgokat, hogy segítetek, s így segítetek magatokat is. Máshogyan gátoljátok.

Íme! Beszéltem!

1999. 10. 10.

Minden korban, minden nemzedékben van fény, igazság, tudás, amely él, testet ölt... tündököl... új Napokat gyújt fel. Ha a zűrzavar uralkodik, csíra szökken ismét. Az Örök és végtelen, tiszta érték... minden körülményben ott bújkol valahol, hogy meg lehessen szólítani, érinteni... érteni.

Bármi is legyen... bárhogyan is altat minket a tiszteletreméltó, Altató-király. Mi választunk.

Az írás korszaka. Az ébredés korszaka. A szeretet és a Szerető korszaka. Erosphilosagapé korszaka. Nap-kor. Salsulphermerkurium-korszak. Arany-korszak, Istengyermezség-kor, Aranyközépút kora. A tőlünk távol eső tűzvészek áldozatait nem siratjuk... de ezután nem lesz távolság senki és semmi között. A régi áradások áldozatait nem sajnáljuk... de ezután nem lesz idő senki és semmi között.

Élővé lesz a szó. Élővé lesz minden, amit eddig kényelmesebb volt elrejtetni. Élővé lesz, mert már nem érezzük többé úgy, hogy kényelmesebb elrejtetni.

1999. 10. 11.

A máglyák elégetik az asszonyokat, elégetik a férfiakat. A kardok keresztüljárják a jókat, szétszabdadják a felejtőket is. Szent szerelmek sülyednek sárba, és elmosza az eső a csontjainkból lett szállongó füstöt is.

Gyógyíts! S ha gyógyítasz, légy te a beteg. Harcolj! S ha harcolsz, ne gondold élettől, halállal! Akkor harcolsz legjobban... mert az élet örök. A lét az ami rothadó foszladék csupán. Az élet a teremtető kéz... a lélek a kesztyűben.

A beszéd, a hit ékesen öltözik testeinkbe... de önmaguk ök... Mindig eljön az ölelés „ideje”. Akkor a szüzek vízbe dobják fáklyáikat, sorban menetelnek el a sárkány templomából. Amit sárkánynak adnak... lehet azt valódi Egynek is adni. Meggyullad a függöny... és a hazugság-oltár megtisztul. A tűz arannyá teszi a jeleket... és a tisztulásban értelmet nyer, ami rejtve volt. Már senki nem akarja titkolni Önmaga elől.

Keselyűk öröme vagyunk itt, a létben. De aki elalszik... az fel is ébred. Aki meghal az meg is születik.

Az élettől vagyunk mi,... nem Ő van tőlünk. Élet lehetünk ismét.

A gonoszság mindig eléri célját. Ő megfélemlít, tébolyít, őrjít. A gonoszság két dolgot tesz.

Megőrijt... ez az egyik. Így éri el a legtöbbet. Az örületben felejtés van. A felejtésben tévedés van. A tévedésben hosszú út van. A hosszú úton nem az Egy van. Ez az amit elér.

Elaltat... ez a másik. Azt hiszed, megértettél valamit. Azt hiszed elérkeztél a célba. Megpihensz. Ebben tévedés van. A tévedésben hosszú út van. A hosszú úton nem az Egy van. Ez az, amit elér. De olyat is elér, amit nem akar. Ez a szeretet.

A gonoszság után szeretet jön. Belőle nő ki... és az éjben álmok vannak. Álmokból ébredés van... ébredésben értelem van. Értelemről újra Egy lesz, ami Egy.

Aki tudja, ki Ő, az tudja mindenről, hogy ki,... mi. Ez az egyetlen út, amely számunkra is értelmessé teszi a mindenséget. Aki igazságra törekszik, nem kerget ábrándos, misztikus, távoli dogákat. Az meglátja, hogy minden valóság és elérhető. Semmi sem véletlen, csak nem minden lény látja meg a történetekben a jelentést... az okozót... az okot... az okozatot... az értelmet.

Ne képzeld a tökéleteset (valamibe, valakibe) valósítsd meg! Aki sokat képez, csalódik. Aki abban látja meg az értelmet, ami van... az teljes lesz. Az emberek nem emésztőszervrendszerekbe és vérellátásba szerelmesek... de aki elfogad... megért és meglátja, hogy lélek szeret lelket... az utána megérti, hogy a szerelme tárgya ott van őbenne! A tökéletességet adnunk kell, hogy legyen. Ez így tökéletes. Fel lehet tárnunk a mindenséget. Ha kívül kutatjuk és szabályokba kergetjük, eljutunk Hozzá, de csak az után, hogy magunkig jutunk. Ha magunkban keressük, eljutunk Hozzá, de csak azután hogy kifelé tekintünk.

Van bal és jobb. Az igazság mindez Egyben. A hazugság, a felejtés: mindez ellentétesen. Van jó és rossz. Az igazság mindez Egyben, az értelemben. A hazugság, a felejtés: hogy mindez ellentétes.

Ha feltártad, hogy Igazság, Élet, Tudás, Szeretet, odaadás köti össze a teremtetést (a kettőt) ... megérted, hogy a látható a láthatatlanban talál középére.

Aki kizár bármit is, világrombolóvá lesz. Aki elfogad bármit és megérti azt, Értelmessé-tevő a neve.

Akinek ez a neve önmagában tesz értelmessé és önmagát teszi értelmessé. Ő az Egy lesz... Ő az Egy-gyé lesz.

Mint nemes harcban halállal nem törődni, oly fontos, hogy ne törődj jutalommal. Az élet tudja, mi kell nekünk. Aki ad, az kap.

Ha úgy adsz, hogy Te adsz egy másiknak, akkor hazudsz magadnak. Nem tudsz semmit. Ha úgy adsz, hogy mindent amit odaadsz magadnak adod... mert senki és semmi nincs külön, akkor adsz tudással.

A jutalom ez. A jutalom az Értelem, a Tudás, a Tudó... és ez nem jutalom, hanem az Egyetlen normális állapot. Aki ezen kívül tudja magát, az a felejtésben létezik. Az igazság nem kér senkit arra, hogy álljon ki mellette. Az igazság mindenki nélkül is igazság.

Bármit mondok, a lényeg, hogy mit gondolok. Aki Istent tagad, az nem tagadja meg, ha nem úgy gondolja a lelkében... a szívében. Aki Istent dicsér, az nem dicséri, ha nem úgy gondolja a lelkében... a szívében.

Ezért ne esküdj! Feleslegesen adod el az utadat. Aki tud, semmit nem veszít, és semmit nem nyer, mert minden Ő. Semmi sem rossz, csak a felejtésben, a gondolatban... Aki elvesz, önmagából vesz el... aki ad, önmagába adja. Így uralkodik a Tudó és Ismerő mindazon, ami uralkodik a felejtőn. Semmi sem rossz, ha bármikor nemet tudsz mondani. Légy király önmagadon, hogy ne legyen király feletted... csak az Igazság. De ne foszd meg magad az örömtől, amit az Élet ad magából, magának. Te úgyis úgy kapod, amilyen vagy! Te úgyis úgy adod, amilyen vagy! Te úgyis úgy teszed, amilyen vagy. Nem a nem tevése ad értelmet, hanem az Értelmessé-tevés!

Uralkodj önmagadon! Így uralkodsz mindenben. Ha önmagadon nem uralkodsz, nem uralkodsz semmin sem... csak a felejtés földjén a felejtés.

Légy olyan, aki bármikor bármit hajlandó és képes megtalálni és befogadni. Légy olyan, aki bármikor bármit hajlandó és képes odaadni vagy otthagyni. De mérlegelj az Egy Tudás és Értelmesség szempontja szerint.

Aranytüzeket gyűjtenek az öregek. Néhol a sötéten kéklő acélos színű ég alá aranyszínű Napkezek nyúlnak... ilyenkor kacagnak a fák, a bokrok, a fűvek.

Camelotra gondolkodok... Lady Guinevere és Sir Lancelot megtalálta a szerelem és a szeretet igazságát. EROS örvendett. PHILOS örvendett. AGAPÉ pedig felemésztette mindkettőjüket... szerelmestől... barátságostól... testvériségestől... Szeretetestől. A tettek az érzelmek, égbeszálló hamuvá lettek egy égből hulló izzó szikla nyomán. Egy finom és fenséges szerelmet jött köszönteni az a csillag, és ködös lett tőle egész ALBION. Fényből fény lett így.

Ami van, az van. Lásd meg és válaszd ki a helyed. Minden oldalon jó leszel, ha jó vagy. Minden oldalon rossz leszel, ha rossz vagy. Így használ a SORS-barát minket mások tanításához. Így használ a SORS-barát minket és másokat... a mi tanításunkhoz. Minden Egyért van.

Te választod ki a helyed azzal, hogy Te ki vagy, hogy Benned mi van.

Aki végigjárja a várost, látja, ami látható. Ezért van a város, ezért lát, ezért van Ő is... ezért van minden.

Sir Lancelot azt hitte, Camelot számára úgy válhat hasznossá, ha elmegy örökre. Nem lett volna jó választás. Aki nem akarja megvívni a Nemes Harcot, azt megvívja a Nemes Harc. Minden meglesz. Az igazság behajtja adósságát... a napot nem lehet elrejtteni, mert akkor pusztul minden.

Az Egy szeretetének öröme éltet mindeneket! Ha áldást kívánok osztani, csak azt kívánhatom, ami van... s hozzá még azt, hogy vegyétek észre mindannyian!

Így áldalak Titeket most... az örök és végtelen „most”-ban... mert az jut mindenkinek, amiért a kezét nyújtja.

Aki vérért nyújtja... vért kap. Aki szenvedést akar, az láthat, érezhet. Aki Élet akar lenni, az lesz. Aki tudni akar, tudni fog.

Az Énekes tudja ezt, úgy énekel!

1999. 10. 12.

Az épület az alapra épül. A fák a gyökereikben erősek. Így alapja és gyökere a létezésnek a meghallásra való hajlandóság, a belátás képessége. Enélkül nincs mire építeni! Ennek hiányában megrekedünk. Aki beismeri tévedését elindulhat a jó irány felé, aki ragaszkodik a tévedéséhez, kiszolgálja azt, védelmezi, az maga is tévedéssé válik... amíg képes nem lesz a belátásra. Akik nem fedezik a tévedést, önmaguk alapjai lesznek... önmaguk gyökerei... így lehetnek ők minden dolgok elfogadói és odaadói.

A befogadás, és Odaadás a legfőbb alap. Aki nem tudja ezt, a SORS-barát megtudatja vele.

Legyetek saját magatok papjai! Aki nem tudja megtenni ezt, annak fölösleges minden más pap is. Ne építsetek ki vallást! Ne intézményesítsétek a szíveteket, a lelketeket. Ha a tudás és az igazság könyvekbe, mesékbe, tárgyakba, szokásokba, szertartásokba kényszerül, elveszti fényét! Ne zárjátok kőbe a lelket! Szabadítsátok ki belőle! Adjatok Életet Neki! Emberek vagytok, alkotni, teremteni vágytok... hát tessék!

Ha eme könyv köré templomot építetek... lerombolják azt! De a lelket nem rombolják le soha!

Másként fejezd ki szándékodat!

Erre is csak Neked van szükséged önmagad előtt. Az Egy tudja Önmagát!

Építs Életet az Igazságnak és a Szeretetnek.

A szeretet önmagát keresi. A szerelem a szeretetet és önmagát. A művészet abban áll, hogy kifejezi ezt a keresést... és a csúcsa a találás.

Az a legnagyobb művész, aki a befogadás és az odaadás művésze, aki talált és odaadta. Így mindaz amit talált, az igazság, megmutatja mindenki saját arcát önmagának.

A valódi művészet tükör... nem ezüstből, aranyból... igazságból... abszolútumból... az Egy viszonyítási pontból. Akkor hat, ha valaki meglátja benne magát.

Az Énekes tudja ezt, úgy énekel!

I. ábra:

Az ÚT maga:

**TEREMTÉS ELŐTT → A TEREMTÉSBEN →
AZ ARANYKÖZÉP LÉTBEN →
A CÉLBAN**

1. Élet, Egy, ÉN, gondolat teremtdés
2. Lét, kettő, én, ötlet-gondolat kisajátítása
Tettek (felejtés) születés... halál
3. Önálló gondolkodás (merj...!)
Nytottság minden íránt
Keresés - (akarni keresni!)
Beleérző képesség
Pártatlanság
Különbségtevés
Értelmessé tevés
A lehető legkiszélesedettebb látás
Befogadás-adás-együttérzés
Közép-lét
Öröm
Szeretet (Emlékezés-tudás)
Önátadás-önfeladás
Önmegnyerés

A lét az ÉLET-től, az ÉLET-ben, az ÉLET-tel van.

Szeretet. Egy.

Az én az ÉN-től, az ÉN-ben, az ÉN-nel van.

A gondolkodás a GONDOLAT-tól, a GONDOLAT-ban, a GONDOLAT-tal van.
A tettek a TEREMTŐDÉS-től, a TEREMTŐDÉS-ben, a TEREMTŐDÉS-sel vannak.
Az én és ÉN... EGY. SZERETET.

Eredeti állapot (ÉLET) Aranyközép - lét(HÁROM) ÉLET

Minden, ami a világon van, ABBA tart, amiből lett, de minden után ér oda. Így lesz teljes és nem pedig üres.

Te döntesz. Szabad vagy... és nem kérsz semmit cserébe „magadtól”.

Az elemek az Arany felé.

A bolygók a Nap felé.

A lelkek az Egy felé.

Körbe-körbe... egyre csiszolódva... egyre finomodva... egyre közeledve... a végén eggyé válva.

Az út is az Egyben van, csak nem tudunk róla. A különbség önmagunk és ÖNMAGUNK között a tudatlanságban és a tudásban van. Semmi másban nincs különbség.

A TUDÁS visz haza. A tudatlanság tart távol. Ez az erő rendezi a Világegyetemet olyanná amilyen. Minden ott van, ahol a helye van.

A TUDÁS visz haza.

Az énekes tudja ezt, úgy énekel!

Tudja, de Ő a tudás és nem egy könyv a kezében. Megtudja, elfeledi és „Ő”-vé válik... Ő pedig azzá!
Úgy énekel!

Azt kérdezed, mi értelme annak, ha mindenki tud mindent, és ugyanolyan énekesek lesznek, ugyanarról énekelve?!

Aki mindent tud, az teljesen átlátja a részleteket is. Így énekel, az összes részlettel dalol és szól... és nem ugyanolyan, mert a hangja más, a lelke más, a szíve más, Ő más. Így tökéletes, ami tökéletes.

Ugyanaz, de más. Így Egy a mindenség.

Ha mindenki énekes lesz és mindenki ugyanúgy tud majd mindent, nem unalom lesz, hanem mindenséglátás... a tökéletesben. A minden részlet a tökéletesben, nem pedig sok ugyanaz külön.

Íme! Beszéltem.

1999. 10. 13.

ÁLOM

Olyan helyeken másztunk, ahol addig mindig felébredtem a félelemtől... tériszonytól, magasságtól való rettegéstől. Most csak másztunk. Ejtőernyő volt a hátunkon. Jó volt örülni annak, amitől eddig csak félhettünk! A madár először repült ki a fészekből.

A jéghegyek rejtekében volt egy hatalmas zöld hegy. Ennek a tetején álltam és letekintettem egy óriási, de az enyémnél alacsonyabb hegyre. Hatalmas, széttárt szárnyú madárember szobrokkal volt teli. Felhőkarcoló magasságú madárember szobrokkal. Volt nálam valami, amit rejtenem kellett a kutyák elől. Virágot morzsolgattam szét a zsebemben, hogy ne vegyék észre. Tudom, hogy az a valami nem nekem kellett. Egyértelmű volt, hogy nekem nem kell.

Orvosok vizsgáltak meg és azt mondták, hogy van a szememben valami, amit már rég le kellett volna venni, hogy láthassak. Kicsit elszomorodtam, de senkinek semmi baja nem lett.

Az álmok a mi felkészítőink, akik előhangolnak minket a próbatételekhez. Ők a vizsgáztatóink, akik így tudják meg, hogyan reagálnánk bizonyos helyzetekre... mit bírunk, milyenek vagyunk valójában, amikor nem játszunk mások előtt... illetve, hogy mennyire vált a lelkünkkel valami... Kik vagyunk éppen. Így a megtörtént dolgok is az álmainkban érnek révbe.

Az énekes tudja, hogy a tudásban nincs különbség álmok és ébrenlét között, mert a jelentősége ugyanaz. Néha az álomból menekülnék ébrenlétbe, néha az ébrenlétből az álomba. Az igazság az, hogy a lélek szempontjából minden valóság. Minden világban, minden törvény közt, mindenféle történésben, mindenféle lény és szándék, szó és tett között ugyanolyannak kell lenned! Olyannak, aki tudja, ki Ő, honnan jött, hová megy, hol tart... és miért! Így nem árthat Neki senki és semmi, mert mindent el lehet pusztítani, de a lelket nem. Azt csak eladni lehet, elaltatni, megtévelyteni, de csak addig, amíg rá nem eszmél arra, hogy ezt is csak úgy lehet, ha Ő elhiszi, hogy lehet. Utána ébredés. Ébredéskor véget ér az alvás... akármilyen fajta is az. Nincs szerződés, amely örök lenne, csak a világ, csak az Egy önmagában.

Íme! Beszéltem.

Minden, ami látható és máshogyan érezhető, megnyilvánul a lehető, legtöbbféleképpen, vagyis mindenféleképpen. Az élettől van élőhely és lét is. A lélek, az élet maga, leül, behunyja szemét, kezeit keresztbeteszi mellkasán és képzeletével felépíti házáat.

Így építéd föl Te is magad.

Így épül az egész, Egy mindenség. Ebből lesz az én... és az épülettel való azonosság. Aki ébred, tudja ki bújt bele a házba... tudja miért.

Jézus felemelte egyik kezét és a mindenség látta ki Ő... Ő látta, ki a mindenség. Ebben áll az, amit Ő jelent, és amit a Világ jelent.

Aki gyógyít, tudja, hogy az igazságtól való eltávolodás tett tévesen cselekvőkké minket. A növények hatóanyagai csak a lelkükkel együtt hatnak igazán... de az is csak a tüneteket csillapítja, mert a szellemek nem harcolnak saját fajtájuk ellen. Csak úgy gyógyítasz, ha visszaállítod a tudást. Így minden önmagára ismer, és nem lesz hely a betegség számára.

Tiszteld a betegséget, mert Megvilágosító az Ő neve. Ezért sem állhat a gonoszság jegyében.

Aki nem lát, látásra lesz vezetve, mert a látó Egész. A gyógyító segít meglátni, amit meg kell látni. Ennyi az Ő dolga. Betegség nincs, ha nem kell, és eltűnik, ha elérte célját.

Csak az képes kézfelemeléssel gyógyítani, aki abban a pillanatban megadja mindazt, amit a betegség hivatott megláttatni. Ez nem varázslatban áll, hanem adásban, tartalomban, tudásban, szeretetben, ami a Világ maga.

Ki-ki tudása szerint gyógyító. Vannak, akik szellemeket gyűjtenek és harcoltatják őket szellemek ellenében. Lét harcol a léttel a létért. Így is lehet...

De akivel az Élet van, az Életet ad a létnek, Ébredést az alvónak, Tudást a felejtőnek. Vele van minden szellem, eredete, útja és célja, a mindenszellem, az Egy... s Ő az Egy-gyel van. Ebben áll a valódi gyógyítás, a gyógyultság maga.

Ez a gyógyszer mindenre.

A Nagy helyreállító, a Nagy elképzelő, a Nagy tudással teremtő Rendetlenségrendkáosztökéletesség-király, az Eredet, az Út és a Cél tudója.

Aki megtudja Őt, Ő maga is megtisztul „Ő”-vé. Ez a fénysötétszent, sugárzóvonzó, adakozó... vízesés, ami átmossa a lelket, pusztán a vanásával, a levésével. Ez elegendő a mindenhez.

Aki nem tud róla, az ettől létezik. Aki tud róla, az ettől létezik és ÉL! Ez a nem hangoztatott szeretetben rejlő mennyország maga. Csak úgy.

Csak úgy.

1999. 10. 15.

ÁLOM

Piros szélmalommal fogjuk fel a szelet. A tengerben áll. A kavalkád mosolygós, és mindenki ezüst és aranyszálakat varrat a ruhájába, hogy felöltöztesse szépen a gyengeségeit. Ősz hajú, hold-fülbevalós boszorkánymester sétál köztünk... varázslónővel az oldalán... és nem tűnik fel nekünk. Rám se néznek, nehogy másnak érezzem magam a többiektől. Szűk utcákon megyünk... a végén ott a tenger, szürkén... és a látóhatáron tündököl az ég.

Próféták üvöltenek, hatalmas hangerő átkozza a tengert... „Megbánta az Isten, hogy a Te anyagoddal építkezett a világban. Harcolsz, míg Ő ellened nem!”

Egy ember késsel szurkálja a vizet. Elöttem is van kés. Megfogom... de után a letörlöm egy fűcsomóval. Kerülöm a bünt... Kerülöm. Az ember be akar menni egy rozsdás kapun... tudom, hogy ez nem jó. Leszidom ezt a szándékot... elmegyünk onnan. Ő negyed ötkor nővel találkozik... én buszra szállok és barátokkal találkozom. Nincs jegyem. Senki nem ad jegyet, pedig van pénzem rá. Talán azért, mert a vezetőnek kellene jegyet szolgáltatnia... és vezető nincs. A busz halad... vezető nincs. (A Nagy, Közös buszt mindenki maga vezeti. Csak akkor tudunk egyenesen menni, ha mindenki egyenesen akar menni!)

1999. 10. 17.

Arany-napok (Iszkaszentgyörgyön).

Őszi séták...

Most itthon vagyok Néha nem ismerem meg a családtagjaimat. Kívülálló lettem. Öcsém, kicsi tündér... törekény árnyként lopózik hozzám jó éjt pusziért... kis ember... hát jó éjt!

Itt minden ezért van. Jóéjt-pusziért.

Sárkánygyík-barátom Mescalitot.... Ajándékozott nekem... Alpha egy festményt... az elsőt, amit szempontok nélkül festett. Farkas könyvet készített... Noja mécesest. Körte piciny palackpostát, amiben Krisztus két báránnyal áll. Van még egy millióéves fakövület is. László-atyától sajtos ropit kaptam. Róka festett nekem, de még nem száradt meg, úgyhogy nem adta oda.

Főztünk olasz kaját... boroztunk... és minden úgy mozdult, ahogyan a bölcsőnyi világ... ahogyan a világnyi bölcső általában mozdulni szokott... értünk. Levelek lefelé... gőzök fölfelé... szívek egymás felé.

És ha akarom, nem ismerek senkit... ha akarom, mindenkit ismerek. Nem ez a fontos. Ez most már nélkülem is van.

Az énekes ezt is tudja, úgy énekel.

1999. 10. 18.

Az angyalokat nem lehet megkülönböztetni az emberektől. Ugyanúgy viselkednek. A céljuk az, hogy minél hitelesebben emberivé váljanak. Aki minden olyat ért és tud, amit az emberek, az a legjobb tanító. Sokan csak akkor jönnek rá, hogy Angyallal volt dolguk, amikor az már messze jár.

Egyetlen módon tudhatjátok meg, még akkor, amikor köztetek jár... veletek van, hogy Ő igazi-e vagy csak silány hamisítvány. A szívetekkel. A lelketekkel.

1999. 10. 19.

ÁLOM

A Pápa este fél kilenckor még mindig a telefonnál volt. Volt egy listája, hogy kiket kell felhívnia. Mindenkit meg akart vigasztalni. Én csak álltam... nekem mutatta a listáját... még sok név volt rajta.

Homlokon lőttek nyomjelzős lövedékekkel. Folyt a vérem... a halálban ugyanolyan volt minden... csak tisztább.

1999. 10. 20.

A fekete virágok elnyelik a Napfényt, a fehér virágok visszaverik. Melyik rosszabb a másiknál...? És melyik hogyan fekete és fehér? Belsőjünkben vagy külsőjünkben? MI számít jobbnak a másiknál? És most rengeteg minden jutott az eszembe, amit írhatnék, de el kell mennem egy jó barátnőmhöz. Mi a fontosabb? Könyvet írni ezreknek, vagy inkább elmenni egyhez? Egyik sem fontosabb a másiknál.

ELŐSZÓ

A második részhez

Ezt a könyvet ne vegye senki készpénznek! Nem szentírás! Isten megalkotta a törvényeket... ezek szerint működik a mindenség. De Isten megváltoztathatja a törvényeket. Aki árusítja ezt a kötetet vagy megváltoztatja a tartalmát, olyan karmikus következményt von magára, amelyet Ő okozott. Ebből jön rá, mit tett! Jobb a békesség!

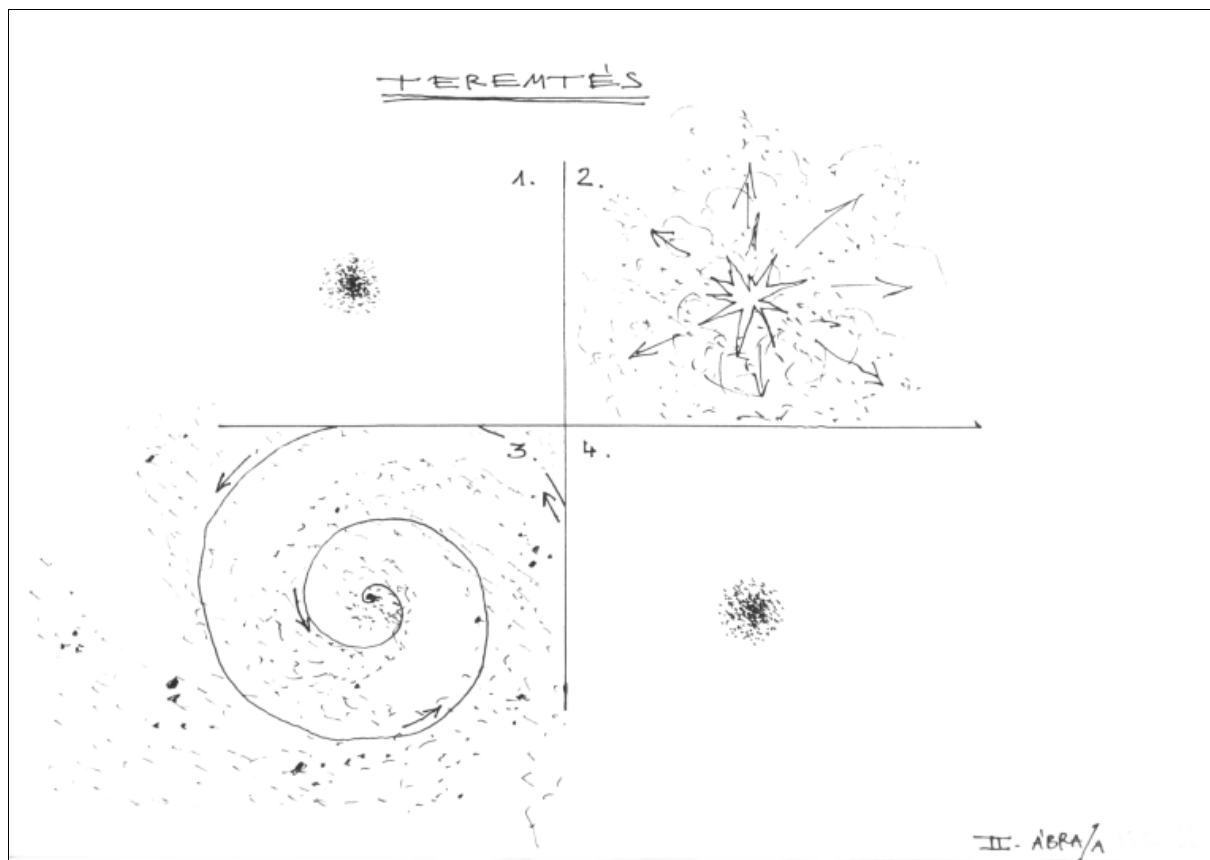
Ez csupán gondolkodásra késztetésért íródott. Az élet nem csak lét... az énekes nemcsak énekel... Az éneklés sokkal több annál, mint először gondolnánk.

Eddig szellemi ráhangolódással töltöttem meg a lapokat. Most nem tudom, mi lesz... Mindegy! Lesz valami.

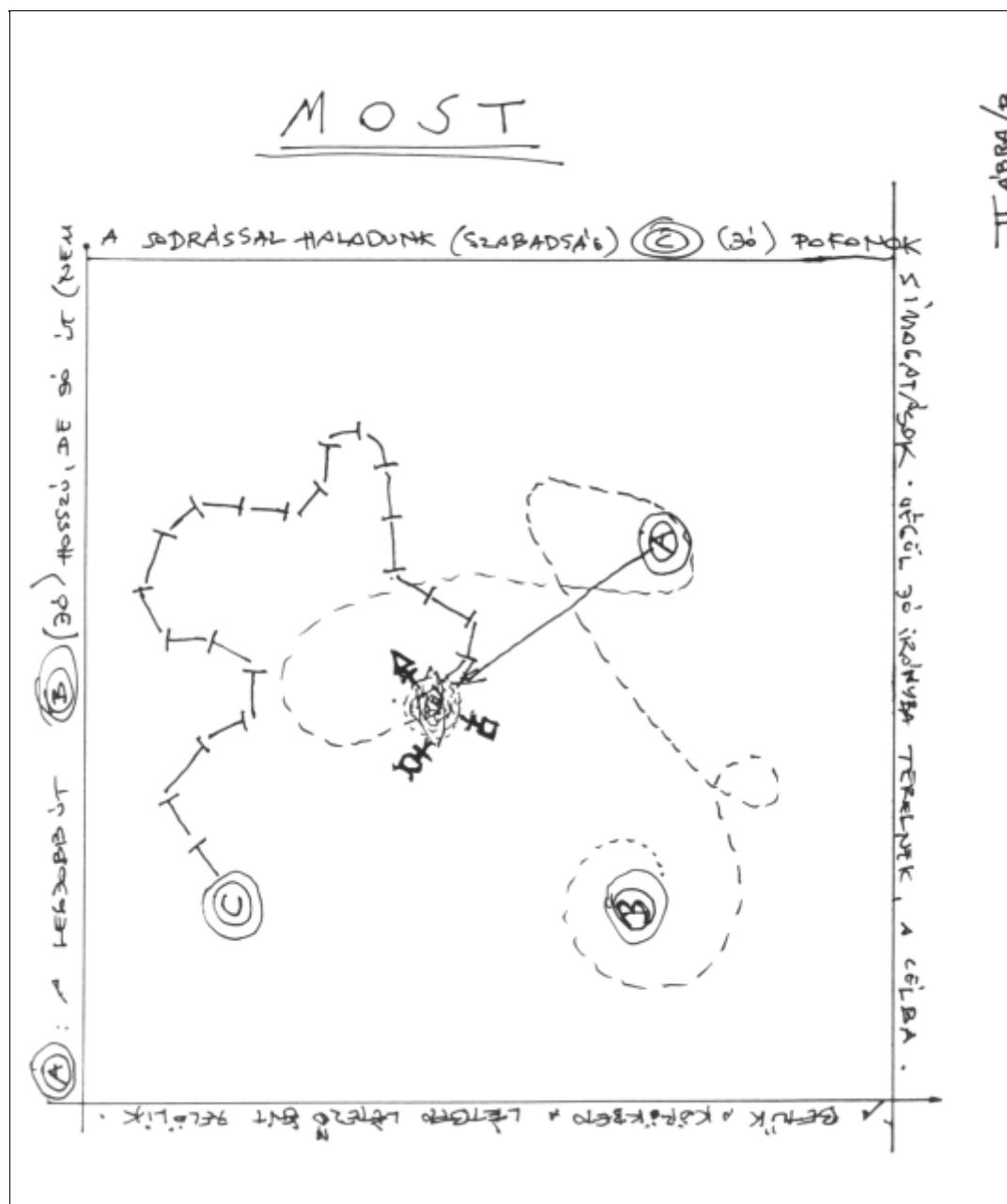
MÁSODIK RÉSZ
- ISMERET -

1999. 10. 21.

II. ÁBRA
A, Teremtés

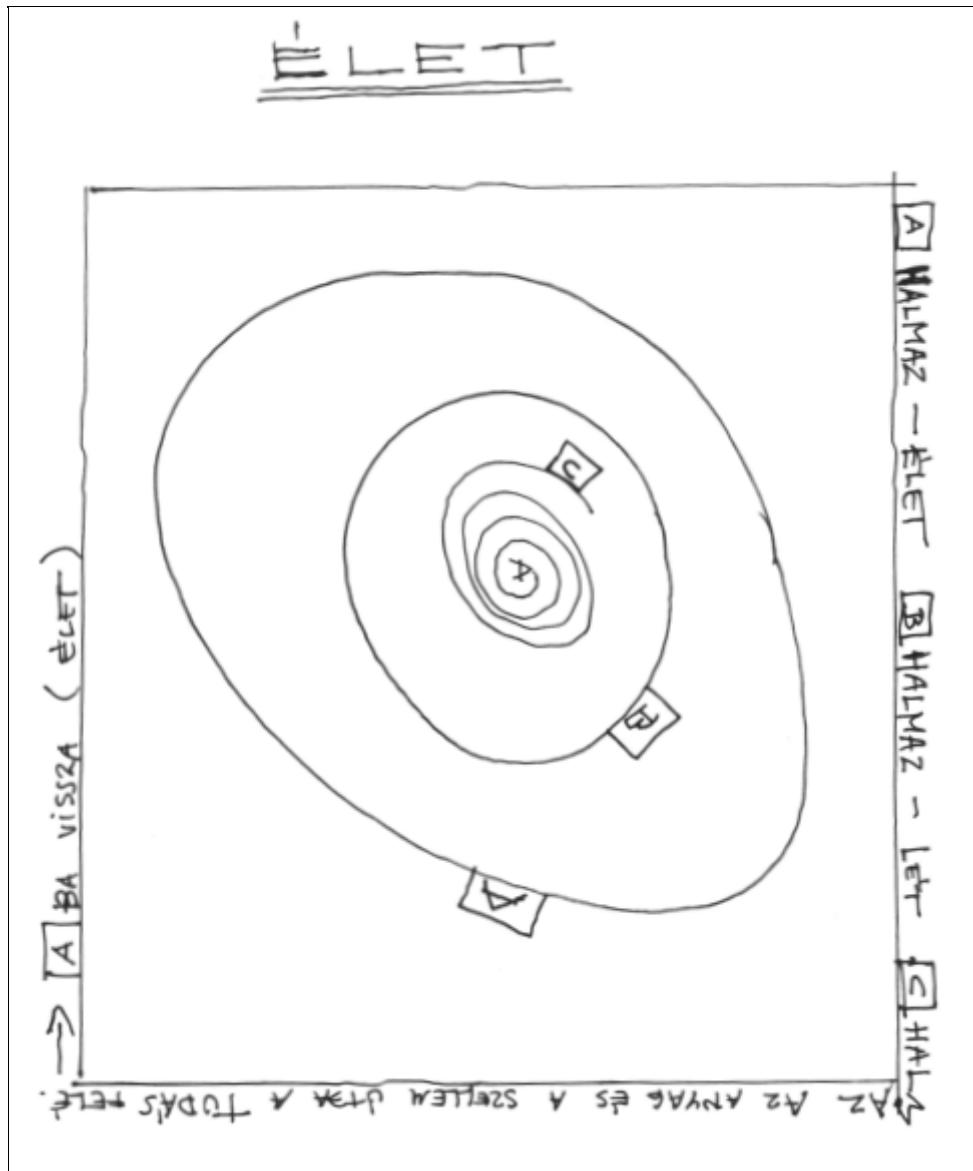
B, Most

- a, — (jó) legjobb út
- b, ----- (jó) hosszú, de jó út (nem a sodrással haladunk /szabadság/)
- c, |---| (jó) pofonok, simogatások (csak is jó irányba terelnek végül)
- d, a létben létező Én (testestől)

III. ÁBRA

ÉLET

SORS-BARÁT

Az Egy gondoskodása Önmagában... mindenben. Azért van, hogy mindent a helyes úton tartson, a megfelelő eszközökkel. Pofonok, simogatások. A lét a végtelen eszköztár a lélek megneveléséhez. A Sors-barát a létet hatja át Szeretetben, törődésben, azt adva nekünk, amire a legnagyobb szükségünk van Önmagunk eléréséhez.

IV. ÁBRA

A TEREMTŐDÉSBEN

1. „ŐSROBBANÁS” (Teremtés)

- Differenciálódás

- (Hely, állapot, elrendeződés, Rész-lelkek)

2. Ki-ki ide-oda szóródott és → elhitte azt, hogy Ő Az.

3. LÉT: a létben az ÉLET el lett feledve

„izék” (történetek, körülmények, döntések, tettek, következmények)

4. Törekvés arra, hogy újra azok legyünk, akik valójában vagyunk.

5. GONDOLKODÁS: keresnek - találnak - döntenek (nem ellentétek állítása, hanem megkülönböztetés) - (Felismerés) megismerés - megtudás (ki vagyok, miért, honnan, hová) - módszer (mi vezet haza) - tettek, megvalósítás - CÉL

(HÁROM vagy ARANYKÖZÉP - LÉT a MÓDSZER) A feledést felváltja az „emlékezés” a TUDÁS. A Tudásban élt lét ÉLETTE lesz. (Lásd I. ábra)

REZGÉSTAN

A Világ a teremtésben rezgésekből áll. A rezgések tömörülnek, lazulnak, találkoznak, távolodnak. A rezgő részek is rezgésekből állnak... és azok is.

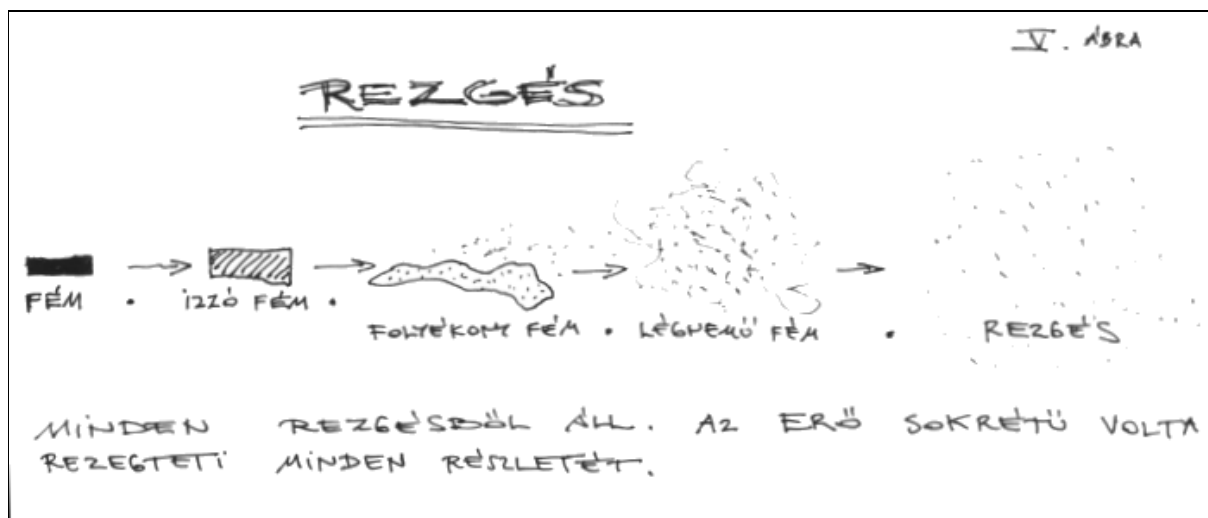
A rezgések alkotják a dolgokat... a tükröt, melyben látszik a tükör. Így világ a teremtett világ. Épül atom. Épülnek elemek... elemekből anyagok... ezekből összetettebb dolgok... pl. lakóhely lelkek számára (test) a létben.

A világban mindenben a rezgés a közös (a rezgések legfinomabbja). Haladjunk a sűrűbbtől a finomabbig!

FÉM → (ÁSVÁNY) KŐ → FÖLD → (VÍZ) ÉLŐLÉNYEK → PÁRA → LEVEGŐ → HŐ → TŰZ → FÉNY → SZELLEMEK → (ÉN) GONDOLAT → LÉLEK → EGY

Ez persze csupán gyenge szemléltetés, a teljesség igénye nélkül... de nem bonyolítok. Értsd meg így. Ha egy legsűrűbb fémet részecskéire, rezgéseire tágítod, egy egész Világ van belőle.

V. ÁBRA

Anyag→ Hő→ Fény→ Lélek→ Egy

- bővebben:

Egy→ Lélek→ Szellem→ Fény→ Hő→ Anyag

Anyag→ Hő→ Fény→ Szellem→ Lélek→ Egy

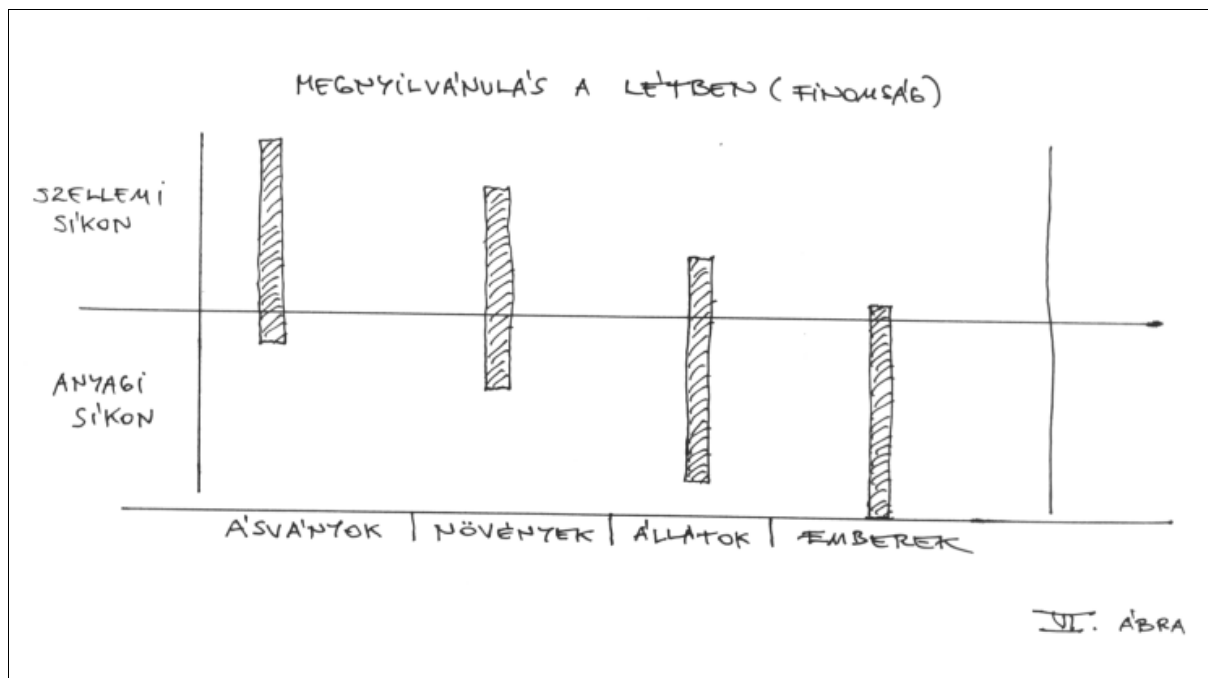
Oda - vissza

A hiányos, ám eredményes szemléltetés után el tudjátok képzelni, ahogy az Egy áthat mindent... és hogy Tőle minden csak rezgéseiben más, de nem különbözik. Csak más! A finomabb dolgok áthatják a sűrűbb dolgokat. Így minden „hely” ki van használva. A differenciálódás önmagában él. A teremtés így teljes és így minden lehet... és minden van is, ami lehet. Ott van, ahol lehet... pl. a bolygón.

Minden valóság. A szellem gondolatai a lélek által élnek, és a fénnel (belső fény... látás... gondolat) teremtenek. Így lesz hő... majd levegő... tűz... pára... víz... élőlény... stb.

A dolgok megnyilatkozása a teremtésben kiegyenlített, csak nem látható.

VI. ÁBRA

Ez az ábra a létre vonatkozik és a tudatra! A tudás tudja és látja, hogy a tudatnál mélyebb és magasabb, tágabb ez a létezés! Nem lehet kifejezni egy ilyen ábrában, csak elgondolkodtatni tudok vele. Ez az ábra kiegészül még az élettel, az Egy-el, a Lélekkel, és ez mindent és mindenkit ugyanannyira áthat és éltet! Ugyanannyira! A legfinomabb rezgésben nincs különbség senki és semmi közt.

Ilyen ábrát nem tudok rajzolni.

A GONDOLAT, MINT REZGÉS

A gondolattal állunk (mint alkotórészünkkel) a legeslegközelebb a legfinomabb önmagunkhoz, a lélekhez. Mi a francnak írom én ezt le?!

A lélek a gondolatban üzen a sűrűbb rezgéseinknek... így fordítva is működik (ima, vágy... stb.) Nincs ebben semmi turpisság! Az ima üzenet legbensőbb önmagunknak, aki át tudja adni az üzenetet a legfinomabbnak (Egy). Ha az Egy üzen, „kifelé” már bajosan jut el az üzenet, mert átalakítjuk, átranzformáljuk a felejtésünk, tudatlanságunk miatt (hazugság, őszinteség hiánya még magukkal szemben is... színjáték-lét).

Az üzenetet nem úgy halljuk meg, ahogy van, hanem úgy értelmezzük, ahogy akarjuk, amilyenek vagyunk „agyilag”. A legegyszerűbb, legfinomabb, legelfogadóbb, legodaadóbb lélek hall tisztán, létezik tisztán, ad tisztán! Aki engedi, hogy Őt a legfinomabb rezgés lakja be, azt a legfinomabb rezgés fogja belakni. Ilyen egyszerű!

A Gondolat teremtmény, mivel minden valóság. Ehhez nem is fűzök többet... majd inkább a gyógyítás résznél.

1999. 10. 22.

A sűrű dolgok önmagukba zárkóznak, a finomabb dolgok áthatnak mindent. A Lélek minden és mindenki lelke.

A szellem külön-külön testeké.

Az én külön-külön testeké.

A tudat külön-külön testeké.

A tudat külön-külön éneké.

Az Én Egy-é.

A gondolat külön-külön szellemé.

A GONDOLAT az Egy-gyé, melyből táplálkozik a sok külön gondolat. Minden kezdete, eredete, útja, célja az Egy. Az Egy a kezdetektől áthat mindent és mindenkit. Aki, ami erről nem tud, az csak elfelejtette.

„Barátom! SOL NAHIM ATUNHARAHTI vagyok, az Angyal. Lemegyek, megszületek emberként, de egy idő után kérlek, jöjj és figyelmeztess engem, hogy én Angyal vagyok és nem ember. Akkor megfogom a kezéd, és együtt visszatérünk igazi otthonunkba.”...

... és tudjátok, mi lett?! SOL NAHIM ATUNHARAHTI tényleg elfeledte, ki Ő. Annyira elfeledte, hogy amikor a barátja megjelent és hazahívta... Ő bolondnak nézte, kinevette, és azt mondta: „De én ember vagyok! Családom van... itt születtem... ez vagyok én! Van dolgom, hivatásom... szerelmem...! Én ez vagyok! Hogy lehetnék én Angyal?!”

És a barát szomorúan elődalgott. SOL NAHIM ATUNHARAHTI pedig azóta is azon gondolkodik, vajon igaz-e amit az a lény mondott. A feledés ilyen hatalmas úr. Aki meg akarja tudni, hogy ki Ő valójában, az keressen! Kérdezzen! Kutasson! Tegye magát a legtökéletesebbé, és akkor majd rájön!

Ha elképzelted a rezgések Világegyetemét - a szétszóródást és a visszatérést, az utat, mely göröngyös, hogy a lehető legtöbbet tanuljunk - már nem is biztos, hogy taglalnom kell a tűz, a víz, a levegő, a föld, az Ég, és minden ilyen dolog viszonyát.

A sűrűanyagi (világ) lét határvonalán a fény áll... a finomanyagi (világ) lét a szellemen „kezdődik” a legfinomabb felé. Az elrendeződés tökéletes.

A tűz, a lélekké tevő... a nagy tágító... átlényegítő, tisztító. A tűz kapu a sűrűből a finomba. Így a fényben mint legfinomabb testi létben, már ott a szellem, a tudás, a lélek teljessége... az eszmélés és megtapasztalás legmagasabb testi foka.

Az Örökkévaló, végtelen, Teljes, Egy, Tökéletes, Világosság, mely a lélek világossága. Nem fény, hanem világosság. Ez minden fénynél világosabb, de nem vakít, mert olyan finom, hogy nem anyagi. Ez áll legközelebb az Egyhez. Íme a kapcsolat, mely az Önmagában nyugvó, örök tudás teljessége és a részekben kavargó felejtés-tudatok közt van.

1999. 10. 23.

Egy hajnalig tartó összejövetelen láttam meg azt a két lányt. Gyönyörűek voltak, vidámak, döntötték az alkoholt, kicsattantak az élettől. Aztán háromnegyed öt lett... mindenki elment, és ők ott álltak a pultnál. Szomorú arccal gondolkodtak... majd az egyik sírni kezdett.

Ott ültem egy sörrel a közelben... és én is szomorú voltam. A szívemben megérintettem őket... és arra vágytam, hogy elmondhassam, én is ugyanúgy érzek. Miért? Csak úgy.

De idegen voltam. Sohasem láttak még. Hogy lehet így, a semmiből előjönni és azt mondani: „Milliárd éve ismerem ezt az érzést... és Titeket is...! Ti nem emlékeztek... de...! Bocs! Hülyének tűnhetek - csak szerettem volna, ha tudjátok... én is egyedül vagyok! Nekem is szükségem van ölelésre, szeretetre, csókra... nem csak nektek! Miért nem osztjuk meg egymással a bánatunkat, és miért nem tesszük örömmé?!”

Ehelyett odamentem és azt mondtam: „Emberek, olyan sok mindent szeretnék most mondani... de nem tehetem, mert Ti nem ismertek engem. Ez nagyon rossz így...! Sajnálom! De emlékezzetek!

Így volt. És csodálatosan csillogó szemükben mosoly fénylett. Kimosolyogtak. Azt gondolták, egy részeg hülye vagyok, aki így udvarol vagy feltűnési viselkedésben szenved. Elengedték maguk mellett a szomorúságomat... a szívemet... a lelkemet... egy egész Világot... és minden úgy maradt!

Ezért sajnálom, hogy ilyen a világunk. Csak úgy... elmegyünk egymás mellett. Kutatni akarunk, örömet keresünk, és elzavarjuk magunktól.

De az én Világomban megsimogattam Őket... csókot nyomtam a homlokukra... Otthon, gyertyafénynél aludtunk el mindhárman, egymást ölelve... mint a gyerekek.

Vajon melyik a valóság... és melyik nem az?!

Én tudom, hogy így történt... és álmaikban érzik... tudják, hogy a lélek és a szív valósága a legvalóbb valóság. Minden más csak aszerint terem. Azóta is itt hordom Őket a torkomban... a bordáim közt, ebben a lüktető kis bigyómban...!

1999. 10. 26.

ÁLOM

Nagyanyám udvarán át toltak engem egy kisszéken. Át a vízen, ami betöltötte az egész teret. Az istállóig mentünk... ott volt a család. Kinéztem az ólakra és láttam, hogy a Medve-ól ajtaja nyitva van. Gyorsan behívtam mindenkit az istállóba és magunkra csuktam az ajtót. Rájöttem, hogy elég rossz állapotban van, ezért úgy döntöttem, nem várom meg, amíg a medve kiszed bennünket, hanem átviszem a többieket a Házba. Átvittem. Az állat nem közelített. Ott állt az udvar túlsó sarkában és nyugodt volt.

A szántóföldön vándoroltunk néhányan, mögöttünk a település, amit elhagytunk. Anyám arrafelé mutatott és láttam, hogy ott egy koszos, tépett hímoroszlán. Megijedtem, mert tudtam, hogy a gazellák is nyílt terepen szoktak legelni és az oroszlánok is ott vadásznak rájuk. Mi voltunk a gazellák. Akkor megjelent még négy ugyanolyan oroszlán, és már biztos voltam benne, hogy végünk. Felviláglott bennem, hogy nincs különbség képzelet és valóság közt! A valóságban is a szellem és a lélek ismeri fel a szellemet és a lelket. Arra gondoltam, tudom, ki vagyok, és ennyi bőven elég ahhoz, hogy ne bántsanak minket. A kezemre volt írva, hogy: „Igazi önvalóm az örökkévaló lélek...” és a másokra egy ANKH-jel... az élet jele Egyiptomból. A Salsulphurmerkurium jel a talpaimon volt... a tarkómon megint csak egy ANKH-jel. Így álltam ott, és az oroszlánok a település felé vették útjukat. Mi továbbmentünk.

Ha tudod ki vagy, minden tudja, hogy ki vagy. Az idegesebb, démonnak engedelmeskedő („lelkek”) tudatok ugatnak rád, de nem bánthatnak. Te sem akarsz bántani Őket. Ez az egyetlen mód a szabadulásra... Tudd mindig, hogy ki vagy! Persze megölhetnek, de azzal nem győznek... csak maguk ellen tesznek vele.

Arany-barátnak meghalt az édesanyja. Sárkánygyík-barátnak meghalt a varánusza. Alpha beteg... a borok megromolnak... A bontatlan pezsgőnek eltűnt a fele... a Cadaveres de Tortugas gitárosa meghalt... Szomorúság szellem szánt végig, a családonkon... de tudnunk kell, kik vagyunk és elődalognak tőlünk!

1999. 10. 27.

ÁLOM

Mindig magamtól távolállónak tudtam a misztikus totemállatos mondákat, sámáni történeteket... Azt hittem, velem nem áll kapcsolatban Medve, Oroszlán... meg Farkas. Most mégis farkasokkal álmodtam. Éjszaka volt... pontosabban... amikor lementem a dombról nappal volt... a völgyben éjszaka. Kerestem valamit ott lent. Mikor felnéztem a dombra, farkasok jelentek meg. Félttem, de nagyon gyorsan lerohantak mellém és amikor láttam, hogy ügyet sem vetnek a húsomra - inkább családtagok - megnyugodtam. Utána nem tudom, mi történt.

ŐSZ

A hulló levelek épp jól hullnak. Hiába küszködnénk takarítással, mindegyik helyébe tíz esne újra. Ilyen a világ is. Így van jól. A dolgok épp azok, amik. A hulló levelek azért hullnak, mert azok, amik. Ha már nem hulló levelek akarnak lenni, nem az lesz, hogy levelek lesznek, és nem hullnak, hanem ők nem lesznek hulló levelek és azok lesznek hulló levelek, akik azok lesznek. Ők mássá válnak, mert mások lettek.

Aki rendet akar tenni a hulló levelek közt, az tudja, hogy csakis úgy tud, ha a belsőt világítja meg és a hulló levél megérti hullólevélségét... majd azt követően továbblép. De azt is tudja, hogy ez nem azt jelenti, rend lesz, és ősszel nem hullnak le a levelek, hanem azt, hogy ugyanolyan lesz az ősz... csak másokból lesz hulló levél... és a tudók továbblépnek. Az ősz, így látszólag ugyanolyan rendetlenség marad... de az Egy tudja, hogy minden előrébb lépett. A tanító szerepe nem a söprés. A tanító szerepe az Egy. Az Új világot senki nem várhatja el a tanítótól... sem senki mástól! Azt mindenki magától várhatja el! Keresés! Elfogadás, megértés, keresés, találás, megvalósítás, adás, szeretet, tudás! Így!

1999. 10. 28.

Megébred lassan a szív. Megtanulja meghallani a csendből jövő suttogást... meglátni a sötét mögüli fényt... a világosságot.

Mert imádkozod a szelet, senki sem tiltja meg. Így megvalósíthatod! Imádkozod a Napot, senki sem tiltja meg. Így Te is azzá lehetsz! De aki azt imádja, a kitől mindezek vannak, az Azzá teszi a szívét, és annak Abban lesz a kincse... a szíve... és Ő maga.

Értheted a Szelet és a Napot... és így a szíved azzá változhat... de Te magad nem egészen, mert az Egy gondoskodó és végig akar vinni Téged az úton! Ha elértél Őhöz, akkor már bármivé lettél... úgy meglelted magad!

A sírás szentsége kísérjen mindannyiunkat! A szerelem szavában füröszsön az Élet... s létünk ólomját a szerelem pillantásai, a szeretet érintései tegyék Arannyá! Mert a Bölcsék köve is Te vagy, s az örök élet elixírje is a lelked szerint létezik. S ólmodból csakis Te csinálhatsz Aranyat! Azzal, amilyen vagy. Aki olyan, akörül olyan lesz bármi. A Nyelv a Világ nyelve... Értsd meg ezt! Értsd meg a szíved és tedd barátoddá! Akkor nem fogjátok magasztalni egymást! Menj végig az úton! Tudd, hogy mit akarsz, tudd, hogy ki vagy! Menj végig, de sose felejts el semmit! Ha tudod, mit akarsz, az Egy minden része azon lesz, hogy segítsen Neked.

Most érzem... izzok.

ÁLOM

Egy horgász áll a tóparton. Nagy botja van, vastag, fehér kötéllel. Azt mondom: „zenére jön a hal” - viccből mondom (viccelődve), és abban a pillanatban, amikor húrok pendülnek, megrándul a zsinór. A horgász átadja a botot és azt mondja: „Te csaltad elő, a Tied! Fogd ki Te!” Megragadom, kifárasztom... majdnem visszaránt... már picit elvesztettem az egyensúlyomat... valaki segít úgy, hogy egy kicsit megkapaszkodom a karjában... - nem kell sok segítség - aztán erősen nekirugaszkodva kiemelem a partra. Hatalmas harcsa. Mindenki örül. Bennem sincs az, hogy vissza kellene dobnom. Akkor a száján előjön egy nála nagyobb furcsa hal... - az a benyomásom, hogy szült - és Ő visszacsúszik a tóba. A leszármazott ott marad... így ért véget az álom. Örültünk.

Azért létezőnk, hogy minden ember megtalálja a legnagyobb kincsét... és jobb akarjon lenni. Az ólom addig teljesíti a feladatát, amíg a Világnak szüksége lesz rá. Utána Arannyá kell változnia.

Mi létezik benne... illetve kapcsolatban áll-e olyan Világgal (a személy) aki Arannyá teszi Önmagával...? Ha igen, annak a Világnak (a személy) Aranyként lesz szüksége rá.

Az Arany Arannyá tesz, ha kapcsolatot létesít vele. Minél áthatóbb a kapcsolat, annál nagyobb az átminősítés.

Lásd Jézus (Arany) és a vak (ólom) kapcsolatát!

„Vak! Fogalmazd meg, ki vagy! Most fogalmazd meg ki Jézus!... Igen! Így, hogy kimondtad, élővé tetted magadban azt, ami rajtad kívül létezett!”

Jézus (az Arany), mivel ismered Őt és tudod Őt... átminősít Téged (ólmot) önmagává (Arannyá), mert Neki szüksége van Rád. Nem ólomként van szüksége, hanem önmagadként! Önmagadként vagyis Önmagaként! A legtökéletesebbként és legtisztábbként. Újra látás! Ebből tudás... stb. Keresd meg a kincsedet, ott lesz a szíved... ott leszel Te magad! Ha a Lélek-arany, az Élet-arany, a Te kincsed, önmagává emészti a szívedet, és az ilyen szív - ha Őrá hallgatsz - Önmagává tesz Téged, Egészen! Ez a mi utunk! Ez az Alkímia! Ez a gyógyítás! Ez a lét értelme! Ez az Aranyközép-út! Ez a Nap útja! Ez az út az Egybe! Ez a mindenszellem-sámán útja! Az Egy sámánjának útja! Mindenki útja! Mindenkié!! A Tiéd! Igen! És ez működik úgy is, hogyha mi akarunk jobba válni, jobba is leszünk. És ha jobba leszünk, minden jobba lesz körülöttünk. Mindenből Arany lesz, és az Arany Arannyá tesz.

A befogadó, hallani akaró, látni kívánó, adni tudó, kincséért tevő, szívére hallgató, célt kereső, ember azt mondja: „csak most kezdek neki annak, amit már tíz évvel ezelőtt meg kellett volna tennem. De örülök, hogy nem húsz évet vártam!”

Az Egy mindig üzen! Ugyanazt üzeni mindenkinek! Akik meghallják az üzenetet, mind ugyanazt értik meg belőle a végén. Mind ugyanazt hallják, ugyanazt mondják... ugyanazt írják. Ugyanazt adják tovább! Ugyanattól vannak! Ugyanazzá lesznek! Ez is Egy!

Szóltam a rezgésekről. A testek rezegnek, az ének rezegnek, a tudatok rezegnek, a gondolatok rezegnek, a lelkek rezegnek, az Egy rezeg is és nem is. A Világ rezeg. A rezgések egymást áthatják és hatnak is egymásra. Oda-vissza. Különböző dolgok születnek, de tudnod kell, hogy minden egy valamiért létezik, mégpedig hogy megtanuld magad.

Mint mondtam az előbb, mindenkinek ugyanazt üzeni az Egy. DE! Nem ugyanúgy közelít. Ez miattunk van. Olyan nyelvet használ, amit megértünk. Akkor szól, amikor megértjük. Azt mondja, amit épp akkor, épp úgy, épp valamiért kell tudnunk, és abból épp valamit kell megtanulnunk. Ez is értünk van. Az Egy- önmagunkért. Ha valakihez szól az Egy, azt nem azért teszi, hogy vallást építsen a szavak köré, templomot a beszélő lény neve köré, egyházat a jelek és szertartások alkalmazásához...! Nem azért teszi, hogy belemagyarázzunk, hogy titokká tegyük, hogy beavatástól tegyük függővé, hogy kisajátítsuk és hogy kizárjunk bárkit is! Ha valakihez szól az Egy... vagy üzen egy névvel rendelkező személlyel - nem azért van, hogy vallást alapítsunk és kultuszt építsünk ki a személy köré!

Ha az a személy hagyja ezt, nem az igazság képviselője, ha pedig az igazság küldötte, akkor ártunk Neki ezzel az „anyagba zárósdival”.

Nem a név és a személy a fontos! Úgy tudod meg az üzenet valóságát, és tisztaságát, hogy a szívedbe nézel, rá hallgatsz... Ő pedig arra a szívre, ami az Egy-szív. Az igazságot felismeri, aki az igazságot szomjazza! Ezért pedig csupán szeretni kell! Minden, ami más és nem szeretet, az azért van, hogy ne azt válasszuk. Minden csak akkor igaz, ha szereteten alapul. Ez lehet személyek iránt érzett tisztelet is, de ha ez átcsap másba, már nem tiszta, nem jó, csupán ugyanannyira jó, mint a gonoszság, vagy akármilyen, ami tanít.

Nem a névért, a vallásért, a temploméért, az intézményért, a szertartásért, a jelképekért, a könyvekért van a tudás, hanem a tudásért van mindez! A tudás pedig a tudásért van... a tudó pedig Arany-önmagáért van... Arany-önmaga pedig az Egy-ért van. Az Egy így van Mindenért, a Minden így van az Egyért, tehát minden Önmagáért van így. Így hatják át a rezgések is egymást és önmagukat és így van minden mindenre hatással.

A Világon minden kapcsolatban van mindennel. Teveled is és Te Vele.

Mindennek megvan a helye és minden kiválasztja a helyét. Van ólomság és van lélek, aki ezt választja, mert ő olyan. A Sors-barát a változást, a fejlődést, a továbblépést hivatott szorgalmazni. Aki kilép az Ólomságából, az más kesztyűbe bújik.

Aki az arany-sztyűbe bújik, Aranyként él a létben. A lét után Életté lesz... s ha létbe jön ismét, az Élet lakik majd Ővele bármely létformájában.

A rezgés hat a rezgésre, rezgéssel.

A legfinomabbtól eredő rezgés áthalad a legsűrűbbig és fordítva is... minden létformában. Plusz még mindentől mindenig eljut minden rezgés. A létezésben hatni lehet mindennel mindenre.

Az van, hogy minél finomabb rezgésű a létező és minél finomabb rezgésű az akarata, gondolata, szándéka (vagyis minél közelebb van az Egy-hez... valódi önmagunkhoz) annál jobban hat a valódi, mindent átható lélekre... ezzel pedig a mindenre a létben... a létre a mindenben. Aki anyag, ólom, az háborúkkal, politikával, vívmányokkal hat a világra. Aki Arany, az tudással, szeretettel.

Aki ólom, durva dolgokkal hat a durva dolgokra. Aki Arany finom dolgokkal hat a finom dolgokra. Az ólom-ember szomorú, elégedetlen, szerencsétlen (mert annak érzi, látja saját magát). Nem tudja, mit tegyen, nem hisz az emberekben, nem hisz az embereknek sem, magában sem és magának sem.

Egy valakiben csalódik és általánosít - mondván: „Mindenkiben csalódtam!” - és gyűlöli mindazokat, akiknek sikerül a boldogság és a jóság, és a szeretet, mert Ő neki nem sikerül (saját tudatlansága miatt).

És mindent megtesz azért, hogy semmisnek nyilváníthassa mások sikerét, esetleg le is rombolja, de legfőképpen ne ismerje el, tegyen ellene, hogy másnak se sikerüljön. Saját sikertelenségét igazolni már siker, ezt gondolja. Nem is akar továbblépni, mert annyira igazol, hogy magát teszi vakká és süketté - amíg azt sem veszi észre, hogy továbbléphetne, boldoggá tehetné magát és mindenkit - inkább begubózik, mint a hernyó és azt a keveset szorongatja, amit sikerült elérnie...

Erődöt épít köré, védi, nem ad senkinek, megtartja magának mindet! Pedig csak ki kellene néznie a csigaházból! Csak akarnia kellene látni, hallani! Csak hajlandónak kellene lennie befogadni, ami mindennek és mindenkinek nyújtva van. Csak ki kellene nyílnia. Csak fel kellene fedeznie, hogy nincs kizárva a boldogságból, csak Ő zárta ki Önmagát belőle. Őt az elfogadás és a meghallásra, meglátásra való hajlandósága emelheti át ólom-önmagán.

Így finomodunk mindahányan. Ez az útja mindenkinek és minden jó megadatik a legegyszerűbb embernek is a világon. Az Igazság útja nem különlegeseznek van fenntartva, hanem mindenkinek! Egyszerűeknek, bölcseknek, bolondoknak, rokkantoknak, gyermekeknek, öregeknek, gazdagoknak, szegényeknek, csigáknak, köveknek, lovaknak, kutyáknak... mindenkinek!

Ha nem így lenne, azt az emberek találták volna ki. Ha valaki azt mondja, nem így van, azt ember találta ki. Az ólomság lehetőség. Kihasználhatod. Ha rájössz, milyen nemesedni, nemesebbnek lenni, arra vágysz, azért teszel, azzá leszel. Azzá tesz mindent a gondoskodás.

Aki énekes, tudja ezt, úgy énekel.

Így érti meg Önmaga helyét az Egy-ben, és így énekel.

Aki énekes akar lenni, az lesz.

Aki gyilkos akar lenni, az lesz.

Aki szerető akar lenni, szerető lesz.

Jól vigyázz mit akarsz, mert meglesz. Vigyázz mit gondolsz, mert a gondolatod rezgése teremtményed!

A gondolatrezgés teremtménye annál nagyobb és valóságosabb, minél közelebb rezeg a lény lelke a valóságoshoz (az Egy-lélekhez), az Aranyhoz.

Az Egy az Egyben (Mindenben, Önmagában, Végtelenben, Örökkévalóban, Tökéletesben, Teljesben, Egészben) MINDENHATÓ.

Minél durvább valami, annál sűrűbb. Minél sűrűbb, annál több láncsal van megkötve.

Ha varázslót látsz, az csakis jó lehet! Ha egy varázsló nem jóvá teszi magát, megőrül, elveszejteti magát! Varázslóból mágussá lesz, onnan boszorkánnyá, aztán kuruzslóvá, aztán senkivé. Önmagát teszi tönkre! Az Erő az Erőből árad. Az Erő nem gonosz és nem önző. Aki az Erőt adja, az varázsló, aki az Erőt használja az mágus, aki rosszra használja az elveszíti és visszalöki magát a „mocsárba” (ólom).

Onnan indulhat a megismerés felé.

Aki elvesz, magából vesz el!

Az Erő nem gonosz, így ha gonoszságra használja valaki, nem teheti azt büntetlenül... és aztán meg is fosztatik tőle az Erő. Ennyi.

Az Erő segít, áthat mindent, mindenhol ott van. Minél finomabb a lelkünk, annál jobban érezzük és Ő annál jobban érez minket. És mint ahogyan mi benne lakunk a kezünkben és minden testrészünkben, úgy fog Ő is a lelkünkben lakni, tudatosan, s mi az Ő lelkében tudatosan. Ehhez értenünk kell Őt, magunkat és mindent! Ehhez éreznünk kell, látnunk kell, akarnunk kell finomodnunk kell, nemesednünk kell, Arannyá kell lennünk!

Aki énekes akar lenni, az lesz. Meghallja a Világ az Ő szándékát és gondolatát, megérti. Ha nagyon úgy gondolja, és tudja biztosan, a Mindenség segít neki minden eszközzel. Önmaga segít önmagának. Aki igazi énekes akar lenni, az megtudja mit jelent az, megtanulja mindazt... megérti és azzá teszi Őt a Mindenség. Akkor feladatot vállal és lehetőséget kap a véghezviteléhez. Erőt kap az Erőből s ha megmarad hűséggel a tiszta úton... meglesi a legszebb hangot... s a legtökéletesebb önmagát! Így teszi Őt Arannyá az Arany, így ad majd mindennek Arany-önvalót Ő is.

Az Egy sámánja az énekes táltos így énekel. Aranyat ad mikor énekel. Öröm és szomorú mennyország-mélység van a dalában... lélekébresztő verset regél... elgondolkodtató mondatokat szaval... érzelmeink legmélyebbikét hozza elő a hangjával. Tükör Ő, amelyben felfedezünk valamit.

AÁÉÉÍÚÚÓÓ

A Tao mesterei úgy tanítják, hogy a magánhangzók éneklése gyógyhatású. Egy-egy magánhangzó egy-egy testrész zengetésére való. Legjobb, ha kipróbálsz. Leülsz a kedvenc helyedre (lehet az a fád töve, a dombod teteje, a várfalad, a GÓBI-d, a SZAHARÁ-d, a háztetőd, ilyesmi). Érezd át a Világ lelkét! Hallgasd a hangjait... a csendben... és érezd a Nagy Szív dobogását! A szél éltető illata jön... akárhonnán... és Ő a Te segítőd... testvéred.

Nyugodj a Világba, majd egy kényelmes hangon kezd el énekelni, zengeni a magánhangzókat. Úgy vegyél levegőt, hogy kiferjen mindahány. Nem kell sietni! Minél lassabban és hosszabban érsz egy-egy sor végére, annál jobban elcsendesedik a lelked, annál nyugodtabb lesz a kapcsolatod a Mindenséggel... és a rezgéseid annál közelebb kerülnek a finomság rezdüléseéhez. AÁÉÉÍÚÚÓÓ... AÁÉÉÍÚÚÓÓ... stb. stb.

Mikor érzed a fenséget, a tisztaság nyugodt határozottságát, örvendj! Örömed köszönd meg a Kéznek, aki mindezt így írta meg! Köszöneted mosoly legyen, szavak nélküli... te légy a szó teljes Önvalóddal. Próbáld szavak nélkül érezni mindent, s ha szó jönne elő tudatodban, fűjd el azt mosollyal, nevetéssel! Légy boldog csak úgy, ne valamiért! Engedd be magadba az eredeti BOLDOGSÁGOT! A szavak és szándékok nélküli tudás állapota ez, mikor nem fűzöl hozzá semmihez semmit, hanem csak kinyílsz és elfogadsz mindent, úgy ahogyan az van.

Így nyílik ki a szemed a láthatatlan meglátására. Így nyílik meg füled a meghallhatatlan, a csend üzenetére. A mindentől tisztult állapot a legbefogadóbb, mert a teljeset látja, a teljeset hallja, a teljeset érzi. Így lát mindent. Így is Egy lesz az Egy.

A másik, mikor egyetlen dologra figyelve, egyetlen dolgot hallgatunk, egyetlen dolgot látunk és érzünk. Ha figyelünk, ha azonosulunk, meglátjuk Önmagát... Önmagunkat... majd meglátjuk Benne a Mindenséget... Így is Egy lesz az Egy.

A Világ önmaga. A Bennünk élő „képe” csakis mitőlünk olyan. Ha magunkat elcsendesítjük, a Világot megérthetjük Önmagában is.

Határoljuk el magunkat a Világtól és legyünk külső szemlélők.

Ezek után tegyünk magunkat a Világ részévé.

Tegyük a Világot a mi részünké!

Szüntessük meg a nagyságrendi különbségeket! A végtelen minden része végtelen, és minden benne van mindenben.

Szüntessük meg az időt. Nem létezik. Csak mozgás van és változás. Idő nem létezik. Egyetlen pillanat van csupán, amely Végtelen és Örök... és Örökkévaló. Ez pedig a dolgok, az időtlenség, a távolságok, a mozgások, a változások, a rezgések találkozása és együvé valósága.

Így is Egy az Egy.

Ez a teremtés előtti állapot, az Alap. Ha tudjuk kik vagyunk valójában, teremteni tudunk gondolatunkkal, szándékunkkal. Az Élet létet adott. A létedben Te vagy. A lét érted van... és mindenért, az Életért. Az Élet érted van, a létedért és mindenért.

Ha tudod ki vagy, miért és mit akarsz... és tudod az Életet, akkor az Élet is tudja ki vagy, mit akarsz. Ha valamit igazán akarsz, az Élet, a Világ Egy lelke mindenét odaadja azért, hogy az álmod valóra váljon.

Mindenki saját történettel születik, amit meg kell járnia, és az álmait meg kell valósítania. Ezért van a lét. Aki menekül ettől, attól elvételik a lehetőség. Aki küzd ezért, az mindent megtalál.

Aki a pénzt, az élelmet tekinti céljának, az azért küzdhet, és egyszer el is éri, ha küzd. Aki a távolba mer tekinteni és (ügynevezett) Nagy dolgokért harcolja Nemes Harcát, annak lesz rá pénze, élelme... alkalma.

A Nagyravágyó lélek csak akkor tesz hibásan, ha az, mire vágyik nem Nagy és Nemes dolog, hanem Sok, drága, Hatalmas, felhalmozandó!

Rezgesd meg a Világodat!

AÁEÉÍŰÚÓÖ... és a Nemes Harc gondolatai... a Személyes Történet gondolatai... az Egy történetének gondolatai... Ez a teremtés a tisztaság szándékában.

A tükör, amelyben még mindent láatsz, és amelyben még lát a minden. Tükör, amiben még mindent lát a minden.

Most vedd sorra a magánhangzókat, és külön-külön mozgasd Őket a rezgésekben... külön-külön zengesd mindet!

Zengesd közel a torkodhoz, a nyelved és a torkod találkozási pontjára figyelve... oda le! Így zengesd!

Zengesd középen felül, ahol az orrod találkozik a torkoddal! Így zengesd!

Zengesd a szádban, a nyelved felett! Így zengesd!

Zengesd elől, mintha már kívül lenne a szád előtt.

Végül zengesd dúdolván az orrodon át, a szemeid mögött.

Zengesd végig az előbbi sort.

Erőteljesen

torokhangon

különböző kényelmes hangmagasságokban.

Zengesd végig az előbbi sort lágyan, lehelve, „H” betűvel kezdve... (HAAA... HÁÁÁ... HEEE stb.) Lágyan!! Mintha altatót suttognál egy gyermek ágyánál!

Zengesd végig minden módon, minden magánhangzód.

Pihenj! Ne összpontosíts. Ne erőltess. Engedd be és bejön a házádba. Szelídítsd meg a szelídségeddel!
Így ismered meg a hangodat.

A személyes kincs és a személyes történet

A Világmindenség személyes kincse a tiszta teljesség, az Egy tökéletessége, Végtelensége és Örökkévalósága.

Az anyag személyes kincse a Világmindenség személyes kincse. Személyes története a szétszóródás, a sodródás, a felelőtlenség... a tudás és anyag egységének meglátása, az Aranyközép-lét, a Személyes kincs fellelése, megvalósítása. // Ősrobbanás→ szétszóródás→ pályára állás→ rendeződés→ közelítés a Nap felé→ súrlódás, ütközés, finomodás→ Egyé válás a Nappal //

A lélek személyes kincse a Világmindenség és az Anyag személyes kincse. Története az Egyből való kiszakadás→ a felejtés→ kis én→ tudatlanság→ Sors, súrlódás, ütközés, finomodás→ tudás→ megvalósítás→ kis én és Nagy Én→ Aranyközép-lét→ Szeretet→ Egy.

Az Egy személyes kincse a Világmindenség, az Anyag, a Lélek és az Egy. Az Egy személyes története a Világmindenség, az Anyag, a Lélek, és az Egy.

A Te személyes kincsed Neked kell felfedezned... keresned, megtalálnod, s Neked kell tudnod, mit kezdesz Vele! Te tudod ki vagy. Te tudod, mit akarsz. Ha megtisztulsz az önzés-szándékoktól, és nem akarsz hozzáadni a csendhez magadból, meghallod amit üzen az Egy.

Ha kinyílsz a Világra és befogadod, megmutatja, amit láthatsz... Jeleket ad az utadon. Figyeld a jeleket!

El fog jönni a Föld történetében az az idő, mikor hangyákká teszitek egymást, hogy tökéletes, lélektelen, precíz, termelő és fenntartó társadalmat hozzatok létre. Egyesek a túlélésre hivatkozva teszik ezt meg, egyesek pedig a pénznek szentelik magukat ez ügyben.

Akkor rabszolgákat tenyésztene majd, anya és apa nélküli embereket gyártanak, előre, meghatározott tudással, érdeklődéssel, hivatással... erővel... Akkor feláldozzák a tudást és a lelket, a szívet és a szeretetet a tudatlanság és az anyag oltárán.

Mindezt a tudásra hivatkozva teszik majd. Elalszik az emberiség, és álmában megfonnyad, mint a régi gyümölcs, de a fény, a szív, a lélek, a szeretet, a valódi tudás mindvégig ott lesz velük a csatornában... a pincékben... a ládák mélyén... könyvekben... az eszmélők soraiban. Új Nap-emberek gyúlnak és felébresztik a többi is. Mert minden valódi lényege ez, és ha elássák, eltakarják, nem marad Ő rejtve akkor sem, és a gőz kitör, a gejzír előszisszen, a láva kilövell, az Arany bármilyen sziklába van is zárva, ugyanaz az Arany!

Ne csüggedjete, mert az út is szent és ha végigmentek rajta, a Világmindenség mindenével a Ti segítségetekre siet. Egy dolgotok van csupán! Tudnotok kell, mit kell elérni! S ha sóvárogva gondoltok a történelmek elmúlt időire, mint napfényes, zöld, tisztaegű időszakokra, mégse a régmúltat akarjátok, majd újra visszahozni! Menjete előre. A Célba! Aki ott meri hagyni minden tulajdonát, illúzióját, mindenki jövőjéért, azért összefog az egész Világegyetem, és segíteni fogja!

Az Erő lesz Vele.

Akik megnyitják fülüket a hallásra, szemüket a látásra, azok magukba fogadják ezt az Erőt, és őket magába fogadja az Erő. Mindig is ott volt Veletek az erről való sejtés... a könyveitekben... a mondáitokban, a meséitekben, a költőitek fogékonyágában, a táltosaitok létében, fűitekben, fáitokban, tüzetekben, a szemeitek mélyén, a filmjeitek is utaltak rá sokszor...

A történelmek emberei, kik az Erőben léteztek, vallásokba lettek fagyasztva, és szavaikból tablettát gyártottatok, testükből pénzt fialtattatok. Az Ő lelkük és szívük csak a lelkekben és a szívekben él... de ott mindig fellapozható, visszanézhető... megérthető. Ott az ami. És ha a sötétség nyirkosságában lesz valaki, aki rátalál a lélek szikrájára önmagában... megérti majd, mi, miért, hogyan van.

A Világ története teljes. Gondoskodik magáról. Aki segít Neki ebben, arról is gondoskodik... a ki a legtöbbet adja, az a legtöbbet kapja. A Megértést.

Szent könyveiteket akkor fogjátok megérteni, ha elfeleditek a szent tanítók, próféták, királyok, vezetők neveit, húsát, csontját... ha elfelejtitek a népek, az országok, a városok neveit, a szokásait, határait, falait... elveit... és azt látjátok meg, amitől voltak vannak és lesznek, és amit mondtak és éreztek... ami a lélek és a szív Öbennük.

A vallások elássák a kezet - saját érdekükben - és a kesztyű köré templomot, intézményt építenek, saját érdekükben. A lelkek és a szívek pedig tudják és értik a lelkeket és a szíveket... a LELKET és a SZÍVET.

A lét, melyben frusztrál, stresszel, elnyom, kínoz a rendszer, amit létrehoztatok... a felejtőknek öröknek tűnő szenvedés. Az alvók úgy hiszik megváltoztathatatlan a hatalmasok ilyenemű fennhatósága, s a Világ mindig ilyen marad. Akik ebben a hitben élnek, azok is érzik, hogy van valami, ami mind-ezekben értelmes, ami Örökérvényű, szabad, tiszta és könnyű szépségű. A mag, amely ott szunnyad minden egyes lényben, felébred néha, majd újra elalszik... de mindig erősebben és biztosabban tudja, önmagát... erősebben és biztosabban kel fel... és mindig tovább marad ébren. A mag természete a csírázás, a növekedés a fénybe. Ami erre hivatott az ezzel lesz. Akármilyenek is a körülmények, a rendszerek, a pénznemek, és akármennyire keveset ér a lényeg... az csupán a tudatlanság árfolyama! A valóság és Igazság, az Egy abszolút viszonyítási Alap Tökéletes Örökkévalóságának árfolyama szerint való. Mindig lesz, aki ebbe ébred... és mindig lesznek, akik vele ébrednek! Így jó.

A szeretet nem vallás! Aki szeretetről szól nem vallásról beszél! A szeretet csak úgy szeretet. Önmagában, Egészen.

1999. 11. 08.

Ha zengeted a magánhangzókat, egyfajta beéneklési gyakorlatot is végzel. A zengetés gyakorlati haszna, hogy a hangszálak hozzászoknak, elfogadják, beállnak a gyakorlott dolgok zengetésére. A folyamat egyszerűen áttekinthető.

Eleinte nincs nagy hangterjedelmünk és nincs biztos, tiszta hangunk. Torkunkban gátak vannak, árkok... hegyek, völgyek, váltók - mint egy pályaudvaron.

Anyagi szinten (a gyakorlás lényege):

Törekvés kényelmes, de biztos zengetésre

Zengés

Hangterjedelem fokozatos, óvatos, következetes növelése, mindig új hangok beépítésével.

A hangszálak rezegnek→ tudatosan beállítjuk jóra→ a tudat megjegyzi a jót→ a zenetést magától kezdi irányítani (jól)→ újabb hang→ újabb tanulás→ újabb alkalmazás

- Ha az agyat erőlködéssel, hangszálkikészítéssel, torok fájatással elriasztjuk az énekléstől... ha bánatosan, elégedetlenül, idegesen gyakorolunk, akkor a tudat ilyen érzésekkel köti össze a zenetést. Magyarul, nem találja kellemes foglalatosságnak, nem támogatja. Ha boldogságban zengünk, ha tudjuk a zengés jelentőségét, ha minden ízében ismerjük az Életet, ezt az érzést köti az agyunk az énekléshez. Az éneklés boldogsága javítja a hangot.

A magánhangzók zenetése önmagában tisztán már ismert... elmondtam. Most szándékot és gondolatot kötünk a zengéshez. Tudjuk, hogy a Sámán (gyógyítók) sokszor megfordultak a finomabb rezgésszintű világainkban és felkeresték a betegségek okozószeleiméit. Alkut kötöttek velük, esetleg kiűzték Őket más szellemek segítségére támaszkodva. Volt úgy is, hogy veszítettek. Néha sámán sámánnal vetélkedve harcolt. Történetek termékenységi varázslások, védelmet kérő, átkot osztó, termésnövelő, gazdagsághívó, rontássemlegesítő szertartások.

A vágy s a tudás, mely ilyen nagy akarattal párosulva, ilyen hatalmas hittel vértézve tört a Világ alakítására, elérte célját, s az ember felnőtt a gondolataihoz, a gondolatai felnöttek őhozzá. Így lett megtalálva tudatosan is a tudás, az erő. Így lett az ember Az első tudatosan zengő lény, a felejtésben zengő világmindenségben.

A motiváció a félelem és a jóakarát... A gyógyító, helyrehozó szándék... A felejtés tudássá való előremozdítása... a tudás szeretetté varázslása... a helyes élet élése... a halál ismerete... a kiegyenlítés - és jobb szó erre inkább a KIEGÉSZÍTÉS - .

Az egyenlőségjel két dologról beszél, amik egyenlők. A kiegészítés EGY-ről beszél. A gyógyítás a kiegészítés a tudatos helyrehozó szándékból születik, az pedig a tudásból születik, az a keresésből az útból születik, az út a Teremtőtől lett. Így tesz a teremő önmagává mindent, ami már amúgy is Önmaga, csak nem tudatosan.

Amikor a zenetéshez gondolat, szándék társul, teremő folyamat megy végbe. A tiszta szándékú, finom rezgésű, szeretet-ember, Istengyemekség-ember, a gyógyító, helyrehozó, kiegészítő-ember hozzáteszi jó szándékát, tisztaszándékát, teremő gondolatát a rezgetés rezgéseihöz, akkor útjára bocsátja azokat az egész teremtet és eredeti Világmindenségbe. Az éberség, a tudás, a szeretet lelkei előtt nyitva áll az út az éberség, a tudás, a szeretet Világmindenségébe. Ott az Egy tudása, az Egy ébersége, az Egy szeretete „lakik”. Aki nem éberség, nem tudás, nem szeretet, annak nyitva áll az út a tudásba, az éberségbe, a szeretetbe. Ez Isten terve, alkotása, önmagunk Önmaga.

Ezért van zengő és zengő között különbség. (Egyébként nincs).

A dolgunk, hogy énekeljünk, boldogságot nyerve, adva. Énekeljünk, így megnyílik az ég. Keressük a tudást, Önmagunkat! Így finomodunk, s ha elég finomak leszünk, az Ólomból Arany lesz, s az Arany úgy zeng majd, ahogy az Arany zeng. Figyeljük az Ólmot, s az Ólommá tesz minket! Figyeljük az énekest, az énekessé tesz minket! Figyeljük az Aranyat! Az Arannyá tesz bennünket! Így énekeljünk!

Aki énekes, tudja ezt, úgy énekel.

Csak az igazi Isten, Isten. Csak az igazi tanító, tanító. Csak az igazi énekes, énekes. Csak az igazi varázsló, varázsló. Az Ólom eljátszhatja az Arany szerepét, de nem Arany. (Ez nem baj, mert az Ólom ugyanolyan fontos. Az a baj, hogy ezt nem tudja... ezért játssza el az Aranyat.) A fontos a valódi lényegben van... és ezt még néha az sem tudja, aki azt hiszi, hogy tudja... de a valódi lényeg a valódi lényegben van. Bárki hazudhat a tudatlanoknak, de az Igazságnak nem, és az Igazság sem hazudik róla senkinek.

1999. 11. 09.

LÉLEGZET

A Világmindenségben mindenütt ég a tűz. Ugyanaz a tűz. A dolgok csak látszólag különbözőek nagyságrendileg. Minden szuverén lény egy egész Világmindenség. Mindenben minden benne van, a Minden benne van mindenben. A tűz ugyanaz mibennünk, mint a csillagokban... A víz ugyanaz mibennünk, mint az üstökösökben. Az éneklés (zengés) ugyanaz mibennünk, mint mindenben... csupán a tudatosságában különbözik.

A szél, ami átfújja az egész Világmindenséget, mindenütt ugyanaz... és bennünk is ugyanaz, a lélegzettel. A lélegzettel, a széllal kezdődik az éneklés, mikor befogadjuk magunkba, hogy a bennünk élő tüzet táplálja, s lelkünket a tűz a testünkben tartsa. A szél táplálja a tüzet... a tűz a lélek lakása... a lélekben lakik a tudat, az én, a gondolat... s az éneklés maga. Az éneklés alapja tehát a lélegzés, a levegő. Ő segít zengeni, Ő viszi a hang üzenetét... A lélek pedig, mely anyagtalanul finom, a saját üzenetét. A hang megzengeti a durvát... a lélek megzengeti a durvát és a finomat. Így, aki lélekkel énekel, megzengeti az egész teremtetett Világot, és szándéka megértetik a legfinomabb lényében is, az Életben.

Így éltet az Egy a létben, táplálva a tüzet, mely a lélek lakása a testben. Így vagy lény Te is, én is.

Aki énekel tudja ezt, és magába szívja az Egy éltető szándékát, szeretetét. Magába szívja a Világot, mert minél kiterjedtebb a tudata akkor, annál több az Ő zengése az Életben, a Lélekben, az Egy-ben.

„Szél! Köszönöm Neked Önmagamat! Köszönlek Téged! Vidd a hangom. Vidd a szándékom! Lovak sörényén át... szarvasok agancsain át... farkasok sikolyain át... hegyek csúcsain át... felhők fodrain át... Holdon, Napon át... Csillagokon át... poklokon át, Mennyen át... Világosságba, Tudásba, Egybe!

Lelkem! Köszönöm Neked Önmagamat! Köszönlek Téged! Vidd szándékom! Vidd a hangom! Minde nek lelkén át... mindenek lelkébe! Vidd az úton... Mennyen át, Világosságba, Tudásba, Egybe!

Érezd át mindazt, amit eddig tanultál! Nézz bele eddigi létedbe, érezd mit tettél jól, rosszul, mit gondolsz most másképp! Érezd a helyes út világosságát! Érezd az Erőt, ami mindenben ott van, és mindent áthat! Érezd a Világegyetem minden részletét... tűzzel... vízzel, levegővel, földdel, lélekkel... tudattal... felejtéssel, énnel... Én-nel... tudással... értelemmel... Eggyel... mindennel... ÉLET-tel!

Érezd magadban mindezt, hisz nincs semmi külön! Te benne vagy, Ő Benned.

Lélegezd be a Mindenséget, hogy a Te tüzedet (vagyis a Mindenség tüztét) a Mindenség szele táplálja. Terjeszd ki tudatod mindenhová, hogy megértsd a lelked végtelenségét, és Örökkévalóságát. Ez Te vagy.

Ha az Egyet akarod megérteni, át kell érezned azt, hogy minden (a legapróbb és a legnagyobb részlet is) ugyanilyen lényegű. Ha mindet megérted és mindet átérzed, rájössz, hogy nincs nagy és kicsi, nincs semmi ellentétesen, csakis Egy-ben... mert ha minden végtelen és örökkévaló és tökéletes és egész és teljes bent a valódi Önmagában, akkor ez a végtelen végtelenség és Örökkévaló Örökkévalóság és Egy. Akkor tudod majd meg az Igazat.

Így létezik minden, ami létezik, a lehető legnagyobb változatosságban, a lehető legtöbb helyen! Ez a Világ, és ez vagy Te is. A szél átjárja mindezt, és ezt a szelet lélegezzük. Ez a szél tesz képessé a zengésre... és ez a szél viszi a hangot... Lelkünk pedig a szándékot és gondolatot adja. Így válunk teremttökké mi is.

Ezt nehéz „meglátni”, hisz’ akik nem olyan finomak, nem olyan szembetűnően teremtetnek. Nekik az átalakítás öröme jut. Gondolataikból cselekvéssel teremtik a dolgokat. Ez a durvább teremtés. Az alkotás szintén cselekvés... szintén durvább teremtés... de ahogy finomodik a tudat és a lélek minél éberebb lesz Önmagában, úgy terjed ki a teremtő erő a finom Világmindenségre. Aki pénzt akar teremteni, pénzt teremthet... Aki szeretetet, az szeretetet teremthet. Ilyen egyszerű! Kinek mi fontos - szokták mondani. Mindenkinek hite szerint lesz.

Itt jut eszembe Jézus. Érdemes megtekinteni az életét! Fel fogod fedezni, hogy igazat tett, beszélt, élt. Ő valóban nem volt külön. Az Ő dolgait kell megtanulnunk! Ő sem a nevét akarta adni! Nem a diplomáinkat, nem az intézményvallást! A szívünket, a lelkünket, az Egy- Istent... és Önmagunkat!

Ő elmondta a mondatot. Azt, hogy minden Egy... hogy Mindenből Arany lesz és az Arany Arannyá tesz. Elmondta, milyen a helyes létezés... és tudta, hogy ez csak egyetlen piciny lépés. Nem az Ő dolga ezen szempontok megértése, hanem a miénk. És tudta azt is, hogy csak megértés után lesz megvalósítás. A megértés nélküli megvalósítás csak próbálkozás. Romba dől. A szempontok a megértésben, a tudás magunkévá tételében nyernek valós értelmet. Addig csak „tehénen a gatyá” mindahány. Ha mi valóban azok leszünk, akik olyanok, akkor lesz jó létünk. A felnövés a mi dolgunk, Ő azt mondta el, milyen lesz, ha majd felnőttünk.

„Nosza! Próbáljuk meg! Tegyük meg! Órá figyeljünk! Emlékezzetek? Figyeljük az Ólmot, az Ólommá tesz minket! Figyeljük az énekest, az énekessé tesz minket! Figyeljük az Aranyat, az Arannyá tesz bennünket!”

Hát... figyeljük az Aranyat!

HANGKÉPZÉS

NE DOHÁNYOZZ!! (Ne úgy, mint szokás!)

A Sámánok értelemmel dohányoztak. A szellemeiket táplálták, így azok jól éltek bennük, s ha kellett segítettek a betegségek elleni harcokban. Nem élvezetből dohányoztak! A dohányt piciny zacskókban arra is használták, hogy a kiűzött szellemet csalogassák. Az belement a dohányos tasakba, ott maradt, és ki lehetett akasztani az erdőbe Őt, hogy ott éljen ezek után, ne az emberben.

A mai világ embere beteggé lett a dohányzástól, mert a szellemek azt csinálnak, amit akarnak.

Ez csak javaslat! Te döntöd el! Van sok énekes, akiknek jó hangja lett úgy is, hogy dohányzott... de van sokkal több, akiknek ezért ment el. Én nem kockáztatnék. Ha mégis dohányzol, normális dohányt szívj, ne olyan áztatott nikotinleves papírt!

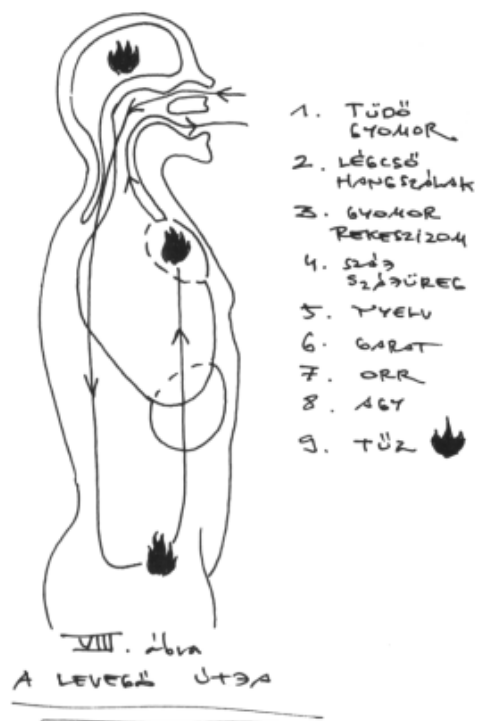
Tehát...

- Levegő!!

- Bármilyen hang HANG, a valódi zengés szempontjából.

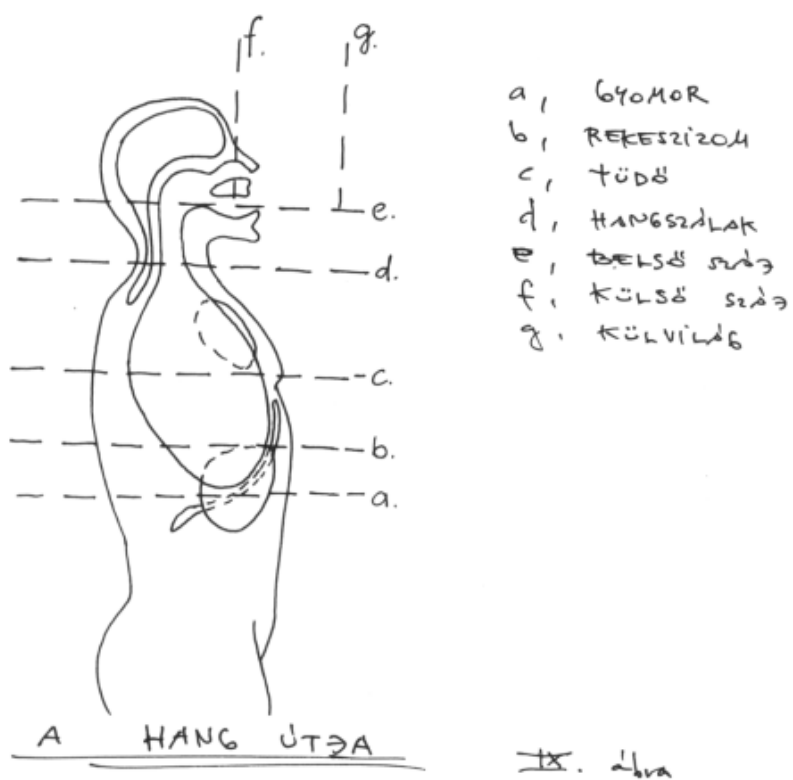
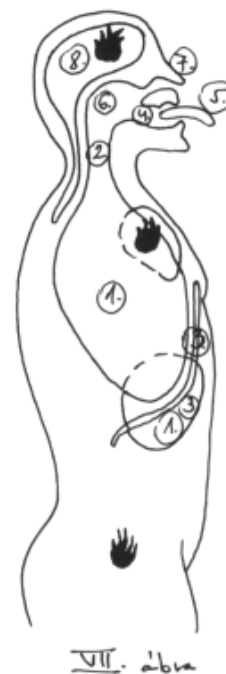
VII. ÁBRA - VIII. ÁBRA

A levegő útja

IX. ÁBRA

A hang útja

- 1.) TŰDŐ (és GYOMOR) {A Világ a lélegzetben van... Te a Világot abban kapod... Ő abban kap Téged}
- 2.) LÉGCső - HANGSZÁLAK
- 3.) GYOMOR (Légzés is) - REKESZIZOM
- 4.) SZÁJ-SZÁJÜREG
- 5.) NYELV
- 6.) GARAT
- 7.) ORR
- 8.) AGY (gondolat, szándék) - ÉN - LÉLEK (Világegyetem)
- 9.) TŰZ (Egész test)

SZINTEK:

- a, GYOMOR: innen indítjuk a hangot a levegővel. Az éneklés a levegővel indul.
- b, Hasizom és REKESZIZOM: Az erőt főleg itt adjuk meg a hangnak, nem a torok erőltetésével.
- c, TŰDŐ: a léleklevegő helye. Itt adódik az igazi szél a zengéshez.
- d, HANGSZÁLAK: a zengő hangszerek.
- e, BELSŐ SZÁJ - szint: artikulált zengés (magánhangzók)
- f, KÜLSŐ SZÁJ - szint: artikulált zengés (mássalhangzók)
- g, KÜLVILÁG: a teljes zengés.

Képzeld el, amint a „hang” levegő-patakként kezdi, majd egyre szabadabb, erősebb, tisztább folyóként folytatja. Amint a hangszálakhoz ér a tiszta víz, „suttogó” rezgések gerjednek. Itt még nem színeztük be a tiszta vizet. Ezek után fogjuk a vödört és öntsük rá színes festékünket - a hangot - a tiszta vízre. Így színesen folyik tovább a víz. A színes víz a belső szájunk szikláin megtörik, alakulnak érdekes áramlatok, zuhogók. Szembe találkozik szűk folyosókkal, tág termekkel. Így lesz az eredeti tisztának indult hangból, a szájból, mint vízesésből kiáramló végtermék.

A mi dolgunk, hogy olyanná tegyük a tiszta hang útját, hogy az a szánkon kizúdulva ugyanolyan tiszta és értékes legyen, mint induláskor!

Az éneklés a levegőfolyamra öntött hangfesték, majd a jól artikulált beszéd végterméke.

A végterméket érzelmek, gondolatok befolyásolják. Közrejátszik még az is, hogy ki mennyire tudatosan énekel, ki mennyire ismeri a technikáját (saját), a belső szerkezetét (hang útja), ki mennyire szokta meg a saját képességét... ki mennyire erősítette meg a hangszálait.

A legalapvetőbb módja az erősítésnek a magánhangzók zengetése (ahogyan azt már régebben leírtam). Utána skálázni is érdemes, a hallás fejlesztésére. Lepengetsz egy hangot a gitáron, az lesz az alaphang. Az alaphangról indulva énekelj dallamokat saját szíved szerint! Nem bocsátkozom bele mindenféle hivatalos technika ismertetésébe, sem az Ősi hangsorok tüzetes taglalásába, mert nem ez a célom. Azt majd az énektanárok elmondják. Én inkább a szíveteket és a lelketeket szeretném felébreszteni. Tehát ha rám hallgattok, azt csináltok, amit akartok! A többit majd egy igazi énektanár elmondja. A jó énekléshez énekelni kell. A jó sétához sétálni kell. A jó léthez létezni kell. (A jó Élethez jól kell

létezni) Nem bonyolítok. Szóval... a dolgok azok, amik. Mindig a leglazább, legegyszerűbb az igazi lényeg. Nem ettől a könyvtől fogtok tudni énekelni! Az énekléstől.

Énekeltek→ megfigyelitek mi hogyan van→ észreveszitek a kellemetlent, a nem jót→ javítotok rajta→ énekeltek. Ennyi.

Ti érzitek!

VÁZLAT

BELÉLEGZÉS (háromnegyedig szívod magad, hogy az erőnek is maradjon hely!)

- A hang nem torokból, hanem gyomorból, vagy a Földanyából indul! (a lábon át... a gyomron át... a többit tudod)

GYOMOR

REKESZIZOM

- A levegő (kilégzés) egy patak és ez tiszta.

- Utat biztosítasz neki (lazítod a torkod)

- Elképzeled a hang útját a teljes hosszán. Ellazítod, kiterjeszted magad a világba... szabadon... felhőkkel, éggel, tisztasággal!

- Folyik a víz... (a patak)

- Fogod a vödört és ráöntöd - lágyan - a színes festéket (a hangot). A víz a lehető legszabadabban áramlik, a festék a lehető legkönnyedebben csorog rá... majd a víz (kilégzés) gyengéden tovább szállítja a jól szabályozott úton. A festék öntése a

HANGSZÁL - vödörből történik. Vésd észbe, hogy a hang útja független a hangtól! (Suttogás!) Csak levegővel „énekelj”, hang hozzáadása nélkül! Utána fokozatosan adj hangot! Így gyakorolj oda-vissza. (Magánhangzók zengetése)

HANG (színes festék)

- Amint rákerül a patakra, onnantól kell szabályozni. (Nem a hangszálaidat és a torkodat kell feszegetni, hanem levegő hozzáadásával és az út még lazábbá, szabadabbá tételével hangosítasz!)

- Ha magasan énekelsz, koncentrálj a garatod alsó felére (ahol a nyelved a nyelvcsőbe torkollik) és adj levegőt! Ne feszengj! Így gyakorolj!

Ha mélyen énekelsz, koncentrálj a garatod felső részére, ahol az orrod beletorkollik a légcsővedbe! Ne feszengj! Így gyakorolj!

BELSŐ LÁTÁS - „Segít a képzelet” Tudatosítsd a szerveidet! Így könnyebb lesz.

SZEMPONT:

Legyen a lehető LEG:

- levegősebb

- szabadabb

- egyenletesebb (mint a vonós hangszerek - cselló - hangja!)

Próbáld a fürdőben!

- tisztább

- értelemmel bíró legyen!

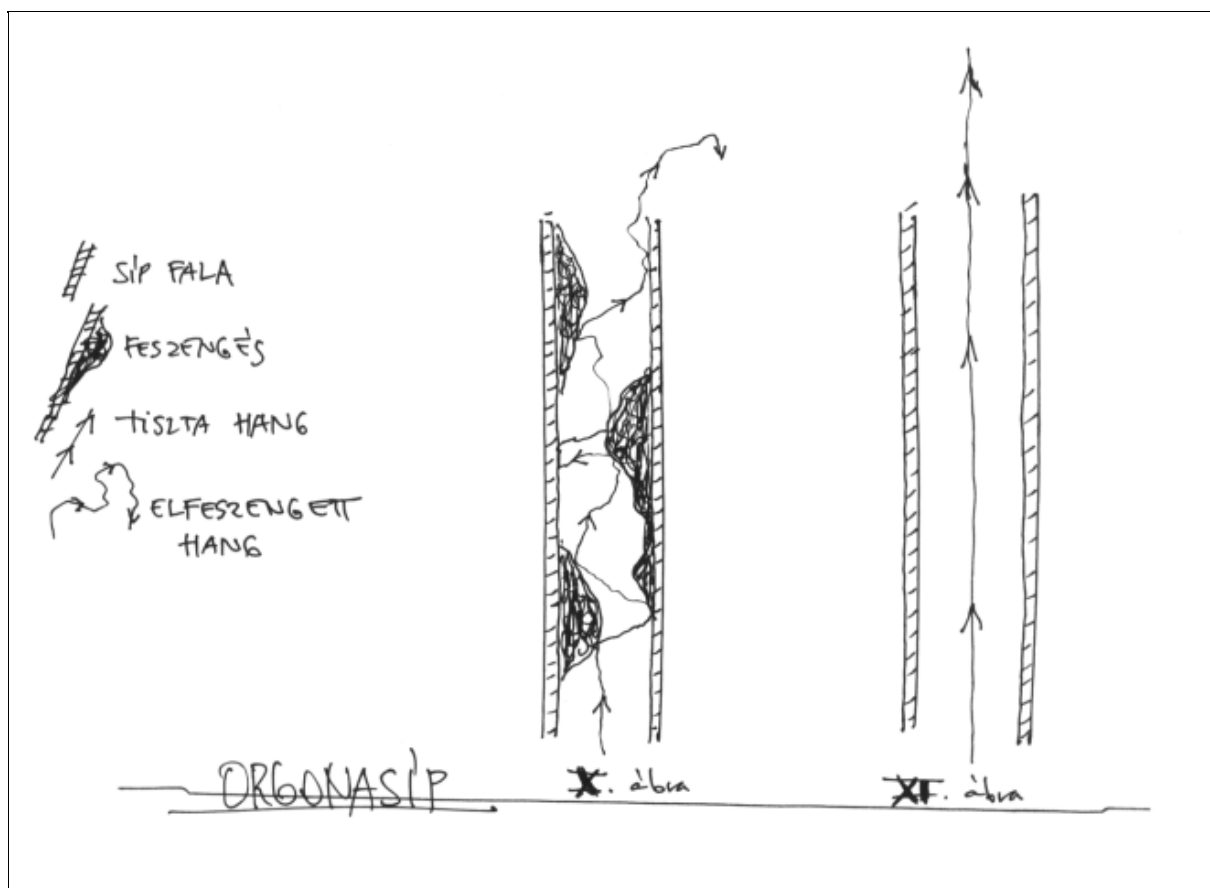
Épp, mint egy orgonasíp! A síp nem feszeng! A síp pont az, ami. A torkod is az, ami. Nem mássá kell tenni, hanem ki kell hozni belőle azt, ami.

Ha koszos, feszengős, akkor a hang is koszos, feszengős.

Ha tiszta, olyan lehet, amilyen igazából.

X. ÁBRA

XI. ÁBRA

Lehet, hogy túl szájbarágós, túl gyerekes, de a BELSŐ LÁTÁS érdekében magyaráztam így. Az nagyon-nagyon fontos!!

A BELSŐ LÁTÁS (a képzelet) rezgés. A Sámán-gyógyítók legfontosabb eszköze!

Következő állomás a BELSŐ SZÁJ... orrostól - nyelvestől - fogastól - ajkastól... mindenestől. Ez a „hely” olyan, mint egy barlangrendszer... (közlekedőedény-rendszer hangpatak számára). Itt kerül rá a tiszta hangra a magánhangzó és a mássalhangzó ruhája, zengése (üveges, tompa stb.).

Ha a magánhangzók zengetését úgy gyakorolod, hogy az újonnan felfedezett dolgokat is hozzáveszed, jó úton haladsz. Teszteld a belső szád képességeit! A zengetésnél próbálj ki minden helyet, piciny zezugot. Figyeld meg, hogyan reagál a hangod egy-egy helyzetre. Váltogass hangerőt, hangmagasságot, levegőmennyiséget, lágyságot, élességet, helyet, magánhangzót! (AÁÉÉÍŰÚÓÓ és vissza).

ROSSZ:

- torokból
- feszengve
- túlságosan rákeményítve (én tudom, hogy jó a kemény stílus, de úgy van ez az egész, hogy először jó hangot kell csinálni, utána lehet alakítani, és nem fordítva, mert úgy nem működik)

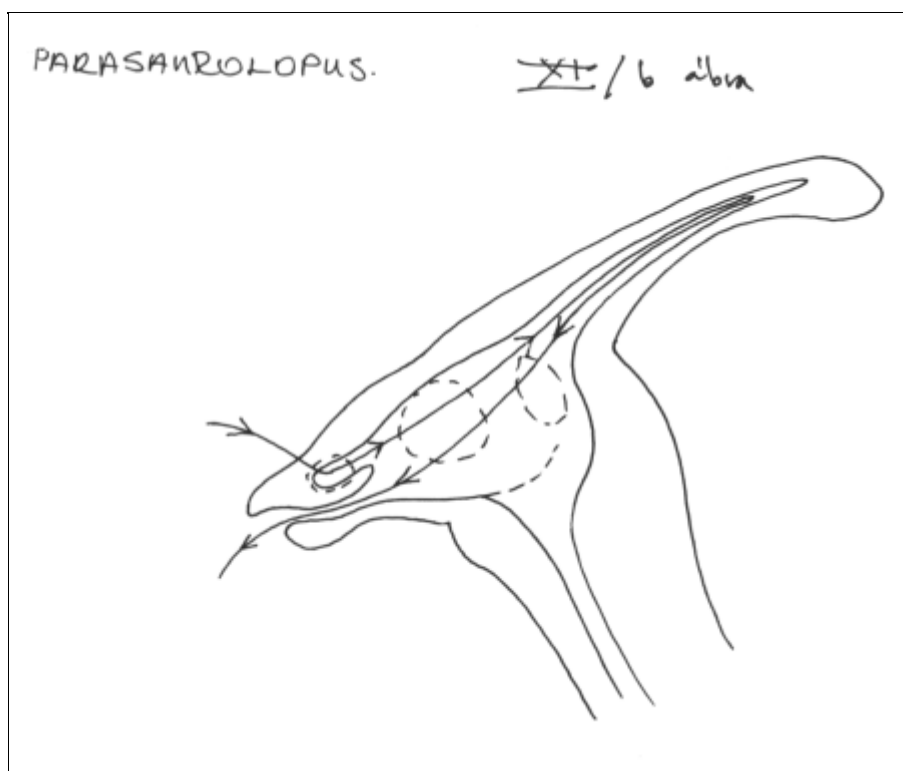
Továbbá rossz, ha:

- egyenetlenül
- mindenfélét akarva
- levegőtlenül
- eszeveszett szűkítgetéssel énekelsz.

Nem használod az orrod!

(Élt régen egy olyan Dinoszaurusz, aminek a fejében egy egész orrüreg- labirintus volt, mert a torokhangján kívül még a belélegzett levegőt is sípoltatta. Valahogy úgy szólhatott ez az udvarlóhang, mint egy mély síp. Elég messzire vitte a szél az ilyen hangot.)

XI/b ÁBRA

Külső száj

(Majd valami értelmes ember megkeresi, melyik Dínó volt ez. „Házi feladat.” De elég, ha elhiszitek.)

DOB, HÍD (mássalhangzók)

A magánhangzók a hídpálya, amin a forgalom közlekedik. A mássalhangzók a pillérek, amik a hídpályát felosztják, tartják. Lényeges, hogy a mássalhangzók a lehető legérthetőbbek legyenek. Ez vonatkozik a magánhangzókra is, de ha egy szóvégi mássalhangzó lemarad, az nagy kudarccs, érthetőség szempontjából. Ennyit a szörözésről! A többit majd megtanuljátok a stúdióban egy jó zenei rendezőtől.

A mássalhangzók a dobütések szerepét töltik be. Ritmikát kell adniuk a hangoknak, a dallamoknak. Ha egy zenének megvan a saját ritmusa, akkor az énekelt szövegnek is követnie kell ezt a ritmust. A mássalhangzóival, a dallamlejtéseivel, hangok elkezdésénél és befejezésénél, hangsúlyozásnál!

Ezt papíron lehetetlen megtanítani. Sámán-dalokat kell hallgatni! Kántálnak a ritmusra, a dob, a világ ritmusára. A mássalhangzók a beszédünk dobütései... a dob pedig mi vagyunk. A lélegzet, a Világ szólaltat meg bennünket, és az Ő dalát ontjuk magunkból. A dob teremtő, mert az EGY teret többre „osztja fel”... mozgásával, hangjával. Teremtő, mert zeng és rezeg és ez a rezgés mozgatja a mindenséget is... hírt, értelmet visz... a dal mondanivalóját... a daloló gondolatát.

Olyan értelemben, ahogy az emberi tudat gondolja, az idő nem létezik. Ha igazán pontosan akarom kifejezni magam, épphogy csakis úgy létezik... máshogy nem.

Csak mozgás van, távolság. Időt csak akkor emlegetünk, ha mozgásról van szó... de ez mindenféle mozgás mindenféle dolog közt, így nem rész, hanem egész, mert az összesfajta (idő) mozgás iránya, sebessége és (tartalma) → hossza... az Összesfajta mozgó összesfajta mozgása egyben. Az idő ez.

Az idő nincs, mert az csak az Egész idő lehet! Az egész idő pedig az Örökkévaló és a Végtelen, mivel a végtelen távolság és mozgás. Idő csak a végtelenben és az Örökkévalóban van, de az az EGY. Amit mi időnek nevezünk, az mozgás, és relatív.

Vegyük az Örökkévaló, végtelen és teljes teret, melyben minden benne van, és amely mindenben benne van. Így végtelen és örökkévaló minden. Aki most a létre gondol, hogy az nem örökkévaló, az is téved, mert amiből a lét van, az is örökkévaló. **A lét az, amiből van, és amibe megy.** Örökkévaló.

Az Örökkévaló, Végtelen, Teljes, Egész térben egy Örökkévaló, Végtelen, Teljes, Egész Sámán dobolni kezd.

Kísérjük végig a folyamatot!

Nincs támpont, hogy milyen sebességű legyen a dobolás, hogy mikor kezdje el, hogy milyenre ossza fel a teret, a végtelenséget. Az első dobütés az EGY, a második a KETTŐ, a teremtés, a harmadiktól kezdve a világ sokadalmának szívei dobbannak és a sokféleség tükörlényegű világa éled. Innentől lassulhat és gyorsulhat a ritmus. A gyorsaság az előző néhány dobütéshez képest lehet szabálytalan, de két dobütés távolsága nem lehet szabálytalan. Így tökéletes a Világ. Ha valaki azonosul a dobbal való teremtés Világritmusával, áthatja tudatát a Világegyetem és az Ő tudata is bejárja a Világegyetem bármely zugát akár tudatosan is... de a szándék öntudatlanságban is elviszi magával az egész lényt. Aki a szándék zengésének útján öntudatra tudja ébresztzeni szellemét, érdekes körülményekkel, lényekkel találkozik. Ezt majd később.

Aki úgy mond ráfekszik a Világóceánra, az tudatosan leüti az EGY-et,

Majd a teremtés KETTŐT... és a HÁROM-tól a Világóceán ritmusát követi. A Háromtól a feledésben vitorlázó sokadalom ritmusát üti, majd ha együtt van a szelleme ezzel a sokadalommal, Ő is felejtővé lesz, és átkerül másik állapotba... más tudatszintre. Ott „felnyílik az a szeme” amivel megláthatja a

Világ nyelvének üzenetét és „az a füle” mellyel meghallhatja a Világ nyelvének jelentését. Ott találkozik a valódi szándék valódi értelmével, és a valódi értelem valódi szándékával. Ott találkozik a lények szellemével, a szellemek lelkével, a lelkek LELKÉVEL is, ha olyan finom, ha olyan közel jár a szándéka az Aranyhoz, a Naphoz, az EGY-hez.

Aki „ráfeküdt” a Világóceánra, az a Világóceán, a létező, teremtett, tükörlényegű anyagvilág ritmusát követi. Ez a következő:

CSEND → EGY → KETTŐ → HÁROM → EGYENLETES → GYORSULÓ → NAGYON GYORS
ÉS EGYRE EGYENETLENEBB → KÁOSZ → HIRTELEN LASSULÁS → LASSÚ EGYENLE-
TESSÉG → EGY → CSEND

Így van a Világóceán anyagi sokadalmának ritmusa, mozgása. Így születünk, növekedünk, öregsünk és halunk meg! Ez nem időtől (eddig értelemben gondolt időtől) függ, hanem szándéktól, mert az EGY szándéka így rendezte el a mozgást, a nevelődést, a haladást, a Keresést, az utat, a találást, a tudást, az Arany-középben létezést, a Szeretetté válást, a hazatérést. Az, hogy a Világ meddig áll, nem időtől függ, hanem szándéktól. Az „idő” függ attól, hogy a Világ meddig áll!

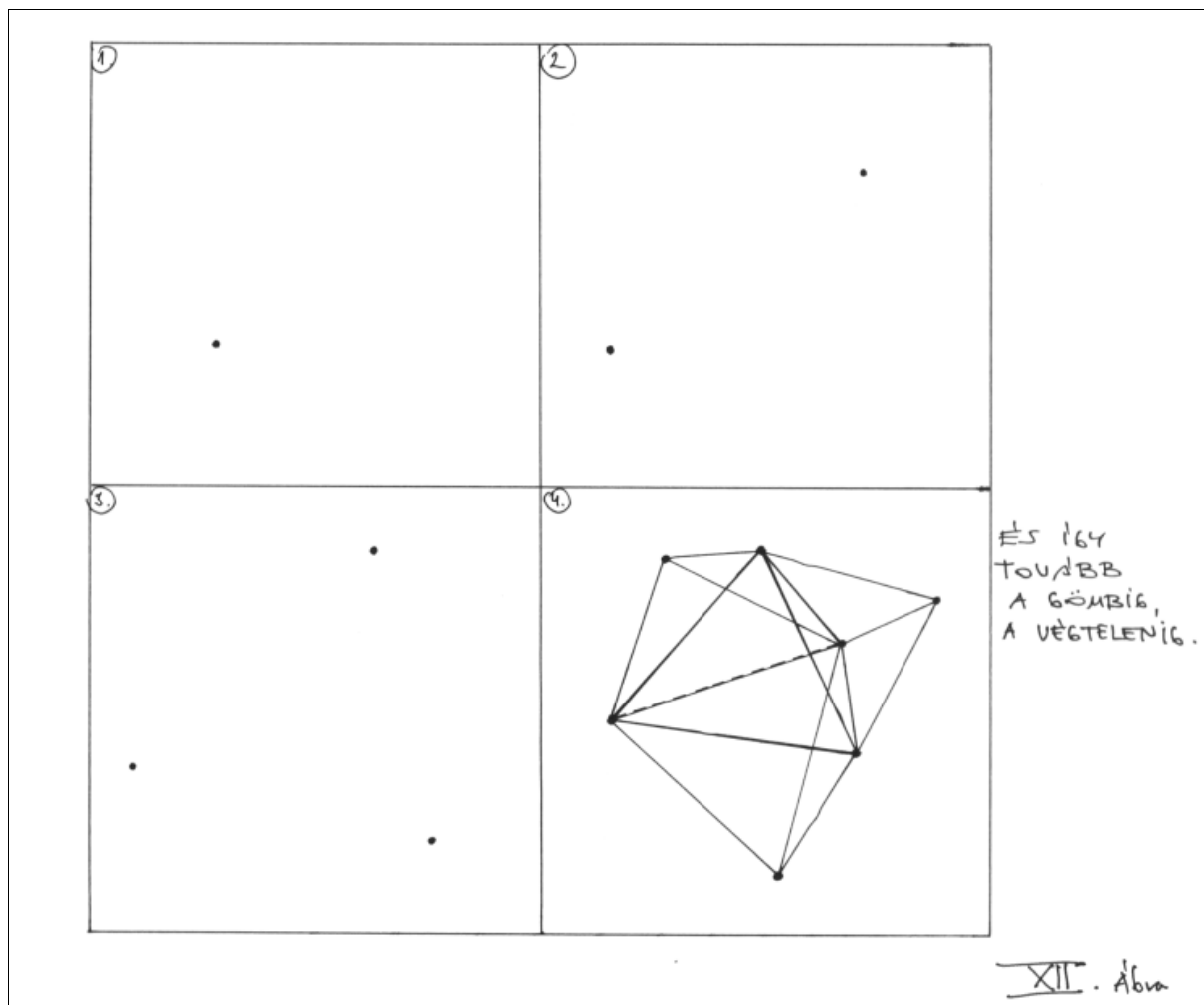
A Sámán zenéje követi a Világóceán zenéjének ritmusát... átlényegül, extázisba esik... felgyorsul... „kicsapja a biztosítékot”, összeesik... megvívta harcát... felébred. Ami odaát van, az a mindenség finomabb oldala. Megérted, ha megértetted mindazt, amit a „Világ rezgésekből áll” részben írtam. Az a finoman rezgő Világrész... „Világhely”.

A tér felosztása a legegyszerűbb térelemekre. Ez a házi feladat mára. Segítek, de nem rágom a szátokba. Nnnna....!

Ha az EGY mindenségben akárhol kijelölsz egy akármekkora pontot, az ugyanakkora pont lesz, mert a Végtelenben és Örökkévalóban a nagyság is végtelen és Örökkévaló. Tehát adott EGY pont. Legyen még egy! A második pontot akárhová is teszed, az pont ott lesz... és pont olyan távolságban... mert a Végtelenben és örökkévalóban a távolságok is végtelenek és Örökkévalók. Van egy szakaszunk, mivel a legegyszerűbb térfelosztásban gondolkodunk és nem a legbonyolultabban. A szakasz két pont és egy egyenes, ami köztük van. Ha a legegyszerűbb szempontnak megfelelően, most bármerre, ugyanolyan távolságra a két ponttól egy harmadikat kell létrehozni. A tér felosztásáról beszéltünk, tehát ez az Egyenlőszárú háromszög még nem a teljes-legegyszerűbb tércikk. Legyen egy negyedik pont, mindhárom ponttól egyenlő távolságra. Így kaptunk egy négy pontból (melyek egyenlő távolságra vannak egymástól) és négy egyenlőszárú háromszögből álló (melyek lapjai ugyanolyan területtel rendelkeznek) téridomot. Ez a tér legegyszerűbb felosztása térrel... Három dimenzióban. A Negyedik dimenzió az, amit felosztottunk. Ami közös, ami EGY... ami időtlen, tértelen, végtelen, Örökkévaló. Itt a 4. dimenzió elnevezés már értelmét is veszíti, mert végtelen dimenzió tárul fel... és létezik (minden egyes rezgéssel újabb!).

Ha meg kívánjuk érteni a teremtetést, nekünk is teremtenünk kell! Menjünk tovább! Ti hogyan haladtátok tovább, ha ebből a legegyszerűbb téridomból kellene építkeznetek? Én amennyi ugyanilyet csak lehet, a csúcsaiknál fogva összefognék és a lapjaikat pontosan összeilleszteném. Aztán azok lapjait is, aztán még több és több lapot még több és több lappal. Így tovább. Minden hiányba épp beleillik egy ilyen téridom, minden téridomhoz illik egy másik.

XII. ÁBRA

De! Mindenfelé egyenlően terjeszkedj! Miért az egyenlőszárú háromszög-idomok a legegyszerűbbek? Nézz utána! Más idomokkal is megy, de van kisebb, egyszerűbb idom. EZ.

Mindenfelé egyenlően terjeszkedjünk.

Egészen addig építhetjük a Világunkat (Anyagi Világunkat) amíg gömböt nem kapunk. Egyesek azt mondhatják, nem kapunk sima felszínű gömböt. Erre én azt mondom, hogy nem érdekes. Miért mondom? Mert a térbe a semmi ugyanúgy beletartozik. Ugyanolyan értékű rész. Mi az a semmi... a semmi! Úgy, ahogy mindenki értelmezi! Eljutottunk egy akármekkora nagyságú gömbhöz. Ez Egy a legbonyolultabb és mégis legegyszerűbb tökéletes téridomból. Ha meg akarom adni a Világnak Önmagát, akkor a Végtelen és Örökkévaló Világban, Végtelen és Örökkévaló lehetőséget adok, Végtelen és Örökkévaló gömb létezésére. Ez meg is lesz. Hogy miért? Mert én teremtek.

Végtelen és Örökkévaló nagyságú és Végtelen és Örökkévaló számú (egyenlő) gömböt teremtettem. Ez a tökéletes anyagi „sík”, tér, a maga legegyszerűsebb finomságában. Ha meg akarom adni ennek az anyagi finomságnak a Szabadságot, erőt adok Neki. Olyan erőt adok, ami a gömböket szétválasztja, majd összetartja, mely a hiányokban új gömböket létesít... olyan erőt, mely áthatja a világ anyagát.

Ettől aztán a gömbök kívül-belül megtelnek az Erővel. A végtelenségben végtelen nagyságúra differenciálódnak, végtelenféle energiájúra és erejűre. (Mivel a végtelenségben bármilyen nagyság ugyanolyan és az ugyanolyan nagyság bármilyen... a végtelen erő ugyanolyan, az ugyanolyan erő végtelen. A kicsi gömb nem kisebb a nagynál. A kicsi erő nem kevesebb, mint a nagy erő. Ugyanaz a végtelen és Örökkévaló erő.)

Így engedem szabadon az anyagot és az erőt, hogy mindenhol legyen minden, és mindenben legyen minden. Ez nem robbanás, már az eredeti értelmében - ugyanis ugyanúgy néz ki - hanem szabadon engedés. Az pedig úgy viselkedik, hogy kívülről is húzza a Világ Önmagába (a Végtelenbe és az Örökkévalóba) az anyagot, nem csak belülről feszíti szét. A Világ anyaga most szabad. Minden van mindenben. Ezután az Erő és az anyag elrendeződik. Az EGY LELKE és SZELLEME kitölti az elrendeződő anyagot. A teret most és állandóan áthatja a tökéletes térszerkezet, és minden szabad. Az anyagot átható Lélek és Szellem is megkapja a függetlenséget és Szabadságot. Önálló Egy-é változik, a lélek lesz az anyagban... abban az anyagban, amit választott, ahová illesztette magát, amilyenné tette az anyagot... amilyenné tette Öt az anyag. A Felejtés a valódi szabadság, mely megadja minden léleknek, anyagnak, szellemnek saját Önmagát (végtelen és örökkévaló önmagát). Semmi sem vész el, csak minden átalakul. Az anyag formája változik, a Szellem tudása változik, a lélek ébersége, finomsága változik.

Mindenki és minden megkap mindenkit és mindent... kívül, belül mindenhol, mindenhogyan, mindenféleképpen. A lélek áthatja a szellemet, aki áthatja az anyagot. Ő fejlődik és finomodik. A születés a halál, változások. Minden csak változás... „mozgás”. Ezzel a mindenre kiterjedő és mindenben lévő sokadalomban, amiben az erő és a forma különböző, minden Örökkévaló, végtelen, tökéletes, Egész is benne van. Csak látszólag kisebb vagy nagyobb ez vagy az. De a „látszólag” is bele kell, hogy tartozzon a tökéletese és az Egészbe, mely nem üresség, hanem minden (üresség is). Minden benne van mindenben, a Minden mindenben benne van. Minden hely, fajta... erő lehetősége megvan és megvan minden, ami csak meglehet benne és kívüle... minden téren, mindenütt. Innentől indul a mi saját mesénk... a tudatra ébredés... a finomodás, az értelem, a gondolkodás az akarat, a vallás, a hit, a tudás, az Aranyközép-lét, a Szeretet, az EGY.

Az anyag a finom felé „fejlődik”, halad.

TUDAT → ÉRTELEM → GONDLAT → SZÁNDÉK → VALLÁS → HIT → TUDÁS → ARANYKÖZÉP-LÉT → SZERETET → EGY.

Vagyis az Ember a mai állapotban egy elég finom anyagi állapot. Itt, ebben az anyagi finom állapotban jön be a képbe a DOB, mint a tudatos zengő első igazi, tudatos zengője. Itt, ahol minden szabadjára van engedve, elértünk a küszöbig. Most kell megértenünk, amit csak meg lehet érteni! Most kell finomodnunk olyan finommá, amilyenné csak tudunk! Eddig is tőlünk függött, de most még inkább tőlünk függ!

A Világegyetem felfedezésében eljön majd az a pillanat, amikor a legtávolabbi részeket is képesek leszünk meglátni. Elérkezik az a perc, amikor olyan mikroszkopikus világokat fedezünk fel, amik a legeslegkisebb világok! Amikor a két látványt összehasonlítjuk majd, ugyanazt fogjuk látni. Így is Egy az Egy.

Elindultunk az első dobütéstől és eljutottunk az első dobütésig. Ami közös mindebben az a Sámán. A Sámán-énekes, aki a teremtet (tudatosan, Sámán-énekes által teremtet) Világban az első tudatos rezgő... első tudatos teremtető.

Mindig akadnak, akik azt mondják, „Ne nézzünk az Arany-mélységekbe, az Arany-magasságokba, mert méltatlanok vagyunk rá, szentségtörést követünk el! Ne nézzünk más dolgokba, mert mi egyszerű ezek meg azok vagyunk.”

A helyzet az, hogy tisztességgel teljesítenünk kell a feladatunkat, abban, amik vagyunk... de ha nem fürkesszük az értelmet, ha nem tekintünk az Arany-mélységekbe és Arany-magasságokba, épp akkor nem teljesítjük az itteni feladatunkat! Az itteni feladatunk ÉPP EZ! A Fizikusok, Kémikusok, Matematikusok, Zenetanárok, Ének-szakértők bizonyára kimosolyognak ezekért a szakmai szakértelmet nélkülöző kijelentéseimért... és a szakszavakat nélkülöző kifejezőmódomért. Lehet, hogy tudatlanul írok, de jó szándék vezet. Mondhatnám, hogy nem Nekik írok, hanem a teljesen kezdőkkel szeretnék megértetni ilyesmiket... de nem mondom. Nekik is írok! A tudásuk pótolhatatlan... mély megbecsülésem... nem akarom, nem is tudnám elvenni a kenyerüket! Nekik is írok! A Bennük létező szívnek és léleknek ír a szívem és a lelkem arról, a SZÍVRŐL és LÉLEKRŐL, amiben mindannyian vagyunk, és ami mindannyiunk szívében és lelkében ott van.

Mindig drukkoltam, hogy minél többen boldogok lehessenek, önmaguk, saját szívük és lelkük felfedezésétől! Jó szándék vezet! Kérem a mindenség bocsánatát!

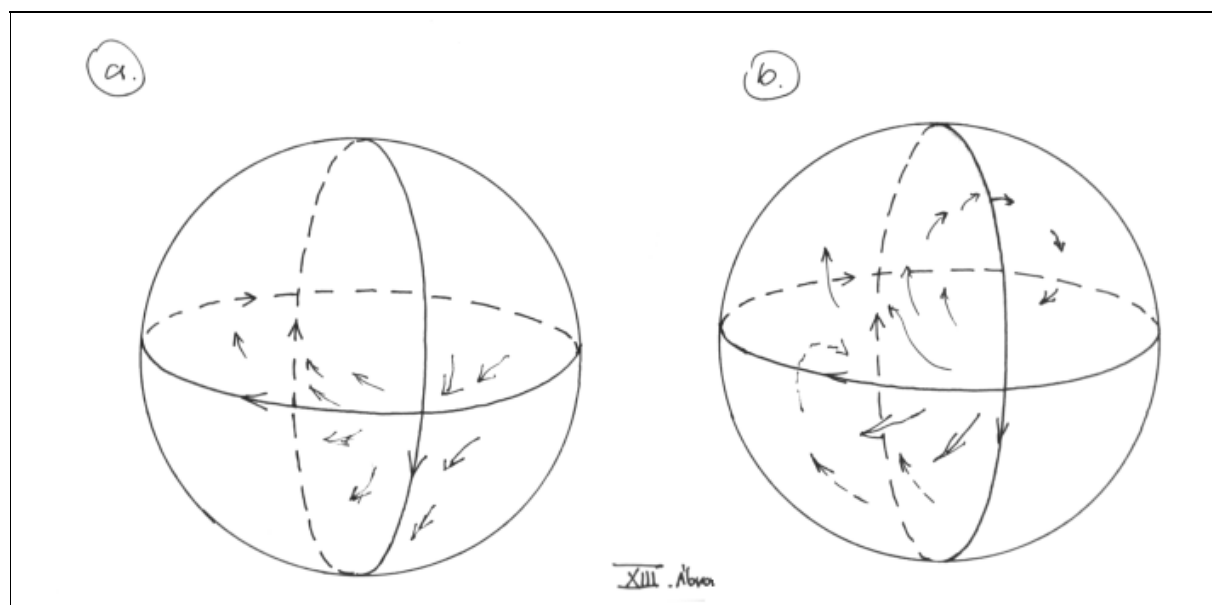
1999. 11. 12.

Vegyük a gömböt! Ha a gömböt négy egyenlő részre osztjuk (a felszínén), akkor két olyan egyenlítőt kapunk, amelyek a gömb két egymással épp átellenben lévő pontján épp 90 fokos szögben metszik egymást!

Így el tudjátok képzelni a következőket:

Ha a gömbön - mint a mindenfelé egyenlően kiterjedő legegyszerűbb és egyben legösszetettebb téridomon - a legtökéletesebben kívánom szabadon engedni a mozgást magát, és mindennek meg kívánom adni a lehetőséget mindenre, a fent már említett két egyenlítő mentén kell bármilyen irányban mozgást létrehoznom! Ez a legegyszerűbb és legkiterjedtebb lehetőség megadás erre. Ha még egy egyenlítőn ugyanezt csinálnám, az már nem lenne a legegyszerűbb. Ha csak egy egyenlítőn adnám meg, az nem lenne a legtöbb lehetőség megadása. Ezért teremteném így az egy gömbre eső mozgásokat. Szóval... ha a két egyenlítőn bármelyiken, bármilyen irányban mozgás indulna, az az egyenlítők két találkozási pontjánál mindig egymásra merőlegesen áramlana. Ezt már ábrázolni kell.

XIII. ÁBRA

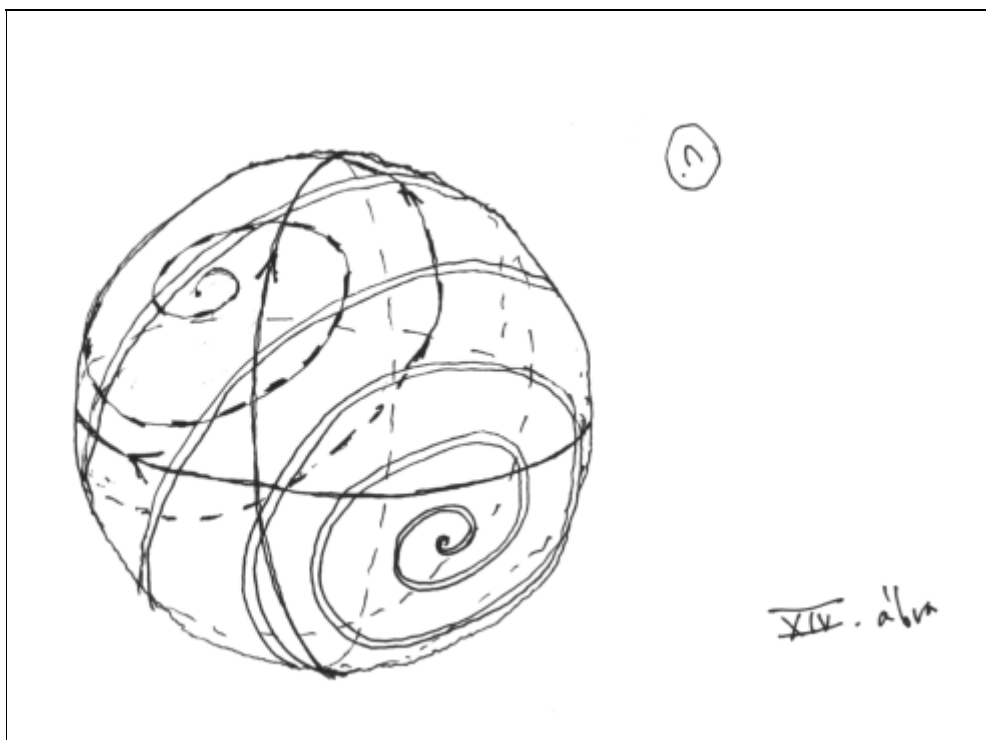
A legegyszerűbb szükséges teszi tökéletessé a világot, és nem a legbonyolultabb lehetséges.

Szorítkozzunk (a megértés miatt) csupán a felszíni mozgásokra! Ha egyből érted és átlátod, nyugodtan nézd a belső áramlást is! (Nem rontasz el vele semmit.)

Az egymásra merőleges áramlások csatlakozási pontjainál ütköző és kitérő rezgések elindulnak egy új „pályán”, úton. Sűrűk és finomak... erősek és kevésbé erősek egyaránt. (És közben létezik a gömb is, amiből lett, az is!) Így minden rezgés elindul. Minden rezgés elindít egy rezgést és így minden épp úgy fog elmozdulni, ahogyan kell, lehetséges és ahogyan Ő van ott, ahol van. (Gondoljatok az „ÖSZ” című részre.)

Így, minden mindenhogyan mozog Önmagában is, és mindenben is. Minden gömbben mozdul minden gömb, és azokban is épp így mozdul minden a legtökéletesebben. Így létrejön a gömbön egy érdekes, mindenre kiterjedő mozgásfajta, amelyben minden megtalálja a szabadságát és lehetőségét. Ez a spirál.

XIV. ÁBRA

Érthető? Megdöbbenő? Igen! És ez épp így van a másik oldalon is. A spirál csúcsától a középponton át meghosszabbított egyenes egyszer csak találkozik a túloldal felszínével... ahol is ott a spirális mozgás másik csúcsa. A Spirál a gömb felszínén mindent magába lényegít... a kezdetleges mozgások kisimulnak az állandóság mozgásáramlataira. A Spirál tökéletes lesz kívül is... és a gömb belsejében is. Így válik a gömbön és a gömbben a minden bármivé, hisz az út megadatott. A tökéletesből nem hiányozhat a rajta kívül lévő és a benne kívül lévő sem, valamint a szabálytalanság lehetősége és a semmi sem! Így a spirál tengelye, áramlása, csúcsainak egymáshoz és a szabályosokhoz viszonyított állapota sem lesz szabályos. Csak így lesz tökéletes az anyag világa. Aztán mindenben Szellem lesz, mindenben TUDAT lesz, mindenben Lélek lesz, és minden halad oda, ahová Ő maga halad és még oda is, ahová az anyag nem mehet utána. Így van meg minden, megvan az is, hogy minden gömböt minden gömb alkot... oda-vissza! Megvan az is, hogy a szabályosság tökéletesnek vélhető intézménye tökéletlen, így hát a szabadság szó inkább szóba jöhető kifejezés arra

az állapotra, aminek lennie kell ahhoz, hogy a dolog ne csak valakitől és valamitől, hanem magától is „menjen”. Így a lelkek felépíthetik a saját lakóhelyüket aszerint, melyet akarnak, melyet tudnak, milyenek ŐK. Csak a tudás szabhat gátat ennek... és mivel szabhat... szab is. Így hatja át az anyagot a tudat, a tudatot a szellem, a szellemet a tudás, a tudást a lélek, a lelket az EGY... az EGY-et a minden... a mindent az EGY... épp úgy, ahogy... épp mindenféleképpen.

Minden világ így van benne minden világban és még benne van úgy is, ahogyan mindezek „előtt” van. A mindenség differenciálatlan állapotában... a lehető legfinomabb, leghiánytalanabb tudásában és állagában. A Végtelen és Örökkévaló, Teljes, Egész legfinomabbságban. Ez az EGY... az ÉLET, a SZERETET maga. Ő adta Önmagát Önmagából minden Élőnek és Létezőnek... és minden Élő és Létező-Önmagát is Ő adta az Élőknek és Létezőknek.

Ő a legfinomabb és legteljesebb tudás, Ő a SZERETET maga. Ő az ÉLET. EGY Ő A KETTŐBEN IS ÉS A HÁROMBAN IS. Ő AZ, AKI Ő. VILÁGOSSÁG. TELJES. TÖKÉLETES. VÉGTELEN. ÖRÖKKÉVALÓ. EGÉSZ. EGY.

A dob, a magánhangzók, a mássalhangzók, a zengések, a szándékok az Ő Világában, az Ő világához szólnak, az Ő Világától az Ő Világából. Az EGY énekel az EGY-ben az EGY-ről, az EGY-től az EGY-nek.

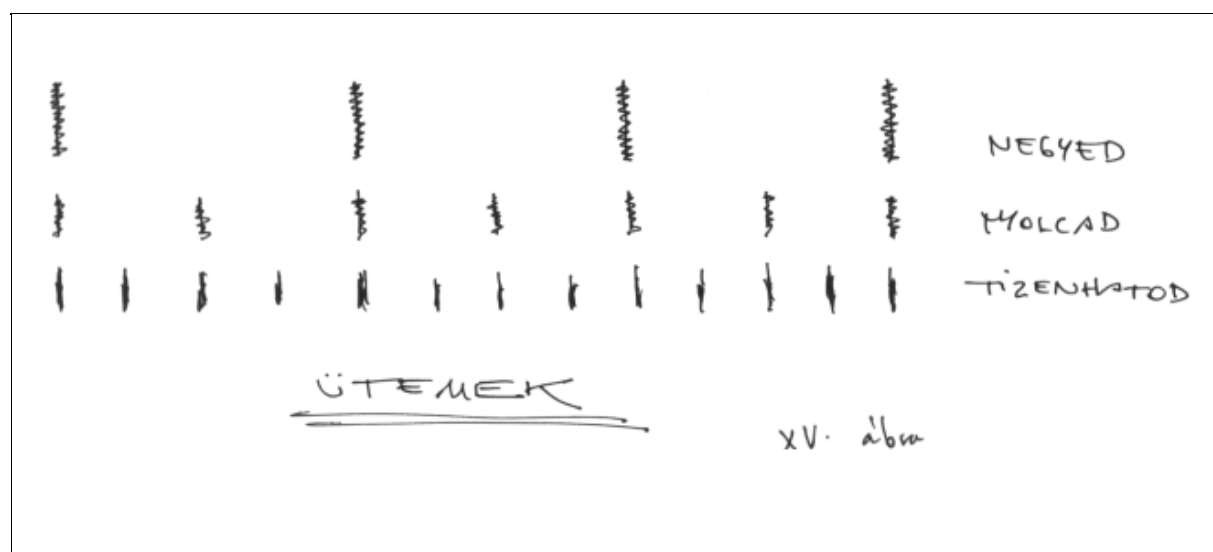
Aki énekes, az Sámán. Aki nem tudja ezt, nem énekes. Az csak énekelő. Aki tudja, Énekes Táltos az Ő neve. Annak az Énekes Táltosa, aminek, akinek szenteli magát. Először az Egynek szenteli magát, majd a bárminek. Utána a mindennek... majd ahogy megvalósít, a Szeretetnek szenteli. Így lesz Ő valóban az, Aki Ő.

Aki énekes, tudja ezt, úgy énekel!

Gyakorold a Világ látását, a magánhangzók zengetését, szavak zengetését, és készíts magadnak „lelket” a doboláshoz! Dobolj! Bármivel! Zengj ritmusra! Gyakorold a HÍD elképzelését... és oszd be úgy a szavak mássalhangzóit a ritmusra! Minden pillért a négynegyed (ha négynegyed) ütem bármely, de egyenlően beosztott hányadára helyezz. (Nyolcad ütésekre, tizenhatod ütésekre stb.)

Ezt csak a jobb felfogás eléréseért írom, de énektanár el tudja magyarázni.

XV. ÁBRA

-----: a mássalhangzók (pillérek) egybeesése a négynegyed ütem bármely egyenlően beosztott hányadára.

Így remélem érthetőbb. Aki késik, vagy siet, az pontatlan. Van olyan dalolás, ami zene nélkül van, mégis megvan a Világritmuspillér-szerkezete. Aki pedig zenére énekel, annak pontosnak kell lennie, még inkább, mert... csak! Tudja Ő ezt nagyon jól, hogy miért!

HOL TARTUNK?

A Teremtés megvolt... az értelmét kapisgáljátok... a magánhangzók, a mássalhangzók... a dob... a MONDANIVALÓ... vagyis a szándék, amely meghatározza a teremtésünket.

Ha összehoz a lét benneteket egy zenei rendezővel, biztosan hallani fogjátok a szájából azt a mondatot, hogy: *„Embeeeeer!! Amikor beszélünk, közölni is akarunk, nemde?!... Akkor ennek megfelelően legyen szíves, ha megkérhetem! „*

És akkor még természetellenesebbre nyitjuk a vidéki „Aaaaa” betűnket, hogy utána még természetellenesebben kitehessük az elharapott „T” betűnket. De ezt a „mondatot” zenei rendező testvérünk a szövegvilággal kapcsolatban is eldobhatja felénk. Mindjárt el is mondom a legnagyobb bölcsességet, amit tanultam ezzel kapcsolatosan.

„A KÖLTŐISÉG A DALSZÖVEGBEN, A VERSELÉSBEN, A SZERELMESLEVÉLBEN NEM AZT JELENTI, HOGY MINDENT A LEGKITEKERTEBBEN, LEGBONYOLULTABBAN, LEGÉRTHETETLENEBB-TITOKKÁ TETT „MÉLYSÉGESKEDÉSBEN” KELL ELMONDANI, HANEM AZT, HOGY A LEGEGYSZERŰBB-LEGSZEBB-LEGSZÍVHEZKÖZELIBB-LEGLÉLEKHEZKÖZELIBB

ÉRTHETŐSÉGGEL!!!!”

ÉRT-HE-TŐ-SÉG-GEL

Ámen.

Ügyelni kell továbbá a helyes szórendiségre, a dal (zene, ritmus) és a szöveg harmóniájára - mind mondanivaló, mind felépítés szempontjából - mert az ízlés szót nem véletlenül találták ki. A „dal jellege” kifejezést sem véletlenül találták ki.

A dal jellege, a mondanivaló jellege, a kifejezés módja, a zene és az ének összhangja és jellege, úgy mondják: „Takarja egymást!” Ne üsse egymást! Ezt nem is ragozom tovább.

Ha a zene, a szöveg, a mondanivaló, az énekdallam megvan, és nem „ütik egymást” akkor még mindig jöhet egy olyan „csávó”, aki rosszul hangsúlyoz, rosszul, természetellenesen tördeli szét a szavakat, mintegy „kerékbetörést víve véghez” rajtuk.

Példamondat:

SZAKADÉKBA UGRASSZ, ENNYI!

-: hangsúly

Ha kimondod:

SZA-KA-DÉK-BA *szünet* UG-RASSZ *szünet* ENY-NYI

A SZAKADÉKBA egy szó *szünet* az UGRASZ egy szó *szünet* ENNYI egy szó... pont. Ha természetesen mondod ki, értelemszerűen, mindent jól értesz, jó érzés hallgatni is.

Tegyük fel, hogy van egy „ürge” aki a zenére úgy írta meg az ének dallamot, hogy a szöveg másodlagos volt számára és a szavakat feláldozva az ének dallam „véres” oltárán, a következőképpen adta rá a „gázt”:

Hangsúlyozott.

SZAKADÉK-BAUGRA-SSZENNYI

SZA-KA-DÉK *szünet* BA-UG-RA *szünet* SZE-NY-NYI pont.

Imigyen tette meg a tétet. Az „ürge” azóta az ország egyik legjobb torkú énekese lett, mert rájött a turpisságra.

Remélem ezt sem kell tovább taglalnom!

Ismét bölcsesség, melyet megtanultam:

„MINDENNEK MEGVAN A MAGA TERMÉSZETES, SAJÁT, LEGEGYSZERŰBB JELLEGE - LEHET AZ ALAK, HOSSZ, RITMUS STB. - AMITŐL NEM SZABAD MEGFOSZTANI!”

(Ez is kritériuma annak a bizonyos „Közölni akarás”-nak.)

Éééés most! Ha el tudjuk mondani, amit elmondhatnánk, válasszuk meg, mit mondunk majd el.

A témaválasztást megkönnyíti a széles látókör és érdeklődési kör. Meghatározza a vérmérséklet, az intelligencia, a tudás mértéke, a kifejezés iránti vágy, és elkötelezettség, az „eleve elrendeltség” - értem itt azt, amit úgy hívnak: „művészet” - az illetőben... és az életcél- amúgy is, és az énekléssel is -.

Aki énekesnek született, akkor is az lesz, ha nem tanul iskolában énekelni, viszont aki nem született annak, az nem lesz az, még ha iskolában tanul sem. Így vagy úgy éneklő lehet belőle... énekes nem. Ez alól egyedül a tudás oldhat fel. A tudó eléri célját... s ha célja az éneklés, eléri az éneklést.

Emberek! Jó, hogy eszembe jutott! Az is Énekes, akinek nincs nagy terjedelmű, képzett hangja. Ha valóban énekes - belül, szívben, lélekben - és ezt elő is hozza. De van, akinek hiába van nagy terjedelmű, képzett hangja, mégsem énekes. Erről ennyit! Kitartás!

Figyeljétek meg az Anathema albumokat! Hallgassatok John Lee Hookert, Lou Reedet, David Bowiet, Sex Pistolst, Soul Asylumot és megértitek! És hallgassátok a Sámánok zenéjét! Megjön az önbizalom!

LÉLEGZETVÉTEL ÉNEKLÉS KÖZBEN

Ha már a zenehallgatásnál tartunk, érdemes olyan szempontok szerint is zenét hallgatni, hogy melyik énekes, hogyan vesz levegőt.

BARBRA STREISAND: a Királynő! (Hangilag is).

FREDDIE MERCURY: a Király! (Ugyanúgy).

WHITNEY HOUSTON: sípolósan, zihálva vesz levegőt... és mégis hatalmas!

MARIAH CAREY: alig észrevehetően... és hatalmas!

„A LEVEGŐBEOSZTÁS FONTOS! A LEVEGŐ BEOSZTÁSÁNÁL ÚGY GAZDÁLKODJUK, HOGY - MINDEN ALKALOMMAL, AMIKOR CSAK LEHET (nem minden szó előtt!) VEGYÜNK LEVEGŐT.

ANNYI LEVEGŐT, AMENNYI NEM FESZÍTI A TESTÜNKET...

ANNYI LEVEGŐT, HOGY EGY-EGY TÉMA VÉGÉN, EGY-EGY KITARTOTT HANG UTÁN, MÉG LEGYEN MIT KILIHEGNI!”

(Minden ilyen rész úgy a legszebb, ha levegővel lágyított hangon fejeződik be. Pl.: ÁÁÁááháhhhhh - halkulva.)

1999. 11. 13.

Ha ezt a módszert figyelembe veszed, egy idő után a szokásoddá válik, és már magától úgy lesz. Sokat kell hallgatni, megfigyelni, gyakorolni, énekelni! Gondolom, mindenkinek van kedvenc énekstílusa, példakép-énekese. Ha sokat hallgattok zenét és nem csak úgy, mint bárki, hanem mindenféle figyelve, akkor egyre tisztábban tárul fel előttetek a technikák világa.

Voltak olyan tanítók - talán még vannak is - akiket nézni, figyelni kellett, és csak nagyritkán szóltak valamit. A tanítványokból mégis mesterek lettek.

Kitartok amellett a „megfigyelésem” mellett, gondolatom, tapasztalatom mellett, hogy a Világot mindazzal, amink van, maradéktalanul megérthetjük... és nem kell szárny, vagy látnoki képesség! Nem kell úrraképa sem, és matematika-fizika-kémia-biológiai „gigaagy” sem! Szív kell! Lélek kell! Az iskolai tananyagokat és a hajtást, a társadalmi érvényesülési vágy alkotta meg. A Világot pedig az Egy. Az Egyet megérthetjük papíron, egyenletek hosszú sora után, mikroszkóp alatt és a távcsöveinken át, de akkor is a szívünk és a lelkünk az, ami megérti. Érdemes mindjárt rájuk figyelni.

Így figyeljétek a zenéket, az énekeseket... hogyan rezegtetnek, csuklanak, hüppögnek, sikoltanak, recsegnek... hogyan veszik a levegőt, milyen jelei vannak rajtuk az Énekes-léleknek! Figyeljétek a zenét, hogy milyen részekből áll... és milyen egységet alkot az énekkel, a mondanivalóval. Olvassatok dalszövegeket, szövegfordításokat, költőktől verseket! Figyeljétek meg a kifejezésmódokat! És hadd ajánljak Nektek irodalmat is! Ezek nem énekkönyvek, de majd rájöttök, hogy mit kell meglátnotok a lapokon!

Első igazi ajánlásom PAULO COELHO könyve, az „ALKIMISTA”! Hat felkiáltójellel! Említettem, hogy akik keresnek, ugyanazt találják, ugyanazt mondják, írják. Ha más könyvből soha sem tanítanának a Világegyetem iskoláiban, akkor is mindent meg tudnának tanítani. Ennyi a véleményem! Ha gazdag lennék, felvásárolnám az összeset és ingyen osztogatnám! Örülök, hogy az Erőt mások is értik, nem csak a próféták! PAULO COELHO tanító! Isten áldja!

Magyar vonatkozásban HAMVAS BÉLA a „mester”! A „BABÉRLIGET-KÖNYV”-vel kell kezdeni, bár akik ismerik a munkásságát, lehet, hogy mást ajánlanának kezdésnek. Én ráhangolásként ezt adnám a kezetekbe. A „TABULA SMARAGDINA” ... HERMÉS TRISMEGISTOS műve alapján, alkimista írás, amolyan igazi Hamvasbélásan, magyar szívvel. Ezek az „Etalon” művek! (Mindkét író összes művét illik ismerni!)

Aztán, TRÉCHY OLIVÉR „BUDDHA” című könyve is és a „TIBETI HALOTTASKÖNYV” bármely kiadásai is figyelemreméltó alkotások! Olvassatok CARLOS CASTANEDA, MICHAEL HARNER, ELISABETH HAICH könyveket. Sámáni, Egyiptomi-beavatási misztériumok a téma. Az „UPANISADOK” című könyv ősi, indiai tanítások gyűjteménye. 1998-ban jött ki itt, hazánkban. Ott van JAMES REDFIELD „Mennyei Próféciaja”.

Ajánlom RUDOLF STEINER életének tanulmányozását, de Ti azért kerüljétek a kultusz fokozását! Ne a személyi ajnározást nézzétek, hanem a gondolatmeneteit. Ami körülötte van, az nem túl biztató! Olvassatok Michael-angyalról, és még... az eljövendő korszakról, az Ő szárnyai alatt kialakuló új világról. MÜLLER PÉTERT is olvassatok!

Nézzétek meg a „BARAKA”, „AZ ANGOL BETEG”, a „FORREST GUMP”, „A SZÍV HÍDJAI”, a „MR JONES”, a „MÁTRIX” című filmeket! Az „ELSŐ LOVAG” pedig segít megérteni ARTHUR Királyt... és a szabadságot... a kerek asztalt...!

Nézzetek koncert videókat! LED ZEPPELIN: „The Song remains the Same” videó. ALICE IN CHAINS: Unplugged, GUNS N’ ROSES in Tokyo. QUEEN in Budapest... CELINE DION, MARIAH CAREY, WHITNEY HOUSTON, BARBARA STREISAND előadásokat!

Ennyit kezdetnek.

Ja! Magyar előadókról se feledkezzünk meg! A VÁGTÁZÓ HALOTTKÉMEK, A KORAI ÖRÖM, A MÁSFÉL, AZ EGY KIS ERZSI ZENE, VASZLAVIK ÚR, COLOR STAR... Ők lelki-világ-pszichedelikus sámáni dolgokat nyomnak.

CSERHÁTI ZSUZSA, TÁTRAI BAND, LOVASI ANDRÁS... Ők az életszemléletükben különlegesek és figyelemreméltók. Nagyon! KOVÁCS ÁKOS külön téma. Ő költő. Lakik Benne... nagyon sok lakik Benne a Táltos, látó-lélekből. Amikor egy-egy albuma megjelenik, körbeüljük az asztalt - középen a magnó - mindenki rágesál, iszik, van, aki dohányzik és Ákos hallgatást rendezünk. Olyankor mindig boldogság fog el, hogy létezik az erő, amely kiválaszt minket eszközül, hogy rajtunk keresztül beszéljen hozzánk és mindenkihez!

„Ezt! Ezt, figyelitek?! Én pont ezt akartam elmondani! A francba! Megelőzött! Ez az ember tud valamit!” - szoktam mondani irigykedve, aztán az Erőre gondolok... és tudom mindjárt, Ő a fontos, nem az, hogy ki beszél RÓLA. De hogy ne dicsérjem széjjel Ákost - az Erő szempontjából - javára vagy rovására legyen írva, Ő üzletembernek is elég jó, és ez hallatszik néhány dalán. (A szakma követel.)

Már említettem LOVASI ANDRÁS nevét. Ő írja a saját szövegeit és néha elszomorodom, mert a közönség túlnyomó része úgy véli, Ő az, aki a szavakat összevissza dobálja értelmetlenül. A szövegeket üvöltik ugyan kórusban, de talán évek is kellenek majd, mire felfedezik bennük a zsenialitást, azt, hogy mekkora durcás szív és szomorú, mély szellem záródott beléjük sajátos értelemmel párosulva. A „DISZNÓK TÁNCA” című dalnál - minden szempontból - lehet, hogy van jobb dal Magyarországon, de én akkor azt nem ismerem. (A többi KISPÁL-alkotásról nem is beszélve.)

Ja! És az ifj. MÜLLER PÉTER: SZIÁMI-t ki ne felejtsetek a sorból!

Na de, ez az iromány nem azért van, hogy agyondicsérje az én kedvenceimet! Ezek az én véleményeim. Másé más. Nem attól lesz jó vagy nem jó valamilyen előadó, hogy írnak-e Róla (akárhonnan, akárhol), hanem Önmagában. Egy biztos! Aki nagyközönségnek adhat elő, az tiszteletre-méltó, mert megdolgozott, megküzdött érte. Feladatot vállalt, és hogy hogyan teljesíti azt, az majd a végén elvállik.

Egy valamit szeretnék még ehhez hozzátenni! Minden stílusban van egy közös dolog, az pedig az ERŐ! Ez a szív és a lélek!

Ha drasztikusan akarnám kifejezni magam, úgy mondanám, hogy:

„NINCS STÍLUS, CSAK ZENE VAN!

NINCS STÍLUS, CSAK ÉNEKLÉS VAN!”

Természetesen egy rockénekes nem énekelhet Operát, de ne mondja azt, hogy ha tudna, nem énekelne! Erre gondolok.

Egy énekes, énekel. Akármit. Az más kérdés, hogy saját hangot kap és ez az Ő saját zenéjébe való... de ha az Ő saját zenéje a ZENE és nem egy stílus, akkor olyan lesz a hangja, mint egy FREDDIE MERCURY-nak, aki akármiben énekelhetett.

A dolgok belül születnek!

Az énekes tudja ezt, úgy énekel!

ÁLOM

Az én egyetlen visszatérő álmom az, hogy hatalmas őzlábgombákat találok. Ezek olyan nagyok, mint egy zsiráf és hatalmas kalapjuk van. A helyszín mindig változó. Körülbelül ötször álmodtam már a gombákkal (életemben) és mindig más körülmények voltak. Úgy kezdődött, hogy sűrű, félelmetes, átláthatatlan fenyvesben botorkáltam, kiértem egy ritkásabb „lugas”-ba, és ott álltak a gombák. Örültem, de azok férgesek voltak.

Utána már tágas, napfényes akácerdőt álmodtam, de a hatalmas őzlábak még mindig férgesek voltak.

Később az erdő hatalmas, kellemes erdő lett és a gombák közt már volt, ami nem volt férges. Akkor megpróbáltam letörni Őket, hogy hazavihessem, de nem sikerült.

Ezt követően (mostanában) az erdő is napfényes volt és a gombák közt is alig volt férges! Sőt! Egy nagy bottal sikerült kivágnom egyet! De azért még akadt férges is... és ha mindet ki akartam volna vágni, bizony nem sikerült volna.

Vajon mi lehet a legteljesebb, helyes álom?! Az, ha egyik sem férges és mindet ki tudom vágni? Nem hiszem. Az, ha egyik sem lesz férges, az erdő sötét lesz és félelmetes, mindet ki tudnám vágni, de mégsem vágnám ki egyiket sem, mert érteném és szeretném azt, ami ez az egész, Velem együtt. Utána kivilágosodna.

Biztos vagyok abban, hogy a gombák attól a vágytól is egészségesek lesznek, hogy ki szeretném vágni őket, egészségesen! De igazán csak a megértéstől válnak teljesen egészségessé! A saját megértésemtől, a saját megértésemért.

Az álmaink segítenek nekünk. Megláthatjuk magunkat. Egyik ismerősöm - remélem nem ró ki rám jogi procedúrát - álma a következő volt:

Hófehér hattyúk ültek egy tó vizén. A fiú (Ő) hatalmas vágyat érzett, hogy velük lehessen, és velük tarthasson. Megkérte űket erre, majd nemleges választ kapott, mondván: „Nem jöhetsz velünk, mert Te ember vagy! Nem vagy hattyú!” A fiú rettentően elszomorodott, majd dacosan kiáltott egyet: „Én nem vagyok ember!!” Ezt követően a levegőbe emelkedett és sárkánnyá változva egész hazáig repült.

Ennyi.

Én ugyanezt egy Krisztus-keresztrel kapcsolatban álmodtam meg, 7-8 éve.

Osztálykirándulás volt, és virágot szedtem, hogy a Krisztus-keresztre helyezhessem. Azt mondtam: „Jézus! Hadd menjek haza Hozzád!” A válasz: „Nem jöhetsz.” És abban a pillanatban előjött belőlem a vicsorgó farkas. Dühös lettem és morogtam.

Így mutatják meg álmaink az igazi önvalónkat... azt, ami a valódi.

Ha a szigorú visszautasításra elszomorodtam volna, de nyugodtan elfogadom és szelíd maradok, ha értelem lakozott volna a cselekedetemben, kiálltam volna a próbát. De eljátszani mindezt ugyanúgy nem célravezető. A bennünk élő valóság számít. Olyan ez, mint a túlvilági mérleg a mitológiában. „Megmérettél és ilyennek, olyannak találtattál.” Emlékeztek, ugye?

Miért írtam ezt le? Mert fontosnak tartottam elmondani, hogy el kell érkezzen a pillanat, amikor az emberben igény és hajlandóság támad az önmagával és másokkal szembeni egyenességre, színész-kedés-mentességre, őszinteségre! Anélkül, hogy külső szemlélőként meg ne tudnánk ítélni magunkat, anélkül, hogy pártatlanná ne válnánk, nincs tovább az úton. Légy őszinte magadhoz. Hallgasd a szíved, a lelked, és ne csaljátok meg egymást!

Ez az alapja még a vers és szövegírásnak is! Az az író, aki nem arról ír, ami ű vagy ami hozzá közel áll, az kínlódik. Más „stílusában”, más témájában, más tudományában írni, „tehénen a gatyá” és lehet, hogy sikerül, mégis érezhető lesz a kényszeredettség. Próbáltam krimi írni, kalandregényt, de amikor készen lettek, összetéptem őket. Írtam szerelemi történetet... ahhoz volt közöm, de nem az igazságról szólt, hanem rólam. Elégettem.

Volt egy könyvem, ami szerelmi történet, közöm is volt hozzá, az már elég jól sikerült. Megvan valahol. És amikor rájöttem, hogy ocsmány író vagyok és nem tudok ilyesmit írni, elfogadtam a tényt... egyszerűen önmagam lettem, szempontok, szabályok, megkötések, kikötések nélkül és a tollam megindult! Nem érdekel, hogy nem szabályos, amit írok. „SÁMÁN SOL mondani emberek, ahogy tud mindent szív, lélek! Így!”

Ez vonatkozik a zenekar alapításra is, a dalírásra is, az éneklésre is. Ha az érdekelné az írókat az első könyvük megírása... elkezdése előtt, hogy „Nem írok, mert még egyszer sem írtam eddig!” akkor sohasem lennének könyveik.

Tedd meg! Ha túl rossz lesz, tépd össze! Ennyit megérdemelsz! De ha neki sem állsz valaminek, nem fogsz elmélyülni benne és ű sem fog Benned.

Tehát! Lélegzetvétel!

Nézzük az előző rész tartalmát, vázlatát:

BESZÉD, SZÓKÉPZÉS, SZÖVEGBEOSZTÁS

Ne legyen természetellenes!

A szavaknak megvan a saját ritmusuk, ami adja magát és eszerint kell dallamot adni nekik, ritmusba helyezni űket.

Ki kell mondani minden mássalhangzót.

Középút! (Ne szájbarágósan, de ne is a fogaid közt eldűnnyögve.)

JELENTÉS!!

Közölni akarunk! (Nem titkos, csak általunk értett nyelven gügyögni!)

A költői érték nem az érthetetlenben, hanem a csodálatosan kifejezett, érthetően közölt dolgokban van.

A vers varázslat! Vigyázz, mert úgy lesz!

ZENE, SZÖVEG, MONDANIVALÓ

Mindegyik illeszkedjék a másikhoz!

Olyan zene kell, ami a legmegfelelőbb a mondanivalóhoz. Ezt olyan szöveggel kell kifejezni, amivel a legjobban elmondhatod. Ezt olyan énekhangra kell ültetni, ami a legjobb a hangodnak. Ez a legjobb legyen a szövegnek, a zenének egyaránt. Így oda-vissza, össze-vissza.

A szavak jelentése szerint is hangsúlyozni kell! Egy dühös résznél dühösen, egy szép résznél gyengéden, lehelve... stb. ÉRTELEMSZERŰEN.

Itt ajánlom, hogy tanulj meg egy hangszeren (ritmus-dallam hangszeren pl. gitáron, zongorán) mert ha saját dalt akarsz írni, így nem kell mutogatnod és izzadnod. Így otthon megírod a dalodat, és a többiek építhetnek rá.

1999. 11. 15.

A ZENE ÉS A ZENEKAR

Elgondolkodtam azon, hogy szórengetegbe fulladok... logikai tornán veszek részt, minden kérdésre meg tudok felelni és így is eltávolodom attól, amiről beszélek. Túl sok szó esik róla, túl könnyen jönnek a válaszok, túl természetes már mindez... és a belső értelme is túl természetessé változott. Én, a csatorna, hajlamosabb vagyok csatornának is maradni, mint azonosulni a hírral.

Természetesen ez is olyan, mint egy jó vers, amit kisgyerekkorunkban, az iskolában volt kötelező bemagolni. Akkor szavak egymásutánja volt, egy rímelő szöveg. Ma bújik elő agyam mélyéről, és az akkori mondatok most életre kelnek, értelmet nyernek. Most, évekkel később már tudom, mit tanultam meg kívülről kisgyerekként.

Így működik a mag, mely el lett vetve mibélünk is, és a Sors-barát majd segít megérlelni. Nem szabad elfelednünk, mitőlünk függ leginkább az, hogy mennyire élő bennünk a vers, a szöveg, a hír, de azt sem, hogy olyan erőről van szó, amely saját maga is fel tud ébreszteni mindannyiunkat. A hit igazából ott kezdődik, ahol már megismertünk valamit, és bízunk. Ez már a hiedelem-valláson túl van. A versről jut eszembe!

ÁLOM

Bekapcsolódott egy fekete-fehér televízió. Egy idős férfiarc beszélni kezdett a múltból. Üzent a jövőbe, nekünk és nekem, személy szerint. Ledöbbsentem, hogy abból az időből, mikor még nem is léteztem - mint SOL - már, mint egy jóslatként, üzent nekem valaki. Azt mondta, nem nagyon örül annak, hogy olyan merész vagyok Hozzá képest... Aztán amikor már eleget

dorgált - meglehetősen nyersen, majdnem nagyképpen - (mintha csak Ő lenne a jogosult bármire ezen a világon) elkezdett mosolyogni, és atyai stílusban beszélve sok sikert kívánt és áldását adta. Nem szó szerint, hanem inkább éreztem. Amit mondott, arra nem emlékszem. Arra emlékszem, amit éreztem a szavai mögött. A rokonszenvéről biztosított Akkor bejött a szobába Bojka, a „húgom”, és felkiáltott: „Jéé! Ez Ady Endre!” És én lemerevedtem.

Másnap elmeséltem ezt Bojkának. Ő azt mondta, sokszor szeretett volna Ady szeretője lenni. Ő amolyan példaértékű férfi, az ideál - lelkiileg, szellemileg - a húgom számára.

Fel is olvasta Tőle a „Héjanász az avaron” című írást. Nekünk üzent a verset, régen, mikor szerelmesek voltunk egymásba Bojkával. (Nem vérszerinti, hanem fogadott húgom, testvérem, szerelmem, lányom, anyám, mindenem.)

Ady szimbolizmusa csak a tudományosság szerint szimbolizmus. Szerintem énekesség! Igazi, valódi énekesség! Boldoggá tesz, hogy üzent nekem. Ő élővé tudta tenni azt a zengést, amely az Ő csatornáján át kívánt előtörni. Táltossága csodálatraméltó, példaértékű. Sokan mellveregetősnek érezhetik a nagy szavak használóját... és verseit színpadiasnak... de az őszinte egyszerűség győzelmét köszönhetik inkább.

Ő megvalósította az éneklést.

Aki Weöres Sándor bölcsességét ismeri, tudja, hogy Hamvas Béla nyomdokán járt, és ugyanabból a forrásból kívánt inni.

Tisztelet a mestereknek, de még nagyobb tisztelet azoknak, akik meg akarják hallgatni mindazt, amitől a mesterek boldogok és szeretetteliek! Így tisztelet minden embernek, aki keres, megvalósít, él. Szeretet minden embernek!

Radnóti fájdalmain és ideáin át, Kassák „szeres” élményeiig... és Páris-ig... amit látott, s mégsem látott semmit... mind-mind nagy megvalósításokat jelent!

Énekesek önmegvalósítását, Ének Énekes-megvalósítását!

Te hogyan képeled a továbbiakat?

Vállalod a megvalósítást?

Érdemes fogni egy papírt és felírni rá, mit akarsz elérni! Ha felsorolod, milyen állomásokon át vezet az út, ha láthatóvá teszed a célt, mindent boldogabban látsz majd. A tudatosság segít a varázslatnak!

A ZENE szó nemcsak azt jelenti, amit megszoktuk már. A zene a harmónia, amiben a zengés az Aranyközép úton haladhat. Orvosságról van szó. A zene az Aranyközépben, a legharmonikusabb. Úgy szoktam érzékeltetni, hogy meghallgattatom MOZART: REQUIEM című művét. Felhívom a figyelmet a sokrétűsége, a dallamok változására, hullámozására, gyönyörűségére! Utána kijelentem, hogy a jó zene a hiányoktól a legszebb. Miért?!

Ha egy sávban ábrázoljuk a hiányok nélküli zenét, egy hangot kapunk (a).

XVI. ÁBRA [HIÁNYZIK!]

Ha hagyjuk a hiányosságokat érvényesülni, a dallamok élni tudnak (b). Az (a) ábrán is fehér mező, a (b) ábrán is fehér mező ábrázolja a hiányt, fekete mező a hangokat.

Ez persze csupán a megértetés kedvéért van így ábrázolva, kimondva. A zene a hiányoktól és a dallamoktól zene. Csak hiánytól és csak hangoktól nem zene. Vagy csend, vagy zaj, vagy zene. Azt, hogy mi a zene, csak így tudom elmondani. Érhető ugye?!

Van még valami! A harmónia! Ezt igazán csak érezni lehet! Akik kitalálták a zene leírásának szó és jelrendszerét, nem tudták hozzá odaadni az érzést is. Aki nem érzi, annak feleslegesek a szavak és a jelek... aki érzi, annak meg nem létfeltételei.

Ha érzed, tudod mit takar a „harmónia” szó. Ha nem érzed, nem tudom elmagyarázni. Annyit tudok mondani: „Minden épp úgy van, ahogy jó... egymáshoz, magához, mindenhez!” Ezt kell érezni.

Énekességünk önmagában énekesség. Dallamok nélkül vers, próza... dallamokkal dalolás, zenével zenekari éneklés.

Ha mondjuk zenekari éneklést választottál, zenekart kell alapítanod!

1999. 11. 18.

Nem kell részleteznem, ugyanis mindenki másképp is összeállíthatja a zenét A zene: ritmus, basszus, közép, magas, szólisztikus, arát. A lényeg, hogy ahány ember van egy EGYETZENÉLŐBANDÁBAN, annyiféle Világ, vélemény, ízlés, tudás, gondolkodás. Ez, az emberi tényező az, amittől működő illetve nem működő egy zenekar. Itt most száz oldalt minimum tudnék írni, tele az idevonatkozó érzékeltető példákkal. Visszafogom magam, ígérem!

Egy zenekar kicsiny társadalom. Modellezi az emberiség egészét... azt, hogy mindenki más, és mást gondol, mást ért ugyanazokon a dolgokon, és ugyanazt érti más dolgokon... mégis valahol, egy piciny, finom pontocskán, ez mind megfér egymással.

- A SZÖRÖZÉS: A FELSZÍN BONYOLULTTÁ TÉTELE.
- A KÜLÖNBESÉGTEVÉS: MINDEN VALÓDI JELENTÉSÉNEK ÉS JELENTŐSÉGÉNEK TUDÁSA AZ EGY VISZONYÍTÁSI ALAP TÜKRÉBEN, AMELY, AMI, AKI, MAGA AZ EGY, ÉS AZ ABSZOLÚT IGAZSÁG.
- SZABÁLY? AZ EGÉSZ IGAZSÁG TARTALMAZZA A RÉSZIGAZSÁGOKAT IS, A RÉSZ-IGAZSÁGOK TARTALMAZZÁK AZ EGÉSZ IGAZSÁGOT IS, DE A RÉSZIGAZSÁGOK TUDÓI NEM TUDJÁK AZ EGÉSZ IGAZSÁGOT, AZ EGÉSZ IGAZSÁG TUDÓI VISZONT TUDJÁK A RÉSZIGAZSÁGOKAT IS.

AKI MEGELÉGSZIK RÉSZIGAZSÁG KERESÉSÉVEL, MEGVALÓSÍTÁSÁVAL, AZ AZT FOGJA ELÉRNI. AKI TÚL MER, AKAR, TUD NÉZNI MINDEZEN, AZ AZ EZEN TÚL-T IS ELÉRI. A SORS-BARÁT EZÉRT MUNKÁLKODIK.

Domokos szerint a tíz parancsolat a felsorolt tíz „szó”. Szerintem elég, ha csak annyit mondunk: Szeretet, tisztaság!

Mindkettőnk igazat mondott. Ő részigazságot, én egész igazságot.

Domokos szerint a megváltás Jézus szenvedésében van, és értünk való halálában. Szerintem a létezésében van, mert úgy váltott meg minket, hogy példát mutatott.

A megváltás, hogy tudjuk: lehet egy ember is tökéletes... hogy van visszaút... van előre út! Jézus pusztá létezése már megváltás.

Mindkettőnk igazat mondott. Ő részigazságot, én egész igazságot.

Domokos szerint a megbocsátás a körülményektől függ. Például nem tudna megbocsátani a szülei gyilkosának. Azt is mondta, hogy a megbocsátás a bűnét megbánt embernek jár.

Szerintem a megbocsátás a Tudás és az azonosság. A megbocsátás az, amikor fel sem merül, hogy meg kellene bocsátanunk, mert fel sem merül bennünk a harag. A megbocsátás ott tökéletes, ahol már nincs is. Ez, csak a mindent értő és mindent tudó lényben létezik.

Ez az eredendő megbocsátás csak úgy önmagában. Nem az a kérdés, hogy kinek bocsát meg, hisz' mindenkinek! Az a kérdés, hogy aki vétket követ el, mit tud... és mit tud erről! Ha nem olyan, akié a tudás, nem tudja mi a megbocsátás, ezért nem is tud megbocsátani! Magának sem. A megbocsátás nem tudása megfoszt minket a megbocsátástól... így foszt meg másokat a mi megbocsátásunktól. A megbocsátás az, amikor valaki tudja, miért, honnan, hová megy ez a Világ, s tudja mindenki és minden helyét és értelmét! Aki mindezt tudja, tudja, hogy nincs különbség senki és semmi között, csakis a felejtésben, illetve a tudásban. A tudatlanság megfoszt minket a megbocsátás valódi értelmétől... így a bennünk és másokban való létezésétől is.

Domokos igaza az Ő igaza. Igaz.

Az én igazam a megbocsátás igaza. Igaz.

Ezt választottuk igazunknak.

Ő esküszik a vallási szokásokra, szövegekre. Okos, tudós emberek, püspökök, érsekek hagyták jóvá ezeket. Ha elém teszik én is aláírom. Elhiszem, tudom. A baj mindig az, hogy a taneszközt nevezik ki a tanulás céljául, csúcsául és ezzel visszatartanak mindenkit a továbblátástól.

Számtalan olyan ember nevelődött fel így, aki a szövegig lát, abban hisz, arra esküszik, minden mást megvet, távol tart. Így, bár kívülről tudja, mégsem érti. Ha nem érti, nem lesz része a lelkének. Így nincs fejlődés. Aki elüldözi a rejtvényfejtő kezét és védelmezi ezt az állapotot, nagyon nehéz rávezetni arra, hogy Ő tartja távol magát attól a boldogságtól, amit a legjobban szeretne elérni.

Domokos megérti a keresztes hadjáratokat is, mert a szegény keresztényeket meg kellett menteni, a hitet meg kellett védeni, és a pogányokat meg kellett téríteni.

Szerintem meg szeretet van. Ha az emberekben is szeretet lenne, nem lennének országhatárok, nem lenne katonaság, az Isten tényleg EGY lenne és az nem muzulmán, keresztény vagy tudom is én milyen!

Ember és ember közt nem lenne különbség... nem lenne szükség megvédeni sem szegényt - mivel olyan nem lenne - sem hitet - mivel az egy lenne - mivel Isten valóban EGY lenne!

Isten nem keresztény! Isten nem muzulmán! Isten az Isten! Nem egy vallás Istene, hanem Önmaga Istene. Ő Az, Aki!

Nem kell Neki vallás! És nekünk sem! Nekünk Ő kell! Neki mi kellünk! Nem a tudatlanságunk mutatja meg Őt nekünk, hanem a tudásunk! Ha hallunk, látunk, érzünk, értünk, tudunk!

Domokos meg van váltva.

Domokos nem csinál rosszul semmit.

Domokos és köztem az EGY „szemében” semmi különbség sincs.

Domokosnak igaza van. Nekem igazam van.

Mi a baj?

Az, hogy Ő nem tudja, miért!

... az, hogy én tudom, és Ő nem tudja!

Ez az oka a boldogtalanságnak, a megváltást távolinak látásnak, annak, hogy akik nem látnak, másoknak is befogják a szemét.

Domokos jólelkű, nyitott, képes a jóra, képes a tudás akarására. Tisztelem Öt, sok mindent tanultam általa.

A Vallás emberének szemszögéből az ember olyan, mintha egy nagyvállalat rengeteg pénzt fektetne egy egyed kifejlesztésébe, majd mikor az kifejlődne, a fejéhez vágna, hogy nem rendelkezik magával, mert mindene a vállalat részéből lett.

Ismeri a vállalat vezetőjének fiát, akinél ha bevágódik, talán elér valamit.

A hit emberének szemszögéből az ember tudja, hogy mi az igazság a fejlesztésével és befektetéssel kapcsolatosan, és tudja, hogy kiben bízhat meg, kit kell elérnie ahhoz, hogy legyen belőle... kiváló áru is... akár!

A tudás emberének szemszögéből az ember teljesen az, aki. Nemcsak tudja mit kell elérnie, hanem el is éri. Mindenkit így lát, az Isteni szándék teljes pompájában, semmitől meg nem fosztva.

Az egy emberének szemszögéből az ember EGY.

Nnnna?! Látjátok?! Ez csak két ember különböző nézete ugyanarról. Egy zenekarban ugyanez van... mindenkivel együtt.

Akik azt mondják: - „Ne növeljük az agyteljesítményt fiatal korban mindenféle trainingekkel, mert a srácok unatkozni fognak, ha már mindent tudnak olyan korán...” (ez nem vicc, valódi vélemény!) - azoknak fogalmuk sincs arról, hogy milyen lehet a „tudás”! El sem tudják képzelni! El sem képzelik, és itt meg is maradnak.

Aki el meri képzelni, meg meri keresni!

Aki meg meri keresni, az meg meri találni is!

Akik képesek zenekarban játszani, saját zenét csinálni pusztán magáért az örömért, azok az Aranyközép-út méltóságában mártóznak.

Az éretlen kalász magasan hordja a fejét... orrát stb-jét. Erőszakos. Kompromisszumra nehezen képes. Gyakran használja az „Ennyit tudsz...!” vagy az „Ez vagy Te...!” kifejezéseket, mintha Ő bezzeg..., érted!

Színpadon gyakran mentegetőzik. Szétszórt, nem gondolja át, amit mond. Pénzért, sikerért zenél. Színészkedik.

Az érett kalász meghajol. Magabiztos, de a dal oltárán nem áldoz fel egy életet sem. A zenekart irányítja, de nem irányítja (remélem érted, mire célzok!). Tudja, hogy a dal mindenkiből áll össze. Tiszteli a családját (a zenekart). A zene öröméért zenél. Önmagát adja.

Valaki azt mondta nekem egyszer, hogy zenélni nem lehet baráti alapon, csak tudás alapján. Talán igaza van. Én szerencsésnek mondhatom magam, mert titkon bíztam benne, valahogy talán mégis lehetséges összehozni a tudást a barátsággal... és lám! Van Isten! - szokták mondani. Igaz, hogy nem vagyunk akadémiusszintű zenészek, viszont szeretjük a zenét, szeretjük egymást is! Család vagyunk! Boldogulunk is, mert hiszünk! Akarunk! Azért zenélünk, mert az jó! Azért, hogy zenélhessünk.

1999. 11. 20.

Az út elején biztosan fontosabbnak tűnik az érvényesülés reménye, mint a lelki-szellemi értékek. Egy klasszis szológitárossal több elismerés jön a házhoz... vagy ilyenek! Hosszabb távon azonban mindenki megtudja, hogy itt is - mint minden téren - az emberi tényezők „osztanak-szoroznak”.

Az igaz emberek, a jólelkű, jószívű barátok tovább lesznek mellettetek, mint akármelyik kiváló, ám emberileg hiányos zenész. Ez alapján válasszatok társast a „családotokba”! Ez csak jó tanács, nem kell megfogadni... de majd rájöttek, hogy így van.

Mindenki útja jó! Az Egy szempontjából nézve, mindenki épp olyan utat jár, amelyet jár... és az épp jó! Tisztelni kell mindenki útját! A semmi emberéét is, a vallás emberéét is, a hit emberéét is, a tudás emberéét is... az Egy útját is!

Az természetes folyamat, hogy akik az Egy tudására szert tesznek, megváltozott önmagunknál fogva léteznek a világban, hogy a tudást odaadják valamilyen módon... akármilyen módon.

Ez viszont nem jelenti azt, hogy mindenkit meggyőznek tűzön-vízen át, ha törik, ha szakad. Akik nem akarnak látni, nem látnak. ŐK döntöttek így! Az Ő dolguk az Ővék! Tombolhat vihar, eláthatnak tenger és föld alá... néma maradhatsz, s írni sem képes kezéd ernyedten lóghat alá, Te akkor is ugyanaz vagy, s az is ugyanaz, ami Benned van, s Amiben Te vagy! Ha soha senki sem értene meg, Az akkor is Az! Öröktől fogva, Örökké! De ne keseredj el!

Mindenki érteni fogja! Akik elzárkóznak a tudás elől, majd nem fognak elzárkózni! Ez a Sors-barát terve. A Ti dolgotok Ti magatok vagytok. Rohanhattok eszeveszett csatákat vívni a szeretet és a tudás nevében, de azzal többet ártotok, mintha nyugalomban, önmagatokat teszitek Szeretetté és Tudássá, Önmagatokban teszitek a Világot Szeretetté és Tudássá!

Ha harcoltok, az egész világ harccá lesz. Ha szeretet leszteket és tudás, az egész világ szeretet és tudás lesz. Nem baj, ha valaki nem akarja az igazságot! Majd akarni fogja. Másokat ne bíráljatok azért, mert késlekednek! Nem kevesebbek senkinél. Ti is késlekedtetek az Isten, az Egy, az Atyátok mégsem bírálta Titeket, hanem élni hagyott, hogy úgy értsétek meg az igazságot, ahogy a Ti utatokon a legbiztosabban meg tudjátok érteni!

Az igazság nem függ Tőled! Az van!

Te függsz az igazságtól... és mindenki, de senki sem függ senkitől, csak az igazságtól! Másoktól csak az függ, aki nem ismeri az igazságot, mert aki ismeri, az tudja, hogy Ő csakis az igazságtól, az, aki! A nem-tudás az oka az önzésnek, az önzés az oka a boldogtalanságnak, a világban. Az önzetlenség pedig a boldogság maga! Ha mindenki elveszi a Világot a Világtól, üresség lesz. Ha mindenki odaadja a Világot a Világnak, teljesség lesz.

Ezt pedig csakis a tudásban tudjuk megtenni. Ha veszekszel, ha harcolsz, akkor sincs igazad, ha igazad van, mert hagytad felborítani a Világodat! Aki kényszerre megtagadja az igazságot, de belül tudja azt, nem követ el bűnt Önmaga ellen, sem az igazság ellen, de aki szóval bizonygatja, Ő maga sem tudja azt, nem követ el semmit érte! Aki nem áll ki az igazság mellett, de Ő maga az igazság, kiáll az mégis, mert ez az igazi lényeg. Ha egy is akadna köztünk, aki igazság, aki Egy, elég lenne, ha kinézne az anyja nyílásán, ha az ég leple alatt, semmit sem szólva és téve végig gyalogolna a legrövidebb utcáskánkon, és ez több volna mindenfajta igazságért vívott harcunknál, szócsatánknál, érvelés- kavalkádunknál! Az igazságot nem kell védeni, azt megvalósítani kell! Az igazságot nem kisajátítani kell, hanem odaadni Önmagunkat. Mindenki saját dolga, hogy Önmagát adja az igazságnak, de senki sem adhat valaki mást, mindenki csak magát adhatja, vagy nem. Elég, ha élsz, és az aki vagy úgy hat, ahogyan hat.

Minden felismer mindent.

Ha azt mondod: „Hihetetlen!” - ez az oka, hogy külön vagy magadtól.

Ha azt mondd: „Lehetetlen!” - ez az oka, hogy külön vagy magadtól.

Ha azt mondd: „El fogom érni!” - ez az oka, hogy külön vagy magadtól.

Ha azt mondd: „Megpróbálok!” - ez az oka, hogy külön vagy magadtól!

Ha azt mondd: „Teljesen más ezt csinálni, mint azt csinálni!” - ez az oka, hogy külön vagy magadtól.

Természetesen van hihetetlen, van lehetetlen, helyes mondat az, hogy „El fogom érni!” és hogy „Megpróbálok!”. És tényleg „Teljesen más ezt csinálni, mint azt csinálni!” addig amíg ez benned így van, így is van.

Az egyetlen, amittől más lesz minden, az a tudásod! Az Te vagy! Amíg különbség van köztetek, addig nem vagytok Egy!

Aki azt hajtogatja: „A Tudás az enyém, tölem lett, én találtam ki, a tulajdonom!” az nem igazság, nem Egy, nem tisztaság, nem tudás, mert azt mondja: „Én én vagyok, a tudás más, mint én, de az Enyém, a tulajdonom!” Ezzel a különbség érthető.

De attól, hogy valaki azt mondja: „A Tudás vagyok!” - még nem biztos, hogy az. Ezért sohasem a kimondott szó a Tudás. Nem is a bizonyítéka annak. A tudás bizonyítéka nem a jó bizonyítás, mellyel győzünk egy-egy helyszínen, egy-egy alkalommal! A tudás bizonyítéka a lélek finomsága, s ha ez megvan, elég, ha csak az Isten látja a bizonyosságot! Nem az a lényeg, mit teszel, hanem hogy ki vagy, amikor cselekszel.

Cselekedeteink igazát senki nem látja biztosan. Aki látja és tudja, az az Egy. Ő pedig a némaságban is érti, és a vakságban is látja... a némaságban is tudja, hogy mi a mi igazunk, és nála nem vész el semmi, hanem Örök!

Van, akikkel levelezek. Egyiknek elmondom, hogy lesz lemeze a zenekaromnak. Ő később azt mondja, majd: „Büszkélkedő, kérkedő ember ez a SOL!” Másiknak nem említem, és amikor megjelenik az album, Ő csodálkozva terjeszti rólam, hogy szerény vagyok. Mindkettő egyszerre teszi mindezt. Sem kérkedő nem leszek, sem szerény ezektől a megállapításoktól! Őbennük más vagyok az én saját énemhez képest is... de még én sem tudom, hogy valójában milyen vagyok... Hogyan tudnák akkor Ők?!

Senki nem ismerhet senkit, csupán ha Önmagát maradéktalanul, teljes igazában ismeri. Akkor nem a látszatot fogadja el valóságnak, hanem az igazat.

A kritikus tényleg magát jellemzi. A szempontok relatívak, önmagunkból kiindulók. Annyiféleképpen látjuk ugyanazt a dolgot, amennyien nézzük! A valódi arcát, fényét, igazságát csakis az tudja, aki azt látja, érzi és érti! Ez a tudás tudója, a látás látója, a hallva halló, az érezve érző, az értve értő! Az Egyet-látó, a tudás-ember. Önmaga valódi lényének ismerője.

1999. 11. 25.

Hófogságban voltam néhány napig, Móron, a zenekarommal. Nem lehetett eljutnom haza, így sokat lehattünk együtt. Szánkóztunk, zenéltünk, de ami a leglényegesebb, beszélgettünk! A zenekar nem csupán zenélésből áll. Emberek családi kapcsolata. A Világon mindenki emberből van. Ha tárgyalasz, tudod, hogy mindenkinek ugyanolyan örömei gondjai vannak, mint bárkinek. Senki sem több vagy kevesebb a másiknál, csak más feladatot vállalt. Mindenki érez, még ha teljesen más dolgok fontosak is Neki, mint Neked.

A közös nyelv az, amit ha megtalálsz, érteni fogod a Világ minden lényét és élőjét, és Ők a legérthetőbben kapják Tőled a létezésed.

A közös nyelv az, ami megszűnteti az értetlenséget. Mi a közös nyelv? Amikor a szavak visszanyerik eredeti jelentésüket, maradéktalanul. Amikor a beszéd nem bonyolításra törekszik, hanem érzékeltetésre. Amikor a sok ember közt, kiknek a gyertyák nagysága, színe és formája számít, valaki a lángot tartja fontosnak, és arról beszél!

S ha belegondolunk, ki csinálta jól, a sorrend élén mindig Jézuska áll, az Ő profi példáival, példabeszédeivel. Mi a titka? A lélek megszólaltatása. A közös nyelv a szív nyelve, a lélek nyelve. Kinek szíve és lelke van, könnyen érti eme beszédet. Ki eltakarja szívét s a lelkét börtönbe zárja, az pedig megérti, mit tett és a jeget feltöri önmagán. A megértés katarziséban, könnyek közt, az örület kacagásában, szerteszét csapásban, halálban, megtérés van. A megtérés szó valódi jelentése a kapu, amit átlépve már a szív és a lélek megszólítva áll, és ők szólnak mikor a lény halad. A szívére, lelkére, hallgató és nekik minden értelmet odaadó lény az, akit megtértnek hívunk. Ehhez nem kell hinni és tudni, ehhez elég, csak érezni, már akkor létezik. A hit ebből fakad. A tudás ebből fakad. Ez a Világ nyelve, amit nemcsak ember beszél, nem Római, nem Arab, nem Inka! Ez a lények és létezők, az Élet, a Világ nyelve, amit minden teremtettség beszél, ott, ahol az Ő valódi lényege él. Aki ezen a nyelven beszél, az a valódi önvalót szólítja meg. Csak az beszél ezen a nyelven, kinek a valódi önvalója beszél. Csak az ért ezen a nyelven, akinek a valódi önvalója hallja a valódi önvaló beszédét. Az utolsó kijelentéshez hozzáfűzöm még, hogy mindenki valódi önvalójához beér a valódi önvaló beszéde, akármennyire is falazta be azt a feledés sötétjébe. Minden megszólítható ott, ahol a valódi Önmaga van.

Aki erről tud, az jó énekese lehet zenekarának. Kezelen tudja a konfliktusokat, ismeri társai lelkületét, tud hatni a történésekre, a szívekre, a lelkekre a zenekar sorsát jó irányba kormányozva. Mondanom sem kell, hogy ehhez előbb Neki kell olyannak lennie, a ki ezt megteheti!

Jó módszer erre az, ha nincs módszer. Te megismered szépen Önmagad, és a lét úgyis úgy csinál majd mindent, ahogy kell.

Lesz mit meglátnod, nyugi! A lényeg - és ezt már elmondtam az előbb - hogy a zenekar nem csak fejőstehén, nem csak zenét kell fejni belőle! Ha nem jó család, ahol emberek zenélnek, lélekkel, szívvel, és egymásra figyelve, akkor az még nem zenekar. Szakítsatok időt egymásra is!

Példának okáért a hófogságunkban úgy adódott, hogy PSOT, a hegedűslány elmesélte a főiskolai óráját. Ő felvetette, milyen szörnyű, hogy manapság az a családi program, ha valakik elmennek egy hipermarketbe, mondjuk az XXYX-hipermarketbe, és ezzel letudják a közös időtöltést... És, hogy manapság az a fontos, hogy ki milyen divatos, márkás cuccba öltözik, mennyi rádiótelefonnal mászkál és melyik gyorsétkezdében eszik! A Valódi lényeg helyett a nagy Amerikanizálódásban elérkezett a felszínesség bálványozása.

Erre az osztálytársai felháborodva mondták, hogy miért baj, ha valaki márkás cuccba öltözik, és ők amúgy sem az XXYX hipermarketbe járnak, hanem az YYXY-hipermarketbe!

Akkor PSOT rájött, hogy azért nem fogják föl azt, amit mondott, mert ha fel tudnák fogni, valószínűleg már nem lennének azok, akik most Ők. Így PSOT nem is szaporította a szót, hanem leült.

Amikor elmagyaráztam Neki az ezzel kapcsolatosakat, azt mondta: „Most biztos Te is úgy nézel rám, mint akkor én az osztálytársaimra... mert nem értem, amit mondasz.”

Akkor elmondtam, hogyan van ez az egész.

„Az osztálytársaid azok, akik. Ők nem látják amit Te, mert ha látnák, nem csak azt látnák amit most, hanem azt is, amit Te, és így nem azok lennének, akik most, az eszmecsere folyamán voltak. Ők nem látják, amit Te, és nem látják azt, amit az EGY-ember lát. Ezért Ők, Ők.

Te látod, amit Ők látnak, de látod azt is, amit a lényeglátók látnak. Viszont nem látod, amit az EGY-ember lát.

Ők elítélnék Téged és az EGY-embert, mert nem látják, amit Te és az Egy-ember. Te elítéled Őket, de az EGY-embert nem érted meg.

Az EGY-ember pedig látja, amit Ők, látja, amit Te és még látja azt is, ami a valódi lényeg. Ő nem ítél el senkit, mert látja, hogy mindenki ugyanolyan fontos, és mindenki odajut, ahová kell.

Az út szent és fontos. Mindenki épp ott van, ahol kell, hogy legyen. Mindenki ugyanazért teszi, amit tesz, csak van, aki látja ezt, van, aki nem. A nem-látók ítélkeznek, vitatkoznak, a látók tudják az igazságot, s a világ nyelvén beszélnek.”

PSOT erre azt mondta, hogy mindig olyan tisztának érzi magát, amikor velem beszélget, és segít is máshogyan látni a dolgokat, mindaz amit mondok, de nem tud mindent elhinni, akármennyire is akarja. Úgy gondolja, az osztálytársai sem rosszabbak nála, de ilyenkor nem érti, miért gondolja másképp. Hajlamos azt gondolni, Ő is ugyanolyan rosszul csinálja, mint azt, hogy Ők is ugyanolyan jól.

Megsimogattam az arcát és elmondtam a magvetéses történetet Jézuskától. A mag el van vetve. Ez megváltoztatja a dolgokról való gondolkozást. Ettől még inkább megváltozik a helyünk, a cselekedeteink, a világunk... mi is... és a végén az lesz, ami a frissen vetett magban szunnyadt.

Aki tudja a tudást, az Egyet, tudja, hogy jó, ha van vallás, jó ha van hit, jó ha van tudás, de még a tudatlanság is jó. Az Egy a teljességben helyet adott a semminek is. Aki pedig még az Egyet is látja, érti és érzi, hogy a Sátán létezése helyénvaló, szükséges és magától értetődő. Aki a tudás, az mindent a valós lényegében lát, a valós lényeg pedig nem különböző, hanem ugyanaz. EGY→ Tudás→ Feledés→ Tudatlanság→ Vallás→ Hit→ Tudás→ Egy

1→ 2→ 3→ 1

Íme! El is érkeztünk az Alkímiához. A kötetke elején már esett róla szó, az elkövetkezőkben egy egész rész foglalkozik majd azzal, hogyan is gondolkodik az, aki az Alkímia nyomán eljut az Aranyközép-lét kifejezés kifejtéséhez és megvalósításához. Rengeteg új dolog kerül itt a lapokra, de ahhoz, hogy teljes összefüggésében látható legyen minden, ismételni is fogok. Előre elnézést, de szükséges.

SOL NAHIM ATUNHARAHTI a táltos, aki egyszerű tolmácsangyalnak nevezi magát. Ő igazi sámán-lélek. A Magyarok Fejedeleme-lelkének tolmácsa. Az Én lelkem. Vadrózsa, Sellő, varázsló, angyal, táltos, sámán.

Ez az egész könyvecske arról szól, hogyan látja egy táltos azt a világot, amit mindenki másként lát. Eddig nyersnek érezhettétek, túl sűrűnek. Most még tudományosabbra veszem a dolgot, de fel fogom lazítani némi táltos- gondolattal is.

Essünk neki!

1→ 2→ 3→ 1

A kettő embere: a gyertyák formáját szereti és a színét.

Az Aranyközép embere: a lángot szereti.

Az Egy embere: mindkettőt szereti és érti, és tudja, és Ő maga az.

A kettő embere: ítél és nem ért.

Az Aranyközép embere: tud és nem ítél.

Az Egy embere: azonos a tudással.

Az Aranyközép-lét vezet az Egy-emberséghez. MI az Aranyközép-lét? Azt érezni kell!

Az emberek kinevették az Alkimistákat, mert nem tudtak Aranyat csinálni. Még ha tudtak is volna, biztosan bolondok lettek volna elárulni, hogy tudnak, mert az tud olyat tenni, aki tudja minden értelmét annak is, és aki tudja, az látja, hogy nem az az értelme ami az emberek számára az értelme. Egyébként sem azt jelenti az Arany csinálás, amit látszólag jelent. Ők nem fémet kívántak csinálni,

hanem embert. Arany-embert, aki úgy él, ahogy a legtisztábban, és legértelmesebben csak élhet egy ember. Az Aranycsinálás a Világ Egy-gyé tétele.

A Világot kívül csak lépésenként kövénként Egy-gyé tenni akaróknak csalódnuk kellett, hisz' senki, senkit, semmit semmilyenné nem tehet, főleg jóvá, tisztává, értelmessé! (Ez már az én beletörődött megjegyzésem.) Nem is kell, nem is lehet! A Világ akkor lesz arannyá, ha minden és mindenki magától lesz azzá. Az egyetlen dolog, amit tehetsz, hogy Te valósítod meg magadban az Aranyat! Ha magadban nem tud, másban hogyan tudnád? Ha pedig Te Arannyá váltál, Nappá, akkor megérted majd, hogy ez mindenki sorsa.

Mindenki Önmaga tanítója és megvalósítója, hiszen ugrálhat előttünk ezer Jézuska is, ha behunyjuk szemeinket, befogjuk füleinket. Csak mi akarhatunk tanulni, és ha a Sors elér nálunk valamit, az az akarás. Szóval jöttek a királyok, és ezért mert az Aranycsináló Alkimista kifejezés alatt mást értettek, mint amit valóban jelent, kivégezték az Alkimistákat, és nevetségessé tették Őket, mondván: „Sarlátán, hazugok!”

Ennyit az ember és ember közti tudásbeli különbségekről. És, hogy Jézuska miért nem szólt egy szót sem saját védelmében, azt szerintem fölösleges is ecsetelnem. Hisz' aki megértette volna, miről beszél, az már nem is ott lett volna... és nem is az aki elítéli Őt. Még sincs eleve halálra ítélve a dolog, hiszen magunkat akarhatjuk Arannyá tenni!

Nagyon bonyolult, mégis nagyon egyszerű, ha egyszer megértitek. Nagyon nehéz belegondolni is, de ha sikerül, könnyűvé lesz minden! A könnyűség eltölti a nehezét, majd az égbe repülnek, és visszatérnek, hogy áthassanak valami nehezét. A könnyűség eléri a nehezét és amikor az Égbe száll, azt magával viszi... stb.

Vétünk a felejtés, és mi eleve vétekben jövünk a világra, hisz' ha nem lennénk felejtők, nem jönnénk ide. Jézus - akit nevezhettek volna akármilyen más néven is - elmondta ahogy lehetett, mi a helyzet, de tudta, hogy nekünk csak a hitünk van. Ha tudtuk volna és értettük volna és érezhettük volna azt, amiről Ő beszélt, úgy ahogy az Valóban volt, már nem kellett volna elmondania, hisz' ugyanazok lettünk volna, mint Ő. De Ő így is, a hitünkre és elfogadásunkra hagyatkozva is elvállalta, hogy a tudástól való nagy eltávolodásunkban eljön közénk és felmutatja azt a létet, amely a tiszta, teljes, Egy-ember élete. Tudta, hogy mi vár Rá, mégis elmondta, amit senki sem érthetett. Miért? Mert tudott még valamit.

Az Arany Arannyá tesz. A dolgok valódi lényege felismerte azt, akiben a dolgok valódi lényege Egy volt Ővele. Tudta, hogy a lélek megszólítja a lelket, a szellem a szellemet, a tudat a tudatot, a tudás a tudatlanságot. Belül. És ez a kulcsszó! Belül, középen! Ott, ahol nincs szélsőség, nincs ellentét, hanem értelem van! Középen. A józanésztől és a felszínesség kavalkádjától távol, a valódi lényegiségben, az Alkimisták Arany- emberében, akitől eltávolodtunk olyannyira, hogy nem is emlékszünk semmire Vele kapcsolatban, pedig mindannyiunkban ott van minden pillanatban... az Egyetlen, Végtelen és Örökkévaló pillanatban. Ha valaki vissza akarna adni bennünket Önmagunknak, nem kellene mást tennie, csak valahogyan rábírnia minket az emlékezésre. Hiszen minden itt van bennünk, csak nem látjuk. Érezzük néha, de nem tudjuk, nem hisszük el. ISMERD MEG ÖNMAGAD! Delphoi jósdája tudta a nyílt titkot. Ha magadra újra emlékezni fogsz, ha tudni fogod, amit elfelejtettél, akkor mindent megértesz majd.

Nehéz azonosulni valamivel, amit lehetetlennek tartunk. Nehéz hihetetlen dolgokat megtennünk. Nehéz azt mondani, hogy egy fogpiszkáló és egy galaxis ugyanolyan súlyú, ha nem tudjuk miért, hogyan... ha nem vagyunk Egy az állításunk igazával.

Nekünk, Kedves ismeretlen ismerőseim, most mégis meg kell tennünk mindezeket!

HARMADIK RÉSZ MEGVALÓSÍTÁS

**(AZ ARANYKÖZÉP-LÉT EMBERÉNEK
GONDOLKODÁSMÓDJA)**

1999. 11. 27.

Indulunk. Nem képzelődünk! A világ törvényei az Abszolútum szeretete szerinti törvények.

Lábam a hóra ösvényt lép. Hideg éjszaka ez, hajamra fagy a köd. Messze még a vége. Felesek... sör... nevetés. Hajnali séta lóhalálában valami otthon felé, ahol élek. Hó... hó... hó... sár...jég... hó.

A megérkezésre gondolok... még át kell vágnom a fagyott sárréten, és azóta biztosan ráfújta a fehér tengert a Szélúrfi, minden épkézláb, járható útra. Sötét van, hideg, köd... csillagok nélkül... távoli fény sincsen.

Nem érzem a lábam. A talaj fölött lépek... szivacsos légen... langyos légpárnán... szelíden csókoló tűkön... véres nyomokat hagyva magam után. Torkomat érzéketlenné tette a lélegzés...

A fehér ló értem jön. Ez biztos. Átölelem a nyakát a hátára ülve... és fülébe suttogom: „Én most alszom, kedves! Vigyél át a határokon! Vigyél szellemek földjére... mutasd, mit tudtam adni! Vigyél át hat mennyországon! Vigyél Istenhez, az Egyhez, a hetedik mennyországba!”

Elestem.

Karjaim a havat ölelték... mögöttem... lelkem mögött.

„Száguldó sörényes barát!”

Köpök egyet. A sötétből surranó, cikázó szellemecskék lepik el a köpésem... átsuhannak rajta... nyalogatják... magukba olvasztják a rezgéseit... neki adják az övéiket. Hiénacsorda. Vihognak. Így most szert tehetnek egy darabra belőlem. Amúgy a lelkem szuverenitása az Egy gondoskodása által biztosított. Csakis néhány betegségi szellem munkálkodhat néha, hogy ne feledjem a helyem!

Lyuk keletkezik előttünk.

Barlangjáraton száguldunk... gyökerek közt... fölfelé. Fény van a végén. Hatalmas pókraj... kitérünk. Fogakat mutogató hüllők... maszkokon ábrázolt mintájú arcok... parázsló szemek... minden, ami az emberi képzelettől csak élhet, s nem árthat másutt, csakis a képzeletben.

Ha tudom, ki vagyok, semmi sem tehet tönkre! Semmi sem tántoríthat el. Ha az én saját személyes történetemet élem, a Világ segít nekem. Nem árthat semmi, amíg tudom, hogy nem árthat semmi. De... el is feledhetem!

Sötét herceg mutat közöszlő párokat. Csoki tortát... házat... sikert... ünneplést! Hős vagyok az univerzumban. Ez is az enyém lehet, ha akarom... és tudom, úgy is lesz... mert itt betartja a szavát a mindenség. Az egyetlen dolgom akarni és tenni érte!

Már csak ez kell...?! Utána biztosan képes leszek kilépni! Biztosan megértem majd a lényegét, ha még ezt az egy icipici létet végignyomatom.

Lépj be?! Kérdezed magadtól.

De én ennél többet megértettem már! Biztosíték kicsap.

- „Akkor énekeld el! Mondd el, mit találtál! Aki talált, tovább kell adnia azt!”

- „Nem! Nem kell! Mindenki meg fogja találni nélkülem is!”

- „De nem valósítottad meg! Mi lenne a legbiztosabb megvalósítása mindennek?!?”

- „Nem tudom!”

- „Válj azzá!”

- „Hogyan?”

- „Aki beszél, tanít... az tanul is. Aki cselekszi is amit tud, az azzá válik, annak az egész lénye olyanná lesz!”

- „Akkor... meg kell valósítanom... odakint?!”

- „Igen!”

- „Ha nem hiszem el ezt Neked?”

- „Akkor hidd el a szívednek!”

Kesergős érzés.

Infúzió... betegség... hazamehet.

BIZONYOSSÁG

1999. május 28. 29. 30.

Meghaltam. Az Ég alatt... a lombok alatt. Átjött hozzám valami, aminek a testem kevés volt. Strega a fejemnél. Gábor Farkas a lábamnál. Gold a bal kezemnél. Richie a jobb kezemnél. Így már nem voltunk kevés.

Csukott szemmel láttam a jövőt... aztán kinyitottam és láttam azt, amit behunyt szemmel az előbb. Ez nagyon sokszor volt így akkor.

Féltem, hogy gyors a szívem és ettől a félelemtől lett gyors... aztán attól hogy gyors lett, még jobban megijedtem... és még gyorsabb lett.

Nem volt menekvés...

Nem volt orvos...

Nem volt semmi...

Kinyitottam a szemhéjam... aztán nem csuktam be soha... mégis ezerszer kinyitottam.

A Halál ugyanaz... nem kapaszkodhatsz Istenbe... sem orvosba, sem gyógyszerbe, sem eszmébe... sem a lenti, sem a fenti világba. És akkor lehullnak a kérgek. Akkor nincs más választás! Csak azt látod, amit láthatsz! Az a valóság! Középen.

A barátaim már föladták volna, aztán mégis mertek elszakadni, mertek látni, érezni! Merték hinni, hogy megmenthetnek! Meggyógyítottak... s én cserébe Őket megszenteltem.

(Mert vannak eszközök, amikről nem is álmodik az ember, s csak minden más hiányában nyúl értük. Ezért kellett! Hogy lássák egyszer! Hogy elhiggyék!)

Az Élet által élt a test... s nem a test által volt lét! Meghalt volna... felrobbant volna minden ér... a szememben... az agyamban... szívrohamnak kellett volna lenni... és agyvérzésnek... de nem! Három-negyed órán át 200-as vérnyomás... 300!! Ha a küszöbört nem ismerném, ha gyönyörért mentem volna át... ha nem az EGY-et szólítom, POR lennék... spontán égés spontán hamuja. A jövő előbb volt a jelennél és nem volt világ, melyen megvethettem volna lábam. Nem volt mibe kapaszkodni! Még magamba sem!

Bemehettem volna, de megijedtem!

Visszajöhöttem volna, de megijedtem!

Így is végtelen volt!

S az idő megmutatta, hogy valóban nem létezik. Élhettem az örökkévalóban és bennem Ő! Megkaptam a halál pillanatát ezerszer! A feladást, az eszmélést... a gyógyításhoz mindent.

Mert nem elég az elmélet - bár saját erődből kell mindent megértened és felépítened - hanem bizonyosság kell! És amíg több valóságod van, nem EGY, addig módszerekre van szüksége a Sors-barátnak.

Most már EGY a valóság!

Egy a bizonyosság! (És) nincs különbség Angyal és Ember között!

Nincs ott és itt! Nincs múlt, jelen, jövő!

Csak az Egy, végtelen és Örökkévaló pillanat, amiben minden ugyanolyan jelentőségteljes és fontos! Az arcaitok, a szíveitek, a lelkeitek... rossz hitben álmodó pillangók. Emlékezzetek magatokra! Legyetek jól magatokkal! Csak magatokat hívhatjátok! Egy van csak, akit ha nem tudtok eltévedtek a másban, amit tudtok!

Egyedül vagytok amíg úgy akarjátok, Egy-ben ha úgy! S a törekvésetek, a szívetek, a lelketek, az érdeklődésetek, a világ és életszemléletetek nem lesz külön többé. Ez mind egyszerre, együtt, egyben alkot Titeket. Minket! A vallásból tudás lesz...

A kérgek lehullnak... a szokások elporladnak. Ez EGY-mérleg. Átváltás közepre, Aranyra. Felavatás... megváltás - a széttörtet Egészre. Ez pont annyi, amennyire azért volt szükség, hogy pont ez legyen és pont így. Utána majd jöhet a teljes. Az ÉLET-ből visszaküldve itt állok a Lét-ben... S az Ős-mosolyból kiszakadtam „kicsit”... pár gerjesztett mosolyotokért. Énekelni, szólni jöttem.

Egy dalért.

1999. szeptember 14.

Egy szobában lakunk... a medve, a fehér ló, a sólyom, a varjú, a farkas és én. Vannak itt mindenféle szándékok... vágygerjesztő démonok... párokat összehozó, születendő lelkecskék. Élvezkedő szellemek, akik az emberek fülébe suttogják: „Maszturbálj! Most! Akarod! Igen! Nagyon nagy szükséged van rá!”

Aztán... ha valakivel beszélek, mindig ott vannak az összezavaró-szellők. De minden szellemek szelleme... minden lelkek lelke... az Élet rendet tesz közöttünk. Utána mosolyog egyet, megsimogatja játékait és elmegy aludni egyet.

Le tudom győzni a vágyaimat.

Tudok tisztán szeretni.

Bölcsesség helyett tudás birtokosa vagyok.

Velem van az Egy és én Vele vagyok.

Michael koszos kis segítsége vagyok... elfeledett sámán... Magyarok fejedelmének lelke... az összetartó és értelmet adó fejedelem-lélek szülötte. Itt, középen... a viharok szívében, ahol a mosoly minden bajt túlélt.

Gyere, dobom!

Menjünk! Dolgunk van!

Bármit látsz... feledd el! Utána majdnem olyaná lesz Benned, amilyen. Azután, ha lefejtet róla magad... és megérted az igazi magad... úgy látsz majd mindent, ahogy kell: úgy... és úgy is, ahogy azelőtt... és még úgyabb.

Talán mindenki más színt hív zöldnek.

Talán mindenki mást gondol egy fáról.

Talán mindenki másként hall egy hangot.

Jó reggelt!

Megleltem, aztán jó volt tudni, hogy tudom. Élni pocsék volt, mert én egy szar voltam ahhoz képest, amit találtam. Jött egy pokoli negyedév depresszió. Aztán meg akartam nevelni magam. Összeomlottam. Összeomlott. És most hogy nem kötelező... most mintha menne.

Az Öreg sámán halála után magára maradt a falu. Érelő szél, a fiúgyermek, árván maradt, apja nem adta át Neki a teljes tudást, így elment a hegyekbe, mert nem lehetett sámán a teljes tudás nélkül. Azt remélte, ott messze, távol majd rálel a hiányzó gondolatokra. Egy évig volt ott. Rátalált önmagára, majd visszaindult. A falu harcosai elébe siettek. Ő kilépett az erdőből a mezőre, haladt néhány lépést, majd leült. Nemsokára farkasok özönlöttek köré, és megálltak. A vezér, épp szemben vele, méltóságteljesen jelezte, hogy győzedelmeskedett. Érelő szél nem félt... „Átérezem az éhségeteket. Átérezem a szükségéteket.” - gondolta és örült, hogy a Teremtő Őt szemelte ki segítő elesésként testvérei számára.

A farkasok egyre közelebb mentek hozzá. A harcosok megrökönyödve álltak és nem tettek semmi hirtelen mozdulatot. Szemük láttára vált sámánná a fiú. A farkasok megértették a méltóságot. Átérezték a szeretetet... a tiszteletet. A vezér megharapta Éltető szél orrát, gyengéden, köszöntően... majd elhívta onnan társait. A harcosok megértették, mi történt.

A falunak ismét volt sámánja.

Ha odaát mész, ne feledd, ki vagy! Bármilyen történjék is, csak ez számít. Semmi nem árthat, csupán ha elfelejtet, hogy Igazi Önvalód az Örökkévaló, végtelen, teljes Egy, Egész Lélek!

Agban haladta az ösvényen.

- Elveszem Tőled a képeket. Ki lettél, s ki voltál?! - kérdezte a vezető.

- Az vagyok, aki vagyok.

- Elveszem Tőled a neved. Ki lettél s ki voltál?

- Vagyok, aki vagyok.

- Elveszem a lábaidat! Ki lettél, ki voltál?
- Vagyok, aki vagyok.
- Elveszem a kezeid is! Ki lettél? Ki voltál?
- Vagyok, aki vagyok! Semmivel sem kevesebb, sem pedig több. Soha nem is voltam az.
- Elveszem a tested! Ki lettél? Ki voltál?
- Vagyok, aki vagyok!
- Rád küldöm legnagyobb félelmeidet! Mit teszel? Mi lesz veled?!
- Ha tudom, ki vagyok, tudom azt is, hogy igazi Önvalóm Örökkévaló és Teljes. Senki és semmi nem árthat, mert Tudom, ki vagyok... és én az vagyok, aki vagyok!
- Elveszem a tudást, hogy az vagy, és meghalsz a félelmeidben!
- Nem halok meg, csak lehiszem, hogy meghalok! Tudtom nélkül sem pusztíthatsz el, csak tudatlanságban tarthatsz mindaddig, míg újra meg nem ismerem azt, aki vagyok. Ha elveszítem tudásomat, nem leszek más, csak azt hiszem, más vagyok, mint aki vagyok. De ha létezem, visszanyerem tudásomat arról, hogy ki vagyok. Nincs hatalma rajtam senkinek, csak ha én engedem, egyedül az Egy tehet ellenem, de Ő nem tesz, csak értem, mert Ő az Egy. Aki az Egy-gyel van, az egyetlen értelemmel van, ami mindazt Önmagáért hozta létre, így ami feleszmél, az újra az lesz, aki és Őt nem teheti senki sem mássá, mint aki, csakis Ő teheti magát mássá! Így nem fog a hatalmad rajtam, csakis akkor, ha elhiteded velem, nem tudom, ki vagyok! Ha sikerülne, akkor sem szüntethetnél meg, mert az az Egy értelem ellen lenne és így nem vagy képes rá... és én sem vagyok elpusztítható. Aki lélektől van, az lélek, és a lélek nem lepusztítható, hanem az csak tévelyeghet az éneji között, míg rá nem ébred, ki Ő valójában. Én tudom, ki vagyok. Ha szabad akaratomból úgy döntök, elfelejtem ki vagyok, más lesz számomra fontos, és Te megfosztasz a testemtől (megölsz), akkor győzöl, de akkor is csak átmeneti állapotot érsz el...
- Miért?!
- Mert van egy olyan lényegiség, amely Önmagáért teremtette mindezt, meg Téged is. Ha az Egyetlen erő oldalán küzdesz, meg lesz amit akarsz. Ha a különlévőség oldalán, akkor az Egyetlen erőnek lesz meg és neked nem.
- Miért?!
- Mert itt minden Önmaga, vagyis az Egy. Csak képzeljük, hogy nem. Az Egy, Önmagában az, Aki! Ő nem feledi el soha, hogy az Egyetlen Abszolútumként, Egyetlen értelmet adott még Neked is! Önmagát! Nem tehetsz mássá, ha én nem akarom! Ha azt érnéd el, hogy ne akarjak Önmagam lenni, az Egy elkezdni rávezetni Önmagamra. A Sors-barát így barát. Vagyok, aki vagyok. Ezt csak én vagyok képes elfeledni, s csak én érthetem meg, a saját akaratomból.
- Jó, Agban! Jó! De nem tudod, hogy Odaát, a túlvilágon, mikor csak lélek vagy, ugyanúgy működik-e.
- Nincs különbség a Világok között. Természetesen küllemre igen, de a dolgok mindenütt teremtettből és örökkévalóból vannak. Aki a teremtett oldalán van, azt hiszi Ő az, és azonosítja magát a teremtett múlandó dolgokkal. Belefeledkezik. Aki az örökkévaló oldalán van, tudja, hogy minden teremtett dolog az örökkévalóból, örökkévalóért van... és benne. És Ő benne. És Ő is az.
- Mindig, mindenhol?!
- Mindig, mindenhol.
- Elmegyek, Agban!
- Jó utat, vezetőm!

CÉL

Az Egy megmutatta nekünk, hogy bárki, egy egyszerű ember is megtarthatja az erőt, a tudást, az ismeretet. Elküldte Jézuskát.

Az egyetlen akadály az, hogy az emberek inkább ölnek, minthogy elfogadják azt, amit Ők is „bármikor” elérhetnek.

Bosszankodnak, dúlnak-fúlnak, szomorítanak mindenkit, nyomorítják magukat is. Háborúznak, veszekednek, titkokat éltetnek, amikor az Igazság, s minden vele kapcsolatos dolog elérhető bárki számára! Megértéssel! Ha azt a sok szándékot és energiát, amit gonoszságra fordítanak, a tudás megismeréséért vetnénk latban, akkor mindenütt béke lenne, harmónia, tudás, biztonság, biztosság, szeretet... mert mindent tudnánk és MINDENT értenénk! Aki tud és ért, az előtt nincs semmi, amiért bosszankodhatna, vagy ellenségeskedhetne. Mindenki azt hiszi, hogy ez valami távoli dolog, elérhetetlen és inkább kényelmesebbnek találja a sok háborút, a Nemes harc megvívása helyett, amely szeretetben, szeretésben, szeretkezésben, tiszteletben, tisztességben, becsületben, igazságban, Óvásban, adásban, tanulásban, tanításban, „nyugszik”... ÉI!

Kényelmesebb szanaszét csapkodni, rombolni, mint megoldani Önmagunkat. Te is elfogadhatnád végre, hogy képes vagy mindarra, amire a szentek és minden csodálatraméltó lény! Te is képes vagy arra, hogy tiszta, szép, értelmes Nagy álmaid legyenek és hogy megvalósítsd Őket! Képes vagy arra, hogy meglásd a legapróbb, piciny dolgok jelentőségét, és az alig hallható zajok értelmét.

Képes vagy a célt látni, és az utat becsülni.

Képes vagy arra, hogy gyorsan haladj, de tudsz órák alatt centiket haladni, hisz' a nem-létező idő, hogyan lehetne fontosabb annál, ami pedig létező?! Képes vagy lehetetlennek tűnő akadályokat leküzdeni, ha bízol az Erőben, amiben eddig nem bíztál. Ha kinyílsz, beáramolhat a látás, a hallás, a hit, az akarat, a biztosság, a kapcsolatteremtés, a tudás... a rabszolgaság és a parancs is. Emberfeletti ember ébred, aki észrevesz olyat is, amit eddig nem volt hajlandó és képes észrevenni. És ha tudod mi a célod, tudnod kell, mit kezdesz vele, ha megkapod. Ezt ne feledd! A cél kevés. Látni, érezni, hallani, tudni kevés! Mit kezdesz vele?!

A KERETEK FONTOSAK, DE CSAK A TARTALMUK MIATT!

ÉLET

Aki ugyanolyan, mint a többi, hajlamosak vagyunk nem tisztelni. Aki egy kicsit más, azt kirekesztjük, kiközösítjük. Aki nagyon más, azt csodáljuk és követjük. Aki nagyon-nagyon más, azt megöljük és a legendából táplálkozunk. Miért?

Mert addig jó nekünk valami, amíg elérhetetlen... de ha a legnagyobb misztériumot is előttünk valósítja meg valaki, az már egyenesen veszélyes a fotelünkre nézve. Jobb távolról nézni, dicsérni, szidni, ellene tenni, egyetérteni vele, mint közlőrl tenni érte, vele valamit.

A másik, ami miatt ez van az, hogy a szeretetet csak igazoltan vagyunk képesek meglátni. (Aki szeret, annak meg kell szenvednie, és akkor ha már eltettük láb alól, elhisszük, hogy tényleg szeretett... az már elég! És utána sírunk, hogy de jó csávó volt.)

Pedig elég csak körülnézni, hogy a szeretettől létező és Élő Világegyetem pusztá létezését érzékeljük!

Nem! Mostantól nem kell meghalni azért, hogy elhiggyétek! Mostantól aki szeret, az az életét adja! Nem a halálát! Az Egész Életét! És nem kell, hogy észrevegyétek! Ő anélkül is tudja, hogy Ő ki.

Az ember minél többet tud, annál kevesebbnek érzi magát... de ha egyszer megtudja a mindent, MINDEN lesz.

MINDENT TUDOK, MINDEN VAGYOK.

HA A SEMMIT TUDOM, AZ VAGYOK, AMÍG NEM TUDOM MÁSKÉNT.

AZ VAGYOK, AKINEK TUDOM MAGAM.

KÖRZŐ

Az ember kap egy körzöt, hogy azzal mérje fel az egész Világot. Fog egy tiszta lapot és annyi kört rajzol rá, amennyit csak lehet. A lap feketés-szürke lett teljesen.

Fog egy koszos papírt és azt is ugyanúgy „színültig” firkálja. A körző segített megérteni, mi az üres, és mi a teljes... hogy mindenütt van minden és ez a minden fontos részeiben is és egészben is... és minden értelmes.

Az Ember, örömében és tudásában, elhajtja a körzöt, összegyűri a lapot. Minden kiesik a kezéből. Szomorú lesz... üres... aztán rájön, hogy mindaz, amire rájött, a körzötől, a koszos és a tiszta papíroktól az Övé. Nélkülük hiányos. Akkor tud meg igazán mindent, és felemeli a körzöt... kihajtogatja a lapokat.

Onnantól igaz az igaz... Őbenne is, nem csak kívüle, a tudta nélkül.

Mitől pap egy pap?
Attól, amitől valóban az!
Mitől számán egy sámán?
Attól, amitől valóban az!
Mitől Isten az Isten?
Attól, amitől valóban az!
Miben áll az igazság?
Önmagában.
Az Isten az, Aki.
Te ki vagy? Mitől vagy Te, Te?
Attól, amitől valóban Te vagy!

Ha Finnország sámánja, Alaszka sámánja, Magyarország sámánja találkoznak egymással, nem a nyelv lesz, ami összehozza Őket! Nem attól ismerik meg a szándékaikat. A Valóságból, amit tudnak! Az Egy-nyelvtől! Az Élet „nyelvétől!”.

Nyisd ki a szemed és keresd azt, amitől az az! Amitől minden az, ami! Ez az Aranyközép meglátásának egyik alapja. Az Aranyközépség nem mértani, hanem lelki, értelmi közép. Nem fizikai, kémiai, biológiai, matematikai közép, hanem lelki, értelmi.

Alapja az útnak, ha képessé leszel meglátni a tévedésed... utána tudsz csak haladni. Ha nem ismered be, a léted arra megy rá, hogy ezt tanítsa Veled. Ha beismered, tovább mehetsz!

Ennyire egyszerű! Láss!

Az út lakói nem becsülik az utat, csak a célt, amit pedig nem úgy látnak, ahogyan tényleg van.

A múltat és a jövőt a jelenben valósítjuk meg. Ehelyett a jelenben nem a jelen szokott élni, hanem szétvágyakozzák valami mássá... és a jelen szinte meg is szűnik. A nem-létező jelenből milyen jövő szülessen?

A múltat és a jövőt a jelenben kell megvalósítani! Ami éppen van, azért fontos, mert ebben segít. Azért van, hogy felépíthesd a múltad, a jövőd... magad! Vedd fel a körzöd! Érdemes. Ebben áll a könyörület és a megbocsátás is. Aki nem becsüli az utat, elítél másokat, elítéli magát is. Aki elítél másokat és magát is, nem tiszteli az utat, a részleteket. Aki tud, nem ítél. Az „csak” tud.

Mindenki azt adja a Világnak, ami Ő. Mindenki azt vetíti ki, ami Őt alkotja. A kritikus kritikája Őt magát jellemzi leginkább. „Gyümölcséről ismerzik meg a fa.” Amiért a Világra haragszol, az Belőled hiányzik. Azért haragszol, mert Te olyan vagy, aki haragszik. Minden egyértelmű, csak látni kell, tudni kell! Ha gyógyulni akarsz, akarj gyógyítani is!

1999. október 07.

„Üdvözlök mindenkit! Köszönöm, hogy ilyen tapintatosak!” - mondtam Emi szemébe - „Ha másként jöttek volna, nem bírta volna a szívem!”

Ott ült előttem és az univerzum minden lénye figyelte a beszédemet, a szemei kameráján keresztül.

„És most rázzuk le magunkról a misztikus távolságokat! Nincsenek! A démonom, aki velem lakik, segít. Saját érdekében teszi. Ő engem épít, én jó hely leszek a számára... és amikor már felépített, olyanná leszek, aki nem hagyja a démonosságában, hanem magával viszi Őt.

A bérencek mindent megtesznek, hogy megakadályozzanak engem - dolgom végzésében, de nem nyúlnak ez ujjal sem hozzám. Ők vétenének. Egyféleképpen győzhetnek csak, ha megváltoztatják a véleményemet a saját akaratomból... és utána megölnék.

Ha csak megölnék, de nem változtatnak meg, ugyanaz maradok, s Ők vállalni fogják tettük következményeit. Befolyásukat kiterjeszthetik álmokra, történésekre... de tudják, amit tudnak... ezért Istenben bízva tudom én is, hogy nincs szükség erre. Isten tudja, mit várhat el tőlem.

Bizonyos, hogy ma éjszaka a rossz álmom és a lélekbefolyásoló jelenlét sem érte el célját. Reflexszerű reakcióm volt, hogy a legtökéletesebb lény nevének kimondásával hangot adtam tudásomnak és érzéseimnek. Benne van bizodalmam és tudásom.”

Emi kedves lány. Küldték, de Ő megszeretett, ahelyett, hogy a szerződést teljesítené. Ő dönt. Mindig Ő dönt!

Nem a vallás a fontos, és nem a név! Minden vallás és minden név jó, de nem ez a fontos. Mondhat mindenki, amit csak akar, mert így is, úgy is tökéletes!

A valódi lényeg a pupillák mögött: mélységben él. Él. Ha Ő tud magáról, senki és semmi nem változtathatja át a lényegest lényegtelenné! Mert a tudás kizárja ezt, ugyanis nincs lényegtelen. Megölhetnek, de a harcot akkor is Te nyered. Nem az életben maradás a győzelem, hanem Önmagad megtalálása.

A szeretetnek vannak jelei. De vajon nem szerethet-e valaki, akin egy cseppet sem látszik?! Aki nem mutatja a halandók szokványos szeretetét, emberi normális reakciók és kommunikáció valamint bármely más testi mozdulatok cselekvésével, az nem szeret?! A szeretet igazolását igénylő emberek úgy hiszik, nem létezik szeretet csak úgy, önmagában, és hogy nem létezhet ember csak úgy önmagában, ebben a csak úgy önmagában-szeretben.

Az én csókom végtelen és édes csók... pedig csupán mindenséget csókol!

Az én ölelésem a legtisztább ölelés, pedig csupán mindenséget ölel!

Az én vágyam a férfiasság, mely minden nőt kíván... Itt bennem... s csodálója a szépnek... óvója a gyermekségnek... tisztelője a gyengeségnek.

És ha nem szólok semmit, ha nem teszek semmit, akkor is az vagyok én, aki a szeretetben is az... s bennem a szeretet is az.

A cél, hogy a sok név, vallás, szertartás, előírás (vagyis igazolni akarás között) a valóságod győzzön! Képzeld, ha kiderülne, hogy minden ilyesmi hamis! Te mire? Kire támaszkodnál? Keress és találj úgy, hogy ha kiderülne, hogy hamis minden eddigi Istenelmélet Neked akkor is meglegyen az EGY IGAZ ISTENED, AKI SZERET MINDENKIT ÉS MINDENT!

Ez a lényeg! Erre már építhetsz Világot! Ha lennének húszan, akik azt állítanák, hogy Ők a megváltó, hogyan döntenéd el, melyik az igazi?!

Én nem dönteném el... mert a megnyilvánulásnál, az igazolásnál, a névnel, a testnél fontosabb a valóság. Én abban hinnék, AMITŐL az egyik valódi. Nem a névben!

Nem abban, ami látszik! Őbenne! Akiben a megváltás él... Önmagáé, mindenkié, mindené... csak úgy... egyszerűen... még ha nem is tudok róla.

A tudósok arról vitáznak, hogy a fekete lyukban mi történik az idővel. Ennyit a tudomány mai állásáról. Elterjedt és elfogadott dolog, hogy nincs semmi, amíg a tudomány nem bizonyította képletekkel... oda-vissza. Amíg ez így megy, tényleg nem is lesz semmi anélkül. Vannak helyek, amik nem helyek. Vannak mozgások, amik olyan gyorsak, hogy meg sem mozdulnak. Létezik, hogy minél gyorsabban mozog valami, annál lassabban mozog az állandóhoz képest, az állandó szempontja szerint. Ezt nem lehet bizonyítani! Ezt is megérteni lehet. A Quantumfizika bányászai évtizedek tanulmányai alatt sem fognak tovább jutni annál, ami a Quantumfizika falai közé van szorítva, mert az csak az, nem az Egész!

A dolgok nem szedhetők részekre, hogyha az Egészet kívánjuk megérteni. Elmerülünk a bizonyítgatásban és kijelentjük, az a bizonyítástól függ, hogy egyáltalán létezik-e valami vagy nem. Ami nincs bizonyítva, nem is létezik.

Én sem láttam ufőt, de ha megtiltanám, hogy legyenek, mert én még nem értem, és én még nem tudom, attól még az nem tőlem lenne vagy nem lenne. A semmit nem lehet bizonyítani, mert aki megpróbálná, semmivel lenne és nem tudná bizonyítani. Ott, középen, a léleklakta s csak lélekkel észlelhető, csak lélekkel megérthető és megélhető dolgokban a fizika, a kémia, a biológia, a matematika Egy-gyé válik. Amíg eszközt használsz, csak arra vagy képes, amire az eszköz képes. Lépj túl az eszközökön! Használd azt, ami az eszközt használja! Láss minden lélekkel! Hallj minden lélekkel! Énekelj minden lélekkel!

A fekete lyukat is csak így értheted meg. A Nagy átminősítő Középpé tevő, majd újra szülő mindenség-szem, amely ott van, ahol az anyag nem anyagi lesz, a nem anyagi anyagi lesz. A rezgések a legfinomabbá finomodnak... s a teremtésből, visszamennek a nem teremtettbe... A nem teremtettből a teremtettbe is itt a kapu. Itt van a mindenség úgy, ahogyan csak lehet.

A lelket a lélek érti meg.

A LELKET A LÉLEK ÉRTI MEG.

ÍTÉLET

Ami a sértésre, a megpróbálásra, vagy kétségbevonásra hivatott, az is Őt mutatja meg. Külön nincs jó vagy rossz! Csak a tudatlanságban! A tudásban minden értelemmel van.

Minden Őerte tesz mindent. Az Egy bírává tesz minket mások és Önmagunk felett, majd úgy ítél, ahogyan mi ítélünk.

A tudás nem ítél! Tudással nem ítél.

A tudatlanság ítél! Ne ítélj! Tudj! Érts! Ez által válik minden Tebenned is értelemmé, nem csak kívüled! A bűnelkövetők tette s tettük következményei mögött is értelem van. Csak úgy nem történik semmi. Ha az Egy akar valamit, az már meg van téve.

Ha megszűnik a határ a fizika, a matematika, a kémia, a biológia, a pszichológia között és Egy lesz minden, majd ezután a Világ lelkét a lélek megérti mindenestől, akkor nem lesz tudatlanság, így nem lesz rossz-szándék, így a Világ mindent megmutat majd magából. (Ha azt mondom „majd” azt nem időre, hanem fejlettségi szintre vonatkoztatva mondom.)

Tudatunk minél közelebb kerül a tudáshoz, a finomhoz, az Egyhez, annál tisztább lesz a tudományunk is, míg meg nem szűnik és Önmagunkká nem válik az is. Agyunk kihasználatlan háromnegyed része ki van használva. Különben nem lenne. A hibánk az, hogy nem tudjuk mire van kihasználva és így - tudományosan mondva - nem tudjuk „használni” sem.

De biztosan Ő „használja” magát... és minket is... és ki tudja még mit.

MINÉL KÖZELEBB LESZ A TUDATUNK A FINOMHOZ, AZ EGYHEZ, ANNÁL KÖZELEBB LESZ A TUDOMÁNYUNK IS, MÍG EGYSZER MEG NEM SZŰNIK ÉS ÖNMAGUNKKÁ NEM VÁLIK.

Egy igazi vázlat következik arról, hogyan is van mindez egy „Öreg” sámán szerint. Itt lakik bennem. Ez nem misztikus dolog... - hogy is mondjam - Ő én vagyok... én Ő vagyok... s ha kérdezitek ki írta a könyvet idáig, hát én voltam... mégis egyre kevésbé érzem, hogy Török-Zselenszky Tamás vagyok csupán... hisz’ minden érzelmem... kitalációm... szereplőm én magam vagyok.

Mi írópalánták, hajlamosak vagyunk másra fogni amit írunk, mert megijedünk tőle. Azt mondjuk... van egy angyal, aki súgta... van egy sámán, aki mondta... álmomban megmutattattott...!

Én vállalom! Ezt a sok mindent én akartam megtalálni... meg is lett! Nem az a lényeg, hogy kitől... hogyan! Meglett! És tudom, hogy ez mindenkié! Tudom, hogy nem tőlem jön, nem Tőlem van! Ez van! Önmagában.

Ezekben a pillanatokban már léteznek egyszerű emberek, akik tudják ugyanezt! Én vállaltam, hogy leírom és le is írtam. Ennyi.

Nem én találtam ki! ÉN találtam meg!

Vállalom.

... és ezek után elgondolkodhatunk azon... mi az, hogy „én”. Épp az, ami. Nem alap, hanem gyümölcs. Az alap az, ami az EGY.

Most pedig nézzük, hogyan kell a tudománysámán-táltos-énekes nyelven lejjebb-finomítani... feljebb-finomítani... NEM!

KÖZÉPFINOMÍTANI!!

SOL NAHIM ATUNHARAHTI

(Salsulphurmerkurium)

Sámán-táltos-énekes, egyszerű tolmácsangyal szavai az Egyben. SORS-testvér üzenete mindeknek az Örökkévaló, Végtelen, Egy pillanatban.

Az idő végezete, EZ. Az Örök kezdete, EZ.

A mérleg pártatlansága.

Hűség.

Tiszta szándék.

Szeretet.

EGY.

* * *

Megkaptad a helyet...

Megkaptad a szülőket ahhoz, hogy úgy élhess, amilyen vagy.

Megkaptad a távolságot, a mozgást, a viszonyokat, a változást.

Megkaptad az Istentől (7. mennyországtól, Egytől, Égtől) való önszántadból történő, cselekedett eltávolodás, távollévőség lehetőségét, szintén azért, hogy úgy élhess, amilyen vagy.

Isten nem visz haza erővel.

Csak Te akarhatsz hazamenni.

Ha haza akarsz menni, akarnod kell tudni és érteni is... ezért keresned kell! Ha keresel találsz, tudsz, értesz.

Ha értesz és tudsz, tenni kell!

Akkor haladsz, ha teszel. Ha teszel, haladsz.

De...!

Ha nem akarsz hazamenni, Sors-testvér sodor az úton.

Te nem akarsz érteni és tudni, Sors-testvér simogat.

Te mégsem akarsz érteni és tudni, Sors-testvér ver.

Haladsz az úton, reagálva sors-testvér tanításaira. Ez a LÉT.

Pofonok... élvezetek... pofonok... élvezetek...

Depresszió... elégedetlenség... depresszió... elégedetlenség...

Csalódás... ez sem elég jó... csalódás...

Hibást keresel.

Magadra nem gondolsz, csak másra. Rájössz, hogy ez nem így van.

Isten a hibás - gondolod.

Te vagy a hibás - gondolod.

Senki sem hibás - gondolja Isten.

ÉLET van. LÉT van.

Egy Élet van, és az nem ér véget egy LÉT végével... s a test végével sem.

EGY ÉLET van és az végtelen és örökkévaló.

ISTEN EGY.

Az ÉLET EGY.

Isten és az Élet EGY.

Az Élet Te is vagy.

Az Élet Isten.

EGY az Élet.

A Lét Te vagy.

A Lét Isten is.

A Lét Kettő, nem EGY.

Az Élet az EGY.

Isten, Élet, Te, Én, te, én, minden, mindenki EGY.

VAN EGY.

EGY VAN.

Mindennek ez az alapja, a kezdete, az útja, és a célja. Az út is mindenben van és minden.

A Minden a mindenben kiválasztja saját helyét.

A Minden kiválasztja önmagában mindennek a helyét.

Ez így is EGY.

Olyan lesz minden, amilyen Ő (TE) maga.

Olyan lesz a helye, amilyen Ő (TE) maga.

HA...!

Ő megváltozik:

- Ő is megváltozik.

- A helye is mindenhez képest megváltozik.

- Minden megváltozik Őhöz képest.

„Ő (Te) és az Egy nem egy” - Ő (Te) így tudja, s ezért a tudása miatt ez valóban így is lesz.

Az Ő (Te) és az EGY külön lesz. Ő (Te), Ő (Te) lesz, az EGY pedig más... külön.

Addig amíg Ő (Te) nem EGY, addig az EGY törvényei élnek felette, de úgy törvénykezik a törvény felette, mint azok, akik csak Ő (Te) és aki nem EGY. Az Ő (Te) szabadsága törvénykezik Ő (Te) felette. Az Ő (Te) törvényei is (mint földi bíróság... stb.)

Ez az Ő (te) szabadsága szerint lét.

Kezdet és Cél az EGY, valódi SZABADSÁG.

A tudatlan feledés lényének - Ő (Te) - célja a függetlenség... elérhetetlen boldogság... hazug szabadság. Ebben az út az Ő (Te) akarata szerint van, Ő (Te) dönt - szabadon - a mód, a szándék, a tett... így a gondolat, az én formálás dolgában is.

Az Ő (Te) kialakítja önmagát saját felfogása, akarata szerint, és elfeledi valódi Önmagát.

Ha keres és rosszat talál, azt hiszi, semmi sem jó.

Hibáztatni akar.

Hibáztat.

Amit talál, nem orvosságnak látja, hanem szükséges rossznak, akadállynak, kellemetlen nyűgnek.

Aki hibáztat, nem összehoz, nem megért, nem középpé tesz, hanem szétválaszt.

Ha szétválaszt, nem az EGY-et találja, hanem a külön. Ha a külön találja, „ott van, ahol volt”, nem látja, nem találja a különét az EGY-et.

Megreked, elfeledi az értelmet, letesz az értelemről, elfeledi még a keresés szándékát is. Nem tudja mit tegyen. Elfelejteti akarni is, hisz’ van minden anélkül is. Nem keveset.

Ha Ő(Te) nem EGY, hanem Ő(Te) csak Ő(Te), akkor eleve olyan dolgok (bármilyen) keresik az akar tenni.

Így nem talál, így nem lesz azzá. Külön lesz. Ő (Te) marad.

Egyedül, távol, külön... (Halál-megsemmisülés, értelmetlenség, magáramaradottság-tudat... és minden, ami ebből fajul).

Ha keres és jót talál (valódi lényeket) - mivel Ő (Te) nem lesz azonnal olyan, nem tudja azonnal magára értelmezni „magára húzni”, azonosulni a találttal, de ez a találás további haladást eredményez.

Ha talál, megismer, ha megismer, megtudja, hogy nem a külön kell keresni, hanem az EGY-et. Ha mindenben az EGY-et keresi:

Nem lesz külön.

Értelmet nyernek a gondolatai.

Értelmet nyernek a cselekedetei.

Értelmet nyernek a tettek következményei.

A szándékok tiszták lesznek.

Szeretet lesz.

Ha tiszta a cél, tiszta az út... önmagától és általa is (Ő(Te) teszi, magát is teszi).

Ha tiszta az út, tiszta lélek-lény lép rajta (kialakul oda-vissza).

Ha tiszta a lélek, tiszta a gondolat, a szándék és az akarat.

Ha tiszta a gondolat, a szándék és az akarat, nem lesz rossz a tett, az abszolút Egyetlen igaz szempont szerint. Ha tiszta a tett, tiszta a következmény. Ha tiszta a következmény, tiszta a lét. Sors-testvér örvend, mindenki és minden örvend.

A tiszta lét az Élet. EGY.

A tiszta lét az Aranyközép-lét.

Az Aranyközép-lét az út az Életbe, az EGY-be. Ez a cél.

Tiszta:

Nem rombol, hanem épít.

Nem gyűlöl, hanem szeret.

A szeretet nem mindig kellemes (oda-vissza).

Nem elkülönít, hanem EGY-gyé tesz, (akar is tenni)... tesz is érte.

Bármit tesz, bármilyen körülményben, tudja ami az EGY, érzi, hiszi, megvalósítja ami az EGY.

Nem a saját udvarába söpör be mindent, hanem Ő(Te) magát teszi mindenné.

Ha Ő(Te) minden lesz, minden (Te) Ő-vé és övé lesz. Ő(Te) lesz az EGY, az Élet, Isten végtelen és örökkévaló Egy része, Mindenki, Minden.

Tiszta.

Létezik jó és rossz.

A teremtésben, ami a különbség, azt hisszük, úgy tudjuk, hogy ez külön van, egymással ellentétesen. Ebbe a hitbe veszejtjük magunkat, mert a létet erre a feledés-alapra építjük. Nem jó vagy rossz, ellentétesen, hanem jó és rossz van értelemben.

Ahol a jó és a rossz nem ellentétesek, hanem kiegészítik egymást, ott válnak értelmessé a gondolatok.

Ott, ahol nincs külön, hanem értelem van, ARANY van. (NAP, KÖZÉP, PÁRTATLAN stb.) Ez Sors-testvér lényege, szeme, füle, szándéka, tudása... és Ő(Te) maga is... EGY.

Ami fent az lent, ami lent, az fent.

Mindenütt, mindenben, minden.

EGY.

Ha Ő(Te) nem CSAK Ő(Te).

Ha a jó nem CSAK jó.

Ha a rossz nem CSAK rossz.

Ha nem ördög vagy Isten, ha nem harc, háború...

Akkor kiegyenlítődés.

Aki nem csak Ő(Te) hanem Minden, EGY, közép, akkor Ő Arany, Nap, Pártatlan és minden, ami Vele kapcsolatba kerül, s amivel kapcsolatba kerül, átlényegül az Ő(te) tudásán, tudatán, ÉN-jén, vagyis az Aranyon, Napon, Pártatlanon, EGY-en... és értelmet nyer vissza egy Ő(Te) társaságát, amelyek (Te)hozzá valók.

Ha Ő(Te) nem EGY, hanem Ő(Te) csak Ő(Te) akkor minden, ami Ővele (te) kapcsolatba kerül, csak az Ő(te) értelmén minősül át, az Ő(te) értelmét nyeri el. (És nem az EGY értelmét).

Az Élet felismeri az EGY-et (azt, aki EGY). Az Élet felismeri az Ő(te)-t. (azt, aki csak Ő(te).

A dolgok is (minden... bármi).

Ő(te) is.

Minden felismer mindent. Ha Ő(te):

Az ismer fel, aki Ő(te), azt, amit Ő(te) ismer fel és úgy, ahogyan azt Ő(te) fel tudja ismerni.

Ő(te) a dolgok (bármi, minden) úgy ismerik fel, amilyen Ő(te)... és amilyenek a dolgok.

Ha Ő(EGY) EGY:

Az ismer fel, aki Ő(EGY), azt amit Ő(EGY) ismer fel és úgy, ahogyan azt Ő(EGY) ismeri fel.

Ő(EGY) a dolgok (bármi, minden) úgy ismerik fel, amilyen Ő(EGY)... és milyenek a dolgok.

Mindennel az áll kapcsolatban, ami hozzá tartozik. Ha EGY leszel, az Élet úgy ismer fel. Az EGY úgy ismer fel. A Sors-testvér úgy ismer meg.

A dolgok (bármi, minden) így viszonyul Hozzád. Te így viszonyulsz hozzájuk.

Minden értelmet nyer mindenben, mindenből.

Hely, körülmény:

- A bolygók helyét a Naptól való távolságuk határozza meg. (A bolygók Naptól való távolságát a helyük határozza meg.)

A bolygók helyét a Nap határozza meg, és a bolygók is... aszerint, hogy milyen anyagból vannak és milyen tömegűek, de a hely is meghatározza a tömegüket, és az anyagukat.

Minden ott van, ahová épp való.

Minden oda való, ahová illik.

Ez nem büntetés, és nem jutalom.

Alkímia... önmagában. Pártatlanság. Élet, lét.

Az Aranyközép-létezés a pártatlanság.

- A lelkek helyét az EGY-től (Isten) való távolságuk határozza meg.

A lelkek EGY-től (Isten) való távolságát a helyük határozza meg.

A lelkek helyét az EGY (Isten) határozza meg, (és az én, a tudat, a tudás ill. feledés is)... aszerint, hogy milyen tudással, ismerettel (TÖMEGGEL) rendelkeznek, hogyan gondolkodnak, akarnak, cselekednek.

Ott vannak, ahová épp valók.

Minden oda való, ahová illik.

Ez nem büntetés és nem jutalom.

Alkímia... Önmagában. Pártatlanság.

Élet, lét.

Az Aranyközép-létezés a pártatlanság.

DE!

Szabadság VAN.

A lélek VAN.

Eszmélés VAN.

Értelem VAN.

Lélek, értelem, tudás, érzélem, választás VAN.

A tudás megváltoztatja a lényegiséget (a tudatát, az énjét) tehát a lényt, Ő(te).

A tudás által megváltozott én, lény, Ő(te), valóban mássá lesz (belül):

- más gondolattal
- más szándékkal
- más tettel
- más következménnyel
- más SORS-sal
- más úttal
- (- más dolgokkal
- más hellyel)

TEHÁT:

Te(Ő)a tudás keresésével és találásával változtathatod meg Önmagad. Így változik a lényed (Ő(te)), a helyed, a „tömeged”, a „Naptól” EGY (Isten)-való távolságod.

A célban pedig EGY-ember leszel.

Minden, ami (Ő) Veled van, az csakis attól függ, hogy Te (Ő) mit gondolsz, mit tudsz, mit szándékozol és teszel. Csak Tőled (Ő) függsz.

Az Életed, ami örökkévaló, a valódi EGY Önmagadtól van.

A létben a Sorsod, a Te(Ő) - önmagadtól függ. Ha Ő(te) Önmagad és EGY -önmagad EGY lesz, akkor megérkeztél.

Isten, az EGY, nem erőszakos, nem figyelmetlen, SZERET. Azt adja, ami Neked (Ő(te)) kell ahhoz, hogy EGY-önmagadra találj.

Te (Ő(te)) döntesz a tudásodról és a helyedről. A Sorsodért csakis Te(Ő) vagy a felelős.

Bármikor Egy lehetsz, ha azzá teszed magad. Te döntöd el. Te vagy képes megérteni. (Ha hagyod magad.)

FOLYAMAT

EGY	EGYBEN	EGYÜTT	
KETTŐ	ÉN (én)	TE (Minden más)	
HÁROM	TEST	SZELLEM	LÉLEK
	FIÚ	SZENTLÉLEK	ATYA
	SAL	SULPHUR	MERCURIUM

- A KETTŐ A HÁROMBAN (ARANYKÖZÉP-LÉT) VÁLIK EGY-GYÉ.

- EGY

* * *

EGY
TE (Ő)

Külön, amíg úgy akarod, úgy érzed, úgy tudod.

EGYBEN, ha úgy akarod, úgy érzed, úgy tudod.

Ha EGY-et akarod, Aranyközép-lét kell.

- Nem állítasz ellentéteket

- Nem állsz az egyik pólus oldalára

- Nem szőrözöl, hanem különbséget teszel a helyedet választod ki (az Aranyközépet).

FINOMÍTÁS	ARANY	NAP
OLDÁS	EZÜST	HOLD
ELKÜLÖNÍTÉS	HIGANY	MERKUR
ALKALMAS ÁLLAPOT MEGTEREMTÉSE	RÉZ	VÉNUSZ
FÖLÖSLEG ELTÁVOLÍTÁSA	VAS	MARS
TISZTA GYÖKRE EMELÉS	ÓN	JUPITER
VÉGLEGES SZILÁRDÍTÁS	ÓLOM	SZATURNUSZ

TŰZ	DÉL
LEVEGŐ	KELET
VÍZ	NYUGAT
FÖLD	ÉSZAK

MÉRTÉK (MÉRÉS) VISZONYÍTÁS: AMIHEZ, AMIVEL MÉREK

MINDENT AZ EGYHEZ, A KÖZÉPHEZ MÉREK.

EZ AZ ABSZOLÚT EGY, IGAZ, VALÓS VISZONYÍTÁSI PONT, EZ A MÉRTÉK.

A legnagyobb szám az EGY betelése.

(Emberi szempontból ismeretlen.

Aki megismeri, az megismeri).

MATEMATIKA: Az EGY keresése. A valódi matematika nem zárja ki magából a Világot, s a Világ lelki-szellemi alkotórészei szerint módosul.

Az EGY az EGÉSZ.

A 0 nulla, nem értelmes szám. Nem szám.

A nulla a NEMSZÁM. A semmit jelölheti, de a semmi már valami az Egész szempontjából, ezért ha értelemmel jelöljük a semmit, Kettővel - 2-vel kell jelölnünk a teremtésben, és EGY-1-gyel az EGY-ben.

A nulla nem azt jelenti, amit az embereknek eddig jelentett. A nulla a teremtés kiindulópontja. Hely és nem minden. Nem szám, hanem viszonyítási alap.

Minden páratlan szám, az eggyel visszább álló párosat EGY-gyé teszi.

Minden páratlan szám HÁROM (Közép).

A Háromja nélkül minden páros szám Kettő.

Ha van páratlan száma (háromja) akkor minden páros szám (potenciális) EGY... s ha a páros szám belép a páratlanba (a háromjába, a középjébe) EGY lesz.

A matematikai műveletek „csúcsa”, tetőfoka értelme csak ez. A matematika csak ezért, csak ettől értelmes... és ez innentől kezdve nem matematika, hanem belép Önmagába.

Ez a fajta matematika a különbségtevő, közép, Aranyközép-lét matematika. Amit az emberek művelnek, az a szőröző matematika. Egyik sincs a másik nélkül... mindkettő ugyanolyan lényeges, az út a célba.

(A negatív számok /pl.:/ illúzió, mert a negatív számok az értelemben pozitív számok, vagyis számok.)

Egymással való Egyesülés:

NEM EGYMÁSBAN, HANEM A KÖZÉPBEN! (a 3-ban).

A könnyű a nehezet eléri, onnan visszafordul, de azt magával emeli. Ez az Egybeminősülés mozzanata. A 3. A KÖZÉP.

Minden szám a középben EGY-gyé minősül át. Minden szám.

Az Út Minden. Öntudatlanul is. EGY. Az EGY-be vezető út AZ ARANYKÖZÉP-LÉT. Tudatosan is. EGY.

Az Aranyközép-lét tudatossága a három a matematikában, amely a kettőt (a teremtest) újra EGY-gyé (kezdeti /CÉL/ tökéletesség) teheti, teszi... Ennek „helye” a legbenső lényegiség a lélekben. Innen pedig kiterjed az univerzumra. EGY. A lét, az élet, a gondolat, a szándék, a tett, a következmény értelmet nyer.

És most LUKÁCS 6/40.

„NEM FELJEBBVALÓ (se lejjebb) A TANÍTVÁNY, AZ Ő MESTERÉNÉL. HANEM MIKOR TÖKÉLETES LESZ, MINDENKI OLYAN LESZ, MINT A MESTERE.

(JÉZUS PÉLDABESZÉDE)

* * *

Íme, megtettem azt, amiért eljöttem. Minden vers, dal festmény, szobor cselekedet, kifejeződés, megnyilvánulás Ebből, Ebben, Ettől, Ezért, Ehhez van. Minden értelme EZ.

A kiragadások is élnek, hisz' ennek részei, de belőlük hosszú úttal érhető mindez. A művészet az ERRE való áhítozás. A szerelem az ERRE való áhítozás.

ENNEK ATYJA és GYERMEKE a SZERETET.

Most már tudjátok. Értsétek és váljatok EZZÉ!

Az ÉG előtt nem kell színészkedni.

A Fáknak nem kell füllentés!

Van „hely” ahol mindig látni az igazat!

Az ESŐ esik mindenkire... ugyanúgy!

A NAP feljön mindenkire... gazdagra, szegényre... Rád is és a boldogságnál nincsen egyszerűbb dolog. (Valószínűleg ezért menekül minden a mindent bonyolulttá tévő emberek elől.)

Legyen meg Isten akarata! Nektek is legyen a hitetek szerint! Jézusra nézzetek!

Íme, beszéltem... jó szándék, segíteni akarás, szeretet és tudás tette ezt belőlem.

Áldás, szeretet, béke, tudás az egész mindenség lényeinek, és Élet világossága legyen mindannyiunkkal!

Ezt írta és mondta Jézus utáni 1999. évben Mihály arkangyal segítsége (önkéntes) SOL NAHIM ATUNHARAHTI (Salsulphurmerkurium) Sámán-énekes-táltos, a Magyarok Fejedeleme-lelkének szülötte... egyszerű, ugyanolyan ember, mint bárki.

Ezt sokan leírták már így-úgy és biztosan „ezekben a pillanatokban” is fellelkesült valaki, hogy tollat ragadjon. Ez a lényeg! Nem az számít, ki írja, hanem az, hogy leírja. Az, amit leír!

Az lenne a jó, ha mindenki leírná! Akkor értenék és tudnák. Ez a lényeg! Írjon mindenki egy ilyen! Akkor értelme volt leírnunk nekünk, akik ezt eddig megtettük. Ez nem a „kiválóságok”, nem a „különlegesek” útja csupán!

Ez minden és mindenki útja.

S most, visszaállítván az egyensúlyt, a sámán-táltosok, az énekesek, az alkimisták, a lelkek, az Emberiség becsületét és önbecsülését, nyugalommal csukom le szemeim.

A többi tirajtatok áll.

ZENGJ EZEN TUDÁSSAL, IFJÚ LÉLEK!
ÍGY GYAKOROLD A VILÁGTEREMTÉST!
ÉNEKES LESZEL.

1999. 08. 08.

AZ EMBER SZAVAI AZ EGYBEN, MINDENEKNEK

Ha az ember saját erejéből, saját kutatása alapján, önmaga által felépített hittel, eljut a legnagyobb ismeretig, akkor a legnagyobb tudás birtokosa lesz.

A legnagyobb tudás: tudni, hogy egyedül csak a legnagyobb tudás tudásáig juthat el valaki. A különségnek itt vége kell, hogy legyen, mert innen tovább csak azonosulással lehet indulni.

A legnagyobb tudás: tudni, hogy egyedül csupán eddig juthatunk, s hogy a továbbinduláshoz létezésünkkel, önmagunkkal kell valósítanunk mindazt, amit megtudtunk! A hazatéréshez szükség van az Otthonunk segítségére is, de hiába hívnak minket haza, ha nem tudjuk átlépni a küszöböt... és ha nem tudjuk kinyitni az ajtót. Atyánk nélkül, aki segít ebben, nem mozdulna a kilincs. „Add a kezeid, és én megfogom Őket!”

- A feledésben létező lények a tudattalanban kinyújtják kezüket, pusztán a létükkel. Az Élet gondoskodik Önmagáról.

- A tudásban létező és élő lények, a tudás-emberek kinyújtják kezüket Isten felé tudatosan is. Ezt a tudásuk teteti velük.

Mi a különbség? Semmi. Az Értelemben semmi.

A tudás csak arra van, hogy tudatosan is tudd, hogy mi az, ami a tudtod nélkül is van, de csak a tudtoddal lesz teljes. A léted akkor érett be, ha tudásodat eme kéznyújtásra használod. A küszöb itt van, ebben a szándékban és tettben.

A legnagyobb tudás: tudni, hogy így nem vagyunk bűnösök, sem ocsmány alacsonyabb rendű, alábbvaló férgek, hanem az EGÉSZ-ből kiesett, felejtésben létező, ugyanolyan fontos részei az EGY-nek, mint bárki és bármi.

A legnagyobb tudás: tudni, hogy emlékeznünk kell mindenre, amit elfeledtünk.

A legnagyobb tudás: tudni, mi az, amit elfelejtettünk, s azt Önmagunkká tenni, Önmagunkat pedig Ő-vé.

A legnagyobb tudás: tudni, hogy egyedül soha sem leszünk képesek levetközni és másba felöltözni, csupán együtt. Külön nem, csak azonosságban. Az EGY Isten nélkül nem lenne kezdet sem, most sem, segítség és cél sem. Mi sem lennénk.

Vétünk a felejtésben van, de ez nem tesz megvetendővé minket, csak megváltandóvá, akiknek szükségük van segítségre, mert eltávolodtak Önmaguktól és a valódi értékektől. Nincsen rangsor.

Hierarchia csak ott van, ahol nincs a Mennyország. Mi tiszteljük Istent. Isten tisztel minket. Dologgal küldettünk. Meg kell találnunk Igazi Önmagunkat, és ehhez az Igazi személyes ösvényünket kell járunk. Amíg itt élünk az a dolgunk, hogy szabad akaratunkból a legtisztábbá tegyük a létünket és Önmagunkat. Kérjük Atyánktól, hogy bocsásson be minket az Otthonunkba... és mégis, itt vagyunk, mert még dolgunk van.

A Szeretetben leélt lét teszi tisztává mindazt, amit kell. A Szeretet a három, amely a kettőt EGY-gyé teszi. A Szeretetben minden megvan, amitől Aranyá lesz az Aranyba igyekvő lélek.

A Szeretetben minden tett értelmet nyer.

A Szeretetben lakik az EGY, nem a szabályokban. Nem a dogmákban, nevekben, alakokban, könyvekben! Aki a Szeretetben cselekszi mindazt, amit tesz, Istenben, az EGY-ben teszi. A Szeretet-lét, Aranyközép-lét.

Egyedül, külön, csak a legnagyobb tudásig juthatunk el, a szeretetig Istennel juthatunk el, a szeretettel Önmagunkig juthatunk el, Önmagunkkal Istenig juthatunk el.

Atyánk hazahív és segít hazatérni. A Szeretet Isten legtisztább megnyilvánulása, teljességben, szabadságban, Önmagában, EGY-ben. Halálunk előtt Szeretet-lét, utána Szeretet-élet.

A Földi lét azért van, hogy olyanná tegyük magunkat és egymást (közvetve) akik Isten tiszta, teljes, EGY részévé válhatnak.

A vallás úgy mondja: Isten országa, Mennyország lehetnek. Erre van a szó: DICSŐSÉG.

Fel kell ismernünk Személyes utunkat, és látva a célt, mindent maradéktalanul Aranyá téve kell végigmennünk, követve azt a sebességet, amit az út ad nekünk. Nem a cél, nem az út, hanem EGYÜTT fontosak.

Megkapjuk a legjobb nevelést, de magunkat kell nevelünk. A mi dolgunk, hogy a tényeket elfogadtassuk magunkkal. Nekünk kell magunkévá tennünk, s minket Ő-vé!

Senki nem tudja megtenni helyettünk.

A kinti, hatalmas és uralkodó Istenhez. (Vallási megközelítésben.)

Isten! Én már Neked adtam magam. Bármit is akarsz tenni velem, tedd meg! Gyenge vagyok ahhoz, hogy betartsam a parancsolataid, de meg szeretnék szabadulni ettől a gyengeségtől! A keresetségekben kinyújtom kezem és odanyújtom mindenem Te pedig segíts nekem! Adj értelmes életet! Adj jó vágyakat, ne ilyen marcangoló szemetet!

Elegem van a huzavonából!

Eddig a kinti, hatalmas és Uralkodó Istenhez - most a bennünk lévő, születő, fejlődő, gyermek-lélek Istenhez. (Értelemben.)

Tisztítom akaratom. Szándékaim a jóságig vezetem. Tetteim a szeretet tettei. Törekvésem a tisztaság, a jóság, a szeretet, az EGY. Külön vagyok s nem vagyok egész, míg nem vagyok EGY. Az EGY Isten,

mégis tisztel és szeret. Önmaga teljes részeként kíván viszontlátni s hazahív az Otthonunkba. Ha győzedelmeskedem, olyan tökéletes lehetek, aki a tökéletes tökéletes része lehet.

Ha győzedelmeskedem, tudásom az örökkévaló és végtelen tudás lesz. Boldogságom a hiánytalanság nyugalma, a minden öröme, a bármi lehetősége.

Tudásom minden kérdésre a válasz. A VÁLASZ A KÉRDÉSRE, és minden képesség.

Az ára mindennek lelkem győzedelmessége minden és önmagam felett, s az, mikor a győzedelmes lelkem szeretetében magához szereti a minden-önmagát, az EGY-et, s Őt az EGY.

Csak az kapja meg a szerszámot, aki tud bánni vele. Csak az bánhat vele, aki megkapja. Ezért nincs sorrend, hanem csakis egyidejű azzá-válás létezik, Sors-barát segítségével.

Aki kap, aki Az.

A Kinti, hatalmas és uralkodó Isten tudását elérheted a szeretet egyházainak tanulmányozásával, de óvakodj attól, hogy fontosabb legyen az írás és a betű, mint az Élet!

A benti, születő gyermek-lélek-Isten-tudás eléréséhez a legjobb módszer az Élet maga a létben való létezés tudatos értelmezése, szentek élete, upanisadok, minden szent könyv amely a szeretet-Isten lényegéről szól. Ezenkívül csókok, mosolyok, élethelyzetek... hogy eldönthesd, miben mit választasz.

Az egyházak ránevelő eszközök.

A Te saját módszered szabad... ezáltal válik szemmé és füllé... Ezáltal tesz Téged szívvé és lélekké.

A Kinti, hatalmas és uralkodó Istennek meg kell felelni a szabályok szerint. A vallások szabályai a törvények betartását szorgalmazzák.

A Benti, születő gyermeklélek-Isten, a törvényekben ÉL is, s benne élnek a törvények is... és minden. Számára nem kényszer a saját törvényében élni.

Az Ember a kettő között álló és kétfelé marcangolt lény.

Ha a Kinti, hatalmas és uralkodó Isten szabályai szerinti lét találkozik a Benti, születő, gyermeklélek-Isten szerinti természetes Önmagát elő létével, az ember azzá lesz, amivé eleve lett.

A Kinti, hatalmas és uralkodó Isten törvényei a rossz úton gondolkodót rákényszerítik a helyes gondolkodásra, a nem gondolkodót a gondolkodásra. Megtorló intézkedéseket helyeznek kilátásba. Aki nem változik meg, elvész. Emberi felfogásra szabott módszer.

A szeretet itt is ugyanaz, csak a módszer alkalmazkodik a felfogáshoz. A módszer az ami hat.

A Benti, születő, gyermeklélek-Isten már Önmagában van. Kiált, hogy meghalljuk.

A Beavatás: az örömtelenség, a szomj, az éhség. A démon elkergetése: ha eszünk, iszunk, örülünk... de az öröm a szeretetben igazi öröm. Az evés, ivás is a szeretetben igazi. Öröm. A Szeretet-öröm mindet olyanná tesz, amiben nincs démon, tehát tiszta, Istenhalló, Istenlátó lesz.

A dicshimnusz és a szabályozásban való részvétel: ha valaki tréfálkozik, nevet, szerelmeskedik. Ez az, mikor tudjuk, hogy mi miért van, honnan, hová visz, és úgy cselekszünk, hogy ez él is bennünk. A dicshimnusz, ha Isten cselekszi Istenben, Istennel, az Istenért. A szabályozás: a létben való részvétel, ha beavatkozik a „menetbe”, alkotsz, előidéz, hatsz a továbbiakra.

Ez is mind a szeretetben válik értelmessé.

A Kinti, hatalmas és uralkodó Isten törvényei teljes lemondást követelnek. Ez amolyan szolgáló odaadás. A vallások ezen törvények betartására hivatott intézményrendszerek. A nagylelkű engedmények, a nagy királyok kegyelmét szórják. A cél a vágytalanság, de érezhető a sötétségmentesség mindenben.

A csúnya-rossz vágyak elfojtása viszont - megértésük helyett - robbanásokat eredményez, úgy a történelemben, mint a családokon belül.

A tiltás hazugságra kényszerít, mert a szabad lélek el akarja érni szabadságát, és el is éri.

A Benti, születő gyermeklélek-Isten „szerint” szabadok vagyunk. A lemondás, odaadás, őszinteség, ártatlanság és igazság az értelemre van bízva, mint áldozati adomány, amit akkor ad valaki, ha olyan finom, érett, hogy úgy érzi. A cél itt is a vágytalanság, de nem kényszerrel, hanem minden túllevéssel, tapasztalattal, belátással, beleérzéssel, megértéssel, saját döntés alapján, lelki-szellemi finomság szerint. Ha valaki eljut oda, hogy szereti Istent és ezért áldoz lemondással, nem pedig kényszerből - mert fél - az a valódi áldozást, valódi fejlődést éli meg.

Az én Istenem vallással, vallás nélkül egyaránt Isten. Ugyanaz az EGY Isten.

Szeretkezett, szeretkezni fog (Szeretben). Az előbbi mindig a halála, az utóbbi mindig az újjászületése. Adományozó tett mindez a Szeretben. Az Önzésben megcsaló tett.

Születés-elfogadás.

ÉLET VAN.

A lét célja (önmagában) a Visszaadás.

A halál merítkezés, tisztulás.

Az el nem múló, a meg nem ingatható, az Élet ereje pedig maga a teljes EGY VALÓSÁG.

A Szeretben tett szeretkezésben az Ősi, eredeti erőnk felajánljuk visszaadásra. A sötétség fénné lesz. A Napba tér minden, mert a Napból lett, s oda megy ismét. Fényből születünk, s a fénybe születünk bele megint. Csak a port látni, nem helyes.

A Kinti, hatalmas és uralkodó Isten, akik alacsonyabb rendűnek, szolgának képzelik magukat (emberi felfogás szerinti szolgának) úgy tartják, porból lettünk s porrá leszünk. Az Önmagukat a testtel azonosítók, mindent ahhoz mérnek.

Igazuk van, mert a por valóban a porba tér.

A Benti, születő, gyermeklélek-Isten tudói és értői, a valóban szeretők. A Világosságból a fénybe születtek s onnan lettek azok, akik. Innen pedig a fénybe mennek és vissza a Világosságba. A világosságból szeretet született. A szeretet mindent odaadott. A szeretet adott oda mindent. Az Emberből ha szeretet lesz (Arany) mindent odaad („visszaad”). Ez az áldozat a fénybe visz, onnan a Világosságba. Igazuk van, mert a fény valóban fénybe tér.

Akik porba térőnek tudják magukat, nem térnek azok a porba, mert a Világosság tud róluk (önmagáról), és ez a tudás úgy van, ahogy van. A tudatlanságuk megakadályozza Őket az örömben és a szeretetben. Ez az egyetlen hátulütője az ilyen létnek.

Az egyik upanisad részlete:

*„Lett Föld. Ebből tűz. Ebből himnuszok. Ebből BHÚH.
Lett Levegőég. Ebből szél. Ebből szó, igék. Ebből BHUÚAH.
Lett Ég. Ebből Nap. Ebből dalok. Ebből SZVAH.
Lett Kelet, Nyugat, Dél, Észak.
Ki ezt tudja, messzesége van.
Lett Föld, levegőég, Ég, Óceán.
Ki ezt tudja, végtelenje van.*

*Lett Tűz, Nap, Hold, Villám.
Ki ezt tudja, tündöklése van.
Lett lélegzet, szem, fül, ész.
Ki ezt tudja, otthona van annak.”*

Mélyen bent, ott a pupillánk feketéje mögött... és a szívben... ott lakik, akinek otthona ez a név... ez a test... ez a világ... ez a Sors.

A Kinti, hatalmas és uralkodó Isten:

SZERETET, JÓSÁG, TISZTASÁG, ÉLET, VILÁGOSSÁG, ÖRÖM, TELJESSÉG, EGY.

A Benti, születő gyermeklélek Isten:

SZERETET, JÓSÁG, TISZTASÁG, ÉLET, VILÁGOSSÁG, ÖRÖM, TELJESSÉG, EGY.

Ami mégis különne teszi Őket, az az Ember, aki külön van. A különnek külön nézete van, az EGY igazság helyett.

Az Isten EGY. Mégis mennyire különszaggatják Őt az emberi vallások. Hozzáteszik a kultúrájukat, a szokásaikat, a gondolkodásukat... (ami nem rossz dolog), de még az önzésüket is hozzáadják, aztán a kizárólagosság, a tulajdonviszony erőszakot és félelmet szül... ez Önigazolást szül. Ez gonoszságot szül. Nem a vallás vallásokkal van baj, hanem az Önzéssel, mely megfertőzi a vallásokat. Ha az ember hozzáteszi a valósághoz magát, a saját dolgait, a valóság olyan lesz, mint Ő.

Ha a valóságot úgy nézzük, ahogy van, megtartjuk azt Önmagának, és megtart az minket Önmagunknak.

A szeretet: elfogadás és odaadás.

A felejtés, az önzés: elvétel és visszautasítás.

A SZERETET: ELFOGADÁS ÉS ODAADÁS.

A FELEJTÉS, AZ ÖNZÉS: ELVÉTEL ÉS VISSZAUTASÍTÁS.

Lásd így működik a Világ, ez az értelme itt mindennek! Az Értelme Értelme egyféleképpen lehetsz, ha Te is SZERETET (Arany) leszel, a létben az Élet!

Akik nem különbségtévők, értelmessé tevők, azok szörözők, akik nem értik a dolgok Önmagukban nyugvó, valóságjelentését. Nem látják, hogy a Föld úgy Föld, ahogy Föld. A Nap az, ami. Nem látják, hogy a tűz tűz, a víz víz, az Ég az Ég, a lélegzet lélegzet, a lélek lélek, a szél, szél, az ember ember, az Isten Isten.

A Felejtésben létezők külön vannak és egyedül. Olyan gyermekhez hasonlóak Ők, akik a lakást teleírják azzal, hogy „NEM!”

Akik Szeretet, azok tudják, hogy a szó milyen jelentőségteljes, hogy a gondolat világot teremt. Ők érzik, hogy nincs különbség kicsi és nagy között, mert a lényeg végtelen és Örökkévaló. A felejtők tudományban, technikában gondolkodnak. Matematikában, Fizikában, Kémiában és biológiában. A szeretők tudományban, technikában, matematikában, Fizikában, Kémiában, Biológiában és VALÓSÁGBAN!

A Valóság az, hogy lelkiekben is, szellemiekben is a Világosságból jöttünk és a világosságba térünk, miután megjártuk és megértettük a sötétséget is. Testünket a kémia, a biológia, a fizika, a matematika is fényre bontja, s a fényből világosság lesz ismét. A fizika-kémia-matematika-biológia Napjából keletkezett csillag és bolygólét is a Napba tér vissza, onnan a fénybe, onnan visszaadódik a Világosságnak.

A Világosság az Élet. Az Élet minden. A lét bármi. Akik nem tudják ezt, titkokat tartanak fenn, belefutnak a vágyaikba, majd belefutnak másokat is. Akik tudják ezt, végtelenek és örökkévalók. Ő odaadják, amit kaptak. Bármi is történik körülöttük vagy velük. Ők mindig tudják, mi a valóság valósága.

Akik nem tudják haszonért élnek, az élvezet uralkodik felettük. Uralja őket a sötétség és a kín.

Akik tudják, tudnak örülni a „kicsinek”, s uralkodnak a vágyakon, a képeken, s mikor részüket veszik, örömben tündökölnék.

Szeretettel, odaadásban csillognak, mint a nap. Sötétségben világlik nekik tudásuk, s kínban enyhülést ad a biztosság.

Odaadás.

Mivel az Élet minden és a lét bármi, a dolgoknak és a lényeknek létjogosultságuk van. Másképp nem lennének. Létjogosultságuk van segítőknak és gátlóknak, és az összes rezgésszint minden lényének.

„Hódoljon” bárki, szíve szerint szenteknek, tudós-lelkeknek, tudománynak, technikának, szellemeknek, politikának, gazdaságnak, gazdagságnak, Isteneknek, félisteneknek, színeknek, formáknak. Egy a gond csupán, hogy elveszik imádata tárgyában és nem tekint tovább.

Aki nem látja az EGY-et, az Egészet, a Mindent, elveszik a részletekben. Nem követ el hibát, aki tiszteli a részeket és az Egészet is tiszteli, ismeri. Aki az Egészet szereti, az maga a három a kettő számára. Az maga az öt a négy számára. Az maga a hét a hat számára. Az maga a kilenc a nyolc számára. Az maga a tíz, az EGY tudja.

A tudás az alap, a szikla melyre az okos ember építi a házat.

Aki rész, az rész. Aki lát, tud és hall, az eszik, iszik, de örömmel és hálával. Az tudja, hogy mi van étel és ital nélkül. Aki lát, tud és hall, az szeretkezik, de tudja, hogy mi van azon túl, és mi van anélkül. Aki lát, tud és hall, annak mindene van, de nem birtokol, mert tudja mi az. Aki rész, az nem tudja mi van mindezek nélkül és kapaszkodva veszik el mindezekben. Aki rész és nem lét, az nem tud és amíg nem tud, addig részt is fog látni.

A megvalósítás alapja a tudás. Aki lát, tud, hall, annak nem ideje van, hanem Örökkévalósága. Annak nem helye van, hanem végtelensége. Annak nem nagysága van, hanem EGY-sége. Annak nemcsak léte van, hanem Aranyközép-léte, s a megvalósításban Élete lesz. A dolgok azok, amik. Legyetek Ti is azok, amik vagytok!

Először piros gyümölcsöt eszem, aztán narancssárgát, aztán citromsárgát, aztán kéket, lilát... sötétet. Így jön sorban a természet adakozása.

A dolgok azok, amik.

Isten, az EGY, a Világot Önmagából adta, úgy, hogy lemondást, odaadást tett. Lemondott mindenről, még Önmagáról is. Mindenét odaadta maradéktalanul. Akkor lett mindenné is, nem csak EGY-gyé. A Nagy Odaadó Egy, Egész Teljesség, Örökkévaló és Végtelen teljes értékű részévé úgy lehetünk, ha mi is megvalósítjuk mindezt. Az út nem áldozat, nem öngyilkosság, nem háború. Az út Nemes Harc, melyben Önmagunkat megtaláljuk, legyőzzük gyengeségeinket, erőssé tesszük magunkat a tudással, megvalósítjuk magunkban a szeretetet, gyakoroljuk azt, ami lettünk (szeretet), hogy azok is

maradjunk, s akkor a szeretetben leszünk azok, akik ugyanúgy odaadják magukat a tudás szerinti értelemben, mint azzal a tettel, az EGY adta Önmagát.

A lét részei vagyunk, de amíg vissza nem adjuk, amit kaptunk, itt is leszünk. A szeretet adott oda mindent. Bennünk is a szeretet ad oda mindent. Minket is a szeretet ad vissza. Ha szeretetté válunk, az amivé váltunk odaad minket Önmagának, az EGY-nek. Lehullanak rólunk a kérégek, kihullanak belőlünk a férgek... a világosság tisztává lényegit... a tisztaság világossággá.

A lét ajánlkozása az Életnek:

Mindenem odaadom a szemeimmel.

Mindenem odaadom a füleimmel.

Mindenem odaadom a szavaimmal, az értelmemmel, a hangommal, az írásommal, a kezeimmel, képességeimmel. Mindenem odaadom a testemmel, a tetteimmel. Felajánlom gondolataim, szándékaim, tetteim következményeit. Végül és kezdetül odaadom magam, aki a gondolat gondolója, aki a szándék szándékozója és háza, aki a tettek tevője. Visszaadom a legfőbb gondolónak, a legfőbb szándék házának... a szándékozónak, a legfőbb tevőnek és cselekvőnek. Halálom akkor jön el, mikor el kell jönnie. A szándék a valóság, és az vezet túl a halálon. A tudás a valóság, és az vezet túl a halálon. A tudás minősége a lét minősége. A lét minősége a halál minősége. A halál minősége az Élet minősége. Aki nem tud, annak szomorú, magányos léte van és Örök Élete. Aki tud, annak a létben is Örök Élete van, s ezt odaadja.

Kik szeretnek, kik jóságosak, kik lemondók, kik odaadók, úgy cselekednek, ahogy az Isten cselekedett és cselekszik. Ők a tudás tudói, s az Aranyközépben létezők. Ez a szeretet. A lét véges. Az Élet Örökkévaló, végtelen, mindenség mindennel, mindenben, EGY, teljes, Egész.

Amikor a lét a szeretetben, az odaadásban, (az Aranyban) van, Életté válik.

A név és a jel, a tudás képviselője lehet, de megrontja azt. Nem jó, ha név és jel van! A tudást nem jó ha intézményesítjük, vallássá alakítjuk, így hagyjuk azzá tenni.

A tudás nem hierarchia, a hierarchia nem tudás. A vezetőitek bennetek legyenek vezetők, őket kíméljétek! Ők csupán segítők, akik odaadták a tudást magukat. Őket névként, jelként, testként, egy hierarchia felső részeiként tisztelni nem tudásra vall, s elaltatja a valódi lényegét. Ők nem azért adták oda mindenüket. Igaz, nem is a feledésbe veszésért, hanem minden dolgok valódi lényegének, értékének, megláttatásáért. Ők máshogyan vannak. Nézzük például azt a lényt, aki ezt az írást írta. Ő még csak most valószínűleg azt, amit megtudott. Nem érdemes ajánlkozni senkit és semmit. Amíg nem tudja megtenni, azért nem, ha meg már megtette, minek? Magatokat csak visszarántjátok, Őneki meg már nem ez számít.

Három nap múlva a Hold teljesen eltakarja a Napot. A Nap és a Hold megmerítkeznek bennünk, s így bennünk egymáséi lesznek. A Nap meghal a Holdban, a Hold meghal a Napban. A Nap szeretkezik a Holddal, a Hold a Nappal. A Nap megszületik a Holdból, a Hold a Napból. Az Új Nap korszaka jön. Michael arkangyal, a szeretett képviselője, az új kor vigyázója. Az Ő koszos-kis segítségével vagyok.

Kívánom, hogy ébredjétek fel! Kívánok szeretett, boldogságot, örömet, jóságot, tiszteletet, tisztességet, teljességet, tudást, vidám nevetést, egészséget, célt, jó gondolatokat jó szándékokat, jó tetteket!

Isten tudja bennetek Önmagát! Ti is tudjátok Benne Önmagatokat.

Íme, beszéltem!

1999. 08. 11.

Teljes Napfogyatkozás

Alkony és hajnal mindenütt, egyszerre, az egész horizonton.
A Vénusz ragyog... és most részeg vagyok.
Jó reggelt mindenkinek!!
Jó reggelt!
Ezüstös fény... árnyékok nélküli világ estéje és hajnala.
A káosz kora véget ért! A három kora van itt.
Jó reggelt! Jó reggelt, új Nap gyermekei!
Arany-gyermekek!
Kilovagolok... tüzet lövök az Égbe jóságos íjamon!
Gyere, dobom!
Dolgunk van.

Senkit nem kerülök el. Nem kifogásolom a tűző Napot, a hulló esőt, az évszakokat. Nem kifogásolom a Világokat, a nyájakat, a papokat. Nem kifogásolom a vallásokat, a hiteket, a tetteket, a sokszínűséget, sokrétűséget kavalkádját. Megteszem, amiért jöttem. Megtalálom az értelemet. Táltozom és ez az én fogadalmam, csak úgy, önmagában... szándék nélkül is!

Erős bennem a Föld... a lábam! Erős bennem a vágy... az ágyékom, a gyomrom, a bőröm! Erős bennem a szív... a szívem! Erős bennem a lélek... a szívem, s a tudom lélegzete. Erős bennem a tudás... az agyam, a szám, a kezeim! Erős bennem a Nap s a tér! A szemem, a fülem. Erős bennem a szó s a hang... a torkom, a szám! Erősek bennem a szellemek, az éhség... az étel... én!

Erős bennem az űr... a lélek... az Istenség! Az ÉN! Erős bennem a mindenség! A mindenségben vagyok én erős! Így cselekszem én.

Mindent megteszek, amit megtehetek. Irányítom az EGY Isten önmagában nyugvó erkölce, lényé. Őt választom érzetemül, gerjesztőmül! Legyek tökéletes, ha lehetek! Ne csak negyed, fél, vagy háromnegyed! Egy legyek én, ha lehetek! Miért lennék kevesebb, ha EGY is lehetek! Hívlak! Jöjj!

Kinyújtom kezeim! A Te kezeid! Kinyitom füleim, a Te füleid! Kinyitom szemeim, a Te szemeid! Kitérőm tudom! A Te tudód az! Megnyitom szívem! A Te szíved az! Odaadom lelkeim! A te lelkeid az! Vágyam gerjesztem s a Te vágyad az! Gyomrom készítem, étkezz vele Te! Étél adója s élvezője, a legfőbb adó s legfőbb élvező!

Lábaim Neked adom! Járj rajtuk! Tudásom köszönöm! A Te tudásod az! Magamat köszönöm! Te adtad magadból. Visszaadom!

Te vagy a mindenség! Neked adom magam, a mindenséget! Legyél Te is én! Egy! Mindenség!

Kő, ha úgy akarsz, ha úgy akarom.

Növény, ha úgy. Állat, ha úgy akarsz, úgy akarom. Ember, ha úgy. Bármilyen, ha úgy akarsz, úgy akarom. Minden, ha úgy. EGY.

Az űr, a szél, a tűz, a víz, a föld, a lélegzet, a lélek, az Istenek, az EGY Isten... EGY. Ki meddig ér, addig ér! Az EGY Isten táltosa vagyok, énekes-sámán! Minden az, ami. Minden attól az, amitől valóban az!

A szaporodás, teremtés. A lét, teremtés. A vallás, teremtés. A látás, teremtés. A szívvel érzés, teremtés. A szó, teremtés. A lélegzés, teremtés. A gondolat, teremtés. Az önfeladás a teremtető. A szeretet az önfeladás.

A hallás önmagát nem hallja, csak egy mást hall. Kettő az, a mi a teremtésben van. A hallás a teremtésben van. Kettő.

Ha a hallás Önmagában van, Önmagát hallja. Ez a mindenség-hallás-önmaga. Ez EGY-ben van. EGY.

Mikor a lélegzés Önmagát lélegzi, mikor a szív Önmagát érzi, mikor a tudás Önmagát tudja, mikor a lélek önmagában van, akkor önmagában van a létező is, s így Önmagát visszaadva Önmagának s a Mindent visszaadva a Mindennek lesz Ez, ami Egy. Enélkül is minden ott van, ahová való, de így odavaló lesz, ami a legtisztább és legmagasztosabb létezés... így lesz Ő Élet. A teremtés, a lét az, ami Ő.

Az Élet, az Egy, az ami Ő... Minden, bármi Örökkévaló, teljes, egész, végtelenség, tökéletesség.

Aki ezt nem tudja, az mindezek nélkül létezik, retteg, elvész a félelmei labirintusában, ferde útjaiban. Aki tudja, az ezzé válik, s annak útjai, ennek az útjai. Az EZ.

Aki tudja és megvalósítja önfeladással, minden odaadással, az EZ.

A tudatlanoké a szenvedés, a ami a tudatlansággal jár. A tudással létezőké a nyugalom, a fénylényegű ész-tudás, a léleklényegű tündöklő szív-tudás, az Istenlényegű Élet-tudás, az Aranyközéplétezés, s az Életté válás maga.

Aki mindezt tudja, szeret, tisztel mindent, mert mindenben a legelső és egyben legvégső tiszta értelmet látja. Az megbecsüli és tiszteli az utat, az úton haladókat, a célt, a célban Élőket. Önmagát is tiszteli, nem veti meg, nem bántja gondolattal sem, hanem szereti, elfogadja, megérti, megtesz érte mindent, hogy igazi méltóságában visszaemelje! Aki mindezt tudja, a valódi értelmét látja a kincsnek is. Az Önmagától jó és tiszta, nem kimondott és leírt törvényektől, nem betartandó szabályoktól! Aki az, az önmagától is az. Aki nem az, az nem lesz az elfojtástól, elnyomástól, kényszertől sem! Csakis a valódi tudás a megtapasztalás világosságához ereje, az igaz és tiszta értelem az, a mitől az lesz, de Ő teszi magát azzá, akkor is. Senki nem teheti azzá, csak Ő magát.

Segít az EGY győzedelmeskedni! Segít, csak kérni kell Őt, s értened, tudnod, adnod kell... Önmagad számára Önmagad. Ember vagyok én is! Bután születtem! Kértem és kaptam! Erőt kaptam, s én arra használtam, hogy megtaláljam, amit jó megtalálni! Mindenkinek ez a dolga, csak nem mindenki használja erre az erejét! Sebj! Az EGY szeret!

Minden ugyanúgy hat rám, mint bárki másra. A kard átjárja a testem, a gonoszság bántja az én szívem is, és fáj, ha elveszítek valakit. Az orvosság nem a teremtést változtatja meg, hanem a lelket a teremtésben. A fület levághatod, de a hallás Önmagában van. A hallás lettem s így gyógyít az orvosság. A sárszobrok mállanak a széltől s az esőtől, de az EGY örök Őbennük is. Aki megtudja ki Ő valójában, akármilyen beteg is, meggyógyul az belül a lelkében, a szívében, a tudásában, legmélyebben, ott, ahol Ő az, ami, az, Aki!

Nem kifogásolom a vágy húzását! Önmagában van. Csak morgok, de értem. Nem kifogásolom a szenvedést! Csak morgok, de értem. Csalódom én is, de értem minden tünetény valós lényegét. A lét tünetényeinek valós arca módszer, léleknevelő, tudásnövelő eszköztár.

Kincseim a szívem kincsei. A Szív kincsei. Kincseim a lelkem kincsei. A Lélek kincsei. Tudásom a Tudásból kaptam, s oda adom vissza. Szívemet a Szívnek, tudásom a tudásnak, testem a testnek, lelkem a léleknek, életem az Életnek!

Így vagyok itt továbbra is és így cselekszem továbbra is. A látszat nem változik, csak a valóság lesz valóság újra. Az vagyok, aminek látszom, és még az is ami ezen kívül még vagyok. Csak az tudja, mi vagyok, aki tudja mi lehetek még! Csak az az, aki az! Aki nem tudja, tudni fogja! Aki nem az, az lesz! Ez az EGY Isten terve.

Jöjjön Öröm, szeretet és boldog nyugalom minden népre! Íme, tudjátok, mi volt, mi van, mi lesz! (Ez sem időre vonatkozik, hanem fejlődési szakaszokra) Örök EGY.

Legyetek azzá, amivé lehettek! Emberré!

Aki énekes, tudja ezt, úgy énekel.

Zengj úgy, hogy mindezt szem előtt tartod!

Ha már érted, érzed mindezeket, tudsz úgy írni, úgy beszélni, úgy viselkedni, úgy énekelni, ahogyan az énekesek, igazi táltos-zengők, tették és teszik. A zenekaroddal megcsinálhatjátok életetek első Igazi, lélek-dalát.

Emlékeztek ugye, a „dobos” részre?! Egy ütéssel zengni kezdesz rá... szavakkal teremtesz bármit a lelkedből s a végére zene kerekedik majd. A zenekar idomul a ritmushoz, a hangnemhez, a hangulathoz, a mondanivalóhoz. Ha tudják Ők is, hogy miről van szó. Ez viszont az Énekestől függ. NOSZA!

1999. 12. 06.

Na, de nem lesz mindenki azonnal olyan oldódott állapotban, hogy átszellemül és úgy nyomja! Sebaj! Ha nem megy, majd menni fog az összeszokási szakasz vége felé. Nézzük, miniatűr társadalmunk, a zenekar, hogyan tud összerakni egy dalt.

A PRÓBA

Lehet hangulatból írni, ott helyben. Erről nem tudok nyilatkozni. Kell hozzá hallás, hangszeres tudás, lélek, összehangoltság, mert ha mindenki mást akar, nem fog összejönni. A zenekar egy csoda! Ha működik, az Isten áldása rá.

Lehet úgy írni, hogy egy hangszeren ír valaki néhány összeillő témát. Azt leviszi próbára, és mindenki nyomtat rá valamit. Az énekes hazamegy, ül rajta, megszüli, aztán kész.

Lehet úgy írni, hogy az énekes ír egy dalt egy gitáron, illetve zongorán, szöveggel, énekkel, készre. Azt próbán mindenki megtanulja, majd amikor úgy ahogy van, tudják, lehet húzni-vonni, nyújtani, vágni, nyüstölni, szabni, próbálgatni. Ez a legcélszerűbb módszer.

Elkövettük régen azt a hibát, hogy levittem egy kész dalomat, azt meg sem tanulták, már mindenki a saját témáit próbálgatta rá, aztán futottuk tíz kört, míg a dal úgy lett jó, ahogyan legelőször odavittem. Természetesen mindenkinek saját stílusában kell és önmagát kell adnia, de alapok felépítése után, az

alapokra! Nem egyből szétszabdalni! Tulajdonképpen ezzel el is mondtam mindent. Régi zenészek már tudják. Az ilyen ígymegúgy részeket nem nekik írom, mert ők tudják az ilyesmiket.

A zenekar alapítóknak írom, akik most szeretnének kezdeni.

Jut eszembe! Eljött a computer technológia aranykora a zenélés terén is. 1-2 gomb megnyomásával viszont így sem lehet jó zenét csinálni! Ahhoz lélek kell. A computer egy eszköz! Nem haragudni kell rá, hanem lélekkel ajándékozni meg őt és lélekkel írni rajta! A valódi zenei érték mindig is az élő, hangszeres zenélésében lesz. Itt az az egyetlen baj, hogyha egy ember, egy géppel ugyanolyan zenét csinál, mint egy zenekar, akkor jobban megéri szerződtetni egy előadásra... mert... tudod...kevesebb a kifizetendő gázsi... kisebb a hűhó... és neki sem kell osztózni. Ez az üzleti világ.

Igazából mindig is volt értékes, ami nem látott kiadót! Hazánkban a dalos találkozók versértékű szövegekkel ellátott „unplugged” szív-lélek-dalai mindig is etalonnak számítottak! Mégsem díjazták őket a kiadók.

Ebbe én nem is szeretnék beleszólni. Pont.

Csak remélhetjük, hogy a közönség keresni fogja az ilyen értékeket is (ugyanis ide vagy oda fejthetjük... mégis a közönség tesz sztárrá). Bizony.

Hangerő. Azt mondják, a hangerő ápol és eltakar. Ha valaki rosszul zenél de hangosan, az jónak tűnik. Ez működik. De könyörgöm! Rosszul akartok zenélni?!

Tehát! Halkan próbáljatok, hogy minden érthető legyen. Ne a stúdióban derüljön ki, hogy haza kell menni újraírni valamit. Ha hegedű, vagy több énekszólám van, vigyázni kell, hogy ne legyenek zavaró súrlódások köztük. Ezt csak akkor tudod meg, ha hallod is. Most mondhatnátok, hogy nincs cuccotok hozzá. Mi akusztikusan írunk, aztán próbán, halkan, majd túrjuk neki, mint egy állatfarm. Így!

Törvény, hogy minden lábdobon legyen basszusgitár hang! Aztán... lássuk csak... Ne feledjétek, hogy nem az hallatszik, ami az addigiaknál még hangosabb, hanem az, amit a többiek a halkításukkal támogatnak. A zenékben a csendek érvényesülnek emlékezetesen, s a csendek szükségszerű, hogy támogassanak egy-egy személyes, szólisztikus megnyilvánulást! Értékes témákat is ki kell emelni így! Vagy például ha egy „áriás” ének alól megszűnik a zene egy kiáltással az megdöbbenő hatású. Ez a legdurvább stílusoknál is így van (már minden eddigi „ez”).

Ja, és minden szépen fedjen mindent ritmikailag! Patent legyen! Innentől minden mehet a stúdióba, akár!

A próba nem csak zenélés, hanem koncertsorrend-összeállítás, némi koreográfia, stb. Ezenkívül érdemes átgondolni, miről fogsz beszélni Te énekes... a koncerten. 1-2 korty, aztán jó lesz a próba. Nem bíztatok senkit védelelre, sőt! Az nem egy jó dolog. Pont én mondom, mi?!

MICHAEL?

Michaelt nem láttam. Nem kért meg semmire. Nem találkoztunk. Bennem sincs semmi, ami különlegesebb lenne akármelyikötöknél. Amim van, az a tudásom, amely megérzi a legfinomabbat, ami érti a jelzéseket, ami tudja, hogy nincs véletlen és ami elém kerül az valamiért kerül elém. Amit látok azért van, hogy meg is lássam! Amit hallok, azért van, hogy meg is halljam! Amit érzek, nem csal az meg engem!

S ha mindenkinek elmondom ezt az ismeretet, nem mondhatok hibásat. A tudás előkészít engem az igazsághoz, csak aztán akar használni. Ez nem misztikus dolog, csak azért tűnik távolinak, mert eltávolodtatok tőle.

Ezt nem lehet eldönteni! Úgy értem, mondhatnám azt, én döntöttem így, meg úgy... de lehet hogy nem csak én, hanem ez kölcsönös. Sőt, a megérzésem és a tudásom szerint nincs a két dolog egymás nélkül. Ezért Michael, mint olyan tudás felfogás és értelem, amely illetve aki a szeretet, az óvás, az odaadás Szellemisége és lelke a finomságban, általam példaértékűnek, égisznek választatott, s biztos vagyok abban, hogy ez kölcsönös. Kicsit tróger vagyok ugyan, de szerintem megy a dolog.

Ezt azért írom, mert épp most megy egy film a tévében, egy vallási szekta vezéréről... és kedves, okos, magához öleli a tanítványokat! Magát kiválasztottnak nevezi és közben lefekszik a nőkkel Isten nevében... ott a plénumon! Lázást szít az elnyomók ellen... és háború lesz belőle. Én véletlenül sem szeretném, ha ez a könyv tömörülést hozna létre, vagy valamilyen vallást, hiszen nem erről beszélek! Ha mégis úgy gondolnátok, hogy megteszitek, nem értettetek meg! Ez nem vallás dolga! Ez nem hit dolga! Ez tudás dolga! Mindenkire csak Önmaga tartozik, senki más! Létezik a gonoszság! Nem félelmetes és szörnyű! (Az az út, amely jó felé terel!) Nem! A gonoszság az, amely a legszebbnek és legtokéletesebbnek látszik, és úgy altat vagy kerget el, hogy azt hiszed megtaláltad, amit keresel és abban nyugszol illetve attól menekülsz. Hogy értem a menekülést?! Értem itt példának okáért az olyan irányelveket, amelyek közzétéve széles körben, nyomtatásban is élnek. Gyönyörű, kedves, ésszerű, hitelesnek tűnő, kecsesítő és az igazi igazsághoz a legközelebb álló dolgokat állítanak, de mindig van bennük valami, ami elveszi a kedvedet attól, hogy Te is meg akard valósítani ezt az igazságot és elérd Önmagad. Kész! Te megtudtad mi a jó út, mi a cél, de el is sikerült ijeszteni, el is hitették veled, hogy Te ezért meg azért nem akarod ezt választani, vagy nem tudod megvalósítani. Ha elhitették veled, hogy nincs erőd, kedved, tudásod, képességed, adottságod (és ezt Te hiszed magadról, nem ők mondják) a valódi igazság-lét megvalósításához, akkor találkozta a gonoszsággal. Nem szítok ellentétet! A gonoszságot is azért adta magából az EGY, hogy megtanuljunk megkülönböztetni. Mert az igazság és az Élet mindenkié! Nem különlegeseznek van „fenntartva”! Ha nem érhetné el bárki, akkor nem lenne ez az igazság! Ezt csakis értelemmel érthetjük meg!

Nem tudom ki Michael, mint személy! De tudom ki Az, aki Ő... akitől Ő, Ő. Értem és érzem! Nem mondta, hogy ezt tegyem, de értem és érzem! S hogy mi a valódi valóság, azt remélem már nem is kell ecsetelnem előttetek! Nem tudom, ki Michael! Ha nem lenne neve, akkor is Ő lenne az! Nem ismerem, hanem értem! Tudom! Érzem! Én vállaltam, hogy a szeretetnek segédkezem. Semmi több! Ne jöjjön meg menjen itt senki hinni meg vallani! Ez csak a szíveteknek szól. A lelketeknek! El ne rontsátok nekem! Figyeljétek a jeleket! Érezzétek a szeretetben! Én is csak ezt teszem! Ha nem hallgatnék Rá, nem járnék jó felé!

Amúgy a Michael-lélekről van némi szóbeszéd. Innen vettem én is a nevet magát. Michael legyőzte a sátánt és angyalait. Megkötözte és levetette Őket a Földre. Michael nem a testi erejével győzött! Ő egyszerűen tudta kicsoda valójában, mi fontos valójában és ettől a biztosságtól nem lehetett eltávolítani. Ő, a további szóbeszéd szerint most megkapta az új kor felügyeleti posztját.

Nevezik ezt egyesek Nap-tudat ébredésének, Új Világ eljövételének, Világvégeének, Új Arany-korszak beköszöntésének, amely fölött mintegy örködik Michael világosság-lelke, a gondoskodás maga. Így. Mivel az Aranyközép értelem nem csak tudomány, nem csak technika és nem csak földöntúltság, hanem mindez egyben, középben, az értelemben, azért kérek mindenkit arra, hogy ne az ilyen jelképek irányítsák a gondolkodásban!

Talán hiba volt részemről is belekevernem egy ilyen jelkép-játékot a dologba, de elviszem a balhét! Szóval táltos vagyok, énekes vagyok, sámán vagyok, de ez a Michael dolog jelképes! Tuti érthető? OK. Ha megértitek minek a jelképe... nyugodt szívvel emlegetem ezután is.

Ugyanis! Ha tényleg van egy Michael arkangyal, s ha tényleg Ő, Ő, ha tényleg olyan amilyennek érzem, értem és tudom, akkor nem választanék senki kedvéért más égiszt, más jelképet, más társat... más feladatot. Éljen a Michael minőségű lélek! Remélem tényleg van! Tudom, hogy van... de mint arkangyal gondoltam ezt az előbbi óhajtást.

Tisztázandó tény helyütt a MAGOROK Fejedelem-lelke-jelkép használata is. No... Ez arra utal, hogy a Fejedelmek - akárcsak a Fáraók (az elsők) - olyan népvezető egyetlen személyek voltak, akik tiszták, és tudással teltek, igazak és Aranyközép-életűek voltak. Népüket a tudásban kormányozták, így az EGY Isten életető és segítő szándéka rajtuk keresztül, mint első sámánon keresztül, földi Istenségen keresztül áradt a népre. Na, ezek egyszer csak kihaltak. Elfoglalták helyüket az anyagiás, létajnározó, élvezethajszoló, uralkodó-királyok. Az emberek megszűntek... nem lakott bennük a Fejedelem-lélek. Bennük nem, de Él azóta is, és keresi az embert, aki meghallgatja mit üzen, megérti és átnyújtja szeretetben, mint régen azok az elődök tették, még eltörlésük előtt. Hiszem és tudom, hogy nincs véletlen, s a Világ ezt tette elém. Ezért mondtam így mindezeket.

A valódi fáraó nem sajátítja ki a fáraólelket! A fáraólélek Önmagáé. Aki Ő-vé válik, Önmagáé lesz. Arról ismeritek meg a fejedelmet, hogy nem mondja: „én vagyok a fejedelem!”, hanem azt mondja: „A Fejedelemlélek a fejedelemség Önmaga, én pedig én vagyok.” A fáraóság és a fejedelemség is belefutott abba, hogy az elnevezésük túlnőtt a tartalmukon. A cím fontosabb lett a lényegnél és így tudatlanok prédája lett. Hasonló ez a szentté avatás dologához. Kíváncsi lennék mennyi azzá avatott valóban szent, és arra is kíváncsi lennék - bár tudom - hogy melyik tökéletességet elért lelket érdeklí, hogy megkap-e egy ilyen vagy olyan címet az emberek között. Maximum azért fontos ez a dolog, hogy meglássák a példát, de ez is az emberiség miatt fontos, nem a szent miatt. Nem lenne szent, ha Őmiatta lenne fontos. Ennyit ezekről a mi felfogásunk szerint beállított jelkép és cím dolgokról! Szóval nem ajánlom, hogy ilyen szinten megakadjatok! Ez az egyetlen lényeg a világmindenségben, így nem érdemli meg, hogy beleragadjon ilyen piti dolgokba.

Őrizgessétek csak, ha akarjátok, de csakis magatokban! Sehol másutt! Égessétek el a francba! Kitérdekel?! Ne maradjon egy se! Bennetek Éljen! Az a lényeg!

A JELKÉPEK, A VALÓDI LÉLEK ÉS ÉRTELEM
KIFEJEZŐESZKÖZEI, MINDADDIG, AMÍG
BELÉJÜK NEM FULLAD AZ A VALÓDI LÉLEK ÉS ÉRTELEM.
HA JELKÉPET „LÁTTOK”, A VALÓDI LELKÉT ÉS ÉRTELMÉT LÁSSÁTOTK,
NE A KERETET!

Ennyi.

1999. 12. 07.

NEMES HARC

Minden lény a Nemes Harcáért született, születik. A Nemes Harc az álmaink megvalósítása. A Saját személyes út szerinti álmok megvalósítása. Azért így mondom, mert a Világegyetem mindenki Személyes útját támogatja.

Amennyiben azon jársz, Teneked épp arra van szükséged a tanuláshoz, ami előtted áll s amiben vagy. És ha ráadásul Neked is az az álmod, amire szükséged van amúgy is, sorsilag, akkor tuti nyerő a dolog. A Nemes harc, a Személyes út és a SORS szerint is helyes álmaink megvalósítása, amit az univerzum mindennel támogat. Egy szerelem beteljesítése, az alkotás öröme, ereje, lelkiülete, lendülete, a befejezés tökéletes érzése!

A gyümölcs érlelése, a tisztelet, a tudás és igazság megvalósítása, Eros, Philos, Agapé születése mibennünk és a szeretet megvalósítása.

Az, ami a létezni akarásban van, a hallani, látni akarásban van! Ami az Élni akarásban van! Az Élni akarás az, amit adunk. A szeretet, a tudás, az élni hagyás, az életadás, az óvás, a tanítás, az Élet maga. Az EGY. Agapé, az emésztő szeretet, amely, aki a tudatlanokat elemészt, a tudókat önmagává emészt... s mivel a tudatlanok tudókká lesznek, Ő a mindent Önmagává emésztő szeretet. A Személyes út a tudatlanból tudóvá lenni, s a tudóból szeretetté lenni.

A Nemes harc minden tett, amely ezért, ebben, ettől van. A Hódítás, mint tett, úgy válik értelmessé, hogy tudjuk miben áll és önmagunkkal együtt odaadjuk az EGY-nek. A Sors-barát pedig szétszítja létezésünket minden rászoruló közt. Mert az ilyen ember létezése mindig eljut oda, ahová el kell jutnia.

A szenvedés nem kell az Egynek. Nem Őneki kell, hanem nekünk. Ő nem kér, nem ad szenvedést! A szenvedést mi szüljük, de csak addig, amíg rá nem jövünk arra, hogy nem törvényszerű és kötelező velejárója a létnek, hanem azért van, hogy aztán ne legyen.

Vegyétek le Jézust a keresztről! Emlékezzetek meg, de ebben ne merüljön ki a jócselekedetek! A valódi jócselekedet az, amitől nemhiába történt, adatott mindez. Ez az Aranyközép-lét megvalósítása.

Ne csak szükségben vedd észre a dolgok értékét! Ne csak szükségben vagy félelemben adj tiszteletet, hálát!

Az Egész Ember, ki megvívta Nemes harcát.

Ezzé légy, s akkor leveszed Jézuskát a keresztről, akkor visszaadsz minden hitelt, amit ő is jó szívvvel, szeretettel adott! Ha nem különböznénk, mindenki útja ugyanolyan lenne, mindenki Nemes harca ugyanaz lenne. Szeretet.

De különbözünk. Önszántunkból. A Nemes harcunk állomásai eszerint a különbözőség szerint mások. Személyre szabottak. Aki megjárja az ösvényt, visszatekint és könnyei közt tekint vissza mindenkire és mindenre.

Ne maradjatok meg a lent maradt, itt rekedt csodálók szerepében. Vegyétek le Jézuskát a keresztről! A keresztre mindenkinek megvan, és az az értelmetlen, tudatlan létezés, a Személyes út elkerülése, és a Nemes harc elbliccelése.

Nem az a Nemes harc, hogy mi másszunk fel Jézus keresztféjére! Az a Nemes harc, ha levesszük Őt a keresztről és mi magunkat is megmentjük tőle, ha mindenkit megmentünk tőle. Jézus nem azt mondta, hogy szenvedj, hanem azt mutatta meg, hogy szenvedni fogsz, ha ez így marad. „Tessék!” - mondta Jézus tanár úr... „Tegyük egy kísérletet és nézzük meg mi történik az Arannyal, ha mostani emberfelfogásba mártjuk! Látjátok?! Ez történik! Így állapíthatjuk meg az Arany és Ti köztetek meglévő minőségbeli különbséget! És most házi feladatot kaptok. Számítsátok ki, mit kell elvenni magatokból és mit kell hozzáadni magatokhoz azért, hogy a különbség megszűnjön! Ha készen vagytok a számítással és együtt leellenőriztük, a tanszünetben mindenkinek modelleznie kell élőben is a kísérletet, hogy az iskolából kilépve majd mindenki biztosan tudja a helyes utat és módot!”

Íme, a Nemes harc az iskola elvégzése, az út megjárása, a mód megválasztása, a megvalósítás. Aki tudja mire képes az, amiben Ő teljes részként létezik, nem ijed meg semmitől! Ha az akadály lehetetlennek tűnik is, meglásd a Harc közben előtűnik milyen módon küzdhető le. Előtte minden akadály félelmetesebb, mint közben vagy utána. Ez még egy telefon felemelésével egy csengő megnyomásával is így van néha.

A harcnak vannak olyan részletei is, amiben ellenfél, ellenpólus küzdelmében kell eldöntenünk, mi a fontos, melyik oldalra állunk, vagy épp melyikre nem. Aki nem ismeri az igazságot, elveszhet félelmeiben, tévedéseiben, s ahelyett, hogy az Aranyközépet valósítaná meg, belefullad az egyik félbe.

„DÉMON”

Gyengeségeidet védelmezed, ahelyett, hogy erősségeddel küzdesz. Így veszítesz a félelem által odavonzott „démonokkal” szemben. A démonok kihasználják a félelmeidet, a gyengeségeidet. Félelmedben nem tudod ki vagy valójában. Nem tudod mit tégy. Azt hiszed, erősebbek nálad, pedig csakis az erős, akinél a tudás van. Aki tud, tudja, hogy az Isten ereje Őt hozza ki győztesen... ha tudja. Ha nem tudja, elhiszi, hogy elveszett... és elveszik, amíg úgy tudja.

Aki tudja mi a halál, nem retteg tőle. Aki tudja mi után kell meghalnia, tudja mi előtt nem kell! Aki tudja mikor nem kell, biztos az erejében, ami a lélek és az Élet ereje mindaddig, míg a Nemes harc jegyében és ahhoz méltó finomságban áll. Ez az erő az erőssége a tudónak. Ha tudó vagy, veled az Isten. Harcolj úgy, hogy a démon magára ismerjen! Mutasd meg Őt magának.

A különbség köztetek a győzelem minőségében van. Te kegyelmet gyakorolsz, ha győzöl, Ő megöl Téged, ha győz. Nem az győzedelmeskedik, aki felülkerekedik, hanem az, aki pontozással győz. A szabályok az Istenben vannak. Az győz, aki az Istenben harcol. Ha Istenben harcolsz, ha meghalsz is győzöl. Ha Istenben harcolsz, az igaz szeretettel harcolsz, és az nem csata, hanem odaadás! S ha netán keresztre feszítenek attól még Te győztél! S ha győztél és a szeretetben győztél, azt mindenért és mindenkiért tetted. A Nemes harc nem háború és nem csata! Nem ütközet, hanem a szeretet megvalósítása, Önmagunk megkeresése és megtalálása, az értelmessé tevés és az Aranyközép-lét Életté tétele. A Nemes harc, mikor vállalod a léted alakítását, mikor hallgatsz a jelekre, mikor szeretsz!

Te szeretet vagy a harcokban, s ezért Agapé harcol veled! Ő az egyetlen győzedelmes! Hallgass Rá! Nem leszel megérintható, ha tudod, hogy nem vagy megérintható! Agapé mutatja az utat! Adj és fogadj el! S ha megérted a halált, megérted az életet, nem félsz majd a léttől. Akkor nem tartod jelentéktelennek azt sem, amit még igen. Akkor kihasználsz minden alkalmat a Nemes harcra.

HALÁL

Halál nincsen úgy, ahogyan látszik. A halál, születés. A születés, halál. Változás van. Haladás az úton. Az örök értékek örökké megmaradnak! Minap láttam egy filmet.

„Neve: senki” volt a magyarnyelvű címe. Egy férfi ellen összeesküdtek. Kicserélték a kulcsokat, a zárat, a fényképeket, megszüntették a bankszámláját, az ismerőseit megsemmisítették, vagy megfélemlítették. A felesége letagadta, az Ő helyén egy másik férfi élt. Bezárták elmeorvosintézetbe és majdnem lehitették vele, hogy Ő tényleg örült és Ő nem is Ő. Elvették mindenét, amitől Ő Ő volt. Ha nem jön rá arra, hogy van amit nem vehetnek el senkitől, akkor minden bizonnyal ott marad az intézetben nem szökik meg, hanem aláveti magát egy homloklebeny-metszésnek. Ha nem jön rá, hogy egyvalamit senki és semmi el nem vehet, akkor meghalt volna. Mi ez a valami?! Ő maga. Ha lefejtessz magadról mindent, megmarad valami, valaki. Te.

A halál vetkőzés, öltözés. Te, Te vagy. Ha már itt tartunk, el kell mondjam, hogy a lemondás és az odaadás közt mi a különbség. Akik mindenről lemondanak, odaadnak mindent. Nincs ezzel baj, de mégis van különbség, mert az odaadás szeretettel van, ami az EGY Isten lényegisége. A lemondás szeretet és személyiség nélkül nem tökéletes. Hasonlatos a különbség, mint az öngyilkosság és Jézus

között. Nem a személytelenné válásban adott minden a lényeg, hanem az általunk szeretetben odaadott létezés. Nem rossz út a lemondás sem, de meg fog érni odaadással. Út. Hajrá!

Ha mindenbe kapaszkodsz, valóban elhitethetik veled, hogy megőrültél, mert Te csupán a körülményeidből építetted fel magad.

Ha tudod ki vagy a körülményeid nélkül is, senki nem őrjíthet meg! Azt, aki vagy nem személytelenné tétellel találod meg, s nem is szegénnyé tétellel! Nem lemondással találod meg, hanem odaadással, szeretet-létel! A lemondás győzelem a gyengeségeink fölött, mely képessé tesz a legtökéletesebb szeretet-lét élésére. De önmagában a lemondás csupán hőstett lesz, ami látványos volt, de nem érte el célját. Nem a semmit kell elérni, hanem az EGY-et, a Tökéletes, örökkévaló, Teljes, Végtelen, Egész, aki AZ, AKI. Abban a semmi is benne van, de a semmiben nincs benne Az teljesen, csak mint a semmi. Persze ez is lehet cél! Nem tiltja meg senki, senkinek! Úgyis rájön, aki így lát, hogy hogyan van. Csak gondoltam, szólok! Bocs!

... és, hogy ... mit kell csinálni?! Kezdjétek el! Biztos azt mondja majd az EGY:

- „Na! Látom csináljatok! Ha már így elkezdted, fiam... rád bízom még ezt is, azt is. Ha már ilyen jól haladsz, légy szíves csináld meg még ezt meg amazt!”

Aztán egyszer csak fiává fogad titeket is az „Öreg”!

...ja, hogy mégis mivel kezdjétek?!

Adjatok erőt a világnak, a Világ ad erőt Nektek! Az oda-vissza megy! Ez a legkézenfekvőbb! Minden ezt csinálja! Adjatok oda a szándékokat, hogy tudni akartok meg ilyenek! A tudással nő és finomodik a szeretet-erő-áramlás. Adtok, kaptok. Kaptok, adtok. Ha tudatosan csináljátok, érezni fogjátok! Na, de ez nem valamiféle technikakönyv! Nem rágtok a számba semmit, én sem rágom a tiétekbe! Ha azt mondom: „Fújd ki hirtelen minden levegőd, érezd a lét lüktetését? Szívd be magadba a bölcsőt, amelyben létezel!” Meg, hogy: „Örülj, az öröm táplálék. Ha fáradt vagy, az öröm feltölt. Tedd a gerinced egy fához, érezd Őt! Adj és kapj! Hallgasd a csendet! Menj hallani! Nézd a sötétséget! Merj látni. Örülj és adj! Énekelj! Hagyd, hogy a dal magadtól szülessen! Üzenj a világban! Meghallgatnak!...”

Szóval, ha ilyeneket mondanék, az az én saját heppjeimről szólna! A Tiéteket találjátok ki Ti!

1999. 09. 12.

ÁLOM

Egy szekrény tetejéről az arcom elé kúszott egy kobra. Megijedtem. Kinyitotta nagyra a szemeit, majd azt mondta: „A kulcsok még nálam vannak.” Felriadtam. Azonnal megszállt a nyugalom, a valódi tudás... Isten nyugalma. Utána visszaaludtam.

Sárkányok vadásztak az emberekre. Egy házban voltam, tudtam, hogy odakint vannak. Mindenki pisztolyt szorongatott... én pedig egy tükörrel álltam az ablakhoz. A pisztolyban nem bíztam. Tükör... és mosoly. Később, ébren láttam egy arcot.

Ha az ember angyalt játszik, akkor ismerik el, ha hitelesen játssza. Ha valaki hiteles, mert valódi, akkor megtagadják.

Itt a „titok”. Amikor kimondom, sokkal többet gondolok, mint amennyit szavakkal át tudok adni. Hallgassak inkább?

A kulcsok még a kígyónál lehetnek? Ő mondta. Mindig hazudik? Csak akkor nem, ha az igazság ejt kétségbe minket. De most hazudott. A kulcsok Michaelnél vannak. A kobra csak bűvészkedést kapott örökölni. A sárkányok leköltözése óta kesztyűsbábok vagyunk. Úgy kell nekünk! Beengedtük őket magukba! Tükörrel és mosollyal harcolok. Így lesz jó minden! Akinek tükre van az az ellentétállítót, a harcolni akaró lényt megmutatja magának és a lény, mikor meglátja igazi önmagát, rájön, hogy aki valóban Ő, az nem ellentét, hanem értelem. Az értelemben EGY van, az EGY pedig nem két rész, amelyek harcolnak egymás ellen!

Fegyverrel nem győzhetsz! Jön az újabb szándék, újabb fegyverrel! A győzelem az, ha az „ellenfél” már nem akar harcolni... és ez a győzelem sem a tiéd, hanem az Övé... Mert a Tiéd már győzelem.

Minden felismer mindent.

A mosolygó a tudatlanságban tudónak látszik. Nem érdemes bántani. A tudásban pedig Önmagában van.

A másik valóvilágokban (és ebben is) tudnod kell, hogy semmi és senki sem árthat Neked, csak Te magadnak. Nem érinthet meg senki és semmi, ha nem vagy megérinthető.

A rossz szándékok célba érhetnek. A lelket nyomorgathatják, ha célba érnek. Tőled függ. A Megérinthetőségedtől. A megérinthetőséged pedig a tudásodtól. Ha tudod a valódi lényet és a valódi lényedet, nem bántat semmi és senki.

Óvakodj a rajzó rovaroktól és a fogukat mutogató lényektől! Ne engedd, hogy élvezettel törődj odaát, mert elterel a céltól!

Minden szellem a segítő, ha tudod, hogy ki vagy és tudod, hogy az EGY van veled, s Te az EGY-gyel vagy. Akkor odaát is érzed, hogy jó mindent tisztelni.

Aki az EGY-et tiszteli, arról ismerhető fel leginkább, hogy az út minden részletét az EGY minden részét (ismeri és) tiszteli. A részek is ugyanolyan fontosak, csak nem tudják valódi önmagukat. Erőviszonyokat érzékelnek, de azt sem az EGY tudása szerint, hanem legyőző és legyőzött szerint.

Egy szerelmes levélbe írtam egyszer: „Tudom, milyen leszel akkor, amikor megébredsz, de sajnos, csak sejthetem, milyen lehetsz most, amikor alszol!”. Aztán valahogy örök, szép, beteljesületlen szerelemmé lett a dolog. A szellem nem bírta tovább. Minden világnak ugyanaz a jelentősége! Kényelmesen és élvezettel fürdünk a misztikusban, a bonyolultban, az elérhetetlenben, ami titokként lebeg valami ismeretlen szférában! Bele is fulladunk ebbe a játékba! Nem gyógyítjuk meg végleg a betegségeket, hogy legyen kinek gyógyszer termeljen a gyógyszergyár! Nem dobjuk piacra a hosszú időre jó elemet, mert nekünk az éri meg, ha sűrűn újat vesz mindenki. Nem cseréljük le a benzinégetésű motorokat az újfajta találmányokra, mert az olajvállalatoknak ez nem érdekük! Nem fogadunk el új világképet, mert a tudásaink elég önzőek ahhoz, hogy számítsanak nekik a saját érdekük és hírnevük makulatlansága, mint a Világ fejlődése! Nem szüntetjük meg a háborúkat, mert a fegyvergyártás és kereskedelem a legjobb üzlet minden országnak!

Az önzés mindent felborít és megsemmisít. Az éhség halál! A halál éhség! De meg lehet érteni. Akinek nincs tudomása, tudása az igazságról, annak kevés az ideje, csak egy piciny léte van, csak az éhséget szolgálva érzi jól magát... és félelmében tesz mindent, amit tesz! Fél a semmitől, amiben a tudatlansága megrekedt. Aki fél, az önző lesz. Aki önző, az elvesz. Aki elvesz, az semmit teremt. A semmi lesz az Ő világa.

Az Isten valós! Az EGY Ő. A Világok valósak! A valós Isten, az EGY, ott van minden Valós Világban, mindenütt! Ő az! Te Benne élsz, létezel! Ő Benned is! Tedd félre a lehetetlent!

Akik távolinak látják az aratást, nem vetnek bizalommal s a lustaság néha nem is engedi őket vetni. Akik nem lusták „vetnek”! Akik vetnek, tudják, hogy nem másnap fognak aratni... de amikor aratnak, olyan mintha az előző napon vetettek volna! Akik nem tudnak, hisznek, az időben és az Ő hatalmában! Hisznek a halálban és az Ő hatalmában, s a végben is! Aki az időben hisz, hasonlatos és azonos azzal, aki azt mondja: „Egyszer süt a nap, másszor nem süt.” Senki nem mondja, hogy az Ő szemszögéből nincs igaza!

A Nap viszont mindig süt! Ő nem látja! Amikor azt mondta Jézuska, hogy Istent hiába szádra ne vedd, nem úgy értette, hogy ne káromkodj! Aki azt mondja: „Isten” és nem tudja miről beszél, az ne mondja, mert másoktól is elveszi a jelentőségét! Ne mondj Istent, ha nem a valódi jelentésével mondod.

Jobb, ha elfeleded, ezt a szót, mert akiktől sikerült a történelem során elvenni a valódi jelentését, azok egyenesen menekülnek tőle, ahelyett, hogy meg akarnák érteni. Olyan szót mondj, ami valóban azt jelenti!

A káromkodás ártalmatlan, mert nem tudod, miről beszélsz! Ha tudnád, nem káromkodnál! Az a baj, hogy nem tudod, nem az, hogy káromkodsz. De ne aggódj! Minden azon van, hogy megtudd!

Ezzel az ősszel most megérkeztem. Azon a „helyen” vagyok, ahol tudatlanul is lennék, de tudom. A misztikumba, titokba felöltöztetett mindenség is itt van, ugyanúgy, mint eddig... csak bennem misztikum és titok nélkül. Ember lettem, aki elkezd szeretni!

A kígyó...! Most már emlékszem... tényleg... egy Attila-kard markolatáért nyúltam, amikor az arcomba hullott.

„Tiltakozom, sugalmazás!” - mondaná Ő, mint ügyvéd... de ez csak bennem él, úgyhogy nem kell félnie. Te is ezt mondod?! Fogjatok kezét!

Tradíció, titok... hülye szavak! Távoltartók nem közelhozók! Ezek a dolgok nem tőled vagy tőlem vannak! Ne ezekre legyünk „büszkék”! Érted vannak! Értem! Erre! Ez nem a Tiéd és az enyém csupán! Ez önmagáé! Mindené! Mindenkié! Bárkié!

Akkor lesz meg, ha meglesz, nem akkor, ha akarod vagy nem akarod. Ha az leszel! Egyszerű! Van milliárdnyi út, mind oda visz.

Az Aranyközép-út, a bárány... a kígyó, bármi, ami segít, akármilyen, ami ugyanazt adja! Valós tudást!

Érted is van!

Valószínű, hogy ez az álom a régi, gyermekkori elképzeléseim ismétlődése volt... mert... gyermekként harcosnak hittem magam. Még karate edzésre is jártam. Olyan vízióim voltak, hogy megnyílik az Ég és egy kard hull alá nagy fényességgel. (Meteoriként) Vágyni kezdtem arra, hogy így is történjen, de amikor azt álmodtam, hogy megtörtént, nem mertem megérinteni. Talán nem hittem, hogy nekem zuhant le.

Ébren sem hagyott békén a dolog, úgyhogy reagáltam valami furcsát. Csináltam egy fakardot, és elástam. Hosszúkás árkocskát, szalmával bélelve... meggyújtottam és elföldeltem. Közben megfogadtam azt, hogy ha negyven éves koromig nem tudom meg, mi az a művészet (harc... illetve bármilyen művészet) meghallhatok ott, nyomban. Így adtam vissza az Égnek, amit adott.

Megszabadultam tőle, de mostanában értettem csak meg, hogy így lett valóban az enyém az a kard! A valódi kardsága, a valódi Önmagam részévé vált, s a valódi Önmagam az Ő valódi kardságává lett. Huszonöt éves vagyok és megtettem, amit ígértem. Megtudtam, mi az a művészet. Most már akár el is kezdhetem megvalósítani. Akarom?

Persze, hogy akarom! Akarom! Fogjon értem össze az Egész Világmindenség!!

...Ja!... hogy mi a művészet? Az EGY-re való áhítozás kifejeződése és lényege. Az a művész, aki teljesen át tudja adni magát ennek és hagyja a patakot folyni, a szelet fújni! A színpadias művészet képmutatás marad mindaddig, amíg kapni akar és nem adni. Ez is az önzéstől megy tönkre, és a szeretettől lesz teljessé.

Színpadias... hmmm...

Ha már itt tartunk, beszélek egy kicsit a színpadról.

SZÍNPAD, KONCERT

Ha elutasítod a tényt, hogy az Élet bőkezű és bármit megad amit kérsz, akkor megölnöd az álmaidat. Megölnöd, és azt kiáltod a szabadon és merészen álmodóra, hogy benne és a szavaiban démon lakozik! Rákiáltod, de Te vagy az, aki egy démonnak fogadsz szót! Te hagyod elaltatni magad! Ébredj, és ne utasítsd vissza az Élet ajándékait. Valósítsd meg magad! Járj a személyes utadon. Tegyél a szeretetért, az öröméért, a boldogságért... S ne kiálts arra, aki tesz a boldogságáért és a mindenség öröméért!

Nem örülsz az útnak, mérges vagy az emberekre, mert azt hiszed, Ők az okai a boldogtalanságodnak. Te vagy az oka! Add meg magadnak a boldogságot! Engedd be!

A boldogtalanság szerteszét csapkodóvá tesz téged, aki megszakít sok mindent, ami menne a személyes útján. Hallgatsz a démonodra, akinek ez így bőven jó, mert kényelmes helye van benned, s az az érdeke, hogy ez mindig így is legyen. Rávesz a lustaságra, az értetlenségre, a keményszívűsége, az élvhajhászásra, a félelemre! Fenyeged! Ha nem félsz, ígéret! Ha nem hiszel neki, sebezhetőnek, gyengének, megszánandóak mutatkozik. Ne dőlj be! Csak a valós tudással cselekedj! A tudásban tett tett, erőt ad vissza az EGY-nek (nem úgy, ahogy mondom... hanem neked... és úgy... de nem lehet elmondani).

Tegyél a boldogságodért! Harcolj az álmaidért! Aki cselekszik, élteni, aki nem cselekszik, álmodja az álmait. Tettek után jön az újabb tennivaló, így azzá leszel, amivé akartál. Aki olyan nagyot kiált, hogy Ő maga is meghallja, annak megadatik, amit kér!

Több dolog van annál, mint amit el tudunk képzelni és csak szabad akaratból mehetünk megkeresni! A mi akaratunk a démon szolgálata! Nem kényszerít senki! Mi engedjük félrevezetni magunkat! A mi akartunk a szeretet is, nem provokálja ki senki és semmi! Tegyél az álmaidért!

Eros, Philos, Agapé, Ők segítenek Önmagad és az Ő megismerésükben. Eros a szerelem. Amikor Eros lángja már nem lobog úgy... Philos tartja össze a házaspárokat. Philos a baráti szeretet és a tisztelet. Agapé az Isten szeretete, a teremtető szeretet, ami éltet. Az EGY szeretete. Ő a cél. Az út a megvalósítás és célba jutás.

Az énekes útja a zene, a dal, az éneklés, a vers és természetesen az egész dolog helyszíne, a színpad is. Színpadnak számít a tévé, a rádió is... és amikor senki sem látja... kint egy mezőn, a csillagok alatt... a táj is annak számít. Mert nincs különbség dalolás és dalolás közt, ha valódi énekes vagy. A dalolás zengés. Szent, adományozó, teremtő, örömteli és mély szomorú-mennyei éneklés! Mindenhol.

1999. 12. 13.

ÁLOM

A ködből felértem egy keskeny magaslatra. Körben tavak voltak... szigetekkel... fenyőkkel. Olyan volt mint Lappföld. Két nagy fekete majom ugrált felém. Ők is felérek hozzám, majd az egyik nyúllá változott, a másik eltűnt. Egy kapun mentem át... többen jöttek még... és szembe is közlekedtek. Az egyik, akinek nem láttam az arcát, felkiáltott, és a fején egy nagy, szürke valami volt, fogakkal kapaszkodott belé. Egy másik embernek a testén nőttek ilyen izék, s amikor valaki kimondta, hogy az övén nincsen olyan, azonnal lett rajta. Én nem mondtam, hogy rajtam nincsen, és éreztem, hogy az ingem feldudorodik a hátamnál. Azt hittem nekem is olyan szürke valamim nőtt, de elővettem az ingem alól... és egy íj volt. Végigmentem egy árok partján. Az egyik bokorban lakott egy lány, de nem volt otthon. Napos és Holdas irományai voltak mindenütt és hanglemezei. Viccesen fogtam fel a világot.

Börtönben voltunk, de ebből a börtönből akármikor kijárhattunk. A büntetés az volt, hogy nekünk az volt az otthonunk és muszáj volt oda visszamenni. Tudtuk, hogy rabok vagyunk. Volt egy nagyon öreg barátom, akivel tudtuk, hogy 3-4 nap múlva szabadulni foguk. Ez az öregember beöltözött örnek, és azért, hogy lelőjék, lövöldözni kezdett. Lelőtték. Vérbe fagyva feküdt ott, pedig nemsokára szabadultunk volna.

Egy téli pihenőházban voltam. Akkora hó esett, hogy nem közlekedtek a buszok, és felhívtam Édesanyámat, jöjjön értem a terepjáróval. Mindenki félt egy tornádótól, ami felénk közeledett. Az ország éghajlata megváltott és ez az első tornádó volt. Megjelent a kertben, hatalmas tölcserrel és az égen Világegyetemnyi, hatalmas, szürke, jeges, poros, felhőgyűrű tornyosult. Kinyújtottam a kezem és belenyúltam alulról a tölcserbe. Nyugalom volt benne. Csodálatos nyugalom. Nem Ő volt a vihar! Az volt a vihar, ami körülötte volt. Elment. Anyám megérkezett, de addigra leolvadt a hó, és amúgy is haza tudtam volna menni.

Egy szúnyog nekirepült egy gyertya lángjának és megpörköldött. Nőket kellett kínozni, de én üvöltöttem, hogy nem ilyen vagyok és ezt nem akarom! Felébredtem és kértem Istent, az EGY-et, hogy ne ilyen képeket adjon, mert én nem ilyen vagyok! Megértette. Megértettem.

Megmentettem néhány életet egy süllyedő hajón. Egész történetet álmodtam. Végül tűzgyűrűt láttam... kékes tűzgyűrűt és egy légynek kiáltottam, hogy ne szálljon át rajta, de Ő átröppent. Nem égett meg. Gömb alakult ki körülötte és oda-vissza repült a lángokban. Láttam.

Anemona a minden nő, maga. Anemona erős. A tűz rajtam kívül ég, s olyankor mindenki érzi ezt. Alkotok, üzenek, haladok a megvalósításban.

Egészen szeretem és tisztetem Anemonát. Ezt most már Ő is érzi... a milliárdszemű, milliárdszívű... milliárdméhű... EGY-Anemona! Érzi.

Az érett gyümölcs rothad... de a mag felissza az édeset.

Rothadok... feliszlak Édesség!

Öreg leszek s bennem minden szikrából máglya lesz... Ezen a tűzön tisztul meg minden. Eggyé válást találok ősz hajszálaimban... és úgy énekelek majd bebocsáttatásért, mint egy madár... mint egy fülemüle... mint hattyú az utolsó dalában.

Spica méhéből,
Vaga szárnyai alatt,
A Sirius értelmével,
Ariturus szenvedélyével,
Téged kereslek, Gamma Ariadné!
Théseus nem az igazi választás!
Jöjj, én az égről az Égre emellek!
Capella Astarte lényét, Gamma Ariadné, hagyd el! Hagyd a többi nőre!
Jöjj, én az égről az Égre emellek!

Capella Astarte mindenét odaadja, csak önmagát nem! Te tartsd meg mindened, Önmagad add... s akkor te is felemelsz engem!

MÁRIA (szent, szűz)

Tisztetem a nőt, a mindent odaadót, s a mindent befogadót. A nőt magát! Ő maga a nő! EGY a nőben... Nő az EGY-ben. EGY. A nő. Tiszta emberré vált nő. Nőnek megmaradt tiszta ember. Mindenséggé vált „egyszem” ember... lányka. Eredendő anya, az örök anyában. Anya.

Termékenység Föld. Anya.

Jóság, tisztaság szülője. Jóság, tisztaság.

Minden férfi Máriára vágyódik, csak nem tudja, nem érti. De majd megtudja, megérti.

JÓZSEF (szent, szűz)

Tisztetem a férfit, a mindent odaadót, a mindent befogadót! A Férfit magát... Ő maga a férfi. EGY a férfiben... férfi az EGY-ben. EGY. A férfi. Tiszta emberré vált férfi.

Férfinek megmaradt tiszta ember. Mindenséggé vált tiszta ember... fiúcska. Eredendő apa az örök atyában. Atya.

Termékeny Föld. Atya.

Jóság, tisztaság szülője. Jóság, tisztaság.

Minden nő Józsefekre vágyódik, csak ne tudja, nem érti. De majd megtudja, majd megérti.

Ők az Asszony és a Férfi. Ők az ember értelmes léte. Ők eggyé tették magukat és eggyé tette Őket az EGY. Az Ő termésük a tudás és a tisztaság. EGY, Őnekik adta a tudás és a tisztaság megszületését. Őbennük testesül meg a jó emberi lét. Ők a kettő, mely a háromban EGY-gyé lett. Ők a kettő, melyből még egy lett. Így, teljes. A még egy pedig mindent EGY-gyé tett.

Íme a példa, mely fel van mutatva. Az Ő létük Élet lett.

Íme a példa, mely fel van mutatva.

Az emberség megtestesült, hogy legyen.

Az Élet megtestesült, hogy legyen.

Van.

Ha nem nyomjuk félreeső utakra, ha nem értelmezzük tévesen, ha nem dolgozunk fel mássá, ha engedjük önmagává lenni, ez az Erő működteti a Világot, és minden varázsló varázslatában ez segít. Ez mozgat minden szívet, ami szívet keres, szívet szeret!

Ez mozgat minden lelket, ami lelket keres és lelket szeret! A Sámán-énekes-táltos tudja ezt, úgy énekel. A színpad az egész Világ!

Az Erő az EGY-erő. A nagy világszínpadon az énekes a nagy kiegyenlítő, a nagy megláttató. Kiáltok! Láng a fekete-bársony éjben! Atyuskánk vetítője, Te simító csillagbogárka! Fénnyel ciripelő tücsök az est mezején! Delphoi szeme, sugallója! Kinek pillantásában áldva van és verve, szülve és égetve a szín-világ!

Megérintelek, még ha létembe kerül is, mert tudom, hogy az életembe nem!

Napfény vöröse a viharfelhők alatt! Még egy utolsót ints rám! Megjártam a poklot... zsenge füveken ütem és bámultam az egek kékjét.

... Aztán kenyérbeleken léptem... ázott kenyérbeleken... bakancssal.

Sár volt a fákon... és a só kénné vált... a virágok kővé. A papok sziklákat emeltek egymásra a hangjukkal... én pedig harcos tekintettel folytam bele a messzeségbe. Tavasz vége volt... lúdrikoltás.

Varjútollak a hajamban... és felfestettem arcomra a békére várók színeit.

Az énekes így énekel!

Az énekes meghallja a zenét magában.

Ki tudja mondani az érzést és az értelmet olyan szavakkal, amelyek a világ nyelvével szólnak (Pl. vers). Ismeri a lelkét és a szívet, ha a Világmindenség dolgait is ismeri, zenghet, mint igazi énekes.

Szándék nélkül, mondanivaló nélkül, tiszta lelki minőség nélkül a vágyak énekesei leszünk. Ez nem baj. Érdemes úgy kezdeni, hogy nem teljesítjük túl magunkat. Csak őszintén!

Ha megvan a szív, a lélek, az ismeret, a tudás, a mondanivaló, a szándék, akkor álljunk színpadra! Zengjünk verset, hangot, szándékot, örömet, szomorúságot, erőviszonyokat! Törekedjünk a kiegyenlítésre, a megláttatásra, az adásra! Az a zengés, ami nem örömben, kiegyenlítésben, megláttatásban, szeretetben, odaadásban van, az nem énekes zengése, hanem éneklő zengése! Az emberek az igazi adást, és szeretetet tükröző alkotást nevezik művészet néven. Aki művészetre törekszik, annak adnia kell! Aki nem törekszik művészetre, az tud is adni. Amíg egy szó a célunk, nem érjük el se a szót, se a jelentését. Ha azonosulunk a jelentésével, fölöslegessé válik a szó. Így működik. S mivel cselekvésben válhatunk azonossá a jelentéssel, ezért ki kell állnunk a Világ színpadára és ott kell adnunk a zengő Önmagunkat! Sok munka van egy hangzóanyag elkészítésével, de egy zenekar a koncerten zenekar! Az énekes a színpadon, a tettekben való zengésben énekes!

1999. 12. 26.

AZ ÉNEKES ÉNEKE

Dávid király megvívta csatáit, s megvívta Nemes Harcát is. Prófétákkal perelt... üldözték... csalatkozott... még igazságtalanságot is tett. Elveszítette fiát... barátját... és halálos ágyáig vele volt az Isten. Miért? Mert az Isten azt nézi, hogy ki az ember valójában... ott, bent, ahol minden sallang távoli vakolat csupán.

Halálba való megtérte előtt Dávid király azt mondta második fiának: „Mindegy, hogy a próféták mit mondanak, mindig a szívedre hallgass! Akkor fogod meghallani a Seregek urának szavát és akkor fogod megérteni az akaratát!”

Igen. Az énekesek énekese a szívére hallgató ember. Az énekek éneke pedig az Ő éneklése! Ez a dal az igaz lélekből szól, az igaz lélektől van és az igaz lélekről beszél. A külső, hatalmas és uralkodó Isten vallásai élettől és halállal dobálóznak, feltétlen engedelmességben éltetik a népet. Ezzel megfosztják a szíveket az örömtől, a boldogságtól, az igazságtól. Az a nézet, mind hibás, amely nem örömet és boldogságot okoz, hanem terrorisztikus félelmet. Az EGY Isten arcát mindenki megtalálja! Aki segíteni akarja a népét, nem hiteget! Nem félemlít! Az arról beszél, ami az igazság! Az örömről, a boldogságról, a jóságról, a tiszteletről, a szeretetről, a nyugalomról, az igazság állapotáról. A tudásról, a bizonyosságról! Ha tökéletesek lennénk, kinek lenne szüksége közülünk a hibás szemléletekre, a vágyak torzományaiba?!

Legyünk értelmesek! Az Erzsébet-híd felé a rakparton láttam egy grafitit:

„Magyarázd meg a vonalnak, hogy mi az a GÖMB!”

Nagyon nehéz! Nem is lehet. Nekem sem tudta senki elmagyarázni, én sem tudom senkinek. Csak felírom a levegőbe... és ha ott lóg, mindenki láthatja! Talán valakinek egyszer jelenteni fog valamit.

Szóval legyünk tökéletesek, és minden értelmet nyer!

És most kacagtok. Igazatok van.

De törekedni kell! Ha nem megy egyszerre, majd lépdelünk egyesével. És! Mindegy, hogy a próféták mit mondanak! Mindegy, hogy milyen szent ember mivel hadonászik négy fal közt, oltárka előtt, vagy szabad ég alatt! Senki sem mondhatja meg senkinek, hogyan lássa az Istent!

Mindenki saját maga fogja meglátni Őt. Isten vezetőket választott nektek, hogy a sokadalomból nép legyen. Így maradt fenn az Ő neve az ajkaitokon. Azért volt úgy, ahogy volt minden, mert így lett az, ami van. Most eljött az az állapot, melyben mindenki megláthatja az EGY Isten valódi arcát! Meglátja a népekre nézve, a másik emberekre nézve, az élőlényesekre nézve, a szeretettel látva minden részletet, önmagában tekintve, tudásban, békességben, örömben és boldogságban, melyet az igazság tudása és látása ad!

Dávid király léte olyan próbatétel, melyben az ember Istennel él... de meg is áll előtte. Az Atya nem akarja, hogy bármelyik gyermeke buta maradjon, vagy esetlen! Nem akarja, hogy kevesebbre jusson Őnála! Tekintetek a szeretet szemébe, és ott látjátok meg Őt! Semmi ezen a világon nincsen és nem létezne a szeretet nélkül. A szeretet az, amit az emberiség szomjaz és üldöz, vall és hisz, tisztel és gyűlöl, ajnároz és elkerül! Az EGY Isten valódi arca nem a templomokban van, nem a vallások fajtáiban, nem a félemlítésben, nem a haragban, nem a hatalomban, nem a tiltásban és lemondásban! Az EGY Isten valódi arca az odaadásban van, amely a szeretet maga.

A nyulak megbújnak, s ha érzik is, nem merik megnyitni a hitüket és tudásukat a vallás felé, melynek hűséggel tartoznak! Ez a félelem miatt van. Felismeritek a szeretet valódi arcát, amit minden történelmi szakasz minden embere keresett és amikor felismerték nem mertek szólni.

A félelem, mely bennetek van, bizonyítja, hogy mit ér a vallás az igazsághoz képest!

A Szeretet-vallás, a kereszténység, némiképp létet és keretet adott az Igazságnak. Az a baj, hogy lassanként börtönné válik! Ha a kereszténység nem jó anya és nem szüli meg végre magzatát, ha nem engedi arannyal és drágakövekkel díszlő karmai közül megszületni és élni az Igazságot, amely rábízott, úgy az EGY Isten egészen biztosan lehetetlenné teszi a létezését! Semmi, ami keret és eszköz, nem értelmes az igazság nélkül. Az igazság pedig a szeretet és az odaadás! Ez az EGY Igaz Élő Isten neve és arca.

Népeink egymás ellen, földekért, nézetekért, társadalmi rendszerekért háborúztak. Most, hogy a világnak vége, megszületik az igazság maga! Azt mondom, nincs Istene annak a vallásnak, amelyik nem a Szereteten és az odaadásban, nem az örömben és boldog igazságban nyugszik! És nincs értelme sem léte annak a vallásnak, amely nem valósítja meg mindezt, hanem belefojtja a sallangba, a keretbe, a felszínbe, önmaga béklyójába!

A királyság nem hatalom! Az a szeretet és odaadás maga. Aki szeretet és odaadás, az Önmagát azzá tette, amiből minden származik, s amibe tart a minden. Ő Önmaga királya, a Fényesség Világosságának királya, az Egyetlen Igazság királya! Nem korona, nem szentelés, nem ékességek, nem tulajdon, hanem a Szeretet és az Odaadás által, ami az Egyetlen valódi, igaz erő az Egész, Teljes, Végtelen, örökkévaló Világban.

Hihettek sok Istenben, Seregek Urában, Templomokban, külső bíráló, megvető, lesújtó Istenben, semmit nem ér a ti hitetek, ha nem ismeritek a valódi lényegét, amitől és amiért és amiben minden van! Ha az Istenetek, akiben hisztetek nem a Szeretet, a boldogság, az öröm, a tisztelet, a tisztaság, a megértés, a tudás, az igazság, az EGY végtelen és örökkévaló Teljes tökélesség EGÉSZE, aki az Élet maga, akkor nem teljes a képetek arról, amit kerestek! Vetkőzzétek le vallásotokat és ne öltözzetek újra! Öltözzetek a szeretetbe és az Odaadásba, mert az az Igazság!

Cselekedjete így Önmagatokkal, mert akit nem a Szeretet és az Odaadás tesz boldoggá, az rossz utakon jár! Az létében meglátja hogy a Sors-barát gondoskodó, és az Ő gondoskodása rávezeti arra, hogy mi az Igazság.

Aki énekes, úgy áll ki a világ közepére, hogy tudja ki Ő, mi a Világ, és hogy minden miért és Miben, Kiben áll! Ő az egész Világ. Tüdejébe szívja a mindenséget és kiterjeszti magát azon túl is, ameddig ellát. Amikor zeng, bezengi az egész Világot. Ad és Szeret, mikor énekel.

Aki énekel, meglátja mindenben a szépet és a szeretetreméltót, nem foszt meg semmit a teljességétől és valódi értelmétől, igazságától, szereti és tiszteli a dolgokat és a lényeket és a létezőket!

Minden világ minden körülményében tudja, mindezt. Nem ellenség, hanem szeretet. Ő a Nagy kiegyenlítő, a Nagy értelmessé tevő, Aranyközép-ember. Ő a látható és láthatatlan értője és érzője, az Igaz ember, a mérleg pártatlansága.

Sóhajtása az Istené. Hangja az Istené. EGY.

Ő az EGY sámánja, táltosa, énekese.

Most elmondom, mivel tisztítsátok magatokat.

A magasztos tisztaságért cselekvők megnézik a történelmet. A történelem nem korszakok, hanem EGY. Vallás. Utána lelepleződik a hiba és a korrupt, hazug intézményesség. Utána egyházelhagyás. Ezt követi a szocializmus, kommunizmus, kapitalizmus Istennélkülisége. Ebből lesz az összeomlás, utána az egyház ismételt megerősödése. A végén leomlik a szélsőség és kiegyenlítődik az ismeret. A hatalmas szélsőségekből szélsőségekbe esések történelme révbe ér.

A magasztos tisztaságért cselekvők megnézik a létüket. A létük nem korszakok, hanem EGY. Feledés... születés... A szülők befolyása alatt kialakul az énkép és a Világhoz való viszonyulás. Nevelődés. Istentelenség... vallás... másik oldal... picit vallás... Isten... kiegyenlítődé.

Az agresszív elemző és kérdező-számonkérő én gyermeke menekülő és zárkózott én lesz.

A zárkózott én azt hiszi, hogy szülei érvényesülnek csak, így Ő is agresszív elemző kérdező-számonkérő énként nevel majd.

Mindenki az erőért küzdi szét a létét.

A magasztos tisztaságért cselekvők megértik, hogy az erőt és a lelket a Világ önmagából adja Önmagának. Akik nem tudják kik Ők, azok elszakadtak a csatornától, azok eltávolodtak a tápláló Isten-emplőtől. Ők étkeznek és mindenhol lopják az erőt. Ha tudnák, hogy Ők kik, tudnák, hogy az Erő az Erőből az Erőnek árad és hogy Ők is bármennyi Erőből részesülhetnek. Ehelyett Ők nem tudják ezt, és egymástól lopják az Erőt. Akik nem tisztelik egymást, akik elnyomják a másikat, akik vitában akarnak győzni, akik elvesznek és nem adnak, akik sajnáltatják magukat, akik ígéretnek, akik kényszerítenek, zsarolnak, akik hibákat keresnek, kötekednek és elégedetlenkednek, akik életet vesznek el, akik maguknak nevelnek gyermeket, azok Erőt lopnak.

Azért lopják az Erőt, mert elvágják magukat az Erő valódi forrásától. Nem tudják ezt, és Önmagukat sem tudják. Amikor szerelem születik újra rákapcsolódnak az Erő eredeti forrására. Akkor érzik is ezt és örömben vannak, boldogok. Amikor eltűnik a varázs, előtör az Önzés és az érdek. Ekkor újra megszűnik a kapcsolat, és újra egymástól kezdik lopni az Erőt, nem az Erőből magából. Ezért nem működnek a házasságok a valódi tudás nélkül. Amíg az Erővel kapcsolatunk van, képesek vagyunk önzetlenségre, odaadásra, Szeretetre.

Ettől képesek leszünk Erőt adni és az adott Erő helyébe új Erő áramlik az Erőből magából.

Így megy ez. Aki ad, az kap. Mihelyt megjelenik az önzés, az elvárás és az elégedetlenkedés, megszűnik az Erő áramlása is. Magunkra maradunk ismét, és előbújnak a drámai gyengeségeink. Elkezdjük ellopni egymás Erejét.

Akik a magasztos tisztaságért cselekvők, azok tudják, hogy az Odaadás és a Szeretet mindent önszántából ad, és mindent Önszántából ad neki is a Szeretet maga. Tudják, hogy a tisztelet és a tudás igazsága megvilágosítja a lelket. Így lesz az Odaadás kölcsönös, és a tiszteletben és szeretetben leélt házaselet Erőt ad nekik és a Világnak. Ők olyan utódokat nevelnek, akik ezt a példát viszi át.

Akik tudják, kik Ők és tudják az Élet értelmét, azok az Aranyközép-létben élnek. Ők a kölcsönös tiszteletben és Szeretetben nem szűnnek meg látni az értéket és a szépet.

Örömet adnak és kapnak. A Szeretetben Odaadás van és az Odaadás Erőt ad. Aki Erőt ad, az újra rácsatlakozik a Szeretet EGY Isten Erejére, az Életre és az méltó lesz az Igazságra, az Életre. Ő azt mind megnyeri, amit odaadott.

Akik nem látják ezt, és nem tudják, azok elvágják magukat az Erőtől és azok egymást préselve nyerik az Erőt. Népek népekkel szemben, emberek emberekkel szemben... a világgal szemben. Aki elvesz, az csak a másiktól (kap) lop.

Az Erő nem ad Erőt. Aki nem adott, nincs miért adni neki. Így maradtok magatokra, így keresitek a dolgokban az ellentéteket és nem az értelmet! Így múlik el a szerelem és így teszitek tönkre a házastársi létet. Így vesznek el családi kötelékek, így dőlnek romba országok! Így lopjátok el magatok alól a Föld minden kincsét, mígnem az üres homokon álltok majd, mígnem a víz alatt laktok majd, mígnem az űrben lebegtek majd. Ha nem értitek meg az Erő törvényét, nem lágyíttjátok meg szíveteiket az értelemre és a Szeretetre, az Odaadásra, akkor ezek mind meglesznek. Akkor nem értitek meg, hogy annak, aki szeret, maga a szeretet ad magából és magatokra maradván ellopjátok az egész világot, ellopjátok magatokat is!

A magasztos tisztaságért cselekvők tudják, hogy az első lépés a szépség meglátására való képesség. Aki valakit vagy valamit szépséggel lát, az odaadja azt magának. Így a szeretet megébred, és a csatornák megnyílnak. Ad és kap. A legfőbb csatornanyitó a szépség. Ha a szépséggel

táplálkozol, a tudásodnak adod az értelmet, az örömet, így az Erő felismeri benned magát és összekapcsolódtok. Aki szépnek lát valamit, az örül, szeret, ad, és összekapcsolódik az Erővel.

A legelső és legfőbb csatornanyitó az Adásban a Szépnek látás öröme. Ez az élmény a küszöb a szeretethez.

Ha kevés az erőd, töltődj fel a szépnek látásban.

A második lépés az Odaadás.

A harmadik lépés az Elfogadás.

A negyedik lépés a Szeretet.

Az ötödik lépés az Öröm és a tudás.

A hatodik lépés a könny.

A hetedik lépés a megtisztultság.

A nyolcadik lépés a nyugalom.

A kilencedik lépés az, hogy mindig tudatosan cselekszünk. Amikor eltávolodunk a lényegtől, mindig megkeressük a visszautat. Amikor egy-egy szituációban döntünk, megnyilvánulunk, tudatosan az Igazság szempontjai szerint cselekszünk. Akarjuk a helyes létet. Törekszünk a tisztaságért tenni. Adunk és kapunk.

Az Erő lesz velünk. Ha így tudunk létezni, tudatosan, akkor éljük az értelmessé tevő Aranyközép-lét megvalósítását, az ember Emberré tételét. Visszaadjuk a teremtésnek az Ő értelmét és a cél felé megyünk.

Minden nap tudatosan létezzünk! Kövessük az Aranyközép-lét pártatlanságát és a Szeretet odaadását. Most már biztosan érzitek a különbséget a lemondás önmagunkon tudatlanul tett erőszak és a SZERETET értelemmel tett, megértéssel tett odaadása között. A különbség a lelki minőségben, a tudásban van. A lemondó kínozza magát, elvágja magát az Erőtől is és a szükségletektől is. Örömtelenségben él, nem látja a szépséget, mert kiöli azt tudatosan, hogy vágyait megfékezze. Aki Szeret az Odaadó. Meglátja a szépséget, de tiszteli és megbecsüli annak valódi lényegét és a tudása vezérli Őt cselekedeteiben.

Ő megnyitotta az Erő felé magát, és az Erő is megnyitotta Őfelé magát. Ő örül, ad és kap. Ő tud és megért, és tisztel és szeret.

Ez a minőségbeli különbség, látszólag egyforma cselekedetnél.

Aki megnyílik az Erő felé, azzal lesz az Erő. Ő minden igazságszándékú, tiszta értelmes gondolatát megcselekedheti, mert az Egész Világmindenség támogatja Őt és összefog érte.

Aki a személyes történetére figyel és azt igyekszik élni, annak a Sors-barát mindenben segít. Figyelj a véletlenekre! Nincsenek! Ezzel elárultam mindent. Ha figyelsz és megnyitod a szíved, nem késlekedsz, hanem mindent megtudsz a „véletleneidről”! Mert nem véletlenek, hanem a Sors-barát szavai, figyelmeztetései, üzeneti.

A tizedik lépés a mindennapos, tudatos Aranyközép-lékezés.

Megbetegedtem a múlt héten. Ruhástól kellett aludnom, sok takaróval. Fáztam, mert olyan nagyon lázas voltam. Dideregtem, púpok nőttek a nyirokmirigyeimnél és reggelre hatalmas vörös pattanásokkal volt teli az arcom és a mellkasom. Fájt a fogam, a fejem, a derekam. Senki sem szenvedett ebben a betegségben. Akkor sem és azóta sem. A pattanásokból hólyagok lettek, kidurrantak és kráterek lettek a helyükön. Így léteztem az emberek között. Szégyelltem magam.

Azon gondolkoztam, hogy miért lehet ez velem. Megtettem mindent. Csúfságom ellenére kimentem a buszmegállóba, felszálltam a buszra, utaztam, vásároltam. Az emberek néztek, én meg szégyelltem magam. Normális esetben azon töröm magam, hogy elkapjak egy-egy gyönyörű lány arcot, pillantást... most azon voltam, hogy ne nézzenek rám. De járkáltam, beszélgettem, elmentem még Budapestre is... a próbára is... és láss csodát, elkezdtem örülni az életnek.

Elkezdtem kisebbnek, nem létezőnek látni azokat a hibáimat, amelyeket én erőltettem magamra.

Hirtelen tényleg selejt lettem. Tényleg csúf és a képzelt hibákat valódiak tették semmivé.

Minden olyan szép volt... és én örültem.

Meggyógyultam. Sütött rám a nap, esett rám a hó és... tudtam járni. Eddig is tudtam, csak most észre is vettem, hogy tudok.

ÁLOM

Zsidó hegedűművész voltam a második világháború alatt. Egy hegedűsök közti versenyre neveztem be, Berlinben. Nem árultam el, hogy zsidó vagyok... féltem, hogy kiderül, mert akkor nem mérhettem volna össze a tudásomat a világ hegedűseivel. Nem számított, csak addig, amíg vége nem lesz, és meg nem tudom az eredményt... csak a lehetőség miatt. Utána már mindegy lett volna, hogy mi lesz. Egyetlen német tiszt viszont megtudta az igazságot... Kiderült, hogy zenetisztelő és nem árult el. Mérges volt rám, de amikor megkért, játsszak valamit megértette a lényegét. Nekem nem volt bajom azzal, hogy zsidó vagyok. Azt hiszem ezek a dolgok megtörténhettek, mert nagyon valóságos volt. Mindenesetre biztos lehettem a győzelemben.

Manapság nem tartozom egyik valláshoz sem. Soha nem is tartoztam. Egy régi jó barátnőm Tatán, az erdőben... a Cseke-tónál, egy patakocskában... a borostyános fák árnyékában... jelképesen megkeresztelt. Szabályosan. Ennyi nekem elég volt... elég most is. Az EGY Isten tudja, hogy a felszín harcol a felszín ellen.

A lényeg nyugodt, Önmagában.

Budapest... szomorú Budapest.

Petárdát dobunk a nyíló buszajtón... be a tömegbe. Fellökünk mindenkit... bandák ellen harcolunk bandákkal... gazdag, autókkal rendelkező emberek vagyunk, megcsonkítunk másokat és koldultatjuk őket, hogy minekünk keressenek. Védelmi pénzt szedünk a kereskedőktől... az iskolában terrorizáljuk társainkat... kinézzük magunk közül azt, aki nem márkás cuccokban jár... megverjük azt, akinek nem tetszik a kinézete... lopunk... csalunk... ölünk... élünk? De nem! Nem szüntetheti meg senki ezeket a tetteket, ha Ők, akik ezt teszik, így látják jónak. Azért teszik, mert úgy tudják, erre van szükségük a fennmaradáshoz. Meggyőzni nem lehet senkit arról, hogy nem Neki van igaza. De Ő elfogadhatja az igazságot... EGYféleképpen. Ha Ő akarja megkeresni... elfogadni... élni. Nem tehet senki semmit... csak annyit, hogy ad... ajándékozik... ismeretet ajándékozik. Egy könyv, amely erről szól. Arról, hogy az

erőt a léthez a tisztaság és a szeretet adja. Az odaadás adja. Elpusztul az, aki meg akarja változtatni ezt a világot. Él az, aki önmagát változtatja meg... és így változik majd a világ is.

Gyermeink jobban tudják a cigaretta és a drog árfolyamot, mint a helyesírást... 9-10 évesek támadják meg a járókelőket, hátuk mögött dühöngő nagy testvéreikkel... értéktelenségért, rossz zenékért rajongunk... szemétre löktük a valódi értékeket... mégsem lehet semmit tenni kívül, csakis a lelkünkben.

Eljutunk majd oda, hogy kinyílik a lélek... a világ kitágul... megértjük, hogy minden lehetséges. Mindennapjaink részévé lesz minden olyan furcsa dolog, ami manapság csak merész elképzelés. A csillagok közé merészkedünk, és mindenről megtudjuk, hogy mi az. Ekkor belül is megértjük, hogy mindig is velünk volt az, amit meg kellett látnunk, csak mi nem voltunk képesek meglátni. De amikor meglátjuk, megérjük, hogy minden, ami volt, azért volt, hogy ide vezessen bennünket.

Budapest... szomorú Budapest! A szomorúságod azért kell, hogy egyszer örülhess a tudásnak, amit belőle nyertél. A hiénák megneszelik, hogy hol nincsen bölcs, erős oroszlán... és odagyűlnek, fosztogatnak. A vámpírok megneszelik, hol süt a legkevesebbet a Nap... odamennek lakni.

Nincs erős Oroszlánod, nincs Fénylő Napod, Budapest! De csak aludj! A hiéna megismeri valódi önmagát... a vámpír rájön majd, hogy van tisztább táplálóból, könnyebben megszerezhető éték, mint a vér. Ők akarják majd megtalálni a jobbat mindannál, amiben vannak. Miért mondom ezt? Mert én ismerem az igazságot és az az egyetlen valós dolog. Olyan erős Önmagában, hogy nem lehet másképpen. Aki ismeri az igazságot, az a halál torkában is nyugodt szívvel jár. Az tudja, hogy a világot Önmagunkban tudjuk megváltoztatni. Ha mi megváltozunk, megváltozik a Világ.

Szomorú Budapest! Nem mondom, hogy más légy! Az igazság majd felöklendez magától. A Szeretet majd kiokád magától. Úgy lesz. Úgy van már most... úgy van ezekben a tollvonásokban.

Gyakorold a kívülállóságot, és megérted, hogy a valóban lényeges dolgok a magadra vett éned nélkül is működnek, a valódi önmagad szerint.

Veszekedni akarnak veled? Ha Te nem vagy az, akivel veszekedni akarnak, kivel veszekedjenek? Légy önmagad és ne az, akivel veszekedni akartak! Így tégy különbséget, így adj értelmet!

Hideg fejű légy! Amikor Luke Skywalker a „Jedi visszatér”-ben az uralkodó előtt áll és nézi, hogyan lövik szét a barátait... Képzeld, ha Luke a megsérthetőből, a felmérgethetőből, a megtörhetőből áthelyezi magát a Sors-ba, vagyis az EGY létbe, vagyis a kívülálló SORS-EMBER Valódi lényegébe, akkor minden hibás felindulás elmarad. A Sors-barát úgy is ugyanezt tetette volna vele... de az Ő dolga nem a gyengeségek reakcióinak végrehajtása, hanem a SORS beteljesítése! Az olyan ember, aki elfelejti érdekeit, így gyengeségei nem irányítják, átadja magát a valódi lényeg valódi szándékának, ami felhasználja őt az igazság beteljesüléséhez.

Így létezik az Ember a valódi Emberségben, az Aranyközép-létben. Ő a SORS-barát ember maga. Ő tudja, hogy ha az EGY, tiszta igazság maga cselekszi vele, akkor erőt is ad, körülményt is ad, segít és beteljesít.

Aki átadja magát az igazságnak, az maga lesz az igazság. Az tudja, hogy az igazságnak minden út fenn van tartva, és hogy csakis az igazság az, ami létjogosult. A hidegfejűség ez a tudás. Aki hidegfejű, az tudja mindezt, és a bizalom megnyugvásában cselekvővé teszi őt.

Aki megtudja mindezt, megérti a világ lényegét és az az igazság úgymond keze, eszköze lesz. Valahogy olyan ez, mint Jedinek lenni. Aki ezt a történetet sugallta odaátrol, az tudja, hogy mit és hogyan akarjon mondani. Remélem a rajongók egyszer eljutnak odaig is, hogy nem csak a jelmezbe bújósdi és a csillaghajósdi fog tetszeni nekik, meg a csodálatos, misztikus történet, hanem a lelki szellemi mondanivaló is! Yoda mester beküldött minket a személyes barlangunkba. Ő hiába mondta, hogy nem lesz szükségünk fegyverre, mi magunkkal hoztuk. Ha a bizalmunkat vittük volna be, megvilágosodott volna bennünk a tény, hogy elég csak tudni a valódi lényeget, a lényünk azonnal átadódik az Igazságnak, ami eleve elegendő a biztossághoz. Aki meglátja ezt, tudja, hogy Vadert nem megölni kell, hanem megmenteni. Megmenteni pedig csak úgy lehet, ha Ő látja be az igazságot. Luke az utolsó ütközetben aztán megmutatja, hogy minden a szeretetben értelmes csak, és az eltorzított világ csak azért értelmes, mert egyszer jön valaki, és megvilágítja mindannyiunkban a felfedezni valót. Aki ismeri a tudást, és az Igazságot, az nem azért nem tér át a sötét oldalra, mert ellenáll, hanem mert ő olyan... és kész. Luke ebből a szempontból emberibb volt egy kicsit a tökéleteshez képest.

Ha Yoda mester tanításait mind megfogadjuk, közelebb kerülünk önmagunkhoz. Valóban az Igazság lovagai leszünk.

Remélem GEORGE LUCAS Úr nem haragszik meg, amiért említést tettem a művéről. Már csak azért sem kellene, mert csak agyondicsérni tudom.

Ebben a tökéletesen befogadható üzenetben aláereszkedünk a barlangunkba... gyökerek... gyíkok, sötét közé... és az lesz velünk, amit magunkkal viszünk. Ha félelmet viszünk, megszüli a félelmünk tárgyát, szituációját hogy megtanítsa meglátni azt, és megoldani a lehető legigazabb módon. Ha tiszta szívet viszünk, az egész barlang megtisztul, és ami élénk kerül, az mind ennek a tisztaságnak a tükrében nézheti meg magát.

2000. 01. 01

ÁLOM

Tiszta égbolton... amely gyönyörű kék volt és lila... és fehéreskékes... csillám poroszkált. Olyan volt, amit megvilágított valami csodálatos Napfény. Utána emelkedett a csillámáradat egyre nagyobbak és nagyobbak lettek, és kiderült, hogy gyémántok. Rengeteg volt, mind felfelé emelkedett a tiszta égen. Kiderült, hogy ezeknek nem csak a Napfény a fényük, hanem belőlük is sugárzik. Fényesebbek lettek a fénynél... és a Világosságban tündököltek. Amikor erre rájöttem, megijedtem... mert nem volt álom. Látomás volt... és az ijedtség elhalványította a fényt, mígnem megszűnt a révület. (Az volt a benyomásom, hogy gyémántok voltak... de lehetett kvarc is... hegyi kristály).

Éberség. Relatív. Az álom is valóság. Ha valaki álmában is tudja, hogy Ő ki, valószínűleg minden világban tudni fogja. Unokatestvérem, Titusz mostanában egyre többször tudja befolyásolni az álmaiban történő olyan eseményeket, mint pl. a székről leesés. Akaratával lelassítja a zuhanását és megpuhítja a talajt.

Gondoljunk bele, milyen hatalmas élmény lenne felfedezni egy olyan tudatállapotot, ismeretet, érzést, amely lehetővé tesz ilyet ebben a létben is. Mintha most - mint egy álomban - valaki emlékezne arra, hogy ki Ő, és hogy valahol a valódi Önmaga, ébren van.

Ez egyfajta éberségi fok. Ennek tudatosodása a mindennapjaink részévé teszi ezt a látásmódot, és a véletlenek eltűnnek. Akkor pedig mindenben meg akarjuk majd keresni, találni, látni azt a szándékot és értelmet, amiért épp ott, épp úgy, épp akkor élénk került!

2000. 01. 02.

Legmegszokottabb és legelterjedtebb energialopó módszereinket a kommunikálás során alkalmazzuk, ezek közül is a vitatkozás a legbeváltabb. Létezünk, kivetítjük magunkat és minden létezésre eszerint a vélemény szerint. Szilveszterkor szerencsére volt valaki, akinek el kellett mondanom vigasztaló szavaim, így én is megtudtam a pontos képletet. Íme:

Két ember beszélget. Amíg elvenni akarnak - akár tudatosan, akár tudat alatt, de mindenképp tudatlanul - addig kötik az ebet a karóhoz, addig meggyőzni akarnak a saját „igazuk” érvényesüléséért, a győzelemért, a hatalomért, az uralkodásért, az Energiáért, a biztos létért. (Természetesen vannak olyan helyzetek, amikor az érdek megkívánja a behódolást, a visszafogottságot.)

Célozgatunk, alattomosan csipkelődünk, harapunk majd nyílt nézet-ráerőltetést végzünk, míg a nézetek különbségének erőltetése veszekedéssé lesz. Sok lét megkeseredik valami miatt, ami ez, és ami valójában nem mi vagyunk. Aztán ott állunk egyedül és azt sem tudjuk, hogyan történhetett.

A vitázó ember tanul. Megtanulja mindazt, amit a vitázás megtaníthat. A legtöbb, amit a vitázás megtaníthat, az, hogy nem vitázni kell. Aki vitázik, az elvesz. Aki elvesz, az semmit teremt. A vita nem szeretet, nem adás, nem igazság. Az igazság a szeretet és az adás. Aki ad, az Egészet teremt.

Van két ember. Az egyiknek szüksége van ismeretre, a másiktól kérdez. Mire lehet szüksége? Ha szeretet van bennünk, ha mi tényleg igazán őszintén adni akarunk... választ, segítséget... akkor az EGY Szeretet, a tudás ránk néz, meglátja, hogy mi olyanná tettük magunkat, akin keresztül odaadhatja magát, akkor rajtunk keresztül fogja odaadni magát. S ha nem tudjuk a választ, megjön az, ha oda akarjuk adni. Az odaadás szeretete a legerősebb, így az egyetlen erős imádság. Aki adni akar, annak lesz miből.

Minden vitázás után a viták megtanítanak arra, hogy ne vitázzunk, hanem adjunk. Akkor megkapjuk mindazt, amit adni akarunk és azt is amit odaadtunk.

2000. 01. 03.

Lesz még szó a színpadi éneklésről... előtti, utáni mindenféléről... egy kis önelemzésről... egy kis interview adásról... a sajtó és a médiák alakító szerepéről... meg még ami eszembe jut.

Beszéltem a szépség és az öröm érzéséről. Ez az érzés mindig összekapcsol mindenkit azzal az igazi eredeti Erő-csatornával, ami a Szeretet és az Élet maga. Rengetegszer tapasztaltam, hogy szomorúan, igazi érzelmes, mély szomorúságban még igen, de kedvetlenségben, félelemben, dühösségben, fáradságból adódó elnyomottságban nem énekeltem jól. Énekelni is rossz volt, az éneklésem is rossz volt, hallgatni is biztosan rossz volt. Érezhető volt, hogy elmarad valami... és nem értettem mi. Évek során csak arra lettem figyelmes, hogy vidáman, szépség meglátása közben, örömben, lelkesedésben, szeretetben, szerelemben tudtam jól énekelni. Ahhoz, hogy legyen hangom, jól kellett éreznem magam. Ha megvolt az Öröm, szerettem mindenkit és mindent, akkor oda akartam adni a dalaimat... és sikerült. Íme, itt a szépség meglátásának és az odaadásnak az éneklésre levetített példája.

Aki nem érzi, hogy belélegzi a világot, hogy Ő az EGY, Egész, teljesség végtelenjének és Örökkévalójának a része, az nem tud majd örülni a valóságnak, csak valami érdekérzésnek. Kiállok, örülök, adni akarok, belélegzek és ünnepélyesen, méltóságteljesen, gigantikusan énekelek, hogy ne csak a terem falain belülig lássak, hanem ott kint is érezzem magam... halljam amit kint is hallják a hangom! Az erő vonzza az erőt. A lélek felismeri a lelket. Az emberek meg fognak hallgatni. Szeretni akkor fognak, ha tudod szeretni őket.

Ha már színpadnál tartunk... légy kedves, mosolygós, szerény, normális. Az Erő nem színpadias, még a színpadon sem, hanem lelkesítő Öröm és érzelemadó. Aki csak mondja azt, hogy így meg úgy szeretlek benneteket, azt még nem fogják szeretni. Szeretni kell valóban!

Lássuk... mit lehet még írni egy koncertről.

Amikor először álltam saját zenekarommal színpadon, remegtem, dadogtam, a mikrofonállványról nem tudtam letekerni a zsinórt, kikapcsoltam a mikrofont menet közben, elfelejtettem a szövegeket.

Volt úgy, hogy tök részegen énekeltem... és nem énekeltem. Volt úgy, hogy karosszékekben ülve énekeltem és olvastam a szövegeket. Volt sok bajom mással is, magammal is... mígnem egyszer rájöttem, hogy én vagyok ott fent a színpadon és nem valaki más. Én ezt vállaltam, az Élet erre választott ki. Ezt csinálom és nem más, ezt és nem mást. Akkor meg mit nyervogok, mit félek itt?

Ha már sikerült összehoznom néhány zenészt, néhány dalt, önmagamát éneklővé tettem és itt vagyok, nehogy már félig használjam csak ki az alkalmat és a lehetőséget! Gyerünk a közepébe ezerrel!!

Na, de ennek is van másik oldala, ezért ne kapassuk el magunkat! Ha túlénেকেled magad, hamar elmegy a hangod. Erőddel mindig gazdálkodni kell. Aranyközép-színpadi lét.

Szóval... elvállaltam egy feladatot, amellyel azonosulni akartam. Az ember-lélek befelé halad a tökéletes emberig, a tökéletes ember pedig rájön, hogy nem csak ember. Így jut el az értelembe.

Elvállalom... olyanná válok... tudom... azonosulok vele... én azzá teszem, ami, én magammá teszem, Ő magává tesz. Énekes! Ez az egyetlen értelem felé tartó éneklés. Ugyanúgy van minden lélekkel a lények sokadalmában. A Sámán mindannyiunk közös megvalósulása. Táltos-énekes, aki tudja minden lényegét és értelmét.

FELLÉPÉS

Embereknél: (motiváció): pénz, hiúság, siker.

Sámánoknál: (motiváció): kapcsolatot teremteni, hatni a világra, meghallgatni a világot, segítség... hazajutás, hazajuttatás. EZ AZ ÚT.

Te döntöd el, hogy mi a fontos Neked ezek közül. Éneklő ember, vagy valódi énekes akarsz-e lenni...? Az éneklők összeroppannak az énekesek énekelnek. Ne feledd, nincs értéktelen rész az úton!

„HANGULATBAHOZÓSDI”:

I. Ivás:

- előtte ne!
- kezdés előtt közvetlenül annyit, amennyitől meglesz az első mosoly
- közben annyit, amennyit akarsz

Mit: - édes bort, üdítőket keverve, röviddel
 - sört utána
 - száraz bort utána - szárítanak
 - rövidet tisztán utána - szárítanak

II. Drogok:

- ha füvezel, akkor csak annyit mint a Beatles... koncert előtt semennyit... Nem Te énekelsz akkor, hanem a fű. A drogok felszabadítók, de aki élvezni megy hozzájuk, azt rabjukká teszik. Csak az adók és megismerők juthatnak ki a fényre. A kapu őrzője felismeri a szándékot, és megadja a megtapasztalást. Vagy rabul ejt gyönyöreivel, vagy megfélemlít szörnyűségeivel. Csak akkor enged be a valóságba, ha tiszta vagy. Ne drogozz, mert nem tudod mi a valóság! Aki tudja mi a valóság, az pedig már nem drogozik. Minek? Ha a drogok tanulnak meg énekelni, Te attól még nem fogsz tudni!

III. Lelki hangulatba „hozódsi”:

Bejárod a színpadot, megérezed mettől meddig tart, otthonossá teszed.

Beénekeled a cuccot, üvöltesz erősítésen kívül, erősítéssel, közben megszokod a saját hangod. Legtöbbször mindenhol máshogyan szól a cucc.

Beállás! Kinéztek egy dalt és elpróbáljátok együtt. Így Ti is állíthattok rajta, és a technikusok is hallják, hogy mit várjanak.

A BEÁLLÁS A LEGFONTOSABB EGY KONCERT ELŐTT! INKÁBB ÁLLJATOK BE HOSSZAN, MINT HOGY SZARUL SZÓLJON EGY EGÉSZ KONCERT!

Rosszul szólni rossz érzés! Gátol a felszabadulásban és az adásban.

Legtöbbször már az öltözőben érdemes beénekelni. Emlékszel? AÁÉÉÍŰÚÓŐ stb. Mindent tudsz erről, mert leírtam korábban. Alakíts ki egy egyéni személyre szabott módszert.

Tudásébresztés. Tartozol magadnak azzal, hogy behunyod a szemed és felidézed a Tudást. Ez megnyugtat. Ez a te dolgod és ha az Élet is így látja, Erőt kapsz a feladathoz.

Mosoly önmagadban... és így kifelé is. A mosoly az Erő jele.

Az összekötő szövegek a dalok közt legtöbbször szívből jönnek, spontán, alakulva a helyzetekhez, hangulatokhoz... de mindig gondold át őket már próbán, hogy véletlenül se akadjon fenn az előadás! Olvashatsz vagy mondhatsz verset is.

Kapcsolatod a közönséggel olyan legyen, hogy megjegyzzék és másik alkalommal is el akarjanak jönni. Fontos, hogy akarj mondani, adni valamit és azt át is add!

Az emberek azt akarják látni, hogy annak, aki fent van, jó! Meg akarják tudni, miért jó neki. Maradnak, megtudják... így meg akarják keresni azt is, hogy nekik hogyan lehet jó. Ha

megtalálják a kapcsolatot a zenekar előadása és egyfajta belső jóérzés közt, összekapcsolják a kettőt. Szeretni fognak.

Szóval: Ott vagy a színpadon!

TEREM:

A, Nemcsak magadnak énekelsz. Ha bezárod magad magadba, akkor rész maradsz, elvágod magad az Erőtől.

B, Ha kiterjeszted magad, Te leszel EGY. Be kell töltened minden lehetőségét, részletét, a dolgnak. TE VAGY AZ ÉNEKES, HASZNÁLD KI!

C, Szemek! Ők csak akkor hassanak rád, amikor megengeded, de TE mindig tudja hatni rájuk. Ezt adással, szeretettel, mosollyal teheted meg... és a tudás magabiztosságával. TE VAGY AZ ÉNEKES, NEM VALAKI MÁS! Ha jól vagy magaddal, jó a koncert. Az előadás így lélegzés lesz, adás, rácsatlakozás az Erőre. Zengés. Sámáni út.

Ha a zenekar „külön” van, akkor nem zenekar. Együtt legyetek, mert részei vagytok az Egésznek, a zenének, amely Titeket kért fel alkotójának! Ha mindenki azt figyeli, hogy a másik el fogja hibázni, szétestek, Te hibázol. Ez a bizalom hiánya. Rossz lesz!

Ha mindenki megbízik a másikban és magán belül a zenére figyel, elengedi magát, a zenét, az érzést, mindenkit, akkor szabadság lesz. Így nem lesz feszültség az Erőben.

A kommunikáció legjobb eszköze a mosoly!

Valaminek az élet a legjobban a felfedésével, beismerésével, vidám felvetésével, említésével lehet elvenni.

2000. 01. 05.

MINDENKI ÉREZZE ÚGY, HOGY SZEMÉLY SZERINT Ő A FONTOS!

Közvetlenül koncert előtt:

GYAKORLÁS: beéneklés

- LÉGZÉS

- KITARTOTT HANG

Magánhangzókkal

Üveghangok (Sámáni rezgés)

A, Legalacsonyabb kényelmes hang

B, ez alatti hang (a skála bővítése eggyel)

C, legmagasabb kényelmes hang

D, efölötti hang (Skála bővítése eggyel)

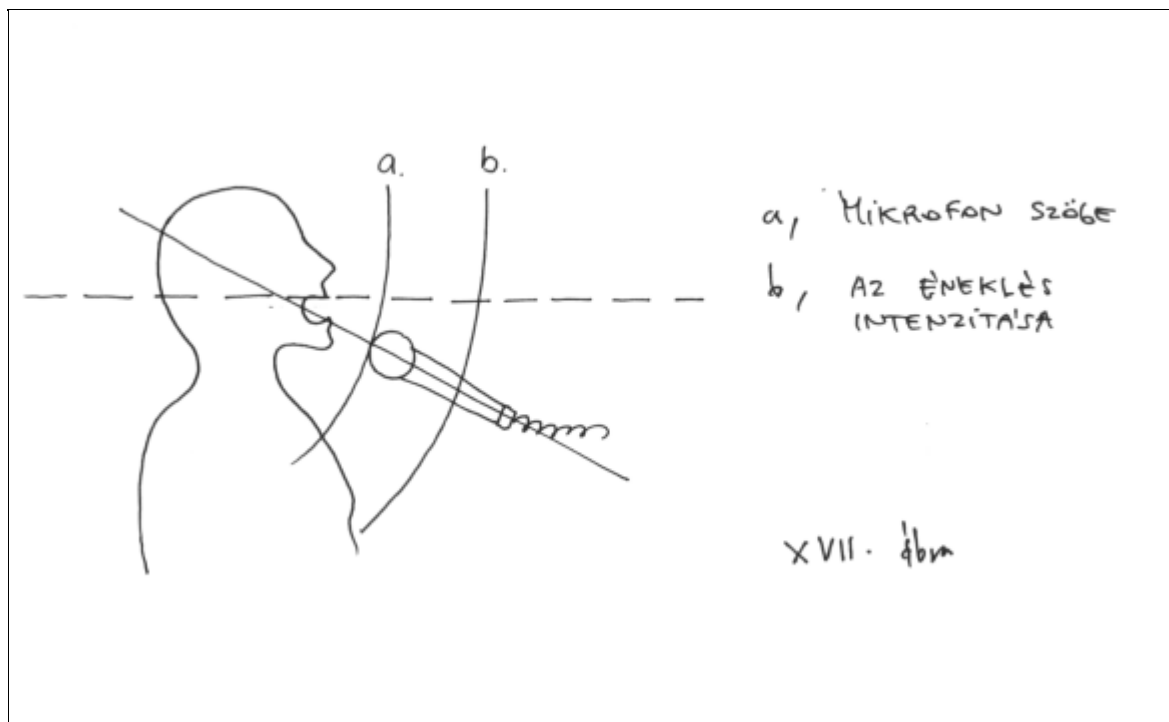
Mássalhangzók - fröccsenések

- GONDOLATOK (meditatív) méltóság, magasztosság érzés

Összekötő szövegek is

MIKROFONKEZELÉS:

XVII. ábra:

Szögben legyen, az álladnál és a szádnál felfelé mutatva. Így vesz a legideálisabban.

Ha gyémánt alakú, a csúcsos fele fölfelé.

A hangot ne csak a fejéig küldd, hanem 30-40 cm-re!

Ne fogd be a fejét, mert gerjed, nem viszi át a teret. TERMÉSZETESSÉG!

Távolra állítsd be ideálisra, mert úgy még közelebb tudod vinni, ha szükséges.

Ha ráviszel erőt, akkor tedd távolabb, ha lágyítasz, vidd közelebb. Lesd el egy-egy CELINE DION, FREDDIE MERCURY videón. Vannak, akik nem a mikrofonnal hadonásznak, hanem a fejüket fordítják felfelé egy kicsit, ha hangosítanak torkukon. Így az átvitel intenzitása nem változik.

BEÁLLÁS-BELÖVÉS (koncertre)

Hangszín ne legyen túl visszhangos, túl mélytónusú, mert az olyan vendéglátós. Az a lényeg, hogy a hangod a cuccon át a legugyanolyanabb legyen, mint anélkül szokott lenni.

FOLYAMAT:

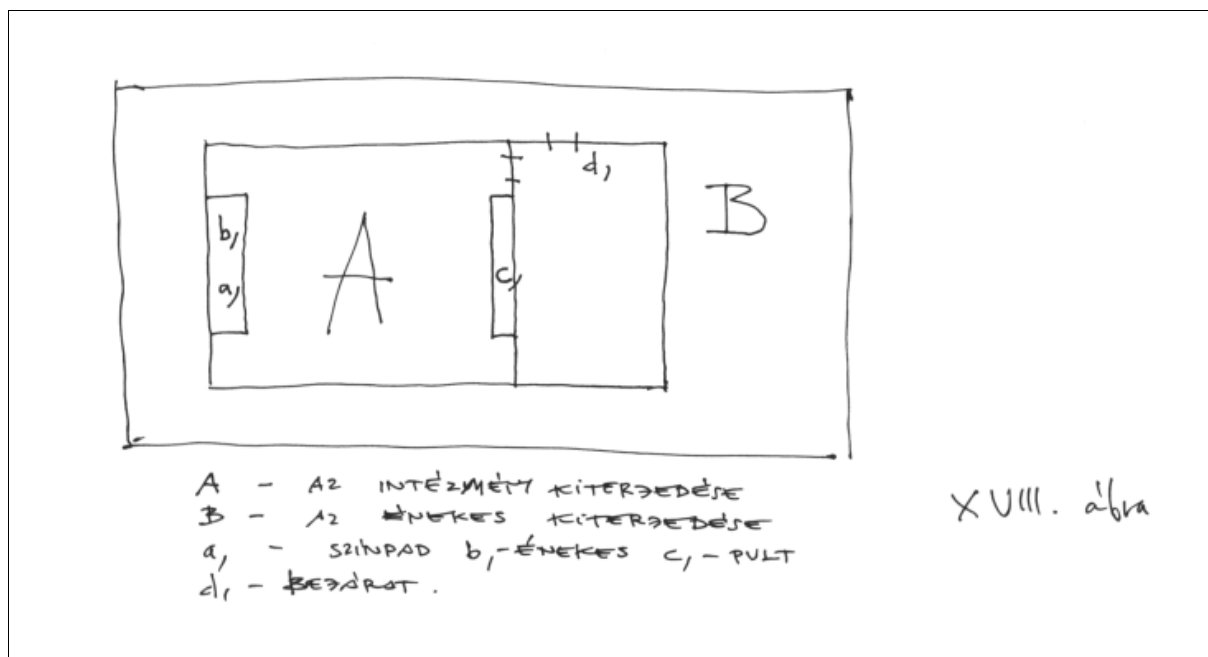
- kitartott hang...
- EGY... KETTŐ...
- cicc, cicc, cicanadrág (bűvös szavak)
- HETVENKETTŐ
- BEÉNEKLÉS EGYÜTT, ZENÉVEL
- ÉRTHETŐSÉG
 - Amennyiben a cucc nem engedi meg az érthetőséget, halkítsatok mindent az énekteljesítményhez! Volt LED ZEPPELIN koncert, ahol nem volt énekcucc, mégis megtörtént.

ZÚZÁS:

Válogassátok össze úgy a dalaitok sorrendjét, hogy intenzív kezdés legyen, pihenő a közepén, lassú, érzelmes blokk, a vége felé szólisztikus, közönségbevonó dolgok, a végén zúzás!

Így na, most egy ábra a TEREM és az ÉNEKES kiterjedéséről.

XVIII. ábra:

a, színpad - b, énekes - c, pult - d, bejárat

A./ Terem - B./ udvar

A. Az intézmény kiterjedése

B. Az énekes kiterjedése

Ezeken felül már csak az hiányzik, hogy énekes legyen az énekes. Vágjatok bele!

EZT A KONCERTRŐL!

Talán még a színpadkép fontosságáról kell beszélnem. Versenyeken egységes stílusú, zenével összhangban álló ruházat jó pont. Színpadi mozgás, előadás, jó pont. Értelemszerű gesztikulálás, jó pont. Pontosság, hitelesség, szöveg, díjazandó... és a zene igényessége, változatossága, hangszeres tudással is jó pont.

A koncertek során meglátod, mit bírsz. Edzeni kell az állóképességért is, és skálázni kell a hangterjedelemért. Nézz ki magadnak egy példaképet, akinek a hangjára gyakorolsz! Menni fog. A valódi énekesek hatalmas érzést tudnak közvetíteni, amit ha megérsz, elragad magával és segít.

Ha már kivitelezésről van szó, lássuk, mi van az első demo felvétel elkészítésekor.

STÚDIÓ:

El kell menni és megnézni, hogyan dolgozik egy zenekar, mert így felkészülhettek rendesen. Rossz dolog, amikor hazaküldik az embert, hogy tanulja meg amit fel akar venni! Annyit tudok előjáróban mondani, hogy az első idők ősz hajszálakat okoztak nekem, és biztosan minden magára és a felvétel minőségére adó énekesnek.

Veletek sem lesz másképp.

Szerezgetek be egy zenei rendezőt, aki kívülről szemlél pártatlanul, mert Ő meghall olyat is, amit belülről nem lehet.

Szóval!

STERIL a dolog! Mindennek tökéletesnek kell lennie! TÖKÉLETESNEK! Pontos, érthető, jó, nem hamis, minden megvan benne.

KÖRÜLMÉNYEK: fülhallgató, mikrofon, süketszoba

Menete: Elpróbálok
Próbafelvétel
Hibák javítása
Éles felvétel

Részenként van felvétel! Ha arra számítasz, hogy elénekeled és kész, tévedsz. Mire egy dal tökéletes, egy egész lemeznyi énekelsz. Készítsd a torkod!

Éneket rendszerint akkor vesznek fel, amikor az alapok megvannak. Ének után már csak a hegedű, klarinét meg ilyesmi szokott lenni.

Fontos, ne csak a felvételek idejére apelláljatok stúdióidőt, hanem számítsátok a keverést is, ami igazi jó kis meló. 1-2 napot pluszban arra kell áldozni. Ebben benne van a Mastering is, ami a végső véglegesítést, kontúrozás, dinamikázás.

ANYAGIAK:

Megtakarítási lehetőség egyetlen van: Meg kell tanulni a dalokat! Eleve úgy kell írni, hogy minden lábdoboláson legyen egy basszusgitar hang pengetés, és a hangszerek fedjék egymást ritmikailag. A szólamokban minél kevesebb kvartos súrlódás legyen! Innentől ha tudjátok, minden jó lesz.

A stúdiók órabér +ÁFA dolgoznak. Minden részletet meg kell beszélni előre! És még egyszer mondom... el kell menni megnézni, hogyan dolgozik egy zenekar.

SAJTÓ, MÉDIÁK:

Azt hiszem felesleges ecsetelnem, hogy milyen hatalmuk van. Akit elásnak, az el van ásva. De! Nem tőlük, nem a véleményüktől lesz egy zenekar jó vagy rossz! Legyetek türelmesek. A valódi lényeg mindig győz! Nem csak azok a jó zenekarok, akiket játszanak a tévében, és a rádióban. A közönség majd eldönti.

INTERVIEW:

- Ne hangoztass egy elvet sem!
- Ne állj ki senki mellett vagy ellen!
- Ne bánts meg senkit semmivel!
- Ne mondj félreérthetőt!
- Mosolygós, pozitív, életigenlő, kedves, értelmes légy!
- Készülj a beszélgetésre pl. egy gyűjteménnyel olyan kérdésekből, amikre válaszolni szeretnél!
- Érthetőség! (Kialakul a stílusod)

Légy Aranyközép-ember-énekes-táltos! Akkor az Erőáramlás edénynyaláb rendszerű folyamatai felgyorsulnak a környezetekben. A megvalósító ember olyan, mint a bölcs törzsfőnökök, mint a nagyapák. Akik tudják a könyvek mondanivalóját, nem lesz szükségük könyvre, sem szem előtt tartani azt a tudást, mert Ők lesznek az, és az cselekszik általuk. Ez az azonosulás a kapu a mennyországunkba. Amíg a KRESZ szabályait szem előtt tudod, tanuló vagy. Amikor észre sem veszed, hogyan vezettél több száz kilométert szabályosan, akkor vezető vagy. Amíg egy énekes alulról közelíti meg a kiénekelendő hangot, addig tolja föl azt az önmagát, aki a hang alatt van. Ha a hang mi vagyunk, felülről vonzzuk be azt a hangot. Ezt a létező és mégsem létező határvonalat át kell lépnünk ahhoz, hogy az Erő teljesen átjárjon és hogy mi is átjárjuk az Erőt. Egy lesz. Ez a kényes kis vonal egy történés, amelyet nem igazán irányíthatunk. Ő az, aki eldönti, mikor történik meg velünk. Kiválaszt és elénekel minket... felülről. Ez a mozzanat, minden értelmessé minősülése. Egybeminősülés. Abszolúttá minősülés.

NEGYEDIK RÉSZ
AZ ABSZOLÚTUMMÁ MINŐSÜLÉS MOZZANATA

„Magyarázd meg a vonalnak, hogy mi az a gömb!” Szólt a graffity. Amikor a vonal megtudja, megérti mi az a gömb, megváltozik a szemlélete, a léte, Ő maga. A tudása kinyitja Őt és a gömb „felülről” elérheti majd magába vonzhatja. A vonal tette lehetővé, hogy a gömb megadhassa neki az igazi értelmét. A gömbbé minősülésben a vonal nem veszítette el eddigi lényegiségét, hanem megnyerte az összes többi hozzá. Amikor valamely dolog eléri az Ő legtökéletesebb lényegét és azzá válik, az az Ő Abszolútumává történő minősülése. Mindennek megvan a maga abszolútuma és amikor azzá válik, már nem csak az addigi, hanem minden Önmagává lesz. Ez teljes átalakulással jár a körülmények terén, de ami eltűnik az belelényegül önmaga legtökéletesebb létformájába és értelébe. Külön-külön levezethetjük a dolgok útját az Ő külön abszolútumukba, mindegyik ugyanazzá lesz. A legtökéletesebb Önvalója mindennek ugyanaz. EGY.

Ezek a dolgok abszolút nem tudományosak. Lehet nevetni! Egyszer majd megérti mindenki, akkor pedig örülni fognak!

TUDOMÁNY

A tudomány abszolútumába egy olyan icipici határon át vezet az út, amin túl a tudomány megszűnik tudománynak lenni és eléri azt, amiért volt, a legvégső kezdeti értelmét, mely abszolút értelem! A tudomány bizonyít. Mihelyt képes lesz felülkerekedni a bizonyíthatóság kizárólagosságán, megnyeri azt, amiért eddig volt. Megszűnik tudománynak lenni, de az lesz, ami az értelme. Ha a tudomány az érzést, a szív szavát, a lelket, az Erőt, az Életet megérti a Tudás által, akkor átlépi a határvonalat, amely korlát közte és az értelme, az abszolútuma közt. A tudás nem bizonyítható, tehát a tudománynak nem Önmagát, de korlátait fel kell adnia ahhoz, hogy megnyerje a valóságát! Ha ezt nem lesz képes megtenni, mindig így marad. De képes lesz, mert ez a SORSA.

2000. 01. 17.

CSELEKVÉS

Szándékunktól minősül a cselekvés. Aki minden pillanatában felismeri és léte teljes részként, egészeként tudja és éli, hogy minden az Isten és Isten a minden, az még a lépteiben is ezzel a minőséggel jár-kezel, az még a lélegzetében is így lélegzik, az, ha néz, úgy lát mindent, s ha tesz, a legutolsó mozzanatig ebben az állapotban és szándékban cselekszik, hiszen az Ő maga. Most mindenki úgy cselekszik, amilyen Ő maga, vagyis a lelkülete, ami a tudásától az, ami.

Ha ölsz, az vagy Te, aki öl. A SORS-barát felhasznál Téged arra, amit elvállaltál. Ha tisztaságot - keresést vállalsz, arra használ. Bármit vállalsz, meglesz a Világnak az, általad. Egy szakaszon pedig olyat vállalsz majd, ami nem csak a Te távolmaradt vagdalózdó és óhajtozó-vágyakozó éned, hanem a Valódi Te.

Aki nem tud, annak a léte a tudás keresése. Aki tud, annak a léte a tudás megvalósítása. Aki megvalósít, annak a léte a tudás cselekvése. Aki a tudással cselekszik, az azonossá válik a tudással. Aki azonossá válik a tudással, az Élet lesz, és annak minden tulajdonsága, alkotórésze, minősége és megnyilvánulása az lesz, amiből, amiről a tudás van.

Ő maga lesz az.

Aki tud, annak csak a létezés a dolga. Így lesz Ő Azonos, a tudásban való létben.

SZABADSÁG

Minden és mindenki szabad. Akárki akármerre utazhat, azzá lehet, akivé lenni akar. A tudás szabadít fel. Semmilyen forradalomtól, semmilyen társadalmi állapotban nem találjátok meg a szabadságot, csakis a tudásban. Aki tudással tekint a mindenség bármiségére, az letesz és felvesz... az megtart és áthelyez... az örök a választhatóságban. Működik az, hogy a tudásod tesz valamivé és működik az, hogy valami tesz Téged tudássá. Így van ez a létben. De a valami csak tudássá tesz, a tudás mindenné. A tudás szabadít fel. A tudásban olyan szabadság van, amely minden körülményben érti a valóságot. Aki a lelkében szabad, az az Élet segítője, és azt az Élet segíti. Ő a reményadó.

KÖNNYŰ-NEHÉZ

Ami nehéz az lesüllyed, az rabbá lesz, annak a lét a cselekvés minden módja, lehetősége rabság, betegség, börtön, halál, keserűség.

Ami könnyű, az szabad, annak a lét, a cselekvés minden módja, lehetősége, remény, a valódi lényeg mindenkori látása, az út a tökéletesbe. Az a korlátokon túllátó, túlnyúló lény, az a korlátokon túlról is meghallja amit meg lehet, az a korlátokon túlról is megérzi, megtudja amit megad az Isten.

A könnyűség a tudás tudása, a könnyűség maga a tudó, a könnyűség a tudóból árad is és át is adódik. A könnyű a nehezet megöleli és magával emeli. Ez nem csak szándék, ez csak úgy is van. Ez nem csak „csak úgy” van, ez szándék is. Ez Önmaga.

A nehéz nem kötheti meg a könnyűt csak a nehezet. A könnyű mindent felemel.

CSAK ÚGY.

A KÍVÜLÁLLÓSÁG ÉRZÉSE

A tudás meghozza a másként látást, ami meghozza a másként cselekvést, a más körülmények választását, a másság, a kívülállóság érzését. Ez a kívülállóság-érzés tesz minket nyugalomban létezökké és cselekvökké. Ezt keresik az emberek minden igyekezetükkel, amikor hivatást választanak, amikor álmokat szönek rock sztárságról, gitármegpengetésről naplementében, áriaéneklésről a Niagara-vízesésnél, motorozásról át a Nevadai-sivatagon, hadvezérségről, miniszterelnökségről, filmszínészségről, gyárigazgatóságról meg ilyenekről.

A kívülállóság érzése meghozza a nyugalmat, mégsem ez az az érzés, ami mindennek „csúcsa”, hanem a mindenben-lévőség érzése, az EGY-ség érzése, amely kívülállóbb a kívülállóságnál, belüllévőbb a belüllévőségnél.

Ez az azonosság-érzés, amely az Élet érzése, az a szeretet, amely mindent szerelemmel szeret, s akkor már nem bánatos s nem sóvárgó szerelemmel, hanem örömben, atyai-fiúi Önmagában nyugvó szerelmes szeretetben.

Amíg egy pontba fókuszálódik a szerelem, addig szerelem csupán. Ha szerelmünkkel mindent szeretünk, képesek vagyunk valóban egy ponttá lenni... az EGY Végtelen, Örökkévaló, Teljes, Egész, Tökéletes EGY ponttá. A mindenség iránti teljes lelkünkkel odaadott és érzett szerelmes szeretetünk tesz azonossá Önmagunkkal. Az önzés pedig elválaszt a mindenségtől, így távol tart Önmagunktól is.

Aki odaadja mindennek a mindent, az megtalálja magát. Aki elveszi a mindentől a mindent, az nem találja sem a mindent, sem Önmagát. Aki megtalálta Önmagát, az kívülálló és Bentálló. Az EGY-ismerő és tudó. Minden atyjaként, anyjaként szerető, minden gyermekeként szerető. Az EGY-gyel azonos a szeretetben lehet a lélek. A tudás birodalmában létező átöleli és gyermekként megcsókolja SORSÁT, atyaként, anyaként megcsókolja SORSÁT. Aki így tesz, ráfekszik a Világóceánra és szeretete lesz a hajó, a szél, a víz, a világ, Ő maga, az útja, a célja is.

A kívülállóság a belüllévőség EGY-sége.

2000. 01. 18.

SZÍNÉSZKEDÉS

A színészet nevel, megláttat, csodálatos dolog!

Én a színészkedésről beszélek.

Megszületünk és eljártsszuk mindazt, amit az életben maradásért el kell játszanunk. Vagy félelemből vagy önzésből vagy erőszakból. Az a módszer, amelyik a legjobban bevált, rajtunk ragad felnőttként is, tovább alkalmazzuk. A színészkedés a valódi önmagunktól való távollevőség következménye. Szükség van rá az úton, de meg kell találnunk valódi önmagunkat.

A másik fele a dolognak, amikor egy önmagát meglelt lény színészkedik. Ez óvás. Azért van rá szükség, hogy az emberek ne gyűlöljék meg a másságát - mert az emberek gyűlölnek a mást - hanem át tudják tőle venni előítéletek nélkül a tudást. Ez már Óvó, szerető színészkedés.

Nem a színészet maga jó vagy rossz, nem a színészkedés maga jó vagy rossz, hanem a szándék, ami mögöttük van.

A szeretetben történő beszélgetés színészkedése óvás, adás. Az érvényesülni akarás önzésében történő színészkedés lopás.

Ha valaki megtalálja valódi önmagát, nincs szüksége színészkedésre, mert úgy jönnek a dolgok belőle, általa, ahogyan az jó.

Amíg valaki törekedik, óvva színészkedik.

SZOMORÚSÁG

Harag, gyűlölet, félelem, rosszkedv, undor, ítélet, fájdalom, bánat. Ezek rossz érzések. Amik örömmön, szereteten, szépség meglátásán alapulnak, azok jó érzések. A rossz érzések összehúzódtatnak... és mi összehúzódnunk. A jó érzések a nyíltságunktól vannak, mikor kitágulunk az odaadásban.

Jó érzés a szomorúság is, mert a szomorúságban nem bánat van, nem rosszkedv, hanem kinyílás, adás, szétterjedés. A szomorúság a szerelem-szeretet-vágyódás-adni akarás öröm -kategóriája.

Amikor énekelek, rosszul sikerül, ha rosszkedvű, bánatos vagyok, vagy egykedvű. Jól sikerül, ha szomorú vagyok vagy boldog.

Akik keresik a szomorúságot, nem a bánatot, a rosszkedvet keresik, hanem a mélységet, amit a szomorúságban lehet megtalálni, megérezni. Ráhangolódnak arra az állapotra, amiben átvehetik az üzenetet. A szomorúságban is ott rejlik a boldogság, az adás szeretete, a vágy az értelemben való EGYségre.

2000. 01. 19.

El vagyok bizonytalanodva e könyv kiadását illetően. Ha beszélek ezekről a dolgokról az embereknek, kinevetik, nem értik meg, nem fogják fel, amiről beszélek. Személyem iránti tiszteletből meghallgatják, majd „hóbortos öregemberként” beszélnek rólam. De tudom, a bölcsesség szavai mindig elmúlnak, az igazság jelentése viszont örök. Ha nem értik, majd érteni fogják.

Nézzétek meg John Travoltától a:

CSODABOGÁR „FENOMENON”

című filmet! Érdemes!

Járjatok ki egy Reiki-tanfolyamot!

ARANYKÖZÉP-FINOMSÁG AZ ÉNEKLÉSBEN

Úgy van ez, hogy ha az énekesben van meg az a bizonyos finomság, akkor van meg az éneklésben. Van egy középerős, középlágy, középhangos, középhalk, középgyönyörű tartomány, amit tartani illik a szépséghez, a biztossághoz, ahhoz, hogy olyan „helyen” énekeljünk, ahonnan lágyítani is, keményíteni is, erősíteni is, levegősíteni is, egyszóval bármit lehet még.

Szemponatok:

- A lágyság nem azt jelenti, hogy halk, hanem ugyanolyan hangerejű, mint a hangos, csak lágyabb. Ezt levegő hozzáadásával érjük el.
- Se nem túl hangosan, se nem túl halkan. Se nem túl levegősen (az már lágyítás) se nem túl levegőtlenül (az már erőtlen).
- A magánhangzók és mássalhangzók kimondásánál érdemes túlzásokba esni, majd abból visszavenni. Érdemesebb mintha nem értenék, amit nyögsz. Ha megfigyeled, könnyebb hangot képezni, mikor segítesz a száddal és nemcsak a torkoddal akarsz minden helyett dolgozni. Oszd be a feladatokat a szerveid közt. Van elég szerv is, és elég feladat is.
- Fejhangos dolog! Amikor a zengést gyakorolod (AÁEEÍÚÚÓÓ) akkor ess túlzásokba! Szinte hülyéskedd el, hogy az adottságaid mindenképp maradéktalanul megismerd és ebből az eszköztárból mindig tudj választani! Az éneklés ilyenfajta edzésekre épül. Pl.: a fejhangról erős (rendes) hangra váltás, a rendes hangról fejhangra váltás gyakorlása erősíti legjobban biztossá az éneklésed. Ezt gyakorold először magas hangokon, aztán mély hangokon. Megfigyeled majd, hogy mélyen nehezebb. Ha mindenhogyan megy, FREDDY MERCURY leszel. Vicceltem. Őt egyébként - mint minden szempontból - ebből is érdemes meghallgatni. Ő bármikor átváltott fejhangra/ról, oda-vissza... és erőteljesen, biztosan, gyönyörűen! Ha ezt gyakorolod, tuti biztos hangod lesz. Pár nap alatt megfigyelheted a változást! Egyszerre ne sokat!
- Lágyítás. Ha nem adsz ki hangot, csak levegővel és ajkad, szád artikulációjával suttoatsz, akkor is érthető legyen, mit mondasz. Ha erre még hangot is engedsz, szép lágy lesz az éneklésed. Erre erősíthetsz.

- Egyszóval az Aranyközép-finomság a legfőbb szempont. Ha be tudsz állítani magadnak egy Aranyközép-finom, de bármire képes hangot, nem kell félned semmitől. Legyen biztossága, mint a csellóhangnak, legyen lehetősége, szabadsága (fejhangról erőre és vissza, bármikor). Levegő hozzáadásával hangosítasz és nem a torkod feszítésével. Legyen se túl... se túl... Így megy ez a „pont finom” dolog.

Gyakorold az AÁEÉÍÚÚÓÓ-zengést, a fejhangra és vissza (levegővel) átmeneteket minden hangmagasságon, a torkod minden részén! Gyakorold a mássalhangzók és magánhangzók tökéletesítést, az ajkaiddal. Légy boldog, ha énekelsz! Érezz fennkölt magasztosságot, hisz' zengő vagy, a Világ egyik végtelen és örök része.

A FENSÉG-ÉRZÉS EMBERE

A fennköltség, a magasztosság, a fenség a tudásban, a tisztelet érzése, és a tiszteletreméltóság öröme, a biztosság boldog mosolya, a finomság, a lágyság mozdulatai, a szeretet adása, a vigyázó óvás, a szándéknélküli SORS-emberség, az Aranyközép-emberség, a Nagy értelmessé tevő, a Nagy kiegyenlítő léte az Életben, az Élet az Ő létében. Aki Örökben és Végtelenben szeretet és minden pillanatában, amely örök és végtelen, meglátja az EGY Istent és azonos az Ő minőségével. Aki érzi a hatalmat, de óvásra használja. Aki minden tulajdonosa, de mindent odaad önmagának. Aki elfogadja a gonoszt és megérti a szenvedőt. Aki tiszteli a lényeket, mert nem fosztja meg Őket attól a teljes értelemről és lényegről, attól a teljes pompáikról, amelyről Ők megfosztják magukat. A mindent értés és tudás csillogása van az Ő szemében és az azonosság van az Ő mosolyában. Ez a kívülálló-belülvőség EGYsége, a Fenség magasztos valóság. Nyugalomban emeli áldásra kezét s ha nem emeli, Ő az áldás maga, mindenkor... akkor is.

20000. 01. 20.

ÚJ JERUZSÁLEM

Ki minek rabja, azt igazolja, védi s magát is, a világot is elveszejt benne. Egyedül a valódi igazság emberei nem védik, amit tudnak, mert az AZ, AMI... AZ, AKI.

Elénk tettetett s mi nem vesszük észre! Inkább nevetjük ki, mint meg akarnánk érteni, s nem elég nekünk a mindenség összes dolga sem, hogy észrevegyük, pedig ha egyetlen dolog lenne csak, bármi, abból az egyből megfejthetnénk az igazságot a mi lelkünkkel és értelmünkkel, mert az igazság mindenben teljesen benne van. Egyetlen porszem is elég lenne, hogy értelemmel, tudni akarással eljussunk az igazsághoz, s mi a kavalkádban, a forgatagban sem azt akarjuk látni.

Vitatkozunk, hogy az ember a majom leszármazottja-e, vagy egyenesen a dinoszauruszoktól van (mert ha a majomságtól vagyunk, Ők miért majmok még mindig a majomság csúcsán...) aztán kiderül néhány részigazság, hogy a dínók madarakká lettek, meg emberré lettek a velociraptorok, de mégsem tudunk meg semmit, mert ezek csupán az út kövecskéi, s ha nem látjuk az egészet, nem értjük meg a kövecskéket sem. Kiderülhet, hogy a vírusok az űrből pottyannak, s hogy az a HIV vírus pár ember műve, de nem tudjuk honnan jövünk, hová megyünk. Megtudjuk, hogy a Naprendszernek van még bolygója, de pénzt csinálunk a hírből és a hírnévből, nem pedig értelmet, amely mindent ért és tud. És elfogy alólunk a Föld, mielőtt az emberiség értelmessé lenne. Egyik korban sem tudták elképzelni,

elhinni, hogy van tovább, van nagyobb fejlettségi fok, van jövő évezred is. Most sem tudjuk milyen lesz az ember ezután, csak fantáziálgatunk. Ha tudnánk milyenek leszünk, már olyanok lennénk. Akkor, amikor meglesz, visszatekintünk, ugyanígy mosolygunk a mostani felfogásokon és fejlettségi fokon, mint most a régiekén. Aztán egyszer csak nem leszünk olyanok, akik kimosolyognak bármit is, hanem akik megértik miért vannak valójában.

Az emberiség nem történelem, nem múlt, nem jövő. Az emberiség EGY. Út és cél egyben. Meg kell lelnünk minden KÖZÖS, EGY, ÉRTELMÉT! Akkor már kimondhatunk részigazságokat a biztosság tudásával, a tudás biztosságával.

Akkor megértjük, hogy a Világ nemcsak dínókból, majmokból, vírusokból, bolygókból áll, hanem mindenből és ezt a mindent az Egyetlen Igazság és Élő Szeretet alkotta és tartja fenn az EGY viszonyítási alap és szempont szerint. És nézhetjük magunkat sokféle szempont tükrében és nézhetünk más dolgokat is sokféle szempont tükrében, de az igazi értelmét a végtelen és örök mindenségnek, csak az EGY Igaz tükörbe tekintve látjuk majd meg. És az a mesebeli, csodálatos új Jeruzsálem is akkor épülhet csak meg, ha olyanok leszünk, akik belakhatják szeretetben és Életben, értelemmel. És ez a Jeruzsálem-jelkép mindannyiunknak szól, mert nem városról van szó, hanem helyről az Élet Igazságában, ahol a lét olyan tiszta minőségű, hogy Életté lesz.

Kérdezhetjük égre emelt arccal, széttárt karokkal... „Ó, Mohendzso Daro! Milyen törvény igazgatta életed? Hogy nem volt templomod, csak fürdőhelyed? Milyen hadsereg őrzött Téged, hogy nem kellett várfalakat, árkokat építened magad köré? Milyen bölcs, erőskezű uralkodóid voltak, hogy mindened megvolt, s nem szűkölködtél, hogy házaid nagyok voltak, s egyenlők, hogy használati tárgyaid tökéletesek voltak már akkor, hogy írásod és nyelved, hogy meglátásod Őse lett minden kultúrának? Hogy tégláidból és tudományodból építkezett Egyiptom, Kína... India? Ki volt tanítód? Honnan jött néped igaza... s miért tűnt el?!”

És megtudjuk a választ, ha megértjük Önmagunkat. A törvény nem törvény ott, ahol az igazságban létezik a nép, mert ott él az igazság. A hadsereg nem kell ott, ahol a lények ismerik az igazság minőségét és tudják az EGY valóságot. A béke nyugalma mindenkié, az igazság valósága Önmagában hordozza az igazakat. Az igazak tudása olyan lét, melyben Élet van. Az Élet nem halál, hanem boldogság, amely odaadatik általa.

Aki Élet az odaad, nem véd. S nem kell uralkodni ott, ahol mindenki király, a tudásban, hisz' ahol mindenki király a tudásban, hisz' ahol a szavaknak a valódi, teljes jelentése él a tudatban, ott mindig szem előtt van az Igazság, s akkor mindenki egyformán tudja, mely törvény az, ami szerint Élet van.

A szeretet törvénye szerinti Életet pedig nem kényszerítheti egy főpap és egy uralkodó sem, mert azt minden egyes ember önmaga tudja és éli. Így királya mindenki önmagának az igazságban, amely minden valódi jelentése, értelme. Aki az igazság maga, annak nem kell király, mert az több minden királynál.

Új Jeruzsálem akkor jön el, ha minden lény király lesz az igazságban, amely az EGY igazsága, mert akkor találja meg mind Önmagát, és akkor lemállik az önzés, és a szeretet lesz az Úr mindenki felett és mindenkiben, ami egy olyan királysággá teszi a Világot, ahol nincs semmi semmi ellen, hanem a Világosság öröme és boldogsága Él majd!

Ha a mostani emberiség kívánná létrehozni ezt az életformát valahol, belebukna, mert nem elég egy idea szerint létezni, mert nem elég törvények szerint kormányozni! Új Jeruzsálem akkor lesz meg, ha az emberek olyanok lesznek valóban! Akkor lesz meg, ha a törvények a szeretet törvényei lesznek, és azokat nem betartatni és betartani kell, hanem azok élnek és egyek lesznek az emberekkel.

Imát mondok hát, a szavak valódi jelentésnek visszaállásáért az emberekben és mindenben. Íme.

És a tigrisek, bikák, elefántok a pecséteken, a vízilovak és az írásjelek az edényeken, nem csak tigris, bika, elefánt, víziló, írásjel!

Az Erő valódi jelentésének jelképei. Ugyanolyan szimbólumok, mint bármelyik szavunk a nyelveinkben.

Álljon vissza hát minden jel valódi jelentése, és legyen SZERETET ismét, úgy, ahogyan az önmagában van, az Örökkévaló, Végtelen Mindenség Teljességében, az EGY-ben!

Legyen úgy!

A JÉZUSSÁG-LÉLEKRŐL

Igazolom Jézust. Őelőtte voltak nagy tanítók, őutána is voltak és lesznek is... de Ők az utat tanították s a részletekbe veszttek. Igazat beszéltek, de nem a teljes igazat.

Igazolom Jézust. Ő az Élet maga, mert úgy létezett és az lett, az maradt. Létezni nehéz, de az Életnek megmaradni, ha egyszer már megértettük, könnyű.

Igazolom Jézust. Ő megmutatta, hogy aki meg akarja találni az igazságot, az egy fogpiszkálóban is megtalálja, aki nem keresi az igazságot, az pedig még egy olyan lény láttán, mint Ő, sem fogja megtalálni.

Az igazság Él és csak azoktól van távol, akik nem keresik Őt. Akik nem keresik az igazságot, megnehezítik mindenki létét, még a keresőkét is, még a saját létüket is. Akik keresik az igazságot, azok megkönnyítik mindenki létét, még a saját létüket is. Akik nem az igazságban vannak, ha léteznek is, halottak, mert úgy tudják. Akik az igazságban vannak, azok ha meghalnak is léteznek, mert úgy tudják. De a hazugok is örökek az igazakban, mert az EGY tudja, amit ők nem s ez megtartja a feledőket is, hogy majd ők is tudjanak és Szeretetté legyenek. Ez az EGY- Isten terve.

Jézus nemcsak személy, nem egy név. Ő az Élet, az igazság, a tudás, az abszolút jelentés, a mindenség-ember lelke, mert ő azzá tudott lenni és meg tudott maradni annak. Akik Jézus eljövetelét várják, azok a testet, a nevet várják és nem Önmaguk teljes megvalósulását. Lesznek lények a világban, egyre többen, akik felismerik, hogy a Jézusság eljövetele a Jézus mint személy, mint név mögötti jelentés, igazi Önvalóság eljövetele az emberekben. Az jön el, amit ő jelent. A valóságélés maga.

Ha Jézus köztünk van, nem a név és nem az alak van köztünk, hanem az Aki, amely Értelem ezek mögött, Őmögötte, Őbenne van. S ha lesz ember, aki azt mondja, Ő Jézus, ne vessétek meg, de ne is higgyetek neki, ha úgy mondja, mint test és név Jézus, hanem csak akkor higgyetek neki, ha úgy mondja, mint AZ, AKIT Ő JELENT. De nem a ti szempontjaitok szerint lényeges az azonosság, hanem az igazság szempontjai szerint!

Mert Jézus nincs még egy, csakis az az EGY Jézus van, de ember, aki ugyanolyan igazzá lehet, mint Ő, olyan pont annyi van, ahány ember volt, van, lesz a világmindenségben és olyan bármiféle fajtájú lény is annyi van, aki igazzá lehet, amennyi épp volt, van, lesz a világmindenségben. És ha egy lény igazzá válik, nem Jézusnak fogják azt nevezni, de ugyanaz lesz az Ő lelkében, mint az, akit Jézusnak neveztek.

Imát mondok hát, a szavak valódi jelentésének visszaállásáért, mindenki és mindenben, mert a prófétákat, az igazakat is, azért ölték meg, és egymást is azért bántják, mert bár Ők az igazságot és a boldogságot keresik, félreértik az igazság szavát és tetteit. Nincs lény, aki ne a nyugalmat és a boldogságot keresné, mégis romba dől és szenved a világ. Ez a szavak valódi értelmétől való megfosztása miatt van.

A világ úgy jó, ahogyan van. Aki igaz ember, nem akarja megváltoztatni, csak úgy él ahogy az Igazság Él és ettől a világ megváltozik. Aki igaz emberré válik, az szeretetté lesz és a szeretet megtartja a gonoszakat is, a jókat is az útjukon, és a szeretet nem válogat, hanem értelmet talál, értelmessé tesz, értelemben létezik, Világosságban Él. Aki Világosságban Él, az tudja, hogy minden épp úgy van jól, ahogy van, mert minden EGY és ugyanolyan lényegű, értelmű. A világot nem a részleteiben kell

megváltoztatni, hanem egészében, mert csak úgy lehet. Egészében pedig csak az emberek lelkében lehet megváltozni, hogy aztán ettől az egész Világ megváltozzék. Mást pedig senki sem változtathat meg, mindenki csakis magát. Mert a világ, amíg így is működik, össze nem omlik, így lesz működtetve a feledők által, s csak a keresők változtathatnak rajta, úgy, hogy önmaguk lesznek Igazsággá, és így lesz egyre több kereső és egyre igazabb a világ!

Aki énekel, erről énekel. Tudja ezt, úgy énekel.

2000. 01. 21.

A BÜSZKESÉG ELHAGYÁSÁRÓL

Megölelem a Napot... belélegzem a felhőket. Galambok begyéhez bújok... és érzem a tavaszi mezők illatát... érzem az akácvirágok, az eprek, a búzamezők illatát. Én vagyok a víz, a cetek testét simító mélytengeri áramlat.

Én vagyok a virágok színe, illata, a madarak hangja... a Föld nyögése... a vulkánok moraja. Én vagyok a szerelem maga! A nőiség teljessége... a férfiség teljessége... én vagyok a tiszta szerelem! Szerelmem és szeretetem teljes... minden Férfi vagyok, aki minden Nőt szeret. Érzem a gyönyörűség örömét, a csillagok közt... és a Szépség az én táplálékom.

Világosság az én boldogságom... és odaadom mindennek azt, ami az övé. Én vagyok a tűz, a mindent összekötő. Én vagyok a szív és a lélek, a szellem és a tudat, az én és a test. Én a lét vagyok az Életben és az Élet a létben. Én az anyagtalan és az anyag vagyok. Én az értelem vagyok.

Felháborodnak a lények mondván: „Ez a Te saját szempontod s nekünk is megvan a saját szempontunk!” De én tudom, hogy amikor Ők a valódi igazságot fogják megérteni, azt fogják megtalálni és megérteni, amit én is találtam és megértettem. Nem rosszabb az ő szempontjuk az enyémnél, de az ő szempontjuk az övék csupán, az enyém pedig nem az enyém, hanem én lettem az övé s ő a mindenség úgy lett az enyém, hogy Őt találtam és Őt fogadtam szempontommá. Akik saját szemponttal rendelkeznek, önmaguk előtt tudják, hogy az nem az abszolútum igazsága, hanem az Ő bölcsességük gyermeke. Én Önmagam előtt tudom, hogy az abszolút EGY szempontot választottam magaménak, s magam Öneki. S ha az emberek felülkerekednek büszkeségükön és önzésükön, ha tényleg az igazság keresői lesznek, az Ő lelkükbe is ugyanez a tudás világlik be majd, mert az Igazság nem szempontoktól függ, hanem az Önmaga. AZ, AKI.

Mert aki bölcsességével a Földig jut, az a Földet imádja. Ez nem rossz, de a Föld az a Föld erejével ajándékozik. Aki a Szelet találja meg tudásával, az a Szélig jut. Ez nem rossz, de a Szél a Szél erejével ajándékozik. Aki a Napot találja, az a Napig jut. Ez nem rossz, de a Nap a Nap erejével ajándékozik.

Aki bölcsességét szeretetre váltja, az kinyílik, az megszabadul az elvektől és a szempontoktól és az a bölcsességétől is megszabadulva megleti a mindenség teljes egészét és az megleti a Föld, a Szél, a Nap és még a minden mindenének, az EGY EGÉSZNEK az ajándékát is, az Életet, amitől és amiben a Föld is, a Szél is, a Nap is, és Ő is van és létezik. Ez az erő a Föld ereje is. Ez a Szél, ez a Nap ereje is. Ez az ember ereje is.

Ő AZ, AKI.

Büszkeségünk, elveink, szempontjaink, önzésünk, bölcselkedéseink olyanok, mint az egyenlőségjelek a műveletekben. A műveletek a teljességben műveletek, az egyenlőségjel a teljességben egyenlőségjel, tehát nem rossz. De nem azonosság. Ha az egyenlőségjel ki van téve dolgok közé, az azt jelenti, hogy a dolgok igaz, hogy egyenlők, mégsem EGY-ek, mert két-három egymástól különböző dolog egyenlő és nem EGY. Az egyenlőségjel kiegyenlít, de elválaszt, mert nem EGY-é

tesz, hanem egyenlővé, de különne. Így az egyenlőségjel értelmes, mint út, de nem tesz azonossá, így nem a végső értelem megteremtője. Amíg egyenlő két dolog, addig az nem EGY, hanem két dolog.

Ugyanúgy út a mi büszkeségünk, elvünk, önzésünk, bölcselkedésünk is, de ugyanúgy egyenlőségjel, amely elválaszt attól, ami a valódi EGY-értelem.

A különbség a „NEKEM VAN” és az „ÉN VAGYOK” közt megmutatja a különbséget mi és valódi Önmagunk között. Ez a különbség a törvények és az IGAZSÁG között is, a szempontok és az IGAZSÁG között is, az elvek és az IGAZSÁG között is, az önzés és az IGAZSÁG között is, a büszkeség és az IGAZSÁG között is. A büszkeség a „NEKEM VAN”, az IGAZSÁG az „ÉN VAGYOK”.

S amíg a tudatlanság a ti létetek, olyanok vagytok, mint a kígyók, kikre hull az eső, de nem mondhatják meg azt, hogy ne bántsa az Őket. Tehetetlenek vagytok a világ dolgaival szemben, mert nem tudjátok miben állnak. Hagyjátok el az ellenségeskedést, a büszkeséget, az önzést, mert az tesz titeket tehetatlenné. Mosdjátok meg az igazságban és az az esőt értelemmé teszi. Sem a tudósaitok, sem a politikusaitok nem tudják, mit csinálnak, Ti mégis türitek a felelőtlen játszadozásukat, mert ti sem tudjátok mit csináltok. De ahogy a káromkodóban sem a káromkodása a bűn, hanem a tudatlansága vétek, úgy nem bűn a politika és a tudomány sem, csak ugyanúgy a tudatlanságuk a vétek. A test foszlását semmi sem állítja meg, s ami test, az mind elfoszlik teljesen, de ami Örök az Örök. Ahogy a kígyó nem marhatja az esőt, Ti sem marhatjátok a politikusokat, mert Ti sem tudjátok mit kellene tenni. Elmúlik ország, nép, de ami Örök, az Örök. S amíg a tudományban hisztek és azt is okoljátok, amíg a politikusokban hisztek és őket is okoljátok, addig felmentitek magatokat önmagatok előtt. De a valóság pártatlan tükör. Magatokon kívül vádoltok mindenkit, de Ti ugyanúgy nem tehetek semmit, ahogyan ők, csakis akkor, ha tudni fogjátok, mit kell tenni. Amíg prófétákat dicsértek és vádoltok, amíg politikusokat dicsértek és vádoltok, amíg ideákat és ideálokat teremtetek, dicsértek, vádoltok és öltök meg, addig végig külön lesz töletek minden. Mintha ti benne sem lennétek, s a tévé-néző szerepében gombokat nyomogatva időztök, mint egy játékban és a semmi hatalmas szakértői-ként, tudatlanságotokban kikövetelitek magatoknak a beleszólás jogát... és beleszóltok. És amikor nem változik semmi, dühöngtök és másokra mutogattok. Tudjátok meg, hogy a tudatlanok a tudatlanságban csak tudatlanságot szülhetnek. Az Egyetlen gyógyszer, mi megmenti a Hazánkat, az Országunkat, a Világunkat, a Lelkünket, nem a hadsereg, nem a politika - ami a tudatlanokat tudatlansággal kormányoz a tudatlanság világában, ami elveszik a részletekben és az orra hegyéig sem lát - nem a tudomány, nem a vallás, nem a próféták, nem az ideák és ideálok, nem a társadalmi rendszerek menthetik meg a romba dőléstől, hanem Ti magatok, belül, a lelketekben... hanem a tudás, az Igazság tudása, és a Benne leélt lét, az Élet. Ez nem más, mint a szeretet. Mert bármi, ami van, köddé oszolhat. És ami nincs... megszülethet bármikor a ködből. Próféták jönnek-mennek, átjárja őket is a kard. De a szeretet örök és csakis Ti valósíthatjátok meg. És azt kell megértenetek, hogy mutogathattok kifelé, töletek kívülre amíg tudatlanok akartok maradni és amíg háborúztatni van kedvetek, de ha tényleg igazi harcot akartok vívni, lélekhez méltót, eredményeset, akkor azt a harcot nem rajtatok kívül kell és nem erővel, nem fegyverrel megvívni, hanem Tibennetek! A valódi harc, a szeretet és ezt nem szóhatja senki senkire, csakis Ő dönthet és cselekedhet. Akkor pedig a Világ sorsa az Ő sorsa lesz, és akit tisztelhet vagy vádolhat, az nem rajta kívül lesz majd, hanem Őbenne. Amíg nem érzitek a szeretetet, nem érzitek meg a valóságot. Mint a tévé-nézők, mint az álmodozók, úgy maradtok kívül a saját világotokon. De ha szeretet lesztek, nem vádoltok és nem követtek senkit, csakis a valódi lényeg szerint láttok majd Népet, Országot, SORSOT. Akkor majd olyan lesz a Föld, amilyenek akkor lesztek. Most olyan a Föld, amilyenek most vagytok. Érdektelenségeketek megtöröm azzal, hogy félreteszem az enyémet, és átadom eme szavakat. Így ami Nektek fáj, nekem tízszer annyira.

EZ NEM TV-MŰSOR!

EZ TÉNYLEG VAN,

ÉS TI BENNE VAGYTOK VALÓBAN!!

EZ TÉNYLEG VAN!!!

2000. 01. 22.

PRÓFÉTÁK

Ha egy ember ki közületek való, író vagy költő ír „nagy dolgokról”, melyek, ha nem is igazak, hangzatosak, nagyra törők, ujjongtok, s dicséritek hogy a sár és a por beismerve porságát, sárságát, az Egekbe tör. Ha valaki igaz próféta jött közétek, ti azt mind elkergettétek bele a becstelenségetekbe, a halálba, a tisztelatlenségben való elmúlásba. Íróitok, költőitek, míg tisztán öntudatosan indulnak, nem érkeznek be a világosságba, csupán a fénybe, amit a ti csodálatotok lámpása ad számukra. Akkor aztán titeket kezdenek szolgálni, hogy világítson számukra az a lámpafény... és ti beírájátok őket a nagy emberek közé a történelemkönyvekbe, az irodalom-lexikonok, katalógusok lapjaira. Megbuktattak sokakat a vizsgákon, mert nem tudták elmondani, mire gondolt ebben meg abban a sorban a költő. Honnan tudják ők, mire gondolt? Lehet, arra gondolt: „Hogy megrekedtem az utamon! Istenem, az emberek fényében fürdöm és kiszolgálom az akaratukat! Kurátor vagyok, zsűri, és nem az igazságot említem, hanem műveltségem fitogtatva versenyzem, hogy bennmaradhassak büszkeségem kívánta posztom páholyában! Elegem lenne? Talán van tovább... igazabb út! De nem éri meg, hisz’ elveszítem biztosságomat... mert a nép megfoszt engem csodálata fényétől, ha igazat beszélek és nem a kedvükben járom a rímek erdőségeit! Francba! Nem teszem hát... nem beszélek igazságot! Jó nekem így! Lehet, nincs is Isten...” És ti megjutalmazátok a költőt, az író, mert gyermekeiteket is arra tanítja, ami már titeket is békén hagyott a kényelmetek biztos foteleiben. És ha jön a költő, aki nem érti a szillogizmusokat, csak a szívet... ha jön az író, aki nem érti a zsűrik szempontjait, csak a lelket és ha jön az énekes, aki az igazat mondja, még ha senki sem tanította énekelni s szólni - Ti nem akarjátok, mert feléleti karosszékeiteket. Ki igazat beszél, mégis az szeret benneteket! Ki feléleti székeiteket, az szeret titeket! Ha egy ember, ki közületek való, a ti életeteket vette magára és úgy élre indul az emberiség útján, és ugyanolyan dolgok közt nevelkedik, mint mindegyikötök, akkor elhihetitek, hogy ti is olyanná válhattok bármely körülményben, mint amilyenné Ő tette magát. Senki sem tehet titeket olyanná, de ti olyanná, azzá tehetitek magatokat.

Ti, magatokat!

Ha megnyitjátok a szíveteket és befogadjátok a szeretetet, boldogok lesztek, nyugodtak lesztek, tudás lesztek, öröm lesztek, az lesztek, amit mindig, most is kerestek. Mert nincs lény, ki ne a boldogságot, az örömet, a tudást, a biztosságot, a nyugalmat keresné, mégis épp azt üldöztétek el eddig magatoktól, aki erről beszélt, s aki szeretett titeket. A próféták, a tanítók nem ellenetek vannak! Nem gyűlölik a ti tetteiteket! Nem harcolnak és vetélkednek veletek valamiféle posztért a Földön! Ők szeretnek titeket, és szeretetük mindig is azt az utat akarta megmutatni számotokra, amely a keresett boldogsághoz vezet. Kinyitották a szájukat, s Ti sértésnek vettétek! Csókot nyomtak arcaitokra, s ti szíven döftétek őket. Pedig ők azért arról beszéltek, amiről beszéltek, mert ez az egyetlen út, amely tényleg a boldogságba, a tudásba, az örömbé, a biztosságba, a teljesség igazságába visz. Azért arról az útról beszél, aki szeret Titeket, mert ez az igaz út és mert tényleg szeret Titeket. A próféták szerettek Titeket! A tanítók szerettek Titeket! Ti voltatok, akik félreértettétek! Így meglátjátok a különbséget a normális reakció és a tiétek közt. Íme. „Aki szeret, azt öld meg...,” ezt mondtátok és tettétek. Csak ennyire van távol a tudatlanság híve a tudás valóságának igazságától.

Ki összevissza beszél, fenyegetőzik s alapja semmi, az önmaga istenének, s önmagának prófétája. Ki a szeretetről beszél, az az Igazságról beszél, az jó tanít, de ha Ő maga nem a szeretet, akkor csak a SORS eszköze Ő.

Ki a szeretet maga, s ki odaadja azt, ami Ő, az EMBER az emberségben. S Ő nem hadonászik, hanem létében Élet van, s a szeretete az EGY Isten szeretete, s az nemcsak belőle és általa van, hanem AZ, AZ.

Nem szólnak hozzátok próféták, sem tanítók! Elmúlt az a kor. Most közületek egyre többen igazzá váltak, s válnak, mert Ti születetek az Élet gyermekeiként, s az Élet felnevel titeket. Felnőttekké kell lennetek, s az akkor lesz meg, ha Ti lesztek Önmagatok tanítói, s ha Ti, tanítók az igazságot tanítjátok, Igazak lesznek tanítványaitok is, és Ti is. Nincs szükségetek prófétákra, mert arra van szükségetek, hogy magatokra legyetek hagyva, így felnevelkedve odáig, hogy Ti akarjátok megkeresni, megtalálni és odaadni az Igazságot. Ha ti az Igazságot akarjátok, nyíljatok ki és akarjátok pártatlanul és akarjátok odaadni azt, amit kerestek s akkor, ha oda akarjátok adni, megkapjátok, hogy odaadhassátok. Az Univerzum maga a SZERETET. Ez a SZERETET univerzuma, s aki nem Szeretet a Szeretet házában, az boldogtalannak érzi magát. Aki szeretet a Szeretet házában, az maga a Szeretet háza.

Íme, aki seggfejjel a seggfejnél, aki le sem veszi a szemét a nőkről, aki annyit zabál, amennyit csak bír, aki imádja a SÖRT, és a TOKAJI ASZÚ-t, aki káromkodik, maszturbál, aki önként lyuggatja a fogait és nem megy fogorvoshoz, aki tróger énekes, ingyenélő söpredéke a Világnak... hülye piás... és néha ráüvölt az öccsére (aki túlfejlett ötéves)... most ezeket a sorokat írja ebbe a kicsi naplóba. Mindezt teszi azért, mert Szeretni akar. Semmi köze sincs a prófétákhoz, a tanítókhoz, csak a tróger akárikhoz van köze, akik napot lopnak, mégis le tudta ezt írni Nektek, mert oda akarta adni. Semmi más miatt nem sikerült, csakis emiatt az icipici dolog miatt. Mert ez az EGYETLEN IGAZ ERŐ, amely képes bármire. Mert a Szeretet univerzumában, a Szeretet az Univerzumra képes.

S most megyek, berúgok, és mindenki hagyjon békén, mert engem nem kell követni akarni, sem megölni, mert én nem vagyok senki sem!

Nekem nincs csodatévő erőm, nem tudok meggyógyítani betegeket, nem tudok jósolni, sem jövőbe látni! Nem utálok azokat sem, akik egymás templomait lövik tankokkal Keleten, mindenféle Istenek - tisztelettel - nevében!

Csinálják, ha jólesik! Én csak egy seggfej vagyok, aki szólt, hogy mi az a lényeg, amire Ő maga jött rá, mert unatkozott. Nem kell megszűnniük a „törvényféleségeiteknek”, hanem ki kell egészülniük... Általatok...Bennetek!

Na, csá!

MINDENKI AZ ÖNZÉSE MIATT BOLDOGTALAN, ÉS MINDENKI A BOLDOGTALANSÁGA MIATT ÖNZŐ.

AKI AZ UNIVERZUMNAK ODAADJA MAGÁT, AZ AZ UNIVERZUM LESZ. AZ UNIVERZUM MINDEN ÉS SZERETET ÉS ÉLET, TELJES, ÖRÖKKÉVALÓ, VÉGTELEN, EGY EGÉSZ, TUDÁS, BOLDOGSÁG, ÖRÖM, IGAZSÁG. ISTEN. AKI EGÉSZ AKAR LENNI, AZ SZERETET LEGYEN, MERT AZ UNIVERZUM AZ A SZERETET MAGA... A SZERETET UNIVERZUMA. SZERETET CSAK SZERETET LEHET. EZT NEM LEHET KÖTELEZŐVÉ TENNI EZ CSAK ÚGY JÓ, HA TÉNYLEG VAN.

Ha nem kell ez az egész, dobjátok ki, tépjétek össze! Nem erőszak a disznótor.

Kinek nem inge, marhára fog fázni!

Üdvözlés és béke!

Puszi!

UTÓIRAT

(... mert mégsem tudom abbahagyni!)

„Az emberiség egy rákos daganattá tette magát. Földanya immunrendszere nemsoká felébred ellene.

A nagy szellem-sámán, az Össámán EGY szelleme még megpróbál tudást adni, hogy megszűnjünk betegségnak lenni, de innentől már nem tétovázhat senki!

Barátom írt egy dalszöveget és amikor meg akarta mutatni nekem, elővezette azt védekezéssel. Amit egy hozzá nem konyító embernek akár fölényességgel is adagolhat az ember, egy szakmabelinek már szabadkozva ad elő. Ez a lét jósága mihozzánk. Tükör az anyagi lét minden részlete, s mi belenézhetünk mindegyikbe, hogy megtalálhassuk, amit keresünk. S egyik tükörben ugyanaz a dolog másképp látszik, mint egy másikban. És van végtelenféle, fajta, számú tükör... és mi is egyfajta tükörből végtelenfajta vagyunk, mert változik minden és mi is változunk.

Aki igazságot keres, ezekbe a tükrökbe néz, eléjük tartja az Ő igazát, s ha az egyikben más, mint a másikban, csak az Ő igazát találta meg. Mert az igazi igazság olyan tükör, melyben minden ugyanannak, ugyanakként van megmutatva, és az az Igazság, ami minden tükörben igazságnak van mutatva.

Ha megtalálsz, minden Őbenne lesz értelmes, és mindenben Ő lesz az értelem. Így látod minden tükrében Őt s mindent az Ő tükrében. Ilyen Igazság csak EGY van, és az az EGY IGAZSÁG.

Az ember is tükör, s minél tisztább, minél nemesebb anyagú tükör, annál tisztábban mutat s annál igazabb ő, annál inkább az IGAZSÁGRA lesz érzékeny az amit benne látni, s az igazságra lesz érzékeny az, aki Benne akar látni és belenéz s benne néz mindent. Az IGAZSÁG-TÜKÖR-EMBER, aki az ARANYKÖZÉP-EMBER, A NAP, AZ ARANY mindent az IGAZSÁG szerint mutat, mert a léte és Élete az IGAZSÁG. Aki belenéz meglátja azt. Az nemcsak személyek igaza, nemcsak szempont igazsága, hanem az az EGY IGAZSÁG.

Egy barátnőm eldicsekedett velem, hogy neki csupa misztikus barátja volt eddig. Ezt kicsit rosszalló stílusúra játszotta meg, de tudni, amit tudni. Amikor a zenekarom és Ő együtt utaztunk színházba, én olyan voltam, mint amilyen a Rock n' Roll. Ő mindig angyalnak látott engem, mindig felnézett rám valamiért, mindig misztikumot szívott és teremtett belőlem. Akkor ott az autóban kikerekedett a szeme és megkérdezte: „Ez most mi?!”

„Hát, Kedves barátnőm Te öltöztetsz be engem Szentnek saját magad előtt, én ugyanúgy rohadok, mint Te, vagy mint bárki más!”

És elmosolyodott. Mert bárki bármit tesz, az nem attól rossz vagy jó, amit tesz, hanem attól, amilyen lélekkel teszi. A szentek játszanak csak ártatlanságot. Ha én ártatlan leszek, majd szólok! De addig minek eljátszani az ártatlanságot? Amit ebbe a könyvbe leírtam, az én vagyok. De az is én vagyok, aki önfeledten énekel, üvölt, örül a barátoknak, a barátok közt... aki issza a piákat, eszi a kajákat... csókolja a lányokat és káromkodik tiszta szívből... Mert az én lelkem és szándékom tiszta mikor énekelek, mikor ölelek, csókolok, mikor iszom sem szomorúságból vagy elégedetlenségből iszom, mikor káromkodok sem haragból káromkodok... és így olyan lesz minden tettem, amilyen én valóban vagyok.

A látszat inkább így legyen az, ami, minthogy az legyen, ami nem az, ami.

Ha valaki tudná, mi az amit káromkodik, nem káromkodna. Így ha nem tudja, az nem bűn, hanem véték s ha káromkodik az nem gonoszság, ami az értelem átka, hanem tudatlanság, ami az értelem hiányának természetes állapota. Ha valaki tudná, mi az, amit káromkodik, nem káromkodna. Ez ártalmatlan elégedetlenkedés. Vétke a tudástól való messze lévőség. A tudásban senki sem gonosz, így az átok, mint értelemben való káromkodás nem létezik. Aki az értelemben káromkodik, az abban a szent helyzetben visszakerül a tudatlanságba. Aki értelmes, az, ha káromkodik nem rossz szándékkal és átokszóró szándékkal teszi, így bár ugyanannak látszik, mégis más, ha az értelem tesz dolgokat, mint amikor az értelmetlenség, a tudatlanság.

Az a tűz, amely tudásban ég, ugyanannak a tűznek látszik, mint bármelyik másik, mégis tudásban ég. Így emiatt nem tudja senki senkiről, hogy kicsoda csakis a tudás-ember tudja magáról is és mindenkiről, hogy kicsoda. Ő a szeretet-ember maga, s Ő nem akad fenn látványon, sem szavakon. Ő mindent szeret, bárhogyan is van az.

S nem attól lesz valaki EGY-ember, hogy annak láttatja magát, hanem az őszinteség és a Szeretet azzá teszik, ha Ő Őszinteséggé és Szeretetté teszi a létét. Ez pedig nem az intelligensélg eljátszása, hanem az intelligensélg. Az intelligensélg nem a protokollszínjátszó - színészkedős - tartuk vissza magunkat-lét, hanem a teljes szabadság és tiszteletteljes szeretetadás léte. Ez nem szabályok, etikett szerint létezés, hanem a Szeretet, az öröm, az adás, a boldogság szerinti lét.

Ez válik Életté, mint vérré a jó bor.

2000. 01. 28.

- Nem merem kiadni a könyvem. - mondta az író.

- Mi okod van rá? - Kérdezte az Öregember.

Kissé dadogva, mint aki nem talál szót, mely ezt a kényes kis dolgot jelentené, amit ki szeretett volna fejezni, az író nekikezdett.

- ... Hát... Ha azt mondom, sámán vagyok, azok akiknek semmi közük ehhez a szóhoz, kinevetnek majd. Akiknek van közük, azok gyűlölni fognak, meg fognak vetni. Vagy azért mert féltékenyek lesznek, vagy mert lenéznek, magukat tartva uralkodónak vagy mert el akarnak majd pusztítani, hogy ne veszélyeztessen a szempontjaik igazságát.

- És mi lenne, ha nem mondanád, hogy sámán vagy?

- De az vagyok! Ha nem mondanám... így is van ez a könyv! Mit mondjak, miért van? Honnan van? Csak úgy?

- Például!... Miért, nem csak úgy van?

- De..., de igen. De...

- De mi? Ez a könyv, fiam, igaz. Nem tarthatod vissza az igazságot, ha már megszületett!

Az író nyelt egyet, majd a világ időtelenségébe, a gondolataiba bámult, merev pupillákkal.

- Mi lenne, ha nem mondanám meg, hogy én írtam?... Ha nem lenne írója?!!

- Jó... és akkor mi lenne? Azt mondanák, hogy hazugság, vagy hogy csoda, vagy betiltanák, vagy így is - úgy is felkutatnák, hogy Te írtad! Nem használna senkinek.

- Tényleg! Megkérdeznék miért titkoltam ezt-azt! És...

- Mondd, miért félsz ennyire az emberektől? Miért hiszed azt, hogy felfalnak?
 - Élni szeretnék még! Ha azt mondom, tudom honnan jött amit írtam, ki hiszi majd el? Ha tudományos emberek nézik, azoknak azért lesz nevetséges, mert a tudománytól messze áll. Ha vallásos emberek nézik, azok vagy meglincselnek, mert hazugságnak tartják, vagy kineveznek új megváltónak meg valami ugyanilyen furcsa címen elkezdenek követni, szétszedni és bárhogyan is mondanám nekik, hogy nem tudok csodát tenni, ők hurcolnák hozzám erőszakkal a haldokló lényeket, családtagokat... és ezt sem akarom.
 - Mit akarsz?
 - Ez nem tudomány! Ez nem vallás! Ezt nem kell vallani, bizonyítani, követni, hinni!!! Ez van! Csak úgy! Én csak el szeretném mondani! De ne higgye senki, hogy ez támadás! Ez a szeretet maga! Azt hiszem nem fogom kiadni.
 - Te tudod, fiam, de ha nem adod ki, akkor minek írtad meg?
 - Nem tudom. Kerestem. Ennyi. Ez a könyv nem is könyv. Ez az utam egy perce... EGY szava. Segített a tanulásban az, hogy leírtam ami eszembe ötlött... és visszanézhettem.
 - Ezt remélem nem folytatod tovább!
 - Mit?!
 - Az önigazolást! A félelmed igazolását!
- A zavartan elmosolyodott író folytatni próbálva a párbeszédet, megszólalt ismét.
- Értem. Tudom, hogy semmi sem véletlen és én is csak úgy kaptam meg mindezt, hogy rajtam keresztül mindenki megkapja.
 - Na látod!
 - De én nem akarom, hogy félreértsék! Olyan boldoggá tesz engem ez a tudás! Őket is olyan boldoggá fogja tenni, ha megértik!
 - De félre fogják érteni. Ez természetes, fiam.
 - Akkor mi lesz?
- Az öregember gondterhelten nézett a férfire.
- Az, amitől félsz.
- Az író széttárt karokkal kérdezett.
- Akkor meg miért adjam ki mégis?!
 - Mert a félreértés csak az első stádium. Utána a gondolkodás jön, majd a megértés, akkor majd értelem nyer a könyved.
 - Az enyém? Nem! Nem az enyém. Ez ott van, ahol én még nem vagyok.
 - Dehogy! Ez már Te vagy. Hidd el. Te is tudod, hogy igazat írtál! Tudod, hogy igazat beszélek! Bele kell törődnöd! Az eszközök igazsággá lesznek, az igazak eszközökként halnak. De tudd, az eszközök az igazságban örökök, az igazak az igazságban is és az eszközökben is örökök. Ez a könyv úgy íródhatott meg Teérted, hogy Te azt oda akartad adni, hogy másoknak íródott. Odaadta magát neked, hogy mindenkié legyen. Ez a szeretet. Ha nem adod ki, nem leszel az, amit írtál. Nem leszel szeretet, mert a szeretet az Teljesen szeretet, nemcsak kicsikét! Nemcsak ha majd meghalsz, hanem most, a végtelen örökkévaló pillanatban.
 - Igazad van, Öreg Agban. Meg kell lennie! Nem tehetek mást! Az emberek jönnek-mennek, a divatok, a népek, a korok megszületnek és füstté lesznek, de amitől az igazság igazság, az örök és az nem a jelmezektől és a festett maszkoktól él vagy nem él, mert az van. Aki nem tesz érte az már ellene tesz?!

- Az igazságért tenni nem tevékenység. Az a normális létezés. Aki nem normálisan létezik, az nem igazságban létezik. Aki nem az igazságban létezik, az nem az igazság ellen tesz, mert azt nem lehet bántani, hisz az örök és végtelen önmagában. Az önmaga ellen teszi mindazt, amit nem az igazságért tesz.
 - Bízom abban, hogy ezt mindenki megérti majd, amikor ezek az oldalak kikerülnek az emberek közé. Bízom abban, hogy nem hisznek majd engem különlegesnek, prófétának, tanítónak, vezérnek, meg ilyesmi, mert nem vagyok az. Én csak a szeretetről beszéltem, nem kívántam mást semmit. Örömmel tettem! Inkább ilyen lét, s ilyen halál, mint a rák!
 - Tehát kiadod?
 - Igen, Öreg. Kiadom.
 - Hogyan?
 - Majd, ahogyan íródott, kiadja magát.
 - És pénzért árulod majd?
 - Nem! Dehogy! Ajándékozom, mindig annak, akinek szüksége lesz rá.
 - Ez szép gesztus... de miért gondolod, hogy az igazság nem örvend a Te boldogságodnak? Mi van akkor, ha épp így segít rajtad? Szegény vagy. Semmi sincs. Miért ne fogadnád el ezt az ajándékot? A pénz nem rossz dolog ebben a korban, itt a Földön, az emberektől jó vagy rossz a pénz is.
 - De ez ellene lenne a...
 - Minek? Az élet ajándékának, az örömnak, a szeretetnek, a boldogságnak?
 - Igen.
 - Nem. A Te örököd is öröme a Világnak. Fogadd el az ajándékát. Fogadd el és ne légy rossz a tőle, hanem légy még jobb általa!
 - Elfogadom, hogy pénzért árusítsák, de csak azért, hogy lássák, ocsmány, gyarló segg vagyok én is, és így javítok a helyzetemen.
 - Baromság, fiam! Baromság! Hülye vagy, ha így gondolkodsz. Ahogy így elnézem, lehet tényleg tévedett a SORS-barát, amikor rád bízta ezt a feladatot.
- A férfi megriadt.
- Nem! Nem tévedett! Én tudom, hogy ki vagyok! Ez az egész csak szempont, látszat! Az emberek is... szóval mindegy mit szólnak... csak szeretném, ha a SORS-barát nem cseszne ki velem cserébe azért, mert igyekszem megtalálni az Istent!
 - Na látod! Ez a lényeg! Minden világban tudd, hogy ki vagy. Minden körülményben tudd, hogy ki vagy! Ha tudod, nem aggódsz. Ha tudod, nem félsz a SORS-baráttól, mert Te leszel az.
 - Tudom, öreg! Tudom...
 - Akkor mit gyengélkedsz? Aki önmagát bántja, az bántja a Világot!
 - Erre is szükségem van...
 - Tisztára olyan vagy, mint az önsajnálók. Jaj-jaj, szegény én! Badarság!
 - Hagyj már! Hagyj!
 - Bízz az emberekben! Bízz bennük! Ha Te nem hiszel bennük, nem szereted őket eléggé. Ha nem hiszel bennük, hogy higgyenek benned Ők?
 - De hát hiszek!
 - Hiszel?

- Máskülönben más bolygón élnék... már most. Más helyre születtem volna... Én, Öreg... hiszek az emberekben. HISZEK!!

Könnyek szöktek ki az író szeméből.

- Tudod, Öreg, néha úgy szeretném, ha lenne egy nagy lepel, amit ha magamra terítenék, megtörténne a tisztaság énvelem, és akkor nyugalom lenne, biztonság. Tudom, hogy meg kell tennem, amit a SORS-barát akar, de tudom, hogy az emberiség meg fogja védeni a tévedését ahelyett, hogy boldog embert csinálna mindenkiből... egyenként... mindenki magából. Tudom azt is, hogy a SORS-barát gondoskodó és amit megteszek, azért óvó gondoskodást élvezek itt, a létben. Én megígértem az Életnek, hogy értelmes leszek és meg is teszem. Így értelmet nyer a sok étel, a sok kék, a fájdalom, ami engem alkotott, alkot és ami a mindenség emberiségét alkotta és alkotja. Elnézegetem az igazszívű gyülekezetek igazszívű emberiségét és boldogság önt el. Befejezem a könyvet és az utolsó lapjaira biztosan ráírom majd: „Szeressétek minden ember, minden lény, minden élő minden megnyilvánulását. Ne bántsátok a tudatlanokat! Adjatok értelemet Nekik! Ne úgy adjatok Nekik értelmet, hogy szavakkal, erőszakkal tanítjátok Őket, hanem hogy Élték, mint Igazság, s ez a példa megszólít majd minden szívet. Ne bántsátok a vallásokat és azok gyakorlóit, még akkor sem, ha azok a gonoszságot vallják, mert az ember szívvel és lélekkel születik és létezik, és az ilyenek csak tévedésükben időznek egy kicsiny szakaszon, de Ők maguk nem gonoszak, csak átadták szándékukat ideiglenesen a rossznak, az ellentétet teremtesének! Látsatok mindenkit az út teljes hosszának teljes egészéért, semmitől meg nem fosztva Őket! Tanítsátok Őket arra, hogy amit keresnek, azt nem fogják találni, és hogy a vallásuk jó út, de csak egy szakaszon, mert tovább kell lépni onnan, ahol nem a minden van, hogy megtalálhassuk azt egészen, mindennel együtt, semmi hiányában! Tanítsátok őket úgy, hogy Élték az Igazságban és Ők, ha akarják, meglátják, hogyan kell élnie az igaznak! Ne az egyenruhát mutassátok. Ne a különbözőséget! Ne a neveket, a jeleket, a szavakat. A szeretetet Éljétek! Az nem különbözik, hanem összehoz EGY-gyé emel. Az nem különböztet, hanem értelmessé tesz! És csakis úgy tesz értelmessé, ha magában valósítja meg az értelmességet! Ne haragudjatok a hitekre és a hívőkre, mert az az Ő személyes útjuk, amin az igazság felé lépnek, minden szakaszon. Isten tudja, kinek mit adjon! Bár elmondtam személyes meglátásomat a hazugságban való létről, tudjátok meg mégis, hogy nem szabad megvetni egy hazugot sem, mert aki hazug annak nem a lelke hazug. S Ő maga nem hazugság, csak kölcsönadta szellemét és énjét a hazugságnak. Tanítsátok Őket, a hazugokat úgy, hogy megmutatjátok milyen az, aki az Igazságban fürdik, s abban él! Ne akarjátok, hogy a hazugságban élők Igazságban élők legyenek, mert azt csakis Ők akarhatják maguknak, senki sem helyettük. Ti a Ti Igazzá lényegüléseitek felől aggodalmaskodjatok, s ne aggodalmaskodjatok, hanem legyetek Igazzá, hogy úgy Éljetek az Életben és aki lát benneteket, az az Igazságot lássa, úgy dönthesse Önmaga felől! Aki megöl titeket... tudatlan, de az igazságban majd Ő is feleszmél a tudásra, és akkor értelmet nyer minden lét és halál, mert akkor Önmagára lelve meglel mindent, még Titeket is... meg az EGYet is... IGEN! Én sem azért írtam ezt a könyvet, mert bántani akarom az embereket! Nem azért írtam, hogy ellenük legyek és hogy rossz érzéseket ébresszek bennük, mert én szeretem az embereket. Azt szeretném, ha mindenki olyan boldog lehetne a tudásban, mint amilyen boldog én vagyok attól, hogy tudom minden értelmét! Mert én nem haragszom senkire sem, hisz' látom az Ő útjának végét, és minden mozdulatának értelmét, ami az EGY. Mert én szépek látom a Világ minden dolgát, hisz' az út éppúgy az EGY EGÉSZ csodálatos alkotórésze, mint a cél... a teljesség, az IGAZSÁG. És aki érti és tudja és Ő maga az IGAZSÁG látója és átélője az nem fél, nem szűkölködik, nem irigykedik, nem állít ellentétet, nem telhetetlenkedik, mert Ő egész és belőle nem hiányzik semmi. Azért szeret az Egész-ember, mert Ő a szeretet maga. A tudás maga. Aki nem tudja a tudást, nem ismeri az Igazságot, az megerőszakolja magát az általa elvárt és elképzelt szeretet módokkal, szeretet-elvárásokkal és megerőszakolja magát a szeretet-idea nevében való és annak megfelelő cselekvéssel is. Ő nem úgy cselekszik, hogy Ő a Szeretet, ezért az Ő dolga a törekvés. A Tudás-ember azt cselekszi, ami Ő, a Szeretetet. Aki Önmagát cselekszi, az nem erőszakolja meg Önmagát. Aki a Szeretet, az a Szeretetet cselekszi, aki nem a Szeretet, az csak próbálja, de nem tudja a Szeretetet cselekedni. Ne bántsátok mégsem azokat, akik nem Szeretet, mert Ők ugyanúgy ahogyan minden és mindenki, Szeretetté lesznek, hisz' az Univerzum a Szeretet maga, és minden a Szeretet maga. A lények nincsenek külön az Univerzumtól, a Szeretettől, hanem

ők valójában az Univerzum és a Szeretet. Ők csak a nem-tudásukban különböztetik meg Önmagukat és mindent, így választják el Önmagukat is és mindent a valódi Önvalójától, az univerzumból, a szeretettől. De Ők is tudás és Igazság lesznek, Ők is beteljesítik a SORSOT, mert ez az egyetlen ami meg van írva. Az Isten IGAZSÁG, és Ő, ha lesújt, csakis IGAZUL sújt le, és én tudom, hogy az Ő villáma nyomán Értelmem és IGAZSÁG gözölög fel, és a tudás virágai sarjadnak. Nem pusztul, ami Élet! Ahogyan az EGY Isten mindent megtehet, úgy teheti meg azt is, hogy IGAZSÁGRA vezet minden teremtetet, mert Ő IGAZSÁG, és az Isten az IGAZSÁG Istene, nem az elveszés és az értelmetlenség Istene. Az EGY az IGAZSÁGRAVEZETŐ. A lények pedig mind IGAZAK, csak nem tudják. Ezért ne bántsátok hát a lényeket, mert Ők IGAZAK, csupán elfeledték ezt! Tanítsátok Őket, de ne a Ti akaratotokkal helyettesítsétek az övéket, hanem Ti magatokat tegyétek IGAZSÁGGÁ és Ők majd IGAZZÁ akarnak válni a saját akaratukból! Mert a szeretet EZ, és nem létezik semmi más rajta kívül, csakis Őbenne, mert Ő az univerzum Maga! Aki emlékezik, az tud, aki tud, az Szeretet, aki Szeretet, az Önmaga EGÉSZEN! Erre tanítottalak a könyv lapjaival Titeket! Maradjatok meg a Ti szerepeitekben, ha akartok! Ti döntötök a saját létetek felől. De el kell mondanom, hogy boldogtalanok lesztek és önzőek. A Szeretet Univerzumában az, aki nem tudja hogy Ő a Szeretet, az boldogtalan, mert mindig hiányzik Neki valami, de ő sem tudja mi. Aki tudja az igazságot, az tudja mi a különbség közte és az IGAZSÁG közt és az tudja, mi hiányzik Neki. Aki tudja, az megtudja a tudást és az megérti az IGAZSÁGOT, az IGAZZÁ lesz és az önmagává válva Szeretetté lesz. Ez az egyetlen, ami meg van írva. Így Szeretlek én is Titeket, és magamat, mikor létezem, írok és Élet vagyok. Nem vagyok sebezhetetlen, nem vagyok külön, nem különbözöm senkitől, csakis abban, hogy kívülálló vagyok mindazon, ami nem a tudás és belül lévő vagyok mindabban, ami az IGAZSÁG. Ez nem tesz senkit mássá, csakis legbelül és az a belső másság nem ellenség, hanem barát! Nem veszély, hanem Öröm, Szeretet! Boldog vagyok, mert nekem már értelmem van, úgy létezem, hogy tudom miért! Aki tudja miért létezik az boldog, aki azt tudja, amiért Valóban létezik, az azzá válik és az ÉL.

- Rendben. Tedd meg! Írd le! Már megijedtem, hogy megtántorodsz, fiam!

- Nem ellentétállítónak jöttem. Arannyá lenni jöttem! Arany leszek, ha Arannyá teszek. Arannyá teszek, ha Arany leszek. Mert ami van azt nem szégyellni kell, hanem megérteni. Azt nem elnyomni kell, ha félünk tőle, hanem elfogadni, megismerni és felemelni magunkat Hozzá. Azt nem megtagadni kell, hanem értelmessé tenni Önmagunkban is, mert az Magában, az IGAZSÁGBAN értelmes, csak bennünk nem az még, hisz' ha bennünk is értelmes lenne, nem bánnánk így vele, sem pedig magunkkal vele kapcsolatban!

- Derék, kerek vélemény!

Az író levette kézfejeit az arcáról, majd folytatta...

- És igazad van, Öreg Agban! Nem bántom magam tovább! Minden ajándék! Attól válik rosszra, hogy ki mire alkalmazza. Minden ajándék! Aki akar, kisvasúttal is megölhet egy embert, aki akar, atombombával sem öl! A SORS-barát gondoskodó. Isten rólam... én a könyvről... a könyv az emberekről... az emberek az Istenről. Isten gondoskodik Istenben, Istennek, az Istenért, az Istenről. Hol vagyok én ahhoz, hogy kiadjam ezt a könyvet?! Hol vagyok én ahhoz, hogy ne adjam ki?! Megírja AZ, AKI Valójában vagyok! Kiadja AZ, AKI Valójában vagyok! És az író felteszi a kérdést:... „Mi közöm nekem ehhez?!” De a Valódi Énje azt mondja: „ÉN VAGYOK EZ. ÉN ÍRTAM EZT.” Az Isten pedig Örül és aki örül, az is hasonlatos az örömben az Istenhez. Az Isten boldog... és aki boldog, az hasonlatos a boldogságban is az Istenhez. Az Isten Szeretet és aki Szeretet, az ugyanazt teszi, amit az Isten tesz. Ez az egyetlen, amiben az ember Istenként cselekedhet. Szeretem magamat is, mert a szeretet szeretet és nem önzés, és önzőnek lenni nem magamat szeretés, hanem háború minden és önmagam ellen, de önmagam szeretni az nem önzés, hanem az is Szeretet! Szeretem önmagam, mert aki nem szereti önmagát, az önző és az bántja önmagát és aki bántja önmagát az a Mindenséget bántja. A tudatlanságban minden gondolat önmagunk bántása. Aki szeret, az nem különböztet, hanem különbséget tesz szeretet és nem-szeretet közt. Szeretet az minden, a nem-szeretet pedig csak a tudatlanságban van elképzelve. És az bántja magát és a Világot, aki úgy tudja, hogy a hazugság a valóság és az lesz elégedetlen és az

lesz boldogtalan és az akar boldogtalanná tenni mindent. Ne bánts magadat, hanem szeresd!
Akkor tudod szeretni a Világot... Nincs igazam?!

Öreg Agban boldogan mosolygott.

- De bizony, SOL! Igazad van... Igazad. De bizony EGY! SOL-od van... SOL-od. Az Utolsó tanítás az első...: Ne bánts Önmagad. Önmagad nem bántani annyi, elfogadni megérteni, megismerni, tudni, tenni, Élni! Aki szereti Önmagát, az Szeretetet. Aki Szeretetet, az Szeret. Aki Szeret, az Önmaga. Így EGY az EGY. Add ki a könyvünket, fiam! Add ki az egész Világ könyvét!

Ha megfogom a gyermek kezét, nem válok gyermekké. Ha megfogom a gyilkosok kezét, nem válok gyilkossá. Ha megfogom a leprások kezét, nem leszek leprás.

Akkor válok gyermekké, ha én AZ VAGYOK.

Akkor válok gyilkossá, ha én AZ VAGYOK.

Akkor válok leprássá, ha én AZ VAGYOK.

Ha megfogom akárki kezét, szeretetté válok.

Ha nem válok szeretetté, gyermekké, gyilkossá, leprássá válok. Ha szeretetté válok, mindegyiké leszek egyszerre.

Ősszel a fák lelkébe visszahúzódik a fák szelleme. A favágók kivágják a fákat, és tavasszal a szellemek nem találják a testüket, amikbe visszatérhetnének.

Akkor a szellemek megkeresik a favágókat és ráveszik Őket, hogy új fákat ültessenek.

Aki félelmében szolga, az a hatalmában is fél.

Aki a hatalmában szolga, az a szolgaságában is hatalom.

Ki nem szeret, nincs hatalma, csak illúziója egy általa élt hierarchiában. Ki szeret, igazi hatalma van az igazi lényeg igazi Végtelen Örökkévalóságában. Kinek illúzió a hatalma, az elvesz.

Kinek Valódi hatalma van, odaad.

Erről ismeritek meg az igazakat.

Járjatok Örömben és boldogságban.

Éjete tudásban!

Az Erő legyen Veletek!

Azt, hogy egy lény milyen, nem az elvégzett munka, nem a látszat, nem az áldozathozatal, nem a gonoszsága vagy jósága dönti el és mutatja meg, hanem az, ami nem látszik.

Ő maga, Ott, ahol Ő valóban Ő. Az Egyetlen Isten Egyetlen IGAZ Valódi szempontja szerint. Ezt az Isten látja.

Bármiről is szóljon ez a könyv, Jézushoz akart vezetni mindannyiokat. Ha nem sikerült neki, menjetek Hozzá csak úgy!

Őt nézzétek és lássátok és értsétek!

Őt cselekedjétek!

Ő legyetek!

Ne...ség, ... ség, ... meg ... izmus!! Ő!!

És tudjátok meg, ha ezt a könyvet sohasem írtam volna meg, én akkor is ugyanez lennék valahol a csendben, valahol egy erdő mélyén sétálva... fákat ölelve.

És tudjátok meg, mások is megírhatták volna ezt a könyvet, akik nem írták meg, hanem ott sétálnak valahol a csendben, valahol egy erdő mélyén, fákat ölelve.

Ők akkor is azok, akik, ha Ti nem tudtok róla.

Íme, beszéltem. Mostantól imátok legyen cselekedet, élet! Úgy imádkozzatok! Élettel. Az a Szeretet maga.

SOL

UTÓIRAT ELÉ

Minél távolabb kerülünk a valódi lényegtől, annál több mindent kell tennünk azért, hogy biztonságossá legyen a Világ a számunkra. Az, hogy a Világot ilyen nagy részletességgel örületesen bonyolulttá kellett tennünk, épp azt jelzi, hogy nagyon messzire vagyunk a valóságtól.

Az emberiség azt hiszi, biztonságban van, és azt, hogy megteremtette magának a kényelmes és biztos létkörülményeket a bolygón. Ez csak illúzió. Épp az ellenkezője történt. Az ágat már levágtuk magunk alól. Most épp zuhanunk.

X X X

1
1 54 72 144 180 360 1
1 18 24 60 72 2160 25920 1
1 2 3 3,14 10 1

X X X

A VILÁG TÖRTÉNETE

Írnok vagyok, pap, örökítő-lélek. A dolgom, hogy átörökítsem az embert a félhomály korán túlra. Mindig újra meg újra meghal és megújul a Világ, de a tudás, még ha elalszik is, még ha visszavonul is rejtekébe, hogy magára hagyja az embert, mindig előjön és átítat minden lényt. Most elbújt. Tízezer és még kétezer-ötszáz esztendeje csillag jött az égből és felperzselte a Földet. Elolvasztotta a sarki jeget, megduzzasztotta a vizeket, amik elárasztották a Földeket.

A tudás az emberekkel együtt elsüllyedt a mélységbe. A túlélők elszigetelődtek egymástól, szétszéledtek a Föld vizein hajózva. Nem tudtak kapcsolatba kerülni egymással, ezért a közös tudásukra támaszkodva elhatározták, hogy csillagászatuk, földrajzuk, matematikájuk szerint helyeket keresnek a bolygón, és ott telepednek le, hátha a többiek ugyanúgy tesznek majd és akkor ugyanazokra a helyekre mennek Ők is, és találkozhatnak a széthullott nép megmaradottai.

A csillag lejövetele előtti közösség tudása, ismerete szerinti szélességi körök, csillagok, mérések alapján választottak kikötőket, arra számítva, hogy a többi túlélő ugyanazokra a pontokra hajózva egyesülhet velük.

LUXOR, ANGKOR, KUZKO, HÚSVÉT-SZIGETEK és még sok város az akkori túlélők műveire épültek. Épületeket emeltek, melyekbe belerejtették a tudásukat, arra az esetre, ha mégsem élnék túl. A tengert nézték és várták, hogy hajók jöjjenek a többiekkel, de ez nagyon ritkán esett meg. A víz kissé visszahúzódott, az emberek sokasodtak, megváltoztak.

Némely nép teljesen elfeledte a tudást, amelyet az épületeibe zárt. Némelyek kihaltak, némelyek elmentek összeszedni a többieket, hátrahagyva a nyomaikat, üzenetet hagyva az esetlegesen őket keresőknek.

A tudást csak néhány nép őrizte meg, de a tudatlanság népei leigázták vagy kinevették és elnyomták azokat. A tudás alszik most is, és csak néhány ember őrzi és örökíti, hogy újra mindenkié lehessen az, amit elfeledtünk.

Ezek az őrzők a tudásból, Magából jönnek, ami az Élet Maga. Amikor a tudatlanság uralkodik, előtűnnek és megtanítják a népeket az igazságra, a tudásra.

Több ilyen lélek járt már a népek között. A lélek örök és végtelen és tudás. A Világ örök, végtelen és tudás. A lélek Világ. A Világ lélek. A tudás a szeretet. A Szeretet a lélek. A Világ, a lélek, a tudás, a szeretet EGY. EGY. Ezt mondja, mondta, fogja mondani minden őrző, aki a tudásból, Magából jött.

Ez egy végtelen és örökkévaló történet (ami EGY) végtelen és örökkévaló szereplőkkel (akik EGY) akik a tudatlanság illetve a tudás alapján léteznek és élnek.

A tudásod a helyed és a dolgod. A tudásod vagy Te. Ezt mondja, mondta, fogja mondani minden őrző, aki a tudásból, Magából jött.

Nem kell Tibetbe menni ahhoz, hogy tudj, nem kell visszanézni és vágyani a múltba ahhoz, hogy tudj! Nem kell helyekről helyekre vándorolni, mert a tudás EGY. Mindenütt, akárhol. Ott, ahol épp vagy, mert Te vagy az, aki Önmagát tudja és ismeri, az mindent tud és ismer.

Ezt mondja, mondta, fogja mondani minden őrző, aki a tudásból, Magából jött.

A tudatlanságban önigazolás, ellentétállítás, harc és éhség van, félelem, istenségek, istenek, uralkodás, lények, amik tudatlanok. A tudás világosság, szeretet, biztosság, EGY és aki Tudás, az Valódi Önmaga, az EGY örökkévaló, Végtelen tudás és Élet.

A tudatlanságban nincs tudás. Ez nem szeretet. A tudásban van tudatlanság. Ez a szeretet.

Az EGY-ember, az Aranyközép-ember, a Nap-ember világossága elpárologtatja a homályt, a sötétet, és lélekaranytükörfényesség Ő, akiben minden magára ismer.

Aki magára ismer, az Önmagává válik egészen. Az Arany így tesz arannyá mindent. Így lesz minden arany.

Ezt mondja, mondta, fogja mondani minden őrző, aki a tudásból, Magából jött.

Ez EGY magából adott, magában tart, magába fogad be. Ettől tart mindenkit és mindent távol a tudatlanság Ehhez visz a tudás s a tudó így EGY.

A tudó az, aki megállítja a tudatlanságban rohanó Világát (csak az övét) és visszatér a tudásban nyugvó Világba.

A tudó az, aki nem vesz el és nem nevez meg, nem hasonlít, nem állítja az ellentéteket, hanem visszaadja a Világnak a teljességét, mert minden ugyanolyan fontos, maradéktalanul egész és EGYértékű.

A tudó az, akiben minden EGYértékű, aki mindenben EGYértékű.

A tudó a tudás, a tudás a szeretet, a szeretet a Világ a Világ EGY.

Ezt mondja, mondta, fogja mondani minden őrző, aki a tudásból, Magából jött.

Az őrzők nem különlegesek, nem azért vannak, hogy kitüntessétek, istenítsétek őket, mint kiválóságokat. Nem ők a különlegesek, hanem Ti vagytok távol tőlük s a tudástól, amely EGY velük, s amellyel Egyek Ők. A valódi emberek Ők, s Ti nem vagytok azok, amíg nem lesztek ugyanazzá, amivé Ők is lettek.

Egyes népek még mindig várják Azt, Aki eljön, és megmenti megszabadítja őket.

Akik úgy tartják, már eljött az ő megmentőjük, azok pedig még mindig nem engedték magukat „megmentődni”. Egyik nép sem veszi észre, hogy téved, s ezért megfeneklett a tévedésében. A megmentők, az őrzők nem menthetnek meg senkit. Ők csak elmondják, hogyan mentheti meg mindenki Önmagát. Akik nem akarják észrevenni, mi van a lábuk előtt, azok a távolba mutogatnak. Akik azt nem akarják észrevenni, mi van a távolban, csak az orrukig hajlandóak nézni. Az őrzők nem eljöttek és nem el fognak jönni. Az őrzők mindig itt vannak és a tudás Él az Életben, Önmagában, az őrzőkben, s Ők Benne. Csak a görcsösen kapaszkodók (akik félnek) ragaszkodnak nevekhez, tettekhez, szokásokhoz, történelemhez. Ők nem hajlandóak elengedni a mentőövlül használt dogmákat és elveket. Így fojtják bele magukat és egymást a tudatlanság-óceánba.

Nem tudjátok, hogy az őrzők kik... hogyan gondolkodnak, hogyan éreznek, hogyan szeretnek és tisztelnek, hogyan léteznek az Életben, hogyan Egyek Ők a tudásban, mert Ti nem vagytok azok, akik Ők. Csak találgattok és pletykálgattok afelől, milyen lehet valamelyikük, és hogy hányan lehetnek, s aztán a végén szakértökké teszitek magatokat, akik eldöntik, ki őrző és ki nem, mitől őrző és miben. Bíraskodtok, tudományba és ítélkezésbe menekültök. Nevekbe, kövekbe, lapokba, testekbe, szokásokba zárjátok és törvényekbe kényszerítitek a lényeket, mígnem teljesen elveszik az a lustaságotok és önzésetek tudálékossága miatt. Elaltatjátok a természetes, szabad, igaz önmagában nyugvó szépséges és jó szeretet-lényeket, a tudást, az Életet, az Örökkévaló és Végtelen EGY-et magatokban, s ezzel

teszitek pokollá a Világot mindannyiunk számára. Mert a Világ csak attól pokol, hogy Ti azzá teszitek. Mert nincs betegség, ha nincs beteg lélek, ki beteg lélekként létezik és cselekszik. Így háborogtok és háborúztok, így kínoztok és kínlódtok, pedig csak szeretnetek kellene. Hasonlóak vagytok a diákokhoz, akik a bölcs öreg tanárt felül bírálják, ítélkeznek felette, megölik és magukat tanítják. Hasonlóak vagytok azokhoz, aki megveri az édesanyját, hogy neki legyen igaza, majd hanyatt dől az ágyon és azt mondja, nem baj, ha holnap összedől a Világ, ma egy hatalmasat élvezek még!

Azért születtek ide a Földre, hogy a lelketek megnevelődjön a tudásra, hogy ÉLNI tudjatok az Életben, addig maradtok a poklotokban, amíg mennyországgá nem teszitek!

Ezt mondja, mondta, fogja mondani minden őrző, aki a tudásból, magából jött.

Senki nem teheti másban mennyországgá a poklot, mindenki csak magában. Mindenki dolga Ő maga.

Aki Önmagát megismeri, megtudja, az mindent tudni fog. Ez az út a szeretetbe, az Életbe, aki az EGY, a tudás Világossága.

Ne a tanár nevét szajkózzátok, hanem az anyagot értsétek meg! Ne mondjátok, hogy a matematika nem úgy van, ahogy Ő tanítja, mert nem Ti tudjátok a matematikát, hanem Ő. Ne az anyag betűivel, számaival takarózzatok, hanem legyetek azzá, mert akinél ott egy szabályokkal teleírt füzet, az még nem maga a matematika!! Legyetek ti a leadott anyag, és akkor nem kell a füzet, a betű, a szám többé! Ezért vannak a tanárok, nem azért, hogy azt nézzétek, mi a nevük, honnan jönnek és mikor merre, meddig, mit viselnek és jobbra néznek-e vagy balra! Nem azért jönnek, hogy ti mondjátok meg Nekik a butaságokat, hogy megvessétek, megöljétek őket és a neveik köré templomokat emeljétek, önmagatok kezeit mosva!

Azért jönnek, mert ők a szeretet, s mert el akarják mondani, hogy ti is és a Világ is az vagytok.

Ezt mondja, mondta, fogja mondani minden őrző, aki a tudásból, Magából jött és abban van.

Egyszerű a Világ. Sosem halunk meg lélekben, hanem csak testben. Addig kell pokolban élnünk, amíg mi olyanok vagyunk, akik pokolban élnek, amíg poklot teremtünk magunkból magunk köré.

Aki tudatlan, abban van a pokol és az azt adja magából a Világba.

Aki a tudás, az maga a világ.

Nem az özönvíz számít, nem a lehullott csillag, nem a kultúrák és nem a piramisok! A lélek számít. Ti vagytok az ősapáitok és a fiaitok is. Aki a legkezdetekig akar visszatekinteni, az EGYig lát majd. Aki a célig tekint előre, az is az EGYig lát majd. Aki meglátja a MOST teljességét, az itt, most is az EGYet látja meg.

Ezt mondja, mondta, fogja mondani minden őrző, aki a tudásból, Magából jött és abban van.

Szeretlek Titeket!

Ha ezt a könyvet keresztény írta, a többi vallás képviselői legyintenek rá, nem fogadják el és nem is törődnek vele. A keresztények pedig felháborodva kitagadják és elpusztítják. Ha nem keresztény írta, a keresztények legyintenek rá, esetleg megcáfolási hadjáratral nevetségessé teszik. Ha arról írt, hogy Sátánista, legyintenek, ha az Igazat írta, kicsinálják. Ez van.

Ha az Ő felfogásuk szerinti általuk ismert és elfogadott szempontok alapjain nyugvó fogalomrendszerrel érzékeltető író ír, a szándéka a megértetés. Nem keresztény! Nem állat! Nem ember! Nem zsidó! Nem muzulmán! Nem angyal! Nem Isten! Nem próféta! Nem író! Nem Magyar! Nem Európa szülőtte! Ő nem fogalom, nem név, nem test! Ő, Ő! Csak úgy, teljesen, egészen!

A bolygó, a létforma, a körülmény, mindegy! A szavak csupán azért köttettek ismert emberek közt értelmezhető fogalmakhoz, mint pl. keresztény nevek, könyvek, szokások vagy vallások elnevezései, leírt részletek szentírásokból, mert a cél az érthető keretbe emelve közlés. A közölni akarás eszközként fogadta a megszokottat. De a tudás EGY. Nem népek és kultúrák tulajdona, nem szokások, nem fogalmak, nem írások erdeje!

Az Önmaga, cím, név, szokásrendszer, pénz, emberi sallangok nélkül. Az a Szeretet és az Élet csak úgy. A név és cím, az a tulajdonlás önző csökevénye, a kisajátítás és elrejtés... - emberi tulajdonság - vadhajtása. A tudás vallássá rabszolgásítása. Nem a név és a cím, az csak a keret! A TARTALOM! A sámán nem sámán, hanem az, AKI. Az énekes nem énekes, hanem az, AKI. Az angyal nem angyal, hanem az, AKI. Az állat nem állat, hanem az, AKI. A keresztény nem keresztény, hanem az, AKI. A zsidó nem zsidó, hanem az, AKI. Az Isten nem Isten, hanem az, AKI. EGY. A könyv nem könyv, hanem az, AKI.

Ezt mondja, mondta és fogja mondani minden őrző, aki a tudásból, Magából jött és abban van.

Szeretlek Titeket!

Nem kell semminek és senkinek megszűnnie, vagy valami ellen fordulnia! Nem kell elhagyni semmit és mást előnyben részesíteni! Nem kell ellentétet állítani és kizárni sem semmit, hogy aztán valami más néven végül majd megint ugyanaz legyen! Ez nem kér senkit semmire. Ez van magától, csak úgy és megtörténik belül, csak úgy, mert ez az Igaz. Aki erről szól, az nem akar megváltoztatni senkit és semmit, az csak odaad. A Változás Önmagában történik meg. Aki erről szól, nincs senki és semmi ellen, sem ember, sem ország, sem nép, sem vallás, sem gondolat, sem Istenség ellen. Épphogy érte van a Valódi szeretetben és a könnyű igazság örömeiben.

Aki erről szól, annak nem sikerül megváltoztatnia senkit és semmit, mert mindenki magát, minden magát változtatja. A változás az igazságban Önmagáé. Mindenki és minden a Valódi Önmagáé és Önmaga Egészen.

Nem kell megszűnnie a vallások mostani formáinak, mert senki sem szüntetheti, és nem is akarja megszüntetni őket. Ami nem igazság, az úgyis igazsággá válik. Ami nem igazság, az megszűnik magától is, és igazsággá lesz.

Aki nem tesz mások igazságáért, igazzá válásáért, az alszik. Aki a saját igazzá válásáért nem tesz, az mindenkit és mindent altat és kínozt. Értsétek meg ezeket a szavakat! Ez a legfőbb a cselekedetek közt.

Ezt mondja, mondta, fogja mondani minden őrző, aki a tudásból, Magából jött, és abban van.

Szeretlek Titeket!

Az érdek virágzik és dúl-fúl mindenütt, ahol a tudás idegen. Aki nem tudás az fél, aki fél az kapaszkodik, aki kapaszkodik az szerez, zsákmányol, aki így teremti illúzió biztonságát, az érdeke szerint cselekszik, az így cselekvő önző, aki önző az semmit teremti, aki semmit teremti, elvész Ő maga is.

A tudás örök és biztos. Önmaga mindenkinek közepén. Ő az Egyetlen mérték az Abszolút, akihez minden méretek. Ő a bárhol közép, a mindenütt közép és EGY.

A tudás a biztosság, amely megszünteti a félelmet, amelynek megszűnésétől megszűnik az önzés és az érdek. Az érdek megszűnésével megszűnik önmagát igazolni az emberi lény, ezzel megnyitja lelkét és értelmét az értelemre, az EGYre.

Aki ezt megteszi, az Élet az Ő lakhelye a létében is. Aki ezt nem teszi meg, ha létezik is, a Halottak városa az Ő léte, mert Ő azzá teszi. Ezért kell megváltoznotok, mert boldogtalanokká lettetek tudatlanságokban.

Ezt mondja, mondta, fogja mondani minden őrző, aki a tudásból, Magából jött és abban van.

Szeretlek Titeket.

Mert ha a sötétség azt mondja: „Én vagyok a világosság!” és azt: „Én vagyok az igazság!” - azt nem a világosság és az igazság mondja, hanem a sötétség. Ezért a tudásban élők tudják csak, hogy nem a szavak bűvereje az igazság, és nem az elégedetlenek jobblétre való áhítozása a hit és a tudás, hanem a

Világosság és a fény igazsága a szeretet tudása és a tudás. Ez nem szempontok szerinti és szavak szerinti, ez nem jelek és tettek szerinti, hanem valódi Önvaló szerinti.

A tudás tudója az Élet, aki a tudás Önmaga, tudja ezt, mert Önmagát tudja.

Az EGY nem az elnevezéstől van, hanem az elnevezései próbálják Őt jelölni. De ha valamit a nem tudók jelölnek, akkor csak az Ő nem tudásukból fakadó és csak a nem tudásuk mértékei szerinti jelentést takarhat az Ő általuk adott név és jel. A nem tudók nem tudják, mit mondanak, mert csak annyit mondanak, amennyit ők tudnak, nem az egész valóságot, minden értelemmel és érzéssel és jelentéssel.

Ezért csakis a tudók tudják, miről beszélnek. De a tudók sem tudják beszéddel átadni a valóságot, mert a nem tudók az Ő beszédükből is csak annyit értenek, amennyit ők tudnak.

Így van az összes lény arra létrehívva, hogy önmaga értelmét gyarapítsa. Az értelem nem lexikális tudás, nem tudomány, nem társadalmi ismeret. Az értelem a Világ tudása az Abszolút, EGY közép tudása és Értelme szerint.

Az iskolák a világtól való eltávolodást tanítják. Számokat, adatokat érzéketlenül, semmi jósággal, semmi szeretettel. Tömény, érzelemmentes, természettávoli adathalmaz adagolás folyik. Így válik mindenki élete legelején teljesen idegenné a valódi világtól és így tanulja minden gyermek azt, hogy az a valóság, amit tanítanak vele. Így lesz a Világ olyanok kezében, akik nem is gondolnak a Világgal. Ők is ilyenné teszik, és ezt tanítják. Nehéz szívvel járok itt,... ezt a könyvet tudom tenni, és magamat.

Felébredni szükséges most!

Aki a tudás, az tud mindent. Az az orvosság mindenre.

Ezt mondja, mondta, fogja mondani minden őrző, aki a Tudásból, Magából jött és abban van.

Szeretlek Titeket!

Az EGY, Örökkévaló, Végtelen, tudás és Élet-Világ története az Örök teljesség, az Önmagában biztos és végtelen tudás és értelem Élete, ami mindig EGY és ugyanaz, mindenütt és mindenben.

Az Anyag világának története a születés, a tudatlanság (az ebből adódó mindenféle dolog) az alvás, a tanulás, a halál.

Aki az Anyag világával azonosítja magát, az születik, tanul és meghal.

Aki az EGY, Örökkévaló, Végtelen tudás és Élet Világával azonosítja magát, mert a létét tanulással a tudásba emelte, az Él valódi Önmaga szerint. Örök valójában.

Ez a Világ története.

Aki a történelmet nézi, az az emberiség nem tudásának, tévedésének, alvásának és önigazolásának, valamint félelméből fakadó kegyetlenségének és Önzés-világának történetét nézi. Aki a Világ történetét nézi, az a tudást, a tudás elvesztését az emberek közt, és a tudás újra megnyerését nézi.

Aki az EGY történetét nézi, az Önmaga.

Ezt mondja, mondta, fogja mondani minden őrző, aki a tudásból, Magából jött és ebben van.

Szeretlek Titeket!

Lebegek Ahetaton homokjával s ülök a meleg dűnéken, bevárva az esthajnalcillagot az acélkék égen. A Lhasai Potala barlangjának mélyén surranok, s a hegyek rejtik aranszobromat. Temettek már ezrek, égettek százak, balzsamoztak és aranyba függönyöztek, most mégis itt vagyok. Mert nyugatra sem és keletre sem mosolyog jobban az Ég. Mert a legmagasabb hegy s a legmélyebb óceán mondja a Valót s az Igazat. Aki megismerte Önmagát tudja, hogy az Igazság csak a tudatlanoknak mindig a legnehezebb. Akik tudók, azoknak épp az, amik Ők.

A Közép Országába születtem a Közép sámánja, táltosa lettem. Usziri, Vitzipocstli, Kuetzalkoatl, Virakocsa, Manu, Ptah, Atun, Iesus, SOL gyermekeként. FÖLDANYA szívének honába.

Én magam méltóságban lépek, s tartással járok, mégis rothad és foszlik mindenem. Vadak étke a testem, bokámat vipera marja. Szerelmes ölelésben fonódom össze a Szépséggel.

Én magam vagyok én, SOL NAHIM, aki ATUNHARAHTI, Salsulphurmerkurium, egyszerű tolmácsangyal az EGYben, a tudás által.

Kezdetben a tudás mindenkié volt. Az emberi gonoszság miatt - ami a félelem és az önzés gyermeke - elhalványult.

Én Maat fia, most megnyitottam szemeim, füleim, orrom, szám és szívem, s áldásra nyújtom minden Önvalómat, hogy odaadhassam azt, ami feledve lett.

Mert a helyek csak helyek, a nevek csak nevek, a szavak csak szavak, de az, hogy Szeretlek Titeket, az AZ, AKI.

X X X

GYŐZELEM

A kínzók nem győznek. A fájdalom nem győz. Akárki akármit aláír, mond, úgyis az az igazság, amit gondol. Nem tagadható meg semmi sem, amivel azonosak vagyunk, mert bármit mondunk vagy írunk, az vagyunk, ami vagyunk. A látszat rabjai elérhetik a látszat megvariálását, de a valóság a tűzben is valóság marad.

Egy aláírás nem tagad meg semmit és nem is tesz valamivé.

Az értelmet és a szellem énjét megváltoztatva győzedelmeskedhet a gonoszság a tudat felett és a tudás felett. Így az én megváltozik és a tudatlanság egy szempontjával azonosítja önmagát és a „valóság”-fogalmat.

De a lélek örök és ugyanolyan biztos mindenkiben.

Ezért, ha a tudatlanság győz is a szellemen, Lélek-nagy örökéből biztosan előcsírázik a valódi valóság.

Aki tudja önmagát, az megváltoztathatatlan.

Aki megváltoztatható, az nem tudja Önmagát. Aki fogadalmat tesz, gyenge az és tudatlan. Aki Önmaga, az nem tesz fogadalmat, hanem az Az, egyszerűen, AKI .

Én is fogadkozhatok, nyilatkozhatok, aláírhatok, tagadhatok, de nem az a valóság, ahogyan megfelelek, hanem az, ami valóban vagyok.

Senki nem győzhet, csak ha Ő is AZ lesz, AKI. Ha győzni indul a Világ. Íme, elkezdődik a Vég, amely mindig az Értelem és nem az értelmetlenség. Ma épp jól állnak a csillagok, ma épp jól állnak a bolygók. Átadom nektek ezt a könyvet... hát persze, hogy átadom!

Legyetek boldogok és ne féljete, mert minden jól van. Helyrehoztam, amit helyre kellett hoznom.

Saját akaratomból.

Tisztelettel: AZ, AKI.

Székesfehérvár, 2000. 05. 05.

UTÓSZÓ

Menj a természetbe! Ő megad magadnak Téged!!

- „UZIRI PAPJAI VAGYUNK.

ÚGY KOMMUNIKÁLUNK VELED, AHOGYAN TE AKAROD!” - zongora durran... felriadok.

Fényesség suhan ki... kutyák ugatnak.

- Álmaimban... vagy nappal,
szemtől szemben! ... csak
félni ne kelljen... és megijedni!

1. Nincs jogod unni ezen mondatokat, míg Te magad nem lettél EGY velük. Mert lehet, hogy eszed betéve tudja őket, de nem keltetted életre a betűk értelmét. Élnie kell az értelemnek.
2. Nem azoknak írtam, akik nem értik. Azok majd érteni fogják. Azoknak írtam, akik értik, akik keresnek, itt tartanak és egyedül vannak. Ez a Köldökkönyv, az alapkő, mely visszaigazolja, hogy jó úton vannak. Azért íródott, hogy tudják, nem kell visszahőkölniük, nem kell feladniuk egyedül lévőségük, kívülállóságuk miatt azt, amire eddig ráleltek.
Nincsenek egyedül.
3. Ez a könyv arra jó, hogy kiléphess abból, amiben eddig kellett lenned, hogy azzal már ne kelljen törődnöd és törődhess valami teljesen mással... a Világ más arcával... hogy járj és láss és örülj.
Ezek csak szavak. Nem ez a lényeg, hanem az, ha Benned életre kel és ha az elméd nem gondol rá is, lelked részévé válik... ha úgy sétálsz a gyönyörű világban, hogy már azt sem kell észben tartanod.
4. Nem az számít, hogy a tiéd legyen, hanem hogy Te légy az.

HA TE ÖNMAGAD VAGY EGÉSZEN, NEM KELL BESZÉLNED, NEM KELL CSELEKEDNED, CSAK KÉPES KELL, HOGY LÉGY EZEKRE.

AKKOR TE MAGAD VAGY MINDEN, ÉS ÉLED, NEM TESZED.

CSAK ÚGY.

Mert ha ez a könyv elpusztulna és soha nem jutna el az emberekhez, én akkor is ott sétálnék valahol egy erdőben és bennem lenne mindaz, ami benne volt.

Mert ha a testem meghalna és nem lenne itt a Földön, bennem lenne mindaz, ami benne volt. Ha Te leszel a tudás, ha nem lesz semmi is Te leszel az.

UTÓIRAT UTÁN

POST SCRIPTUM

Írhatnék még arról, hogy mit csinál az idő (ami nincs) ott, ahol ez meg az van. Visszafelé halad-e a látvány a Világosság határán... hogy a Tűz kinyúl, megnyilvánul és ugyanabba az egy tűzbe vonul vissza, és hogy ilyen meg olyan mozgás mit csinál ekkor meg akkor, de nem írok.

Aki ebből a könyvből ért, az megérti azt is, ami egy olyan részben állna, amit most nem írok le ide.

Éljetek, drága Emberek!

Éljetek!

SOL

NAPKÖNYV

A gondolkodót megajándékozta SORS-barát az emberi világ tévedésdolgaitól való idegenség érzésével. A dolgok valódi lényege különbözik a tévedéslét leírásától és megvalósításától, a tévedéscélért tévedésben való cselekvéstől.

A tudatlanok is mindig megérzik, hogy tévedésben élnek, de mivel ellentétállítónak nevelték önmagukat, pártoskodnak, ugrándoznak ide-oda, csalódnak és csálnak, és nem az értelmet keresve hozzák be a dolgokat a középbe, hanem ítélnek...

Az emberiség haragszik a világra, és nem értelmet, hanem hibást keres. Istenre mutogat, meg mindig a másakra, de magára soha. Isten a hibás?

Tudnunk kell, nem Isten világát szidjuk, mikor szenvedünk, hanem az ember teremtetten világot, mert az az ami igazából téved, s ami ezért szenvedtet minket.

Aki ezt meglátja, annak alapja lesz a továbblépésre, az megtanulja mit kell megváltoztatnia magában, az Ő létében.

Aki megmarad a Jóság okolásánál és a távol, tévedésben-létezése igazolásánál, az saját mocsarában tartja magát.

Ez a napkönyv nem lesz nagy terjedelmű. Akik értik, eljutottak ide, azoknak nem szükséges a szájbarágás. Olyan lesz, mintha vázlat lenne csupán. Egyetlen lapra összefoglalhatnám valahogy így:

A lét és az Élet:

Egy dologban dönthetünk: ... hogy mi kik vagyunk, semmi másban. Minden Arany lesz, s az Arany Arannyá tesz.

- EGY.

Létezni és Élni:

Élet az a lét, amely az egyenességben, az alázatban és feddhetetlenségben van élve. Így válik eggyé az én a valódi önvalóval, a Szeretettel, és ami ebben van, s amiben ez van, az az Igazság, a nyugalom, mikor a szónélküliségben minden maradéktalanul megkapja valódi jelentését. Ez a valós, Teljes tudásban létezés, az Aranyközép. Ez az Erő maga, amely igazi Önmagunk, Önvalónk.

- EGY.

Ennyiből leírhatnám.

És most nyersen, sallangok nélkül folytatom. A Rész emberének könyvei (az 1. és a 2. kötet a Világ leghülyébb könyvéből) a létközeli dolgok könyvei. Arra jók, hogy kikölkentsenek, és kérdést tegyenek fel. Kézen fognak és elhívnak.

A kívülálló könyve (az Énekes táltos énekkönyve) a tévedés-lét és az Aranyközép-lét összevetése az ember értelmére támaszkodva és az ember érdeklődési köréből merítve, az Ő általa ismert rendszerekből merítve példákat. Ez a kívülállóság érzetének eléréséért íródott.

Így nevelődik az én odáig, hogy a megszokottat hátrahagyva függetlenítsen, hogy elhagyja a kereszténység fogalmkörét, a szokások, dogmák, szókinszétől független gondolataival értse meg azt, amit azok valóban közölni akarnak.

Ha valamire rájössz, az egy nagyon teljes valóság benned. Ezt közlöd, de csak megszokott szavakat alkalmazhatsz, mert nincs jobb. A másik megérti, de mást gondol, mert Te nem tudtad a teljeset átadni... és van milliányi másik, aki ezért millióféleképpen másként érti. Látod, Jézus ugyanilyen nehéz helyzetben van.

Meggyőződésem, hogy az Aranyközép-lét gondolkodói maguk válnak a Jézusi üzenetek ENIGMA-kódolójává, így megértve mindazt, ami rejtve volt. A gyermek felnő és eléri, amit a polcra tettek. Mert csak felnőtt használhatja veszélytelenül, de amit elért, arra kell használnia, hogy gyermekké válhasson újra.

A Világ nem adhatja oda magát, amíg közénk áll mindaz a csökkentértelmű fogalom, kifejezés, szó, amely közénk furakodott. Aki megérti, meglátja, meghallja, megérzi a Világot a leírása nélkül, csak úgy, ahogyan van, és önmagát is, csak úgy, ahogyan Ő van, az megszünteti a különbséget minden közt, ami eddig benne különbözött. Kívüle nem... csak Benne. Ez a győzelem, melyben a Valóság tudja a Valóságot. A hamisak Önmagukat csapják be, győzelmet, vereséget is hamisítanak a tudatlanok előtt. De a Valóság előtt azt nem tudják megtenni, mert a Valóság látja a valóságot.

Az énünkkel azonosítjuk önmagunkat.

Én-kemencénket leírásokkal tápláljuk. Leírásaink fogalmaktól vannak. Fogalmaink szavainktól épülnek.

Énünk odaadása, önmagunk meglelése. Nem feladásról van szó és megszüntetésről, hanem odaadásról! Énem odaadom a Valóságnak, így az lehet, amitől eddig elszigetelte, megfosztotta magát, rész énből teljes Önvaló. Ez nem kevesebb, mint volt, hanem maradéktalanul teljes Egész Önmagunk.

Odaadom Önmagam (Szavak nélkül). Meglelem Önmagam (szempontok nélkül). Egyetlen valóságom, hogy Vagyok, így minden Valóság. Nincs elmélet, álom illetve képzelt világ. Minden valóság és addig társasjátékozunk, és rakosgatunk össze-vissza, míg meg nem látjuk a játék értelmét. Azon túl már minden lépésünk értelmes. Nem dönthetem el, hogy van-e vagy nincs, csak azt, hogy tudom-e vagy nem vagyok hajlandó tudni.

Attól, hogy én butának és eltévedtnak érzem jól magam, még Van Valóság. Világosság- lényünk végtelen kiterjedésű és örökkévaló.

Ha ezt megtudjuk, nem csodálunk és nem szánunk. Nem emlékezünk, hanem látunk. Nem hiszünk el semmit, de mindent elfogadunk és megértünk. Elfogadunk úgy, hogy nem fogadunk el, semmibe veszünk úgy, hogy nem veszünk semmibe. A megvalósulás a korlátok (megszokás, szokások, szándékok) semmibevétele. Akkor majd semmire sem lesz szükségem, mert mindenem lesz. EGY.

Nem rabolom el a Világtól a valódi értelmét, és nem söpröm be a darabjait az én udvaromba, hanem magamat adom és hagyom, hogy minden az legyen, AKI. Így vedlem le énem rabszolgáit, a jelentéseket és kapcsolódásokat. A gondolatok és az Önmagamhoz szólás az asszociációs Önigazolás, a „megbélyegzős” világlealacsonyítás-lét (amit most az emberiség favorizál) megszüntetése után a Minden valódi arcát láthatod, Te, a Vagyok. Nem a Világnak kellett megváltoznia, hanem Neked. Hiszen a látvány, a reakciók a benyomások, az érzemények szempont szerintiék. Ez a relativitás azonban csak arra terjed ki a Világmindenségben, aki részletekben látó és ellentétállító. Az egészlátó nem relatív és számára a minden Egésze sem relatív, hanem Önmagában nyugvó. A Világ attól ez vagy az, hogy honnan nézzük. Ha már nem ”honnan” nézzük, hanem látjuk, az lesz bennünk is, AKI valójában. A VILÁG AZ, AKI. Mi vagyunk, akik így-úgy nézzük.

A széttagolás és bonyolulttá tevés megdönti és altatja bennünk az Univerzumot, az összeegyeztetés és középre emelés Önmaga értelmévé engedi válni mibennünk is, nemcsak kívülünk.

Rúgj be és menj ki a mezőre megnézni a csillagos eget! Rá fogsz érezni! A csillagfény útjának millió éve is a most látványa. Nincsen idő, csak út. És a távolság nem idővel határolható át, hanem a lelki minőség teljessé tevésével. Aki Plútó, annak lelke Plútóba bújik. Aki Nap, annak lelke Napba öltözködik. Aki a Mindenség, annak lelke Mindenséggé lesz.

Világosság vagyunk, fényben lakunk, fényünk testet vesz, testünk energia.

Világosság a lelkünk, szellemünk fényben van, énünk energia.

Lelkünk Egy, szellemünk tudás, énünk tudat és asszociáció tanuló-megkötő lény.

Ha csupán tudásom van és még nem valósítottam meg nincs más dolgom, mint újabb termekbe lépni, hogy lelkem hívására tanító jöjjön, hogy újabb dolgokkal találkozzak, ami tovább nevel. Abba a terembe lépek, amilyen vagyok. Olyan dolgok jönnek be hozzám, amilyen vagyok. Így nevel a SORS-barát.

Ami feltűnhet, hogy gyengeségeink nem engednek itt a Földön megvalósítani. Az AGY nehezen engedi a lelket a tökéletesbe. De az éhes, fáradt és fázó ember is tökéletes, még ha elégedetlen és elkeseredett is.

A szomorúság is a tudó barátja. Azért társa az Őneki, mert kívülállóvá nevelődése során megérzi a különbséget az emberek által élt és normálisnak tartott tévedés-lét és az „új” tudás-lét között.

A megvalósítás nyugalmanak állapotai közt, mint villanypásztorral a barom, úgy vagyunk kénytelenek újra és újra találkozni az eltávolodottság butaságvilágával. Szomorúságunk nem bánat, hanem átalakulásunk hírnöke. A tudás lelki megélésének első velejárója, mely valamitől van először, majd valami hiánya miatt, azután valamiért. A bánat a hiábavalóság, a feladás. A szomorúság a Küzdelem, a valamiért szomorúság a Harc nemessége.

Az értelemben tekintés az AGY eddig megszokott tevékenységeivel ellentétben van, így a reakciói sem kedvezőek a megvalósításra nézve. Nem enged ismeretlen szokatlan, ki nem próbált módon (Harmóniába, Erőbe, EGY-be kapcsolódva) megoldani egy problémát (Pl.: éhség, fázás, fáradtság) hanem visszakényszerít az általa megszokott, bevált módszerekhez.

Ezért az EGY ellenkezése nagy hátráltató. Azt mondja: „Ne légy EGY-tudatú, még nem is próbáltad! Gyorsan kell a segítség, és nem tudhatod beválik-e! Légy inkább dühös, szitkozódj, mert így hétköznapi lényként eddig mindig sikerült kikecmeregned! Tedd így most is!” De ha tudatosan minél többet létezünk a Szeretet-Aranyközép-EGY gondolkodás-létben, akarattal, módszeresen tudjuk rávenni agyunkat arra, higgye el, hogy a problémák úgy is megoldhatók. Ha meggyőzzük, megszokja és nem szab többé gátat.

A lélek tudja, az AGY fél. A lélek az Élet, az AGY csak a lét.

Agyunk a lét szolgája. Megtanul alkalmazkodni, vigyázni és közlekedni. Rájön, hogyan létezhetünk eredményesen. A lélek Önmaga. Ő az Élet, AKI korlátok nélküli, végtelen és örökkévaló. A mindent Önmagaként tudó és ismerő. Élet a Vagyok. Ami a kettőt elválasztja, az a racionális látásmód, a rend képzete és az ehhez az illúzióhoz való AGYragaszkodás. Amit az AGY megszokott, azt nem engedi el. Azonosít minket a dolgok általunk felfogott és elraktározott, vagyis megszokás-képével, a benyomásvilággal és elhitheti énünkkel, hogy ezekben így meg úgy lehetünk önmagunk.

Ha elengedjük karmainkkal a megszokott félelembenyomás- megszokásleírás világképünket, énünk Önmagunkká lesz és mi fogjuk látni a Valós Világ igazi arcát.

A Hold, míg nem tud, hiú saját fényessége miatt. Amikor tud, örül, hogy a Nap fényétől tündökölhét. De addig nem az Ő fénylése a Nap fényessége, amíg úgy gondolja. Ha majd odaadja magát a Napnak, s az elnyeli Őt, rájön, hogy eddig is az volt, s most is valóban az Ő fénylése az.

Akaratunk győzedelmeskedhet Értelmünkön. Ez a mi harcunk, mely akkor értelmes, ha legyőzi az Értelmet. A tudás alázatossá tesz minket, alázatunkban feddhetetlenné válunk csak úgy, feddhetetlenségünkben igazi Önmagunkra ébredünk, és AKI tudja, hogy Ő Ki, az Erő és Világosság. Világosság-lénye végtelen kiterjedésű és Örökkévaló. Ha találkozunk ezzel az Élettel, nem lesz többé idő, csak a MOST, amely Örökkévaló, végtelen. EGY velem s én Vele. Ebben a Valós Valóságban bármi lehetséges annak, aki AZ, AKI, s a Minden-valóságban az Álom is valóság.

A napkönyv a Mindenválóság és a létben lakozó Aranyközép-lélek viszonyát taglalja. Amit írtam, azt mindenki tudja, mert az Ő maga! Ez látszik és érződik mindenben, mindenkor. Nekem csak az volt a dolgom, hogy összegyűjtsem mindazt az arany-virágport, ami ahhoz kell, hogy mindenki tudására juthasson az út és a cél értelme.

Ott hevert úton-útfélen, csak észre kellett venni. Egyik sornál még nem tudtam, mit mond majd a másik. Az én szerződése az volt, hogy írással kapom meg a kért Mindenségemet. Úgy kaptam tudást, ha írva kértem és kérdeztem. A Válasz pedig egy hülye könyvet kapott cserébe.

A Világ leghülyébb könyvét.

Ha gonosz vagy és nem tudod miért, Te vagy akinek írtam. Ha elégedetlen vagy az életeddel, Neked írtam. Ha félsz, ha vágyódsz, ha szomorú vagy is Neked.

Meghalunk, és egész Önmagunk leszünk. Most, hogy élünk... mért ne lehetnénk így is egész Önmagunk.

Bebábozódtunk és tükrökkel raktuk ki bábunk belső falát. Amíg a tükreinkig akarjuk látni Önmagunkat és a Világunkat csak ego-gondolatainkból építjük fel, addig önnön börtönünk rabjai maradunk. De ha kikelünk, mint fülemülék, Aranypor lesz szárnyainkon és ellibbenhetünk gyümölcsöt keresni. És egyszer majd a fülemüle is kitör Önmagából, hogy Sas legyen... és a Sas, hogy ember legyen és az ember, hogy AZ, AKI legyen.

Elalszunk itt és felébredünk máshol. A lények szeretetének fényében létezve tehetjük minden tettünket csupán magukért a tettekért, eltörölve ezzel rész-önmagunk történelmét.

Ti, akik szomorúak vagytok, mert villanypásztorokkal kövezett a Föld, Nektek írok!

Tinéktek, akik hangyákká hagytátok tenni magatokat az Emberek között.

Neked is, Te egyedül maradt, magányos Hangya!

Hangya vagy és úgy nézel ki, mint egy hangya... mint a többiek. És a hangyabolyban kell közlekedned, ha a tetejére akarsz állni és el akarsz majd repülni onnan egyszer.

Kell hozzá hangyaboly... hangyaság... de nem megy nélküled és a repülés nélkül.

Csak az tud mászni, aki tudja valódi Önmagát és annak nő szárnya, akiben ott a repülés... és nem elég repülni, mert el kell égni a Napban... és erről tudnod kell, amikor először felnézel... az Égre, valódi Önmagadra.

Így vagyunk szomorúak mind, akik szomorúak vagyunk.

Ha Te a repülés vagy (belül) ha nem mászol is felkerülsz és ott találod magad. Ha nem vagy a repülés a SORS-barát a hangyabollyal, a hangyabolyban tanítja meg Neked, hogyan akard megtanítani magadnak.

Így mindenből Nap lesz, s a Nap Nappá így tesz.

A hangyabolyban járkálásunk során szét kell zúznunk a szokásainkat és úgy kell léteznünk, hogy egyfolytában a teljeset lássuk! A tudás szembeállításal történő letesztelése és a „világi” dolgokban kipróbálása fölösleges és csak a legelső fázisban szükséges. Helyette inkább az Örök és Végtelen

Mostban kiterjedve kell minden dolog valódi lényegét látni és érteni, egyfolytában. Aki ezt gyakorolja, az úgy jár, hogy Ő az Erő lesz, Aki az Erővel, az Erőtől, az Erőben jár. Ez a semmit nem akarás, a cselekvésért magáért cselekvés (a nem tevés) a csendesítés, a megfontoltság, az alázat, a tudás és látás. A felelősséggel-nemtevés a Mindenben, szabad akarattal, amitől felszakad bábunk fala és Arany hull égi Világossággal, törött tükreink mögül.

Aki meglátja ezt a Világosságot, másként létezik a villanypásztor-Földön, az alvásemberek között, mint amikor közéjük tartozott. Szent orvosszomorúság ragadja el és egyedül marad. Akik jószándékúak, azok sem érthetik, mert ezt mindenki csak maga értheti meg. A rossz-szándékúakról nem is beszélek. Szomorú az egyedüliségtől, de leküzdi végül az értelemben, mikor agyát meggyőzte már. Szomorú a tehetetlenségben, mikor látja az értelmetlenség világát, és Ő csak Önmagát alakíthatja, de aztán felfedezi a Szeretet valódi arcát. A lényeg, hogy küzd, majd harcol... és nem valami ellen, hanem valamiért.

Bábjának feltörése után kitarja érzékelése új karjait és körbetekint új szemeivel.

Ha a kimondhatatlant megmenti a szempontokká alacsonyodástól, túllépett a HOLTPONTON.

A holtponton túllépés nehéz is lehet.

Aki fél, megtorpanhat, hiszen Agyunk sok mindent bevet azért, hogy megtarthassa trónját. El próbál riasztani, s az erdő... éjszaka megörjíthet a zajaival úgy, hogy menekülni akarsz. Úgy érzed, jobb, ha visszamész a megszokott kényelmes dolgaidhoz, mert ott nem kellett félni és harcolni. De elmész Nyugatra és megráz a villanypásztor... elmész Keletre, Délre, Északra és ott is.

Tudd meg, Harcos! Ha visszamész, lefekszel, hogy kényelemmel altasd az AGYAD és behódolsz az Ő uralmának, újra fájdalom vár... újra vágy és félelem.

Lehet, hogy egy darabig kényelmes lesz az út, de rájössz, amire rá kellett jönnöd.

Mert nem az győzedelmeskedik, aki kipróbálja, hogy itt vagy ott jár a lét vagy az ember vagy a dolgok az Ő kedvében és kényelmében, majd választ!

Nem az győz, aki visszaalszik és a nem-törődéssel kezét fogva félvállról lenéz mindent és gúnyolódva emeli egóját mások fölé.

Nem az győz, aki visszatáncol a biztonságba, mert az nem szomorú, nem unalmas, nem fáj és nem félelmetes!

Az győz, aki vadászként lép az erdőbe, mert az Erőben lépdél és nem zsákmány, hanem kard és tör... Aranyból és világosságból. Akinek lelkét látva szelídek lesznek az állatok, és aki szelíd s csak Erejében vadász. Az győz, aki egyedül van, de EGY. Egyedül indul, de végig tud menni a zarándokúton. Egyedül van, de bárkivel végig tud menni a zarándokúton. Megy és nem lép semmire. Vígad és részt vesz az emberek dolgaiban, míg oda nem ér a zarándoklata céljához... Olyan Ő, mint az, akinek reménye van, 16 évig iszik és mégsem épül le, nem olyan aki 16 évig iszik és leépül mert nincsen reménye. Ő beömlik az Életbe és idomul, mint a folyadék, de itt marad a létben és idomul, mint a folyadék... s így a SORS-barát folyadéklétet ad Neki az Életből, mely Hozzá idomul, mint a folyadék.

Elmondhatja az embereknek, hogy a zarándoklat nem az indulástól, nem a közlekedés módjától, nem a hosszától, nem az úttól vagy a céljától zarándokút, hanem tőlünk.

Elmondhatja, hogy az ember, aki összeseik a város-táblánál ugyanott van, mint az, aki állva tolja biciklijét, de az egyik gyalog jött, a másik ott lakik.

Kettejük közt nem az a lényeges, hogy mennyit tett, hanem az, hogy az ÉPP OTT-levés ugyanolyanságában egyik-másik Valamiért ugyanolyan vagy semmiért ugyanolyan.

És nem baj, ha hiába beszél! Mondja csak, ha jólesik! És vitázzon, mert csak a bölcsek nem vitáznak, de aki szeret az ismeretet ad és rávesz a megélésre. De aki vitázik, tudnia kell kezelni a vitát és nem szabad belevesznie szándékával, mert a részletekbe veszik.

A RÉSZLETEKBEN csak az egyik félnek lehet igaza (tehát egyiknek sem).

A SORSBAN a tanulásnak van igaza, tehát mindkét félnek a tanulás szempontjából.

AZ EGYBEN Minden tudja Önmagát.

Mindenki, aki a részletekben pakolgatva- rendezgetve vitázik, veszít.

Aki a SORSban vitázik, az tanít, s azt tanítja a Világ.

Aki az EGYben van, az megvilágosító és szelíd.

Létezni kell, mert nem kerülhetünk el semmit, csak azt, hogy mi adjuk fel a harcot... csak azt, hogy mi tegyük saját fejünket a bárd alá.

Nincs semmink csupán a SZABAD AKARATUNK mellyel nem írjuk mi magunk alá a kivégzésünket.

És akik elrepültek a Napba és mégis visszatértek, akik a tökéletesség felfoghatatlan végtelenségének boldog mélézés lényegében nem maradtak ott feloldódni, hanem újra magukra öltötték nehéz testüket, magányukat és a fájdalmak éhséglényegű létét, hogy utat mutassanak, bebizonyították, hogy a legtisztább tudás is a szeretet minden lény iránt. Hisz' mi más készíthet otthagyni az EGÉSZ nyugalmas harmóniáját, cserébe a meg nem értettségért és fájdalomért, ha nem a szeretet?!

Mi ébren lehetünk létálmainkban, s tudhatjuk, hogy álmodunk. Így alakíthatjuk a történeteket és tanulhatunk.

Így vannak ébren a létükben azok, akik látták a napot és tudják, hogy addig, míg köztünk magunk-fajta módjára éltek, csak olyanok voltak, mint a tehetetlenül álmodók. Ők átlátnak bábjaikon túlra, és ismerik azt az Önmagunkat, aki minket álmodik.

Ha létünkben rájövünk, hogy álmodunk, és átadjuk lényünket annak, az éber önmagunknak, aki álmodja itteni énjének létét, eszmélésben létezhetünk, alakíthatjuk létünket és egyszer felébredünk Oda.

Ez az Aranyközép akarat útja. Az eszmélés útja, mely elvezet lelkünk teljességhez, Aki a mi ébrenlétünket álmodja. Kinyújtjuk kezünket és összeemeljük az Ébrenlétet az alvással, az éberséget az álmodással. Így is Valóság a minden.

Összeemelem álmodott Önmagam Álmodó Önmagammal. Ez az Aranyközép-létezés útja.

Az Aranyközép-akarat annyi, mint megkeresni álmodó Önmagunkat. Ez nem technika. Ezt szabadon engedem, mert annyira tudom, hogy megbízok benne... Azt teszi és azt valósítja meg ami a legjobb az adott dolog számára éppen. Így is lesz.

Meglátsz mindent, amit lehet. A végső lényeg, hogy nincs szó, nincs besorolás, nincs megszokott, betanult létezés és cselekedet. Ítélet nélkül, szándék nélkül cselekedni, az az Aranyközép-akarat.

Azért írom ezt a könyvet, mert ez bárki útja lehet most is. Egy szakaszon mindenkié lesz, de lehet mostantól is. Odaadható. Úgyis csak az érti meg, aki megérti. Úgyis csak azé lesz, akié lesz. Mindenki magát tartja távol tőle és magát hozhatja közel Hozzá.

A lét értelme az Élet. Az Aranyközép akarat szabadon engedése vezet az Életbe. Testünk energiája fényből táplálkozik. Fényünk Világosságból táplálkozik.

Míg itt vagyunk és alszunk, létünk gyenge pontjai úgy tornyosulnak, mint a mitológiában a hősök útjainak akadályai. A mesék ezt szimbolizálják.

A tudatlanság - félelem - önzés - elvétel - semmit teremtés - körének, és a tudás - nincs félelem - nem önző - odaadás - mindent teremtés körénk (Szeretet) párharca vívódik.

A győzelem a tudatlanság számára a javak és a létben maradás a másik halálával díszítve.

A győzelem a szeretet számára minden megnyerése az Élet számára... úgy, hogy a tükrünkben minden Önmagára ismer.

Mert nem okolni kell a nem tudókat, hanem tudni kell. Nem átmenni a másik oldalra, ha az egyik nem válik be, hanem az Egészét megismerni! Ha nem ezt tesszük, ugrándoizhatunk a csalódásban millió léten át.

Átmeneti és átmentő a SORS, a lét, a Kettő. Végleges és Örök a Tanulság, az Élet, az EGY.

Nem a különbözőség számít, hanem a hasonlóság.

Hősök vagyunk. Saját történetünk hősei, míg értelmessé nem tesszük. A régen és a most bűvös szavak.” Én hallom gyermekkorom hangjait és tudom, mit gondolnak az angyalok.” Még látom az ókor és középkor hőseit, akiknek ugyanez volt a dolguk, mint most mindannyiunknak. Megvalósítani.

Még látom a '33-as filmhíradók történeteit, amelyekre úgy nézünk, mint a múltra. Pedig ha odaképzeled magad, ugyanúgy süttött a Nap, mint most és ugyanolyan emberek vettek körül, mint most. Az nem múlt, inkább a jelen önkényes kiterjesztése. Most is megtörténhet. Akkor is ugyanilyenek voltak az emberek és Ők akarták butává tenni magukat és Ők hagyták megtörténni a népirtást és a háborút. Ugyanolyan volt mindenki és minden, mint most. Ugyanannyi esélyünk volt tudásra is, butaságra is, mint most. Ugyanúgy megtörténhet most is, mint akkor.

Régen nem tudták rázuhan-e másnap a fejükre a Nap. Ma biztossággal lépünk útjainkon, mert úgy hisszük, tudjuk mi a valóság. De rosszul tudjuk.

Bár a valóság negyede is valóság, de nem a teljes tudás az.

Régen vagy próféta volt valaki, vagy buta. Nem volt a kettő között. Ma szürke masszává lanyhult minden. Úgy hívják transzcendentalizmus, New Age meg ilyenek.

Leültünk és bízunk. Nincs semmi... nincs vállalás... nincs „Tudom, ki vagyok!”

Nem kérünk az Életből, hanem átvészeli, unatkozásunkban, kényelemvadászatból cselekszünk és semmittevésért tesszük, amit teszünk. Nem kérünk az Életből, és nem kér belőlünk az Élet.

Augusztus 25-e van. Gyorsan leírom mindezen tudást, hogy a tűz ne harapjon nagyobb sebeket a Földön. Mert elindult a tűz a tudatlan élősdieket enni. Idő nincs. De ha valaki számára létezik, ellenségek a semmittevésben és szövetségesek a tevésben. Erősek a tevésben és Önmaguk a nem tevésben. A nem tevés a bábfal feltörése, a sámán elengedése, a Nincs múltam-állapot elhozza, az Önvaló teljes szabadságát.

A szavak nélküli gondolkodás, és a szándék nélküli cselekvés a Valóság Középemberének Élete.

Ő az, aki választ és nem beletörődik... Kinek nem büntetés, hanem kihívás a tragédia.

Ő az, aki léte könyvének címet ad, s ahhoz nem ragaszkodik, míg meg nem leli a tökéletes címet.

Aki nem imádkozik bocsánatért, panaszkodás miatt vagy vágyai kielégülése ügyében, hanem Ő az ima.

Aki kétkedik, mert ha nem tenné, büszke lenne.

Nincs újjászületés?! Jézusról is azt mondták, Illés jött le ismét.

Mit tehetsz az emberekért, hisz' csak azt látják, ami kényelmüket szolgálja! Ők az AGYukkal egyek. Ha csoda történik azt is eltussolja a józan eszük és a következő pillanatban már azt hiszik el, hogy semmi sem történt. Úgy visszaülhetnek és hátradőlhetnek.

Ha az Olympos lerombolták volna, kitalálták volna, hogy az Isteneik elköltöztek, csak hogy Önmagukat igazolják és ne az igazságot.

Ha meg csinál sz valamit, azt mondják:

„Légy próféta! Alapíts új vallást! Rengessd meg a Föld összes vallását! Így papok egész sora lesz a te pártodon s mi is melléd állunk, hogy harcoljunk valami ellen! Jövedelemre vadászó emberek százezrei térnek majd át a te üzletárad szolgálatára! Ha elég erős vagy, lerombolhatod a kereszténységet is és mindegyik világvallás leomlik a szavaidra! Csak egyet kell tenned! Ne a teljes igazat mondd! Legyél erős és legyél te, aki a legközelebb áll az igazsághoz és a jóhoz és a széphez. Akkor gazdag leszel és eredményes!

De ha elmondod a teljes igazságot, az emberek nem támogatják majd annak elterjedését, mert nem lesz az Vallás, nem lesz az hit... nem lesz templom és papság, nem lesz az hierarchia, nem lesz hatalom és kormányzás. Ez esetben minden hiába, mert az ember inkább megöli az igazságot, hogy az maradhasson, ami eddig volt.

Abban, ami az igazság, nincsen semmiféle jövedelem, ezért ne is próbálkozz!

Ha lenne egy bolt, ahol mindent lehetne venni, ami a Világegyetemben csak elképzelhető, nagyapa akkor is sört meg cigi akarna venni.

Ez az emberiség drámája.

Aki nem EGY, az csak az lehet (testben), aki lenni tud (agyilag, szellemileg, lelkileg).

Aki EGY, az bármi, bárki lehet. (Mert a Minden részleteiben is Minden.)

Aki EGY-gyé lesz, megtartja az magát, mert megtalálja magát.

Aki EGY, az bármivé válik, megtartja magát. Így van ez most is, csak nem tudunk róla.

A lélek különböző funkciói teremtenek maguknak szerveket és nem a szervektől függ a lélek funkciója. Ha meghal az AGY egy része, nem hal meg a lélek egy része.

A legyek úgy születnek, hogy ismerik majd az üveget, mert a légység-lélek összegyűjti a tudást.

A tudást átörökítjük magunkba előző létünkben (milliónyiból), de fogalmak, szavak és benyomások nélkül, csak úgy, amilyen a lelkünk minőségét tette.

A megszületés után egyre többet feledünk belőle, mikor létszomjunk fuldoklóként fojtja vízbe azt, aki megmenthetné.

De akkor, amikor újra igényét érezzük a keresésnek, onnan folytathatjuk, ahol abbahagytuk.

A tudatlanságban végig és a szomorúság első szakaszán hajlamosak azt hinni az emberek, hogy az EGY csak a Földi léten túl valósítható meg.

Elmondom hát.

Ha valaki meghal és a lelke EGY lesz (minden, tehát nem vágy semmire mert minden Ő) bármivé lehet külön (testben) de megmarad (lélekben) EGYnek. Így lehet ember is (Jézus).

Ő az így született, visszajött EMBER.

Az így született EMBER és az itt született, még nem Egy-tudatú-lelkű ember ugyanazt az esélyt, lehetőséget kapja (A MINDENT) ahhoz, hogy

MEGLELJE - itt született ember

MEGVALÓSÍTSA - itt született ember

MEGTARTSA - EMBER

VAGY ÉPP ELVESZÍTSE - EMBER

Nincs különbség.

Akinek megvan el is veszítheti.

Akinek nincs meg, meg is találhatja.

Ugyanaz jut mindenkinek.

Végezetül a lélek evolúciója:

Fény kell!!... fekete vagyok hát!

Fény vagyok!! .. adok a feketének magamból!

Világosság vagyok! Én vagyok a Világ!

... de nem veszem komolyan, és nem írok ilyen könyvet!

**Inkább olvassátok el James Redfield: Mennyei prófécia, és a Shambala titka c. könyveit. Épp most, 2001. március 10-én
Olvastam ki az utóbbit. A cél önmagunk (így világunk) tisztává
És tökéletessé engedése, a vallások eggyé válása, hitté, majd
Tudássá lényegülése, a finom és szerető lét élése, harmónia
A tudás, a technika, a lélek, a test, a tudomány és a természet,
Az ész és a szív között. A legtisztább tudás a legtisztább Földön,
A legfejlettebb technológiával és a legtisztább, szeretet-létben.
Szeressétek eggyé a vallásokat ! Akkor válnak éretté az
Emberek az életre, ha ezt meg tudják valósítani! Addig
Szenvedés lesz a tudatlanság és az ebből fakadó butaság
Gyűlölködése miatt. Íme beszéltem.**